KÜRESEL EFENDİLERİN DERİN OYUNU

NATO'NUN İSLAM'LA SAVAŞI

MURAT AKAN

GÜNCEL SİYASET

2. BASKI

Hayat

NATO'NUN İSLAM'LA SAVAŞI

MURAT AKAN

Hayat

© 2018, Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Tic. Ltd. Şti.

Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.

Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir. İzinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.

ISBN: 978-605-151-279-2

Sertifika No: 44968

Hayat Yayınları	:	660
Güncel Politika	:	21
Kitabın Adı	:	NATO'nun İslam'la Savaşı
Yazarı	:	Murat Akan
Yayın Editörü	:	Erol Şahnacı
Kapak ve İç Tasarımı	:	Hayat Yayınları
Baskı Yeri ve Tarihi	:	İstanbul, 2021
Baskı ve Cilt	:	Ezgi Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti. Sanayi Cd. Altay Sk. No: 14 Bahçelievler / İstanbul Tel: (212) 652 62 62 Sertifika No: 45029

Hayat Yayın Grubu

Molla Gürani Mahallesi, Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3
Fındıkzade - Fatih / İstanbul
Tel: 0212 613 11 00 Gsm: 0530 290 99 78 Faks: 0212 613 11 55
www.hayatyayinlari.com - e-posta: hayat@hayatyayinlari.com
/hayatyayinlari /hayatyayinlari

Murat Akan

1969 yılında Gümüşhane/Kelkit'te doğdu. Ortaokul ve lise eğitimini Kelkit İmam Hatip Lisesi'nde tamamladı. 1991 yılında Ankara Gazi Üniversitesi İletişim Fakültesi'ni kazanan yazar, bu okuldan 1995 yılında mezun oldu. 2006 yılında Özel Okan Üniversitesi'nde Yüksek Lisans öğrenimine başlayan yazar, 2008 yılında Uluslararası İlişkiler Bölümü'nü bitirdi. Aynı üniversitenin açmış olduğu Siyaset Okulu kursunu da tamamlayarak siyaset sertifikası aldı.

Murat AKAN, fiili olarak üniversite yıllarında başladığı gazetecilik mesleğinde, ulusal basının birçok görsel ve yazılı yayın organlarında 11 yıl Polis-Adliye muhabiri olarak çalıştı. Çeşitli dergi ve gazetelerde olayların perde arkasıyla ilgili makale ve dizi yazıları yayımlandı. 2002 yılında son çalıştığı medya kuruluşundan kendi isteği ile ayrılan yazar, çeşitli kamu kurum ve kuruluşlarında da yaklaşık 15 yıl Basın Danışmanı olarak görev yaptı. **Derin Şifreler**, **Üst Akıl** ve **Kozmik Karargah** isimli kitapları bulunan yazar, orta seviyede İngilizce, Arapça ve Osmanlıca biliyor.

İÇİNDEKİLER

Giriş 9

I. BÖLÜM
HAÇ'IN İSLAM'LA SAVAŞI

Kutsal İttifak 17
Tapınak Şövalyeleri'nden Derin NATO'ya... 21
Yahudi-Hıristiyan Kardeşliği 24
Evanjelizm'in Gizli Örgütü 28
Osmanlı'daki Amerika 31
Tarihin En Derin Operasyonu 33
Misyoner Kuşatması 39
Bab-ı Ali'deki Evanjelist 43
İlk Gladio Denemesi 48
Evanjelizm'in Boğaz'daki Karargahı 52
Eğit, donat, kullan... 56
Casus Yuvası 59
Haç'ın Anadolu'yu İşgal Planı 63
Merzifon'daki Terör Üssü 67
Ajan Öğretmenler! 70
Delil Karartmak İçin Yakılan Okul 72
Dün Taşnak-Hınçak, Bugün PKK-YPG... 75
Türksüz İslam, İslamsız Türk Projesi 77
Evanjelizm'in On Bir Asırlık Alevi Kartı 80
Atatürk'ü Takip Eden Misyoner! 84
İşbirlikçi Aydın İhaneti 86
Şeriat Devletinden 'Dinsiz' Devlete 88
Meclis Kayıtlarından Silinen İhanet 92
İki Asırlık Gizli Plan 93

II. BÖLÜM

EVANJELİZM'İN KÜRESEL ORDUSU

NATO

NATO'ya Girişin Bedeli 99
Sahte Düşmandan 'Yeni Dünya Düzeni'ne... 103
Türkiye'nin Teslim Alındığı Gün 106
ABD Büyükelçisine Bağlı "Milli" Eğitim! 109
Kozmik Karargah 113
Ankara'daki CIA Ordusu 116
NATO'nun Gizli Orduları 119
Devlet Eliyle Terör 122
Türkiye'deki Derin NATO 126
Kaosun Merkezi 130
NATO'ya Karşı Gelmenin Bedeli! 132
İtalya'da Patlayan Lağım 135
NATO'nun Küresel Cinayetleri 139
İtalya'da P2, Türkiye'de FETÖ 142
Gizli El Taksim'de! 146
Gladio'yu Şikâyetin Bedeli! 148
Derin NATO'nun Solcu Askerleri 150
Kızının Adını 'NATO' Koyan Subay 155
Gladio Solu Nasıl Kullandı? 159
Derin NATO'yu Soruşturunca... 162
Derin NATO'nun Resmi Kanıtı 165
'Yeşil Kuşak' Projesinden 'Yeşil Düşman' Teorisine 168
'Mücahitler' Nasıl 'Terörist' Oldu 171
Dokuz Asır Sonra Yeni Haçlı Seferi 174
Sahte Belgelerle Yapılan İşgal 178

III. BÖLÜM
DERİN NATO'NUN
TÜRKİYE OPERASYONLARI

Derin NATO'nun Faal Olduğu Tek Ülke 183
NATO'nun Yeni 'Derin Devlet' Konsepti 185
Derin NATO Harekete Geçiyor 190
Kontrollü Kaos 192
Türban Ne Zaman Meclise Gelse Bir Cinayet İşleniyordu 194
En Stratejik Provokasyon 197
Meclise Kafa Tutan Güç 201
Hırsızlık Çetesi Nasıl 'İslami Hareket' Oldu 204
Olmayan Örgüte Operasyon 206
Uğur Mumcu'yu Öldüren Sır 208
Seri Numaraları Silinmiş 100 Bin Silah Kime Gitti? 210
Soruşturma Savcısının Sır ölümü! 214
'Kahrolsun Şeriat' Yaşasın Katiller! 216
Bir Garip Provakasyon 219
TSK'ya Derin Operasyon 221
Oyunu Gören Tasfiye Ediliyor 223
Ortadoğu'ya Saplanan Haç 227
Derin Sabotaj 230
Sabotajın Nedeni Gizli Rapor 234
Derin NATO'nun Jandarmadaki Eli 235
Kod Adı 'ACE' 238
Apo'nun Sekreteri 241
Üçgendeki Tezgâh 243
JİTEM'in Kara Kutusu 245
Hasan Mezarcı'ya Ne Oldu? 246
MİT'in 'İrtica' Raporu 250
Fadime Şahin Tezgâhı 254
Türkiye'yi Sarsan Sivilce 257
Senaryo da Figüranlar da MİT'in... 259

28 Şubat'ın Bilinmeyen Figüranları ... 261
28 Şubat: NATO'nun Algı Darbesi ... 265
NATO'cuların İktidar Savaşı ... 268
Evanjelist İttifak'ın 'Çevik' Adamı ... 274
İki Yüz Yıllık Oyun! ... 278
Türkiye İle İran'ı Savaştırma Planı ... 281
'İslami Hareket' Olmadı, 'Hizbullah' Verelim ... 283
Nokta Atışı Operasyon! ... 288
Büyük Kumpas ... 290
Silahlar NATO'dan, Eylem Hizbullah'tan! ... 292
Kumpası Çökerten Düğün Kaseti ... 294
Tanıklar ve Sanıklar Anlatıyor ... 297

IV. BÖLÜM
NATO'NUN TÜRKİYE'Yİ İŞGAL PLANI

Hedefteki Türkiye ... 303
Türkiye'den Saklanan Gizli Plan ... 307
ABD'nin Türkiye'yi İşgal Provası ... 310
15 Temmuz Öncesi NATO'ya Verilen İşgal Yetkisi ... 312
15 Temmuz Şifreleri ... 316
NATO'nun İşgal Denemesi ... 320
İşgali Önleyen Hamle ... 324
NATO Kuşatmasındaki Türkiye ... 327
Son Söz ... 330
BELGELER ... 333
KAYNAKÇA ... 351

Giriş

NATO'nun İslam'a karşı yürüttüğü mücadele ve Türkiye üzerindeki operasyonlarına geçmeden önce, Evanjelizm'in bu küresel ordusu konusunda genel bir bilgiyle başlamanın yerinde olacağını düşünüyorum. Zira kitap, doğrudan NATO'nun resmi tarihini ve gelişim sürecini değil, kurulduktan sonra İslam coğrafyası ve Türkiye üzerindeki derin planlarını kapsıyor.

Kitabın yazımına başlamadan önce, geniş bir kaynak taraması ve belge incelemesi yaptığımı belirtmeliyim. Konunun uzmanları ve NATO'da görev yapmış subay ve diplomatlarla uzun uzun görüşmelerim oldu. Kitapta yer alan bilgileri en az dört kaynaktan doğrulatmaya büyük özen gösterdim.

Kitapta yer alan konularla ilgili olarak görüşlerine başvurduğum siyasilerin çoğunluğu sorularımı büyük bir içtenlikle cevaplarken, bazıları da görüşme taleplerini geri çevirdiler. Halen görevde olan bürokratlar ise isimlerinin yazılmaması ricasında bulundu.

Şimdi bu kısa önsözden sonra, NATO'nun kuruluş ve idari yapısını konu edinen giriş bölümüne geçelim...

"North Atlantic Treaty Organization" yani "Kuzey Atlantik Antlaşması Örgütü" NATO, 4 Nisan 1949 yılında kuruldu. Her ne kadar küresel demokrasi ve barışı sağlamak adına kurulduğu iddia edilse de, bugüne kadarki icraatlarıyla hep beynelmilel sermaye oligarklarının güvenlik ve askeri kolu görevini yürütmekten öteye gidemedi.

NATO'yu Amerika Birleşik Devletleri'yle birlikte toplam 12 Hıristiyan Avrupa ülkesi kurdu. ABD, İngiltere, Belçika, Fransa, Lüksemburg, Hollanda, Danimarka, İzlanda, İtalya, Norveç, Kanada ve Portekiz...

NATO'nun kuruluş tüzüğüne göre, sözde üye ülkelerin hepsi eşittirler. Ancak bu 'eşitlik' ilkesi hiçbir zaman uygulanmadı. NATO'nun asıl sahibi Amerika olduğu için, her ne kadar kararlar

'çoğunlukla' alınsa da, bugüne dek ABD'nin aleyhte olduğu bir konuda karar alındığına şahit olunmamıştır.

NATO'nun %75 oranındaki bütçesi doğrudan Amerika Birleşik Devletleri tarafından karşılanmaktadır. Örgütün vurucu askeri gücü de yine Amerikan askerlerinden ve güvenlikle istihbarat örgütlerinden oluşmaktadır. İngiltere ve Fransa ise, ABD'den sonra NATO'da en çok sözü geçen Batılı ülkelerdir.

NATO, 2018 yılı itibariyle 28 üye ülkenin askeri unsurlarından oluşmasına rağmen, dünyanın her bölgesine müdahale etme yetkisi vardır. Bu durum, NATO'nun küresel para oligarklarının asıl hedefi olan 'Tek Dünya Devleti'nin küresel ordusu olduğunu açıkça gözler önüne sermektedir.

Amerika Birleşik Devletleri, NATO eliyle üye ülkelerin savunma sanayilerini ve askeri güçlerini denetim altında tutmaktadır. Böylelikle ülkelerin bağımsızlıkları ve milli egemenlikleri hiçe sayılmakta, iç ve dış politikaları NATO standartlarına göre belirlenerek toplumsal mühendislik faaliyeti yürütülmektedir.

NATO, Evanjelist küresel sermaye sahiplerinin örgütlediği Bilderberg ve Dış İlişkiler Konseyi (CFR) gibi gizli yapılar tarafından kurulmuştur. NATO Genel Sekreterlerine bakıldığında, çoğunun Evanjelist sivil yapılanmalar ve masonik örgütlere üye oldukları görülür.

NATO'nun kuruluş öncülüğünü Siyonist/Evanjelist bir Yahudi olan Amerika Başkanı Harry Truman yapmıştır. Truman, NATO'nun kuruluş tüzüğünün hazırlanmasıyla da bizzat ilgilenmiştir.

NATO'nun kurucuları arasında hem Bilderberg Group'a, hem de CFR'ye üye çok sayıda kişi vardır. Zira NATO'nun en üst kademelerine yükselebilmenin yolu, küresel para oligarklarının koruyucu odakları olan CFR, Bilderberg ya da Trilateral gibi gizli yapılara olan yakınlıktan geçmektedir.

Mesela, NATO'nun en güçlü Genel Sekreterlerinden Joseph Luns, George Marshall ve Dean Acheson CFR üyesiydiler. Yine NATO'nun ilk Başkomutanlığını da bir CFR üyesi olan Dwight Eisenhower yapmıştı.

NATO'nun en güçlü eski Genel Sekreterlerinden biri olan Lord Carrington, aynı zamanda Bilderberg'in başkanlığını da yapmıştır. Yine NATO eski Genel Sekreterlerinden Alexander

Haig, Paul Henri Spaak, Manfred Wörner ile Avrupa Yüksek Müttefik Kuvvetler Komutanlarından Andrew Goodpaster de birer Bilderberg üyesiydiler.

NATO Genel Sekreterleri, görev yaptıkları dönem boyunca hemen tüm Bilderberg toplantılarına katılmak zorundadırlar.

NATO'nun en dikkat çeken yönlerinden biri de, NATO üyesi olmamasına rağmen, İsrail'in NATO yönetimindeki Siyonist idarecilerle en üst düzeyde temsil edilmesidir. Siyonist lobiler, NATO gibi küresel kuruluşlara doğrudan Yahudileri yerleştirdikleri gibi, masonlardan da bolca faydalanırlar.

Mesela Bilderberg'ci Siyonist Yahudi Etienne Hirsch, Mason Jean Monnet, CFR'den W. Averell Harrimann Avrupa Birliği ve NATO'nun kuruluşunda önemli görevler üstlenen kişilerdi.

NATO'nun eski başkomutanlarından General Lyman Lemnitzer bir Siyonist'ti. Yine eski başkomutanlardan Omar Bradley ve Ortadoğu Barış Gücü Kuvvetleri Başkomutanı Earl Alexander da 33. Derece'den masondular. İşte bu yüzdendir ki, İsrail rejiminin bütün işgal, savaş ve insanlık suçlarına rağmen NATO ve BM gibi küresel kuruluşlar hep sessiz kalmıştır. Bu aynı zamanda bir Evanjelizm dayanışmasıdır.

NATO, üç ana birim ve bunlara bağlı alt dairelerden oluşmaktadır. NATO'nun üç ana birimi; Kuzey Atlantik Konseyi, NATO Genel Sekreteri ve NATO Askeri Komitesi'dir. Kuzey Atlantik Konseyi, NATO'nun en yüksek karar alma organıdır.

Kuzey Atlantik Konseyi, üye ülkelerin Dışişleri Bakanları düzeyinde yılda iki kez toplanır. Bazen hükümet ya da devlet başkanları da ülkelerini Konsey toplantılarında temsil edebilirler. Bunun dışında Konsey'in işleri, üyelerin NATO katındaki sürekli temsilcilerince (büyükelçi) yürütülür. Konsey, esas olarak her Çarşamba günü toplanır.

Konsey toplantılarına Genel Sekreter başkanlık eder. Ayrıca her yıl bir üye ülkenin dışişleri bakanı, İngilizce alfabetik sıraya göre Konsey'in 'Onur Başkanlığı' görevini üstlenir. NATO Konseyi, ittifakı ilgilendiren askeri sivil bütün meselelerde karar alır. Konsey'de kararlar oy birliği ile alınır. Buradan kasıt, üye devletlerin eşit haklara sahip olduğunu göstermektir. Ancak ABD'ye rağmen karar alındığı da pek görülmemiştir.

Kuzey Atlantik Konseyi, kural olarak NATO'nun savunma sorunlarını ele almamaktadır. Bu sorunlar Konsey gibi sık ve aynı seviyede toplanan, Konsey'e bağlı *"Savunma Planlama Komitesi"* tarafından incelenmektedir. Savunma Planlama Komitesi, NATO Genel Sekreteri başkanlığında yılda iki kere Savunma Bakanları düzeyinde, geri kalan zamanlarda ise büyükelçiler düzeyinde toplanmaktadır.

NATO'nun en yüksek askeri organı olan Askeri Komite de, Savunma Planlama Komitesi'ne bağlı olarak çalışmaktadır. NATO Genel Sekreteri, NATO ittifakının sözcüsüdür. Dolayısıyla genellikle Amerika'nın işaret ettiği kişiler Genel Sekreter olarak seçilir. Mesela Türkiye, NATO'nun ikinci büyük ordusu olmasına rağmen, bugüne kadar bir Genel Sekreterlik görevi verilmemiştir.

NATO'nun başında dört yıllık görev süresi için atanan Genel Sekreter bulunur. Genel Sekreter Kuzey Atlantik Konseyi ve diğer önemli NATO organlarının toplantılarına başkanlık eder ve müttefikler arasında uzlaşma sağlanmasına yardımcı olur. Aynı zamanda uluslararası personel yapılanmasının yönetiminden de sorumludur.

Genel Sekreter yardımcısı onun yokluğunda görevlerini yerine getirir. Kuzey Atlantik Konseyi'nin ve NATO Savunma Planlama Komitesi'nin başkanı olan Genel Sekreter, aynı zamanda milletlerarası sekreterliğin yönetiminden de sorumludur.

Genel Sekreter, Nükleer Savunma İşleri Komitesi ve Nükleer Planlama Grubu'nun da başkanıdır. Genel Sekreter'e bağlı olarak çalışan çeşitli uzmanlık daireleriyse; Siyasi İşler Dairesi, Savunma Planlaması ve Politikası Dairesi, Savunma Desteği Dairesi, Alt yapı, Lojistik ve Konsey Harekatı Dairesi ile Bilimsel İşler Dairesi'nden ibarettir.

NATO'nun en yüksek askeri organı, üye ülkelerin Genelkurmay Başkanlarından oluşan Askeri Komite'dir. Askeri Komite, Savunma Planlama Komitesi'ne bağlı olarak çalışır. Daimi merkezi Brüksel'dedir. Yılda bir veya iki defa toplanır.

Askeri Komite'ye çalışmalarında, Komite'nin yürütme organı olan ve sivil sekreterlik gibi çalışan Milletlerarası Askeri Kurmay Heyeti yardım etmektedir. NATO, askeri bir savunma paktı olmanın yanında, Amerika dışındaki diğer ülkelerin siyasi, toplumsal, kültürel, istihbarat teşkilatlarını da düzenleyip yönetmektedir.

Türkiye de dâhil olmak üzere, yüksek rütbeli askerler ve kuvvet komutanları Amerika ve NATO kademelerinde, özellikle istihbarat birimlerinde eğitim görüp, güvenilir olduklarını ispatladıktan sonra Genelkurmay Başkanları ve Kuvvet Komutanları olarak atanırlar.

Askeri Komite, barış döneminde NATO bölgesinin ortak savunması ile ilgili tedbirleri Konsey'e tavsiye etmekle yükümlüdür. Başlıca NATO komutanlıkları da Komite'ye karşı sorumludurlar. Dolayısıyla, Komite'nin sürekli bir biçimde toplanabilmesi için her ülke, Genelkurmay Başkanını temsilen bir Daimi Askeri Temsilci'sini de Askeri Komite'ye atamaktadır.

NATO'nun ana karargahı Bürüksel'dedir. NATO komutanlıklarından Müttefik Harekat Komutanlığı (ACO) Belçika'nın Mons kentinde, Müttefik Dönüşüm Komutanlığı (ACT) Norfolk ise Amerika'nın Virginia eyaletinde bulunmaktadır.

NATO'nun Nükleer Savunma İşleri Komitesi'nin ve Nükleer Planlama Grubu eskiden beri nükleer silah ve atom bombalarının geliştirilmesi ve kullanılması konusunda kararlar alır.

NATO kuruluşundan beri nükleer ve diğer kitle imha silahlarıyla donatılıp, nükleer silah kullanımını tekelinde bulundurmaktadır. NATO'da Amerika ile İngiltere kraliyeti ve Fransa nükleer silah geliştirmiş bulunuyorlar. Amerika nükleer silahlarını NATO örtüsü altında Türkiye ile AB ülkelerinde konuşlandırmaktadır.

I. BÖLÜM

HAÇ'IN İSLAM'LA SAVAŞI

Kutsal İttifak

Batı ile Doğu arasındaki iktidar ve istikbal mücadelesi, İslam'ın doğuşuyla başladı. Kendilerine inen kutsal kitapları tahrif eden Hıristiyanlar ve Yahudiler, kendileri gibi yaşamayan, Batı değerleri yerine kendi dini ve milli gelenekleriyle amel eden ümmeti başından beri 'tehdit' olarak gördüler.

İslamiyet'in Arap Yarımadası'nda doğup gelişmeye başlaması, Batı'da dini ve siyasi otoriteyi temsil eden kiliseyi daha o günlerde endişelendirmeye başlamıştı. Her ne kadar günümüz tarihçileri Batı (garp) ile Doğu (şark) arasındaki bu tarihsel mücadelenin asıl nedeni olarak 'maddi gerekçeleri' ileri sürseler de, aslında bu çatışmanın altında yatan gerekçe düpedüz 'kutsal din' savaşlarıydı.

Çünkü İslamiyet, sadece Allah ile kul arasındaki ezoterik bir iletişim aracı değil, aynı zamanda bir yaşam şekliydi. Elbette Doğu-Batı arasındaki bu mücadelenin tarihsel sosyolojisini bir kenara bırakarak, meseleyi sadece 'din' üzerinden açıklamak da yeterli bir gerekçe olamaz.

Ancak tarihin perde arkası iyi analiz edildiğinde, maddi gerekçelerin sadece küçük bir bahaneden ibaret olduğu görülür. Bu gerçeğin izlerini 1095'teki ilk Haçlı Seferi'nden, 2003 yılındaki Irak'ın işgaline kadar geçen zaman içerisinde açıkça görmek mümkün...

Gerek Avrupa'nın kendi içerisinde yaşadığı mezhep savaşlarında, gerekse İslam fetihlerine karşı yürütülen Haçlı Seferleri'nde çarpışan kitleler; *"inançlarını korumak, kutsal toprakları haksız olarak işgal eden 'kafirlerden' geri almak ve kendilerine vaat edilen cennetin krallığına ulaşmak"* için savaşmışlardı.

Mesela Kutsal Roma İmparatorluğu'nun hâkimiyeti dışında kalan Avrupa'nın diğer bölgelerine yaptığı fetihler ile ABD'nin kurulmasından sonra Amerikan yerlisi Kızılderililere karşı yürütülen savaşlarda 'din' unsuru oldukça belirgindi. Buradaki asıl amaç, Hristiyanlık inancının yayılması, inanç birliğinin sağlan-

masıydı. Çünkü çok tanrılı yerel inançlara mensup kitleler, Hristiyanlığın 'gelişmiş ve kentli' inanç sistemiyle tanıştırılmak ve 'medenileştirilmek' isteniyordu. İşte bu 'fetihçi' Hristiyanlık yaklaşımı, gittikçe güçlenen, fetih yoluyla toprak kazanan İslam'ın yok edilmesi gerektiğine de inanmaya başlamıştı...

Mesela, 1095/1272 yılları arasında İslam coğrafyasına düzenlenen Haçlı Seferleri'nin ilki, üç dinde de kutsal sayılan Kudüs'ü Müslüman kontrolünden kurtarmak için yapılan Hilal ile Haç'ın savaşıydı. Kudüs 7. Yüzyılda Yakın Doğu, Kuzey Afrika ve Anadolu'yla birlikte Müslüman kontrolü altına girmişti.

Birinci Haçlı Seferi, Bizans İmparatoru I. Aleksios Komnenos'un yardım istemesi nedeniyle, bunu sağlamak için 1095 yılında Papa II. Urbanus'un Clermont Konseyi'nde verdiği vaazla başladı. Yani 'Hilal' ile 'Haç' arasında yaşanan 177 yıllık Haçlı Seferleri'ne, Hıristiyanların dini otoritesi karar vermişti.

Papa II. Urbanus, Haçlı Seferleri'ne katılan Hıristiyanların günahlarının daha bu dünyada iken bağışlanacağını ve kutsal Kudüs'e yerleşme imkânı kazanacaklarını vaat ediyordu. Bu nedenle Avrupa toplumunun her sınıfından binlerce 'dini bütün' Hıristiyan harekete geçmişti. Nitekim güzergâhları boyunca büyük bir zulüm ve vahşet uygulayarak 1099'da Kudüs ve diğer bölgeleri işgal ettiler.

İslam'ın özellikle Emeviler eliyle Avrupa Kıtası'nda yayılmaya başlaması, Hıristiyan dünyasını büyük bir endişeye sevk etmişti. Zira başkenti Şam'da bulunan Emevi Devleti, daha İslamiyet'in ilk yüzyılı olan 7. Yüzyılda Kuzey Afrika'nın tümünü eline geçirmişti.

8. Yüzyılın başında Emevi Devleti'nin Kuzey Afrika'daki valisi olan Musa Bin Nusayr, Emevi Halifesi Velid Bin Abdülmelik'in desteği ile bir Berberi kumandan olan Tarık bin Ziyad'ı Cebelitarık Boğazı'nı geçerek İber Yarımadası'na göndermişti. O zamanlar İber Yarımadası Germen asıllı bir ulus olan Vizigotların elindeydi ve başkentleri Toledo kentinde bulunuyordu.

Tarık Bin Ziyad, savaşta geri dönüş olasılığını kaldırmak üzere kendi gemilerini yaktırmıştı. Nitekim Tarık Bin Ziyad, Vizigot Kralı Rodrigo'yu ağır bir yenilgiye uğrattı. Vizigot krallığı parçalandı ve bütün İber Yarımadası[1] kısa bir süre içinde Müslümanların eline geçti.

1 Bugünkü İspanya ve Portekiz'in bulunduğu coğrafya.

Ne var ki Müslümanlar, tarihin hiçbir döneminde fethettiği yerlerde asimilasyon, baskı ve şiddet uygulamadılar. Vergi karşılığında herkes dinini özgürce yaşayabiliyordu. Nitekim Endülüs'ün en parlak dönemi de Müslümanlar sayesinde olmuştu. Kurtuba şehri, Bağdat ve Kahire'den sonra dünyanın üçüncü önemli bilim merkezi haline geldi.

Bu dönemde günümüz Avrupa bilim ve sanatının bazı temelleri Endülüs'te atıldı. Yine o dönemde Avrupa'nın genelinde sadece papazlar ve liderler okuma yazma bilirken, Endülüs'te halkın neredeyse tamamı okuma yazma biliyordu.

Şehircilik ve şehir kültürü döneminin çok önüne geçmişti. Kültürel farklılıkların zenginlik olarak algılandığı bir çağdı. Zira Endülüslerin egemenliği altındaki topraklarda yaşayan Sefarad Yahudileri, bugün İspanya'daki Yahudi kültürünün altın çağı (Golden age of Jews) olarak adlandırılan çağlarını yaşamışlardı.

Gerek Arap/İslam anlayışında gerekse Türk/İslam sentezinde olsun; savaşlar sadece toprak kazanmak için yapılmazdı. Asıl amaç; İslam'a yönelik tehditleri ortadan kaldırmak, İslam dinini yaymak, Allah rızasını kazanmaktı...

Bu nedenle İslam orduları bir yere sefer düzenleyecekleri zaman, önce o ülkenin devlet başkanını, halkını İslam'a davet eden elçiler gönderirlerdi. Şayet tüm diplomatik çabalar sonuç vermez ise, gerekirse savaşa ancak öyle karar veriliyordu.

İşte seküler yaşam tarzlarının, Batı gelenek ve göreneklerinin *"kafir* Müslümanlar" tarafından tehdit edildiğini düşünen Katolik kilisesi, Müslümanları Avrupa'dan atmak için harekete geçmekte gecikmeyecekti.

Bu nedenle Haçlı Seferleri'nin fikir babası aslında İspanya ve Portekiz'den Müslümanların atılması için başlatılan 'Reconquista' (yeniden fetih) hareketiydi. Öncelikli hedef, İspanya ve Sicilya'da hâkimiyet kuran Müslümanlardı. İber Yarımadası'nda bulunan Hıristiyan krallıklar, 'ortak düşman' Müslümanların elindeki şehirleri almak için başlattıkları hareket, 9. Yüzyıldan 15. Yüzyılın sonuna kadar aralıksız sürecekti.

Nitekim Hıristiyan saldırılarıyla Endülüs'teki Müslüman varlığına son verilirken, tüm Müslümanlar kılıçtan geçirildiler. Haçlılar, 781 yıllık bir medeniyeti yakıp yıkarak, Müslümanları Avrupa'dan attılar...

Haçlı orduları Endülüs Müslümanlarını Avrupa'dan atınca, bir hayli cesaretlenmişlerdi. Onların yeni hedefi, Müslüman Türklerin yaşadığı Anadolu'ydu. Papa VII. Gregorius, daha henüz 1086 yılında Doğu'ya bir Haçlı Seferi yapma fikrini ortaya atmıştı. Ancak kendi içlerinde gerekli siyasi birlik sağlanamadığından, bu karar halefi II. Urbanus'a nasip olacaktı!

1071 Malazgirt Zaferi'nden sonra Anadolu Türk akınına uğramış, Selçuklu Türkleri bu coğrafyada güçlü bir Müslüman/ Türk hâkimiyeti kurmuşlardı. Suriye ve Filistin'i de ele geçiren Türkler, Hıristiyan dünyasını iyiden iyiye tedirgin ediyordu. Nitekim Bizans imparatoru I. Aleksios Komnenos, Türkler'e karşı Hıristiyanların halifelik makamı olan Papa'dan yardım istemekte gecikmeyecekti.

Papa, bu talebi kabul etti. Zira Papalığın hedefi de Bizans'a yardım etme bahanesiyle Doğu topraklarını ve Kudüs'ü ele geçirmek, Papalığın görüşlerini benimsemeyen 'heretik' Doğu Hıristiyanlarını kontrol altına almak ve Avrupa'nın içinde bulunduğu krizden kurtulmasını sağlamaktı.

Batı sefalet içerisinde yaşarken, Doğu'nun muhteşem zenginlikleri göz kamaştırıyordu. Batı'da 1094 yılında yaşanan şiddetli kuraklığın getirdiği açlık ve sefalet, salgın hastalıklar ve artan nüfus gibi problemler, Doğu'yu Batı'nın gözünde adeta bir cennet haline getirmişti. Dahası, Müslüman Türkler Anadolu'ya yerleşmeye devam ederken, Kudüs de hala "kafir Müslümanların" işgali altındaydı.

Dolayısıyla Papa, 1095'te toplanan Clermont Konsili'nde Hıristiyanları resmen 'kutsal savaşa' çağırıyordu. Kudüs ve özellikle havarilerin yaşadığı yerler, onlara ait kalıntılar Müslümanların elinden kurtarılmalıydı.

Nitekim Papa, dünyevi ve uhrevi pek çok vaatte bulunarak Avrupalıları Haçlı Seferi'ne ikna etti. Hristiyanlar, bu savaşları maddi çıkar sağlamanın yanı sıra, asıl 'Tanrı' adına yapıyordu. Zira savaşçı birliklere genel olarak 'Mesih'in Askerleri' veya 'Mesih'in Şövalyeleri' ismini takmışlardı.[2]

---

2 Christopher Tyerman, The Crusades: A Very Short Introduction. Oxford University Press, London, 2004, S. 63.

Tapınak Şövalyeleri'nden Derin NATO'ya...

Haçlı Seferleri, Avrupalıların Müslümanların elindeki kutsal topraklar üzerinde askeri ve siyasi kontrol sağlamak, Doğu'daki zenginlikleri ele geçirmek ve kendilerine *"vaat edilen cennetin krallığına ulaşmak için"* düzenlemiş oldukları 'kutsal' akınlardı.

Bu nedenle ilk Haçlı Seferi, hem İslam dini hem de Hıristiyanlarca kutsal sayılan Kudüs'e yapılmıştı. Dolayısıyla İslam dünyası ile Batı arasındaki husumetin başlangıç noktası, Müslümanların elinde bulunan Kudüs'ün işgal edilip yağmalanmasıyla başlıyordu. Bu tarihten sonra Doğu, Haçlı Seferleri'nden beri Batı'yı doğal düşman; Batı ise Doğu'yu 'öteki' olarak görmeye başlayacaktı.

Açıkçası bu anlayış bugün de aynen devam ediyor. Mesela, 11 Eylül 2001 tarihinde Amerika'daki İkiz Kuleler'e düzenlenen saldırıdan sonra, ABD Başkanı George W. Bush'un Afganistan ve Ortadoğu'ya yönelik başlattığı sözde terörle mücadeleyi *"Modern Haçlı Seferi"*[3] olarak nitelemesi, bu 'kutsal savaşın' bitmediğinin bariz göstergesiydi.

Yine Türkiye'nin yarım asırdan fazladır Avrupa Birliği'nin kapısında bekletilmesi de, bu düşüncenin değişmediğinin bir başka kanıtıydı...

Nitekim küresel düzenin kıdemli teorisyenlerinden Samuel Huntington, 'Medeniyetler Çatışması' teziyle Soğuk Savaş sonrasına tekabül eden 1990'lı yıllardan itibaren uluslararası ittifak ya da ihtilaflarda belirleyici olan unsurun politik ya da ekonomik ideolojiler değil, 'medeniyetler' olmaya başladığını ifade ediyordu.

Huntington'ın 'medeniyetler' dediği şey, aslında toplumları şekillendiren 'din' unsuruydu. Samuel Huntington, sıradan biri değildi. Küresel düzenin akademik beyni Harvard Üniversitesi'ne bağlı John M. Olin Stratejik Araştırmalar Enstitüsü'nde öğretim görevlisi, aynı zamanda ABD Savunma Bakanlığı'na danışmanlık yapan bir stratejistti.

Nitekim Samuel Huntington, 2004 yılına gelindiğinde, asıl baklayı yazdığı kitapla ağzından çıkaracaktı. 2004 yılında yayımlanan *"Biz kimiz? Amerika'nın Ulusal Kimlik Arayışı"* (Who Are We - The Challenges to America's National Identity) isimli kitabında; ABD'nin gerçek milli kimliği olarak Avrupalı ilk göçmen-

3 Hürriyet, 17 Eylül 2001.

lerin Anglo-Sakson-Protestan değerlerine dönmesi gerektiğini öneriyordu...

Avrupalılar, Haçlı Seferleri'ni başlattıktan sonra kurmuş oldukları ilk ciddi gizli örgüt Tapınak Şövalyeleri'ydi. Avrupa'nın çeşitli ülkelerinden seçilmiş 'dini bütün' Hıristiyanlardan oluşan ve 1118 yılında kurulan bu gizli teşkilat, aslında 'kutsal bir amaç uğruna' kurulmuş Haçlıların dönemine göre profesyonel ordusuydu. Örgüt, kuruluşundan on yıl sonra Troyes Konseyi'nde Papalık tarafından da resmen onaylanacaktı.[4]

Tapınak Şövalyeleri'nin amacı; sözde Hıristiyanlar için de kutsal sayılan Kudüs'ü ziyaret edecek olan Hıristiyan hacıları korumaktı. Ancak örgütün mahiyetine bakıldığında, gerçek amacın hiç de öyle olmadığı anlaşılıyordu. Zira Tapınak Şövalyeleri, 5. Haçlı Seferi'nden sonra Kudüs dışındaki tüm haçlı seferlerine de katılmaya başlamıştı.

Mesela, 5. Haçlı Seferi'nde İstanbul'u yakıp yıkanların başında Tapınak Şövalyeleri geliyordu. Kısacası bu küçük askeri birlik, aslında İslam'a karşı kurulmuş olan bugünkü NATO'nun geçmişteki amatör versiyonuydu...

Araştırmacı-Yazar merhum Aytunç Altındal'a göre, Tapınak Şövalyeleri bugün bile hala aktif[5] durumda. Yönetimleri ve konseyleri var. Her altı ayda bir yapılan toplantılarda bir araya geliyorlar. Toplantılarını da bugün Haçlı ruhunun güç merkezleri olan Roma, Londra ve Amerika'da yapıyorlar.

Mesela, CIA'nın başına geçecek kişi ve NATO Genel Sekreterleri, *"Tapınak Şövalyeliğinin Erdemleri"* adlı eğitimden geçiyorlar. Yine Altındal'a göre, Avrupa Birliği'nin kurucularının tamamı da Tapınak Şövalyesi'ydi.

Doğrusu Aytunç Altındal haksız sayılmazdı. Zira bu konuda AB'nin kuruluş aşamasında yaşanmış ilginç bir olayı hatırlatmamız gerekiyor.

1950'li yılların başında Avrupa Birliği'nin ilk devletlerarası görüşmeleri başladığında, birliğin dört öncü devleti, gelecekte kurulacak olan AB'nin bayrağının nasıl olması gerektiğini tartışıyorlardı. Uzun süren tartışmalar sonucunda Avrupa'yı temsil edebilecek bir bayrak modeli kabul edilmişti.

---

4 Henry D. Funk, The Trial Of The Knights Templar, The Builder, 1916, S. 39.
5 Aytunç Altındal, Gül ve Haç Kardeşliği, Alfa Yayınları, İstanbul, 2007, S. 101.

Ancak bu bayrak, aslında bugünkünden çok farklıydı. Sarı zemin üzerine yuvarlak bir daire çizilmiş ve ortasına da 4 köşeli bir Haç konulmuştu. Bu Haç'ın rengi kırmızıydı. Tıpkı Tapınak Şövalyeleri'nin giydiği beyaz elbise üzerine çizilen kırmızı Haç gibi...

Ne var ki Avrupa'nın önde gelen sosyalistleri, 'ideolojik olduğu' gerekçesiyle Haç'lı bayrağına karşı çıktılar. Nitekim o itirazlar dikkate alındı. Yani bugünkü AB Bayrağı, Avrupalı sosyalistlerin itirazı üzerine değiştirilerek kabul edilen ikinci bayraktı.

Eski bayrak sözde değişmişti ama doğrusu yenisinin de diğerinden farkı yoktu. Çünkü eskisinde alenen görünen Haç'ın yerini, yenisinde 12 yıldızla temsil edilen Hz. İsa'nın havarileri almıştı. Resmi açıklamalarda bugünkü AB Bayrağı'nda bulunan 12 yıldızın "mükemmelliği ve birliği" simgelediği söylense de, işin aslı hiç de öyle değildi. Zira AB Bayrağı'ndaki 12 yıldız, aslında doğrudan Yeni Ahit'ten alınmıştı.

Nitekim bayrağın çizimini yapan Alman Katolik Arsene Heitz, Fransız Lourdes dergisine yaptığı açıklamada[6] İncil'den esinlendiğini itiraf edecekti. Buna göre Yeni Ahit'te 12 yıldız kavramının geçtiği bölüm şuydu: *"Ve gökte büyük bir alamet, güneşle giyinmiş ve ayakları altında ay ve başı üzerinde on iki yıldızdan tacı olan bir kadın göründü"*[7] Ayrıca NATO'yu kuran Hıristiyan devlet sayısının da 12 olduğunu ilave edelim.

'Haçlı Birliği' algısı oluşmaması için bayrağını değiştiren Avrupa Birliği ülkeleri, NATO konusunda aynı hassasiyeti göstermediler. Askeri savunma amacıyla kurulmuş olan Kuzey Atlantik Paktı'nın sembolü de, tıpkı Tapınak Şövalyeleri'nde olduğu gibi Hıristiyanlığın sembolü olan Haç'tı. NATO'nun ünlü Mavi-Beyaz zeminli logosunda bulunan bu dört uçlu Haç, yeryüzünün dört yönünü simgeliyordu.

Çünkü NATO'nun askeri operasyonlarının yanı sıra, gizli bir misyonu daha vardı. Bu misyon, teşkilatın sembolü olan dörtlü haçın gösterdiği misyondu. NATO, dünyanın dört bir yanına askeri birlikler konuşlandırırken, aynı zamanda 'askeri misyonerler' de gönderiyordu.

Aslında bu vazife, bir nevi sivil Evanjelist misyonerlerin yapmış olduğu dini misyonerliğin askeri versiyonuydu. Zira bilindiği

---

6 The Economist, 28 Eklm 2004.
7 Yenl Ahlt, Yuhanna'nın Vahyi, 12:1.

gibi Türkiye hariç, NATO'ya üye ülkelerin hepsi Hıristiyan devletlerden oluşuyor. Bu nedenle 36 ülkede görev yapan Hıristiyan NATO askerlerinin dini ihtiyaçlarını karşılamak için bugün bile papaz komutanlar tayin ediliyor.

Mesela Ortadoğu, Türk Cumhuriyetleri ve Kafkasya'ya yönelik askeri misyonerlik çalışmaları, Türkiye'deki askeri üslerde görevli 'asker papazlar' tarafından yürütülüyor. Bugün bu 'asker apazların' en yoğun olarak misyonerlik faaliyetlerini sürdürdükleri bölgeler ise, Azerbaycan, Çeçenistan, Afganistan ve Irak...

Yahudi-Hıristiyan Kardeşliği

Bugün dünyanın dört bir yanında askeri üsleri bulunan ve adeta dünyanın küresel jandarmalığını yapan NATO'yu anlamak için önce Amerika Birleşik Devletleri'ni tanımak gerekiyor. Çünkü her ne kadar bugün NATO'ya üye 28 ülke bulunsa da, örgütün asıl patronu Amerika. Zira NATO'nun resmi verilerine göre, örgütün ihtiyaçlarının %75'i Amerika Birleşik Devletleri tarafından karşılanıyor.

Günümüzün en büyük küresel gücü Amerika Birleşik Devletleri'nin temelleri, Kuzey Amerika'daki ilk kolonilerin öncüsü olan Püritenler tarafından atıldı. Bugün 'Evanjelikler' olarak da bilinen Püritenler, Protestan mezhebinin en katı temsilcileri durumundaydı.

Dolayısıyla Amerika Birleşik Devletleri, her ne kadar Avrupa Kıtası'ndan coğrafi konum olarak çok uzak kalsa da, aslında bugün 'Batı değerleri' ile oluşturulan küresel düzenin en büyük Haçlı devletidir. Amerika'yı kuran Evanjelistlerin kökenleri, 16. Yüzyıl İngiltere'sinde Katoliklerin baskısına isyan eden küçük bir Püriten burjuvazi guruba dayanıyordu. Bunlar, Katolik Kilisesi'ni tanımadıkları gibi, İngiltere'deki yarı Katolik Anglikan Kilisesi'nin hâkimiyetini de kabul etmiyorlardı. Dünya üzerindeki hiçbir kralı tanımayan bu Protestanlara göre, gerçek kral olan Mesih İsa, kıyametten önce geri gelecek ve Tanrı'nın dünya üzerindeki krallığının başına geçecekti. Bunun için kendisine inanmayanlarla savaşacak ve hepsini yok edecekti...

Püritenler, her ne kadar 16. ve 17. Yüzyıllarda I. Elizabeth'in İngiliz Kilisesi'nde başlattığı reformist hareketlere karşı çıkan bir

Protestan doktrin ve ibadet şeklinin temsilcileri olduklarını iddia etseler de, aslında düpedüz İngiliz Yahudileriydiler. Zira bir Yahudi Ansiklopedisi olan Universal Jewish Encyclopedia, Püritenliği 'etik yapısı Tevrat'la tümüyle eş olan İngiliz Yahudiliği' olarak tanımlıyor.

Judaica, Püritenlik'ten 'Judaizers' yani *"Yahudiciler/Yahudi sempatizanları"* başlığı içinde söz ediyor. 'Judaizers' kelimesini *"Yahudi olmadığı halde Yahudi dininin bir kısmını ya da bütününü uygulayan veya Yahudi olduğunu öne süren kimse"* olarak açıklıyor.

Bu sınıfa dâhil ettiği Püritenler için de, aynı sayfa içerisinde şu bilgiler yer alıyor: *"İngiltere ve Amerika dâhil, Kuzey Atlantik'te Püritenliğin güçlenmesiyle birlikte, Tevrat'ın incelenmesi ve buna bağlı olarak da Yahudileşme (judaizing) hareketleri başladı. Bu İbrani dilini kullanma, anayasanın Tevrat'a dayandırılması ve Sabbath'ın Yahudi dinine göre kutlanması taleplerine kadar vardı."*

Gerçekten de Püritenliğin en dikkat çekici yönü, dinde reformun öncüleri Martin Luther ve Jean Calvin tarafından başlatılan 'Eski Ahit'e yönelme' çabalarıydı. Öyle ki Püritenler, Hıristiyanlığın Protestan mezhebine mensup olmalarına rağmen, zaman içerisinde Eski Ahit'i neredeyse inançlarının tek kaynağı haline getirmişti.

Eski Ahit; Eski Antlaşma ya da Ahd-i Atik, Yeni Ahit'le birlikte Hıristiyanların Kitab-ı Mukaddes'ini oluşturuyordu. Yani Hristiyanların kutsal kitabıydı. Ancak Eski Ahit, aynı zamanda Yahudilerin 'Tanah' isimli kutsal kitabıyla neredeyse birebir aynıydı. Zaten Protestanların Eski Ahit'e yönelmesini sağlayan da bir Yahudi dönmesi[8] olan Martin Luther'den başkası değildi.

Zira Evanjelizm adını ilk o kullanmıştı. Protestanlık mezhebinin kurucusu olarak da kabul edilen Martin Luther'in, bir Yahudi dönmesi olduğu bizzat Yahudi kaynaklarında da yer alıyordu. Yahudilerin ünlü Kabbalist tarihçisi Abraham Ben Eliezer Halevi, Luther'in Hıristiyanları yavaş yavaş eğitmeye çalışan 'gizli bir Yahudi'[9] olduğunu açıkça söylemekten çekinmiyordu.

Yine Yahudilerin ünlü din ve Rönesans bilimcisi Abraham ben Mordechai Farissol gibi bazı Yahudiler de, Martin Luther'i "gizli bir Yahudi, dini gerçeği ve adaleti ayakta tutan bir yenilikçi"[10] olarak tanımlıyordu.

---

8 Encyclopedia Judaica, Cilt 14, S. 21.
9 A.g.e. S.22
10 Encyclopedia Judacia, Cilt 11, S. 585.

Bütün bunlara ilave olarak, Martin Luther'in bizzat kaleme aldığı 'İsa Mesih bir Yahudi Olarak Doğdu' isimli eserinde; *"Yahudiler bizim Tanrımızın akrabaları, kuzenleri ve kardeşleridir. Katoliklere sesleniyorum; bana 'kafir' demekten yoruldukIarında Yahudi desinler."*[11] ifadelerini kullanarak kendisine atfedilen 'gizli Yahudi' sıfatını kabullenmiş oluyordu.

Evanjelistlerin Amerika'yı kurarken Yahudilerle oluşturdukları ittifak, Osmanlı coğrafyasında yapılan misyonerlik operasyonlarında da aynen devam etti. Daha sonraki sayfalarda bahsedeceğimiz gibi, Osmanlı coğrafyasında faaliyet gösteren Protestan misyonerleri arasında birçok Yahudi vardı. Zira Evanjelistlerle Siyonistler iki temel noktada birleşiyordu.

Evanjelistlere göre 'son karar günü'nün geldiğine işaret eden mucizevi olaylar arasında, Yahudilerin Filistin'e dönmeleri ve bir Yahudi Devleti'nin kuruluşu vardı. Dahası, İsa'nın Hıristiyanlık düşmanlarına nihai darbeyi vuracağı Mahşer (Armageddon) Vadisi de, bugünkü İsrail'in Kuzeyi'nde yer alıyordu.

ABD'nin eski Başkanlarından Ronald Reagan, bu yakınlığı göstermek için şöyle diyordu: *"Aşikâr ki, Eski Ahit'teki eski peygamberlerimize ve Armageddon'la ilgili önceden haber verilmiş alametlere geri dönüp baktığımızda, 'acaba olacakları görecek nesil biz miyiz?' diye merak ediyorum... İnanın bana, bu kehanetler açık bir şekilde yaşamakta olduğumuz şu günleri tasvir ediyor."*

Yine 2001 yılında modern 'Haçlı Seferi'ni' başlatan ABD Başkanı George Bush'un, kendisini İsrail'in çıkarlarını korumaya adamış bir Evangelist olduğunu da hatırlatmamız gerekiyor.

Siyonizm'le Püritenliğin ikinci ortak yanı ise, bizzat İslam'la ilgili yorumlarıydı. Buna göre; Arap halkının esaretinden ve dünyadaki antisemitizmin yükselişinden *"Tanrı'nın adını kirleten"* İslam sorumluydu. Buna bir de Amerikan tarihinin şovenist yorumunu eklemek mümkündü. Zira bu yoruma göre de Amerika Birleşik Devletleri, tanrı tarafından seçilmiş ve kutsanmıştı! Bunun kanıtı; Amerikalıların Yahudileri kurtarmış olmalarıydı...

Püritenler, Tevrat'ta yazılanları titiz bir şekilde kendi dini yaşamlarında uyguluyor ve Hıristiyan öğretisi içerisinde 'Yeni İsrail' diye adlandırılan Aziz Pavlus'a büyük ilgi gösteriyorlardı. Aziz Pav-

11 Leon Poliakov, The History of Anti-Semitism, Volume 1: From the Time of Christ to the Court Jews, University of Pennsylvania Press, October 15, 2003, S. 221.

lus ya da diğer adıyla Tarsuslu Pavlus, Pavlik Kiliselerin kurucusu Hristiyan bir misyonerdi. Gerçek adı 'Saul' olan Aziz Pavlus, miladi birinci asırda yaşayan Yahudi asıllı bir Roma vatandaşıydı.

Ancak Luka'nın kaleme aldığı İncil'de önemli bir yere sahipti. Bu nedenle Aziz Pavlus'a büyük hayranlık duyan Püritenler, kendilerini Tevrat'taki Yahudilerle özdeşleştirerek adeta yeni bir Yahudi kimliği kazandılar.

Mesela çocuklarına Samuel, Amos, Sarah veya Judith gibi Yahudi isimlerini takmaya başlamışlardı. Yahudi tarihçi Eli Barnavi'ye göre, Püritenler kendilerini Yahudilikle öylesine özdeşleştirmişlerdi ki, Mesih'in ikinci gelişinden önce, Yahudilerin mutlaka kutsal topraklara dönmeleri gerektiğine inanıyorlardı.

Ünlü İngiliz tarihçi Paul Johnson'un 'A History of Jews' isimli eserinde belirttiğine göre de, Püritenler, Tevrat'ta dile getirilen *"Yahudilerin dünyanın uçlarına kadar yayılmaları"* kehanetini gerçekleştirmek için ellerinden gelen bütün çabayı gösteriyorlardı.

Bugün 'Evanjelist' ya da 'Evanjelik' olarak nitelendirilen Püritenler, Amerikan Yahudileriyle kurmuş oldukları ittifak sayesinde; özellikle Harry Truman, Jimmy Carter, Ronald Reagan ve Baba Bush'un başkanlıkları döneminde küresel emperyalizmi yönlendiren en önemli güçlerden biri haline geldiler.

Bu ittifak, küresel hegemonya peşinden koşan iki millet için de elzemdi. Zira dünyayı 15 milyon Yahudi'yle kontrol edemeyeceklerini anlayan Siyonistler ile Yahudi sermayesi olmadan dünyayı kontrol edemeyeceklerini anlayan Evanjelikler'in çıkarları kesişiyordu.

İngiliz kökenli Püritenler, sahip oldukları 'Yahudi hayranlığı' nedeniyle hem zengin Yahudi ailelerin büyük desteğini kazanmışlardı, hem de Amerikan kültürünün merkezine yerleşmişlerdi. Hiç şüphesiz bu durum, eskiden beri 'dünya hâkimiyeti' planları yapan Siyonist çevrelerin önde gelenleri için bulunmaz bir fırsattı.

Başta İngiltere olmak üzere, Avrupa'nın pek çok kentinden Amerika'ya göç eden Yahudiler, kendileriyle ittifak halinde olan Evanjelistleri kullanarak küresel düzenin kurulmasında büyük rol oynadılar. Nitekim gerek Birleşmiş Milletler'in, gerek Avrupa Birliği'nin ve gerekse NATO'nun kuruluşunda bu ittifak hep beraber hareket edecekti.

Evanjelizm'in Gizli Örgütü

18. Yüzyılın sonlarına doğru gelindiğinde, Amerika Birleşik Devletleri'nde ilginç bir dini örgütlenmenin temelleri atılıyordu. ABD'nin New England bölgesinde meydana gelen dini canlanmanın vermiş olduğu etki ile Dartmouth, Williams ve Amherst gibi kolejlerde eğitim görmüş 'dini bütün' bazı öğrenciler, Protestanlığı yaymak amacıyla gizli bir teşkilat kurmaya karar verdiler.

Önce erkek hücreleri oluşturulan bu gizli yapının kısa sürede kadın kolları da kuruldu.[12] Kadınlar kanadının çoğunluğunu South Hadley'deki Mount Holyoke Kız Ruhban Okulu'nda (Female Seminary) öğrenim görmüş bayanlar oluşturuyordu.

1806 yılında Williams Koleji'ne giren Samuel J. Mills, koyu bir Evanjelist olan annesinin teşvikiyle kendisini Protestanlığın yayılmasına adamıştı. Zira Mills'ın babası Protestan Klisesi'nde görevli bir papazdı. Samuel J. Mills, kısa sürede kendini 'dinsizler' üzerine misyonerlik yapma görevine adamış küçük bir gurup oluşturdu.

Bu çekirdek grup, zaman zaman buluşup Protestanlığı yaymanın yöntemlerini konuşuyordu. Nitekim Samuel J. Mills, aynı okuldan dört arkadaşıyla birlikte Ağustos ayında toplanarak Hıristiyanlığı yayacak gizli bir örgüt kurmaya karar verdiler. Bunu da kısa sürede başaracaklardı.

Örgütün temelleri atıldıktan sonra gizli gizli toplanan bu çekirdek kadro, *"Asya'daki ahlaki çöküntü"* hakkında konuşuyor, hem Asya paganları hem de Müslümanlar üzerine misyoner gönderme kararı alıyorlardı.[13]

1808 yılına gelindiğinde Mills ve arkadaşları, kurmuş oldukları gizli örgütün adını da açıkladılar. Örgütün adı, 'Kardeşler Derneği' anlamına gelen 'Society of Brethren'di. Yemin edip örgüte katılanlar, kendilerini Hıristiyanlığın yayılmasına adayacaklardı.

Koşullar ne olursa olsun, Asya'daki 'kardeşlerin' bilinçlendirilmesi, Protestanlığın yayılması esastı. Brethren Cemiyeti'ni kuran beş kişilik çekirdek kadro, Williams Koleji'nden mezun olduktan

---

12 Frank Andrews Stone; Academies For Anatolia, University Pres of America, London, 1984, S. 3.

13 A.g.e, S. 4.

sonra, Andover Ruhban Okulu'na giderek dini eğitimlerini tamamladılar. Samuel J. Mills'ın yanı sıra; Samuel Nott, Adoniram Judson, James Richards ve Samuel Newell, örgütün önde gelen isimleriydiler...

Gelişme aşamasında olduğu için Society of Brethren'in dünya çapında bir misyonerlik çalışması başlatabilmesine olanak sağlayacak henüz yeterli altyapısı yoktu. Örgütün üst yönetim kurulu (Prudential Commiitee), örgüt üyelerinden Adoniram Judson'u Londra Misyoner Cemiyeti ile bağlantı kurması ve misyoner eğitiminde bahsi geçen cemiyetten destek istemesi için Londra'ya göndermeyi kararlaştırdı.[14] Zira İngiliz misyonerler, 17. Yüzyıldan itibaren Osmanlı topraklarında faaliyet gösterdikleri için oldukça tecrübeliydiler.

Mesela İngiliz misyoner örgütlerinden British and Foreign Bible Society (BFBS); Balkanlar, Ortadoğu, Doğu Akdeniz ve Osmanlı Ermenileri arasında en yoğun faaliyetleri yürüten misyonerlik kurumlarından biriydi. Ne var ki 1811 Mayıs'ında Londra'ya ulaşan ve Londra Misyoner Cemiyeti'yle görüşmelerde bulunan Judson'un isteği, İngilizler tarafından reddedilecekti. Çünkü İngilizler, Judson ve arkadaşlarının misyonerlik faaliyetlerini Londra Misyonerlik Cemiyeti adı altında yürütmelerini istiyordu.

Londra'dan olumsuz cevap alan Society of Brethren Cemiyeti, hiç yılmadı. 1810 yılına gelindiğinde, öncelikle örgütün adı *"Board of Commissionars for Foreign Missions"* ya da ülkemizde yaygın adıyla bilinen *"American Board"* olarak değiştirildi. Üstelik başlangıçtaki hedef Amerikan yerlilerini ve Amerika Kıtası'ndaki Katolikleri Protestanlaştırmak iken, yeni hedef bütün dünyayı Protestanlaştırmak[15] olarak değiştirildi.

Amerika'daki güçlü kiliselerle ittifak yapılarak finansör problemi de çözüldü. İlginçtir, örgüt adını değiştirir değiştirmez, ilk faaliyete geçtiği bölge Osmanlı coğrafyası oldu. Nitekim Amerikan Board, Osmanlı topraklarında 1820 yılından itibaren faaliyet göstermeye başladı.

14 Julius Richter, A History of the Protestant Missions in the Near East, Edinburg and London, 1910, S. 106.

15 Çağrı Erhan, Ottoman Official Attitudes Towards American Missionaries, Ankara, 2001, S. 192.

1806 yılında birkaç genç öğrenci tarafından temelleri atılmış olan American Board misyonerlik örgütü, zamanla yüzlerce ülkede misyonerlik faaliyetleri yürütecek duruma gelmişti. Amerikan Board misyonerleri, gittikleri her ülkede şartlar gereği ince politikalar üreterek amaçlarına ulaşmak için çeşitli alanlarda yeni kurumlar inşa ettiler.

Özellikle eğitim, sağlık ve dini alanlar üzerinden propaganda çalışmalarında bulunmuş olan Amerikan Board misyonerleri, yine birçok ülkede yetimhaneler açmış ve hayrathaneler kurarak Protestanlığı yaymak istemişlerdi. 19. Yüzyılın sonlarına gelindiğinde Amerikan Board, Güney Amerika'dan Asya'nın en doğusuna kadar birçok ülkede tam 20 misyon bölgesi oluşturmuştu.

Örgüt büyüdükçe hedefi de değişiyordu. Osmanlı coğrafyasını bir ahtapot gibi saran American Board'ın yeni hedefi; *"İslam'ı yok etmek, eski kiliseleri canlandırmak, Müslüman ve Katolik Hıristiyanları Protestanlaştırmak"*[16] olarak belirlendi.

Bu amaçla 1818 yılında yapılan bir gizli toplantıyla Ortadoğu, Havai, Çin, Yakın Doğu ve Afrika gibi bölgelere çeşitli misyonerler göndermeye karar verildi. American Board, özellikle Osmanlı idaresindeki Ortadoğu'ya da Levi Parson ve Pliny Fisk gibi en tecrübeli misyonerini gönderme kararı aldı.

Alınan karar üzerine, 1820 yılı başında önce İzmir'e ayak basan bu ilk ABD misyonerleri, Anadolu'da yaşayan Türkler ve diğer etnik topluluklar hakkında demografik bilgiler topladıktan sonra Filistin bölgesine geçtiler. Parson ve Fisk'in Osmanlı coğrafyasında yapmış oldukları çalışmalar ve topladıkları bilgiler, American Board'ın Osmanlı topraklarındaki büyük çaplı misyonerlik hareketine öncülük edecekti.

Nitekim Parson ve Fisk'i müteakiben W. Goodell, J. Breva, E. Gridley, D. Semple, I. Bird, E. Simith, J.D. Paxton, H. Hallock, Esh S. Asaad, J. Wolff, R. Anderson, J.B. Adger, D. Temple, J.V. Lennep gibi Evanjelist misyonerler bölgeye gelerek etkin bir şekilde çalışmalarına devam edeceklerdi.[17]

16 Joseph L. Grabill, Protestant Diplomacy and the Near East- Missionary Influence on American Policy, 1810-1927, Mineapolis, 1971, S. 33-34.

17 American Board of Commissionars for Foreign Missions-ABCFM Project, The Near East ABC:16.5.1- Reel:502; Mission to the Armenians-Miscellaneous- ABC:16.7.2, Reel: 534.

Osmanlı'daki Amerika

NATO'nun İslam dünyası ve Türkiye'ye yönelik operasyonlarına geçmeden, öncelikle Osmanlı-Amerikan ilişkilerini de kısaca incelemek gerekiyor. Türk-Amerikan ilişkileri deyince her ne kadar aklımıza İkinci Dünya Savaşı sonrasında başlayan kuşatma süreci gelse de, aslında iki devlet arasındaki diplomatik ilişkiler çok daha eskilere dayanıyordu.

Ancak İkinci Dünya Savaşı'na kadar 'Üst Akıl' vazifesini İngiltere icra ettiğinden, Amerika Birleşik Devletleri'nin Osmanlı'daki operasyonel faaliyetleri pek göze batmamıştı. Ne var ki 1783'te bağımsız bir devlet olarak sahneye çıkan Amerika, kısa sürede kendine özgü bir yapı oluşturarak küresel bir ahtapota dönüşmeyi başaracaktı.

Bugün Amerika nüfusunun sadece %3'ünü oluşturan, ama ekonomik faaliyetlerin büyük bir oranını ellerinde bulunduran Yahudilerle; İngiltere'den göç etmiş, Protestan olmakla birlikte çoğu 'Yahudi gibi yaşayan' Püritenler'den oluşan Amerika Birleşik Devletleri, küresel yayılma stratejisini ticari faaliyetler üzerine kurmuştu. Zira Amerikalılar, bir ülke üzerinde siyasi hegemonya kurmanın yolunun, o ülkenin ekonomisine sahip olmaktan geçtiğini henüz o yıllarda keşfetmişlerdi.

Amerika Birleşik Devletleri, bu strateji doğrultusunda kendisine ilk ticari faaliyet alanı olarak Akdeniz Bölgesi'ni seçti. Özünde kapitalist mantık yatan bu devlet, gemilerle ticaret yapmak için Akdeniz'e girmenin bir zorunluluk olduğunu düşünüyordu. Doğal olarak bu bölgede söz sahibi olan devlet de Osmanlı'ydı. Ancak Osmanlı Devleti, o dönemde Amerika Birleşik Devletleri'ni resmi olarak tanımıyordu.

Dönemin Amerikan Hükümeti, 1795 yılında Cezayir, 1796'da Trablus ve 1797'de Tunus gibi İslam ülkeleriyle çeşitli ticari antlaşmalar imzaladı. Ortadoğu ve Asya ticaret yollarına ulaşmanın yolunun İslam coğrafyasından geçtiğinin bilincinde olan ABD Başkanı John Adams, Portekiz'deki Amerikan elçisi William L. Smith başkanlığındaki bir heyeti, 1799 yılında Osmanlı Devleti ile bir dostluk ve ticaret antlaşması yapması için görevlendirmişti.

Ancak Fransızlar ve İngilizler ile yapılan savaşlar nedeniyle, Başkan Adams'ın isteği gerçekleşmedi. Daha sonra 1820, 1823 ve 1828'de yapılan girişimler de çeşitli nedenlerle sonuçsuz kalacaktı.[18]

Amerika Birleşik Devletleri'nin siyasi birliğini sağladıktan sonra Türk/İslam coğrafyasına ilgi duyması, hiç şüphesiz sadece 'ticari' nedenlerle açıklanacak bir durum değildi. Osmanlı İmparatorluğu'nun gerileme/dağılma sürecine girdiğini fırsat bilen bu yeni devlet, imparatorluk bakiyesi ülkelerde siyasi hegemonya kurma fikrine daha henüz o yıllarda kapılmıştı.

Ancak bu idealini dönemin büyük Avrupa devletleri gibi açıktan dışa vurmuyor, Osmanlı'nın toprak bütünlüğüne karşı aleni bir girişimde bulunmuyordu. Zira bu 'masum' davranışın altında gizli bir ajanda vardı. Nitekim Amerika Birleşik Devletleri ile Osmanlı İmparatorluğu arasındaki ilk resmi ziyaret, 9 Kasım 1800 tarihinde gerçekleşecekti.

Amerika Birleşik Devletleri, Osmanlı İmparatorluğu'nun içinde bulunmuş olduğu zor koşulların farkındaydı. Zira 1827 yılında Fransız, İngiliz ve Rus gemilerinden oluşan müttefik donanması, Navarin'de Osmanlı donanmasını imha etmişti. Bu olay, II. Mahmut'a Batılılara güvenilemeyeceğini gösteriyordu.

Bunun üzerine Osmanlı Devleti, 7 Mayıs 1830 tarihinde Amerika Birleşik Devletleri ile 'Seyr-i Sefain' ticaret antlaşmasını imzalamak zorunda kaldı. Böylece yeni dünyanın kapitalist devleti, artık Osmanlı'ya kanca atmayı başarmıştı.

Bu antlaşma, Amerikalı tüccarlara çeşitli ayrıcalıklar tanıyordu. Dolayısıyla Osmanlı devleti, zaten kötü olan ekonomisini daha da dar boğaza sokmuştu. Nitekim bu durum, Osmanlı Devleti açısından ileride siyasi ve sosyal çeşitli problemler doğuracaktı.

Bir ülkenin bir başka ülke üzerinde siyaseten etkili olmasının yolu, hedef ülkenin ekonomisini ele geçirmekle eşdeğerdi. Dolayısıyla Amerika Birleşik Devletleri'nin başından beri Osmanlı'ya yaklaşım tarzı hep bu minval üzerine kurulmuştu: Önce ekonomik istila, sonra siyasi kuşatma...

Nitekim ABD 'Seyr-i Sefain Ticaret Antlaşması'na dayanarak, Osmanlı Devleti'nin birçok şehrinde konsolosluklar açmaya başlamıştı. Üstelik bu siyasi faaliyetler de gayri resmiydi. Mesela ilk gayri resmi konsolosluk İzmir'de açıldı.

18 Yavuz Güler, Osmanlı Devleti Dönemi Türk-Amerikan İlişkileri (1795-1914), Gazi Üniversitesi Kırşehir Eğitim Fakültesi Dergisi, Cilt 6, Sayı 1, 2005, S. 232.

Onu Beyrut ve İstanbul konsoloslukları izledi. Ardından David Porter, 2 Mart 1831'de resmen İstanbul maslahatgüzarı olarak atandı. Tanzimat Fermenı'ndan sonra, ABD konsolosluklarının sayısında önemli artışlar oldu. Osmanlı İmparatorluğu ise Amerika Birleşik Devletleri'ndeki ilk konsolosluğunu ancak 1845'te açabilecekti.[19] Daha sonraki yıllarda ise, bu ilişkiler artık elçilik düzeyinde devam etti.

Osmanlı coğrafyasında ticari imtiyazlar elde eden Amerika Birleşik Devletleri, ikili ilişkileri de büyükelçilik seviyesine çıkardıktan sonra, artık Osmanlı siyasi hayatına müdahale etmeye başlamıştı. Özellikle Filistin bölgesi ve Ermeni sorunu ABD'nin ilgilendiği başlıca konular arasındaydı.

Amerikalılar, Osmanlı ekonomisi üzerinde hegemonya kurduktan sonra, bir yandan Osmanlı'daki ayrılıkçı Ermenileri koruyup kollarken; diğer yandan da Ortadoğu'daki Yahudilerin hamiliğine soyunmuştu. Mesela Amerika'nın Osmanlı'da görev yapmış son üç büyükelçisi de Siyonist'ti. Evanjelistler, Filistin'de Yahudi Devleti kurma çalışmalarını bu üç büyükelçi üzerinden yürüttüler.

Amerikan Hükümeti, Osmanlı Devleti'ni zor durumda bırakarak istediği imtiyazları koparmak için sürekli 'Ermeni haklarını' gündeme getiriyordu. Mesela 1895'te Amerikan Senatosu tarafından Ermeniler lehinde, Osmanlı Devleti aleyhinde çeşitli kararlar alındı. Osmanlı hariciyesi, bu kararların asıl nedeninin 'dini' gerekçelerden kaynaklandığını raporluyordu.

Buna göre Amerika'nın yaklaşımı, İslam âlemini parçalamak[20] için 'haçlı zihniyeti'nin yansımasından başka bir şey değildi. Aslında Osmanlı hariciyesi (dışişleri) haksız da sayılmazdı. Zira Amerikalılar, daha sonra kurmuş oldukları misyoner okullarıyla Osmanlı'nın 'Hıristiyanlaştırılması' için büyük bir misyonerlik faaliyetine girişeceklerdi...

Tarihin En Derin Operasyonu

Amerika Birleşik Devletleri, hiç şüphesiz tarihinin en derin operasyonunu Osmanlı İmparatorluğu'nda yaptı. Zira Evanje-

19 www.osmanli.org.tr/yazi-4-119.html.

20 Yavuz Güler, Osmanlı Devleti Dönemi Türk-Amerikan İlişkileri (1795 - 1914) Gazi Üniversitesi Kırşehir Eğitim Fakültesi Dergisi, Cilt 6, Sayı 1, 2005, S. 236.

listlerin kurmuş olduğu gizli American Board Teşkilatı'nı kullanarak; hem Osmanlı'ya Batı değerlerini aşılayıp yozlaştırdı, hem de Osmanlı millet sistemi içerisinde yaşayan Hıristiyan tebaanın imparatorluğa karşı ayaklanmasını sağladı.

Özünde 'kapitalist' mantıkla hareket ettiği sanılan Amerika Birleşik Devletleri'nin daha siyasi misyon temsilciliği bile açmadan misyonerlik faaliyetlerine başlaması, Osmanlı Devleti üzerinde uzun vadeli bir planının varlığını gösteriyordu.

Henüz kendi içerisinde bile dini bütünlüğü sağlayamamış bu yeni dünyanın yeni devleti, hem Protestanlığı Osmanlı'da yayarak kendi çıkarlarını koruyacak bir kripto cemaatin oluşturulmasını hedefliyor, hem de kendi ülkesinin ekonomisini elinde bulunduran Yahudilerin Filistin Bölgesi'nde bir devlet kurabilmelerinin kilometre taşlarını döşemek istiyordu.

Nitekim Amerikalı Evanjelistler, ilk misyonerlik okullarını Filistin Bölgesi'nde açtılar. Amerika Birleşik Devletleri'nin Osmanlı coğrafyasındaki ilk misyonerlik okulu olan 'Syrian Protestant College' 1824 yılında Beyrut'ta kuruldu.[21]

Daha sonra bunu Filistin, Suriye ve Lübnan'da inşa edilen misyonerlik okulları izledi. Bu okullar, İslam coğrafyasında seküler rol-model oluşturmanın yanı sıra, Arap milliyetçiliğinin yükselmesi ve Araplar arasında Türk düşmanlığının yaygınlaştırılmasında önemli roller üstlendiler.

American Board Misyoner Okulları, Filistin Bölgesi'ndeki faaliyetlerini ayrı kategoride değerlendiriyor, bu bölgeye ayrı bir önem veriyorlardı. Zira bu okullar, bütün Osmanlı coğrafyasında aynı isimle faaliyet yürütürken, Filistin Bölgesi'ndeki eğitim faaliyetleri 1870'ten itibaren *"Board of Foreign Missions of the Presbyterian Church"* adlı örgüte devredilmişti. Üstelik taraflar arasında yapılan sözleşme ile sadece kurumlar değil, bölgede faaliyet gösteren misyonerler ve diğer çalışanlar da yeni örgüte geçmişti.[22]

Hiç şüphesiz Evanjelist ittifakın temel amacı Osmanlı'yı parçalamaktı. Çünkü Osmanlı parçalanmadan Filistin Bölgesi'nde bir Yahudi Devleti kurulamazdı. Bu nedenle Anadolu'ya yayılan Protestan ve Cizvit misyonerleri etnik milliyetçiliği körük-

21 Uygur Kocabaşoğlu, Kendi Belgeleriyle Anadolu'daki Amerika, Osmanlı İmparatorluğu'ndaki Amerikan Misyoner Okulları, Arba Yayınları, 2. Baskı, İstanbul, 1991, S. 102.

22 Abdul Latif Tibawi, American Interests in Syria 1800 - 1901, Clarendon Press, Oxford, 1966, S. 191, 192

lerken; kendi inanç sistemini Yahudilerle özdeşleştiren bazı Protestan misyonerleri de Filistin'de bir Yahudi Devleti kurma peşindeydi.

Mesela İzmir'e ilk gelen Protestan misyonerlerinden Levi Parson, American Board'ın Boston'daki merkezine tavsiyede bulunurken şöyle diyordu: *"Osmanlı İmparatorluğu'nu ortadan kaldırın, onların (Yahudilerin) dünyanın dört bir tarafından yurtlarına dönmeleri karşısında hiçbir engel kalmaz"*[23]

Hemen belirtmeliyiz ki, resmi tarih kitaplarımızda *"demokrasi ve özgürlüğün başlangıcı"* olarak bizlere lanse edilen Tanzimat ve Islahat fermanları, aslında yabancıların Osmanlı coğrafyasında siyasi ve kültürel operasyon yapmalarına imkan sağlayan ilk stratejik hamlelerdi. Zira Osmanlı coğrafyasındaki misyonerlik faaliyetlerine bakıldığında, bu kültürel operasyonların 1840'lı yıllardan sonra hızlandığı açıkça görülmektedir.

Mesela 1890'lı yıllara gelindiğinde, Osmanlı coğrafyasındaki Protestan misyoner okullarının sayısı 813'e, öğrenci sayısı ise 17 bine ulaşmıştı. Üstelik bu okullara 1860'lı yıllardan sonra bir de Siyonistlerin kurmuş olduğu ve Osmanlı'nın parçalanmasında büyük rol oynayan Alliance okulları eklenecekti.

Amerikalı Protestan misyonerler, 1839 Tanzimat ve 1856 Islahat fermanlarının getirmiş olduğu serbest ortamı büyük bir fırsata çevirmişti. Sağlanan yeni imtiyazlarla Eğitim, sağlık, teknoloji ve sosyal hizmet alanlarında inanılmaz bir misyonerlik faaliyeti yürütülüyordu.

Nitekim bu çabalar sonucunda, nüfusu 30 bine varan işbirlikçi bir 'Protestan Cemaati' oluşturmayı ve 117 kilise inşa etmeyi başarmışlardı.[24] Üstelik söz konusu bu kültürel operasyonlar yapılırken, özellikle Osmanlı coğrafyasının kritik bölgeleri hedef seçiliyordu.

Mesela Osmanlı merkez yönetimine uzak kalan ve etnik kimlik bakımından karışık olan Ortadoğu ve Balkanlar'daki Selanik, Manastır, İşkodra, Kosova ve Yanya bölgeleri hedef alınıyordu. Nitekim Balkan Savaşları sırasında Osmanlı'dan ilk ayrılan bölgeler de buralar olacaktı...

---

23 Hans Lukas Kieser, Iskalanmış Barış, Doğu Vilayetleri'nde Misyonerlik, Etnik Kimlik ve Devlet 1839-1938, İşetişim Yayınları, İstanbul, 2005, S. 76.

24 Mithat Aydın, Amerikan Protestan Misyonerlerinin Ermeniler Arasındaki Faaliyetleri ve Bunun Osmanlı-Amerikan İlişkilerine Etkisi, 2006, S. 84-85.

Aslında Haçlı değerlerinin özünden oluşan Amerika Birleşik Devletleri, Avrupalı devletler gibi Osmanlı'yı savaşarak değil, ekonomik, siyasi ve kültürel değerleri üzerinde hegemonya kurarak teslim almak istiyordu. Çünkü Amerikalılar, Batı medeniyetinin özünü temsil eden İngiltere, Fransa ve Avusturya-Macaristan İmparatorluğu'nun Osmanlı'yı sıcak savaş yoluyla parçalayamadıklarını görmüştü. Bu nedenle American Board Misyonerlik Teşkilatı devreye sokularak 'savaşsız kuşatma' taktiği izleniyordu.

ABD'nin American Board Misyoner Okulları'yla Osmanlı İmparatorluğu üzerinde nasıl bir operasyon yaptığını daha iyi anlayabilmek için, dönemin Amerika Büyükelçisi David Porter'ın Washington'a geçtiği 1839 tarihli rapora bakmak gerekiyor.

David Porter, Amerikan Büyükelçisi olarak İstanbul'a atandıktan sonra Amerikan Dışişleri Bakanlığına geçtiği gizli raporunda şöyle diyordu: "*... Her tarafta sultana karşı ayaklanmalar var. Sultan II. Mahmut bu isyanları bastırmak ve ıslahat yapmak suretiyle milletinin durumunu değiştirmek gayesiyle çalışıyor. Türkler buraya ilk geldiğim zamanki yani 1831'deki Türklere benzemiyorlar. Dinleri hariç hemen hemen her şeyleri değişmiştir. Memlekette her sahada büyük ıslahat yapılmıştır. Bunlar, sanki hiç eski Türkler değillerdir. İmparatorluğun her tarafında ve hatta köy ve kasabalarda bile açılmakta olan okulların bu hususta faydası büyük olmuştur. Bu okulların kuruluş ve çalışmalarında Amerikan misyoner teşkilâtı tarafından buralara gönderilen misyonerlerin tesiri görülmüş, onların tatbik ettikleri Lancaster18 metodu bu Türk mekteplerinde benimsenmiştir.*"[25]

Büyükelçinin raporunda belirttiği gibi proje gerçekten büyüktü. Yüzyıllarca savaş meydanlarında yenilmeyen bir millete, misyoner okullarıyla tarihin en büyük kültürel operasyonu çekiliyordu. Öyle ki bu 'güler yüzlü yardımsever' misyonerler, Anadolu'nun en ücra köşelerine kadar nüfuz etmişlerdi.

1848 yılında Antep'te, 1850 yılında Arapkir'de, 1853 yılında Tokat ve Kayseri'de, 1854 yılında Maraş, Halep, Sivas ve Harput'ta, 1855 yılında Urfa, Antakya ve İzmit'te, 1856 yılında Musul ve Diyarbakır'da, 1857 yılında Mardin, Bitlis ve Edirne'de, 1863 yılında ise Adana'da yüzlerce Evanjelist misyoner istasyonları kuruldu...

25 Akdes Nimet Kurat, Türk-Amerikan Münasebetlerine Kısa Bir Bakış (1800-1959), Ankara, 1959, S. 22.

Evanjelist misyonerler, Osmanlı Devleti'nin hüküm sürdüğü topraklarda 'işgalci' olduğunu düşünüyordu. Mesela küresel düzene yönetici yetiştiren Harvard Üniversitesi'nden 1859'da mezun olmuş ve Amerikan Barolar Birliği'nin kurucuları arasında yer alan Everett P. Wheeler'in, American Board misyonerlerinin Anadolu'da yapmış oldukları faaliyetler konusunda söyledikleri oldukça ilginçti.

Wheeler'a göre Osmanlı toprakları Türklere ait değildi. Everett Pepperrell Wheeler, daha 1886'lı yıllarda şöyle diyordu: *"Biz Türkiye'de Hıristiyanlar ve Hıristiyanlık için okul, hastane açıyoruz, ilaç götürüyoruz, modern tıbbı ve eğitimi kuruyoruz. Türkler bizi istemeye bilirler ama oralar Türklerin değil ki..."*[26] Everett Wheeler ile ilgili buraya ilginç bir not daha düşelim. Bu sözleri sarf eden Wheeler, bir Hıristiyan değil, New Yorklu bir Siyonist'ti.[27]

American Board misyonerlerinin Osmanlı coğrafyasındaki öncelikli hedefi; Hıristiyanlığı yaymakla birlikte, Batılı değerlerle düşünen bir Osmanlı aydın tipi yetiştirmek ve Batı'nın seküler yaşam tarzını Osmanlı tebaasına aşılamaktı.

Misyonerlerin bir diğer hedefi ise, imparatorluk sınırları içerisinde yaşayan kavimlere etnik milliyetçilik duyguları aşılayarak ayaklanmalarını sağlamaktı. Böylece 'ümmetçilik' duyguları zayıflatılıp imparatorluğun parçalanmasıyla, hem Hıristiyanlığın yayılması hızlanacak, hem de Filistin'de bir Yahudi Devleti'nin kurulması sağlanacaktı.

Öncelikle Osmanlı'nın dört bir yanına dağılıp Protestanlığı yayan misyonerler, kısa sürede hastane, yetimhane, yoksul bakım evleri ve okullar açarak kurumsallaştılar. Açmış oldukları 'modern' okullarda, bir yandan dönemine göre kaliteli eğitim verirken, diğer yandan da yetiştirdikleri elemanlarla Osmanlı Devleti'nin altını oyuyorlardı.

Öyle ki American Board misyonerleri, ders programları ve okuttukları kitaplarla öğrencilerine 'hürriyet' fikirleri aşılayarak milli şuurlarını uyandırmayı okullarının temel politikası haline getirmişlerdi. Başka bir ifadeyle, azınlık gençlerini zihnen Os-

---

26 Everett Pepperrell Wheeler, The Duty of United States of America to American Citizens In Turkey, Fleming H. Revell Comp. New York, 1896, S. 35.

27 http://moses.law.umn.edu/darrow/documents/Perils_Racial_Prejudice_%20American_Jewish_Year_Book_1922.pdf.

manlı Devleti aleyhine faaliyetlerde bulunmaya ve devlete karşı isyan etmeye[28] hazırlıyorlardı.

Osmanlı coğrafyasında mantar gibi çoğalan American Board Misyoner Okulları, 'hürriyet aşığı' gençler yetiştirmekle kalmadı. Bu okullardan mezun olduktan sonra, 'hürriyet' fikirlerini mensubu oldukları azınlıklar arasında yaymaya başlayan öğrencilerin faaliyetleri de, bizzat American Board misyonerleri tarafından takip edilerek destekleniyordu.[29]

Mesela bugünkü Bulgaristan Devleti'nin kurucu kadrosu, Evanjelist misyonerlerinin kurmuş olduğu Robert Koleji'nde yetiştirilmişti.[30] Yine aynı şekilde Arap milliyetçiliğini organize edip yöneten liderler Suriye Protestan Koleji'nde eğitim görürken; Ermeni öğrencilere Ermeni milliyetçiliği, Rum öğrencilere ise Pontusculuk fikirlerinin aşılandığı yer, Merzifon'da faaliyet gösteren misyonerlere ait[31] Anadolu Koleji'ydi.

Nitekim Amerikan kiliselerinin American Board of Commisioners for Foreign Missions kanalıyla yaptığı bu misyonerlik çalışmaları, Osmanlı sınırlarında yaşayan Rum ve Ermenilere nüfuz etmeye başlayınca, Bab-ı Ali 1860 yılından itibaren misyonerlik çalışmalarını takibe almıştı.

Yapılan tahkikatlar neticesinde, misyonerlik okullarının Türk olmayan unsurlarda milliyetçilik şuuru uyandırmak istedikleri ve özellikle Doğu illerindeki Ermeni ayaklanmalarını desteklediklerі[32] tespit edildi. Ne var ki Osmanlı'yı Hıristiyanlaştırmak isteyen bu misyoner faaliyetlerini durdurmak hiç de kolay değildi. Konuyu yakın takibe alan Sultan Abdülaziz, İngiltere destekli 1876 darbesiyle tahttan indirilerek devletin mücadele refleksi kırılacaktı.

Misyonerlerin büyütüp beslediği bu bölücü faaliyetler, Sultan İkinci Abdülhamid döneminde daha da yoğunlaştı. Üstelik ajan/misyonerlerin yetiştirdiği, devşirdiği Osmanlı muhalifleri de, Ermeni çetecilerin bu isyan girişimlerini 'özgürlük hareketi' olarak görüyordu. Dahası, Sultan Abdülhamid'in en sıkı muhaliflerin-

28 BOA, Y.EE. Belge No:1/11.
29 Mine Erol, Birinci Dünya Savaşı Arifesinde Amerika'nın Türkiye'ye Karşı Tutumu, Ankara, 1976, S. 53.
30 BOA, HR.SYS. Belge No: 62/1.
31 Gülbadi Alan, Merzifon Amerikan Koleji ve Anadolu'daki Etkileri, Erciyes Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, TTK Yayınları, Kayseri, 2002, S. 76.
32 Mithat Aydın, Amerikan Protestan Misyonerlerinin Ermeniler Arasındaki Faaliyetleri ve Bunun Osmanlı-Amerikan İlişkilerine Etkisi, 2006, S. 90.

den olan İttihat ve Terakki Cemiyeti üyeleri, sultanı devirmek adına bu çetelerle işbirliği yapmaktan bile geri durmadılar.

Amcası Sultan Abdülaziz'in nasıl alaşağı edildiğini gören Sulatan İkinci Abdülhamid, hem İngiltere'nin hem de Amerika'nın misyonerleri kullanarak Osmanlı'yı parçalama palanlarının farkındaydı. Bu nedenle Balkanlar'daki Hıristiyan tebaanın kendi aralarındaki mezhep tartışmalarını körükleyerek dinsel birleşmelerini engellerken, istihbaratı da misyonerlerin peşine takmıştı.

Ancak Amerikan Hükümeti, Sultan Abdülhamid'in misyonerlere yönelik politikalarını çabuk fark etmişti. Karşı hamle yapmakta gecikmedi. Misyonerlerin faaliyetlerini kıskaca alan Osmanlı Devleti'ne gözdağı vermek için, ABD donanmasına ait 'Batkorof' ve 'Mineapolis' isimli savaş gemileri Osmanlı karasularına gönderildi.

Aslında bu kritik hamle, Osmanlı istihbaratının Amerikan ve İngiliz misyonerlerine yönelik büyük bir operasyonu önlemeye dönüktü. Bitlis'te görev yapan American Board Misyoneri George Perkins Knapp, 1895 yılında Ermenileri ayaklandırmak için büyük bir tertibin içerisindeydi. Knapp'ı takibe alan Osmanlı İstihbaratı, devlet aleyhine faaliyetlerde bulunduğunu belgeleriyle tespit etti.

Ancak tam harekete geçilecekti ki, işte o iki Amerikan savaş gemisi misyonerleri korumak için İzmir'e demirliyordu.[33] Osmanlı coğrafyasını bir ahtapot gibi sarmış olan American Board misyonerlerine yönelik yapılacak bu geniş çaplı tarihi operasyon, Amerika'nın karşı hamlesiyle akamete uğratılacaktı.

Misyoner Kuşatması

Şüphesiz Türk/İslam coğrafyası üzerinde misyonerlik faaliyetleri yürütenler sadece Amerikalı Evanjelistler değildi. Dini Hıristiyanlık olan hemen bütün Batılı büyük devletler, 'misyoner' adı altında bütün kıdemli ajanlarını İslam coğrafyasına gönderiyorlardı.

Mesela Fransa destekli Katolik misyonerler, Anadolu'da 1220'li yıllardan itibaren faaliyet göstermeye başlamıştı. Bu dö-

33 BOA, HR.SYS, Belge No:73/17. Ayrıca Bakınız; BOA, HR.SYS. Belge No: 55/1.

nemde İstanbul'a gelen Saint François Tarikatı'na mensup misyonerlerin amacı; Ortodoks ve Katolik kiliselerini birleştirerek Osmanlı'daki Hıristiyanlık varlığını güçlendirmekti.

Özellikle Osmanlı Devleti'nin yükselme ve çöküş dönemlerinden itibaren Batılı misyoner/ajanlık faaliyetlerinde dikkat çekici bir artış gözleniyordu. Mesela 19. Yüzyıl itibariyle dünyanın değişik bölgelerinde Fransa destekli 50 Katolik tarikatı faaliyet gösterirken; ilginçtir bu 50 tarikattan 35'inin faaliyet sahası Osmanlı topraklarıydı.[34]

Daha ilginç olanı ise; kendi ülkesinde Cizvitlerin faaliyetlerini yasaklayan Fransa Devleti, onların Osmanlı topraklarındaki çalışmalarını açıktan destekliyor, doğrudan para yardımında[35] bulunuyordu. Nitekim Cizvit misyonerleri Osmanlı topraklarında o kadar rahat hareket ediyorlardı ki, bir Cizvit misyoneri olan Emile Longrad, Osmanlı Devleti'nin yönetimi altındaki milletlere tanıdığı dini serbestlik için şunları söyleyecekti: *"Gönül isterdi ki Katolikler, Osmanlı Padişahının ülkesinde olduğu gibi İngiltere ve Hollanda'da da rahat ve serbest olsunlar."*

Yine İngiliz misyonerler de Osmanlı topraklarına Amerikalı misyonerlerden çok daha önce gelmişlerdi. 17. yüzyılın birinci yarısından itibaren Osmanlı coğrafyasına akın eden İngiliz misyonerler, Amerikalılara göre çok daha derinden ve sinsice çalışıyorlardı.

Üstelik Hıristiyanlığın yayılmasına adanmış bu ruhlar, sadece misyonerlik faaliyetlerinde bulunmakla yetinmiyor, Osmanlı'nın köklü tarikat ve tekkelerine de sızarak İngiliz İstihbaratına bilgi sağlıyorlardı. Nitekim 1817–1818 yılları arasında Türkiye'de faaliyet gösteren iki misyoner, ajanlık yaptıkları gerekçesiyle tutuklanacaktı.

'Misyoner' kılıfı altında Anadolu'yu karış karış gezen bu ajanlar, özellikle Ermenilerle ilgili topladıkları demografik bilgileri ülkelerinin istihbarat servisleri ve dışişleri bakanlıklarına raporluyorlardı. İngiliz misyoner/ajanlarının amacı da; tıpkı American Board misyonerleri gibi Osmanlı millet sistemi içerisinde yaşayan kavimleri propaganda yoluyla kışkırtıp imparatorluğu parçalamaktı.

34 Şamil Mutlu, Osmanlı Devleti'nde Misyoner Okulları, Gökkubbe Yayınları, İstanbul, 2005, S. 138.

35 Hans Lukas Hieser, Iskalanmış Barış Doğu Vilayetleri'nde Misyonerlik, Etnik Kimlik ve Devlet 1839-1938, Çev: Atilla Dirim, İletişim Yayınları, 2010, S. 439.

Özellikle Balkanlar, Ortadoğu ve Doğu Akdeniz'de faaliyetlerini yoğunlaştıran İngiliz misyoner örgütleri içerisinde *"British and Foreign Bible Society (BFBS)"* isimli misyonerlik teşkilatının ayrı bir yeri vardı. Zira Osmanlı Ermenileri arasında en sinsi gizli çalışmaları yürüten bu misyoner örgütüydü.[36]

Osmanlı Devleti'nin altını oymak için birlikte çalışan İngiliz ve Amerikalı Protestan misyonerler, her iki devletin de diplomatik koruması altındaydılar. Zira ilk Havariler'den günümüze kadarki süreçte önemli roller üstlenmiş olan misyonerler, büyük güçlerin sömürge politikaları ve emperyal yayılmalarının temel bir aracı durumundaydı. Dolayısıyla hem İngiltere, hem de Amerika Birleşik Devletleri, özellikle Türk/İslam coğrafyasında faaliyet yürüten misyoner teşkilatlarına doğrudan para yardımında bulunuyordu.

Mesela ABD, Amerikan Board Misyonerlik Teşkilatı'na 'Sivilleştirme Fonu' adı altında adeta para aktarıyordu. Zira bu örgüt, sadece Hıristiyanlığı yaymak için misyonerlik yapmıyordu. Osmanlı, Hindistan, Çin, Japonya, Seylan ve Ortadoğu'da misyonlar kurarak aynı zamanda Amerika Birleşik Devletleri ve İngiltere'nin ticari faaliyetlerinin yayılması için çalışıyordu.

Sadece Amerikan Board'ın dünya genelindeki okul dağılımına bakınca bile, her şey açık seçik görülüyordu. Mesela 1870 yılında Amerikan Board of Commissioners for Foreign Missions (ABCFM) adlı misyoner örgütünün dünya genelindeki Ruhban okullarının %25'i; yatılı kız okullarının %45'i ve ilkokulların %44'ü Anadolu'da bulunuyordu.

Amerikan Board Teşkilatı, 1820–1893 yılları arasında Osmanlı Devleti'nde 3 milyonu İncil olmak üzere tam 10 milyon adet dini kitap dağıtırken, misyoner faaliyetleri için de dönemine göre büyük bir meblağ olan 10 milyon dolar harcadı.[37]

Daha önce de vurguladığımız gibi, Amerikan ve İngiliz misyonerlerinin en faal olarak çalıştığı bölgeler Türk/İslam coğrafyasıydı. Misyonerliğin en parlak devrini yaşadığı 19. yüzyılın ortalarında yaşanan tartışmalar, misyonerliğin İslam coğrafyasının parçalanmasında ne kadar etkili olduğunun önemli bir göstergesiydi.

36 Julius Richter, A History of the Protestant Missions in the Near East, Edinburg and London, 1910, S. 106.
37 Bayram Küçükoğlu, Türk Dünyasında Misyoner Faaliyetleri, Kültür Sanat Yayıncılık, 2003, S. 97.

Bazı İngiliz siyasetçiler *"Biz Hindistan'a bu kadar misyoner, bu kadar para göndermek zorunda mıyız?"* diye çıkıştığında, misyonerliği savunanlar şöyle cevap veriyordu: *"Hindistan'da orduların, diplomatların yapamadıklarını bizim gönderdiğimiz misyonerler yapıyorlar"*[38]

Misyonerlerin Türkiye'de kazanmış oldukları güç ve statü, temelde mensubu oldukları devletlerin Osmanlı üzerindeki ekonomik ve politik hegemonyasıyla doğru orantılıydı. Bu hegemonya Tanzimat'tan sonra onların hak ve imtiyazlarını güvence altına alınmasına, faaliyetlerinin her halükarda meşru bir zemine oturmasına neden olmuştu.

Protestan misyonerlerin 19. yüzyıl başlarından itibaren yakalamış oldukları başarı ve kazanmış oldukları nüfuzda İngiliz diplomatların himayesi ve çalışmaları baskın bir şekilde kendini göstermişti. Açıkçası bunda Osmanlı'nın kendine olan aşırı özgüveninin de payı vardı. Zira misyoner faaliyetleri, zamanında gerektiği kadar dikkate alınmamıştı.

Misyoner/ajanlar sayesinde Osmanlı bürokratlarını adeta birer uydu haline getiren İngiliz diplomatlar, başkent İstanbul'da oluşturdukları oligarşi sayesinde istedikleri uygulamaları hayata geçirebiliyorlardı. Mesela daha sonraki sayfalarda detaylarıyla anlatacağımız İngiltere'nin İstanbul'daki büyükelçisi Lord Stratford Canning'in başını çektiği İngiliz himaye politikası, 15 Kasım 1847 tarihinde ilan edilen bir irade (padişah emri) ile Protestan nüfusu hukuki bir statüye kavuşturup bağımsız bir 'millet' olarak tanınmasını sağlayacaktı.[39]

Yine 1856 yılına kadar İslam dininden dönenler için ağır cezalar öngörülürken, Canning'in baskısıyla Islahat Fermanı'na konulan 'din serbestisi' maddesiyle bu ceza kaldırılmıştı.

Böylece, daha önce Hıristiyanlar arasında mezhep değişikliğini sağlamak amacıyla çalışan misyonerler, 1856'da ilan edilen Islahat Fermanı'ndan sonra Müslümanlar arasında da çalışma hakkı kazanmış oluyordu.[40] Üstelik bu misyonerler öylesine etkili çalışıyorlardı ki, Osmanlı coğrafyasında görev yapan imamların bile kafasını çelebilmişlerdi.

38 Bayram Küçükoğlu, Türk Dünyasında Misyoner Faaliyetleri (Dünü-Bugünü-Yarını), 1. Baskı, İstanbul, 2003, S. 30.

39 Erhan Çağrı, Ottoman Official Attitudes Towards American Missionaries, Ankara, 2001, S. 200.

40 Azmi Özcan - Ş. Tufan Buzpınar, Church Missionary Society İstanbul'da Tanzimat, Islahat ve Misyonerlik, İstanbul Araştırmaları 1, İstanbul, 1997, S. 66,67.

Osmanlı'da sözde ıslahat yapmak, devletin kötü gidişatını durdurmak için ilan edilen Tanzimat ve Islahat fermanları, aslında Osmanlı coğrafyasında yaşayan Hıristiyanları özgürleştirme hamlesiydi. Osmanlı'daki en etkili misyonerlerden Richter'in aşağıdaki sözleri, fermanın ilk birkaç yıl içinde pratikteki sonuçlarını göstermesi bakımından oldukça önemli.

Misyonerlere yakınlığıyla bilinen ünlü Alman tarihçi Julius Richter şöyle diyordu: *"İlk birkaç yılda umutlar oldukça parlaktı. Pek çok Türk Hıristiyanlık ilkelerine eğilim gösterdi. Misyonerlerin dini konulardaki genel vaazlarına pekâlâ iştirak edildi. Pek çok kişi İngiliz ve Amerikan misyonerlerinin evine geldi ve onlarla saatlerce konuştular. Bunu ihtidalar ve vaazlar takip etti. Selim Efendi'nin Protestanlığı kabulü büyük bir sansasyon yarattı. O, William adını aldı. Diğer önemli mühtediler imam olan Abdi Efendi ile Mahmut Efendi idi. 15 ya da 20 Türk vaftiz edilmiş olabilir. 1864 yazında (Protestanlığı kabul eden) 10 yetişkin (Müslüman) tespit edildi."*[41]

Her ne kadar Bab-ı Ali 1867 yılında 'Maarif-i Umumiye Nizamnamesi' gibi bazı yasal düzenlemelerle misyonerlerin bu güç ve yayılma sahasını daraltmak istenmişse de, bunda başarılı olamamıştı. Ancak Osmanlı Hükümeti, misyoner okullarının içyüzünü gördükten sonra Müslümanların misyoner okullarına gidişini yasaklamıştı.

Bab-ı Ali tarafından farklı tarihlerde vilayetlere gönderilen emirnamelerde, Müslüman çocukların yabancı okullara gönderilmesine *"kat'iyen meydan verilmemesi"* ve bu okullara devam eden çocuklar varsa derhal alınarak velilerine gerekli tavsiyelerde bulunulması istense de[42] artık iş işten geçmişti. Zira 1878'de Osmanlı Devleti'ne dikte ettirilen Berlin Antlaşması, misyonerlik faaliyetlerini adeta tartışılmaz hale getirmişti.

Bab-ı Ali'deki Evanjelist

Osmanlı coğrafyasında 'misyonerlik' adı altında imparatorluğu parçalamak için çalışan misyoner/ajanlar, mensubu oldukları devletlerden bağımsızmış gibi çalışmaya özen gösteriyorlardı.

41 Julius Richter, A History of the Protestant Missions in the Near East, New York, Chicago, Toronto Fleming H. Revell Company, Edinburg and London, 1910, S. 173,174.

42 BOA, Y.PRK.MF, 5/20, 2 R.1325, S. 8-11.

Bunun nedeni, yakalandıklarında devletlerini zor durumda bırakmamaktı.

Nitekim bunu da uzun bir süre başarabildiler. Oysa Osmanlı'nın hoşgörüsünü suistimal eden bu misyoner görünümlü ajanlar, doğrudan İngiltere ve Amerikalı diplomatlar tarafından korunuyordu. Aslında 'korunuyordu' demek bile yetersiz kalıyor. Zira bizzat misyonerlik faaliyetlerinde bulunan Batılı diplomatlar vardı. Mesela Osmanlı'da çeşitli aralıklarla 20 yıl İngiltere Büyükelçiliği yapmış olan Lord Stratford Canning...

Pek çok tarihçi tarafından 'Lord Stratford Canning' ismine sıkça rastlanılmasına rağmen, her nedense bu üst düzey misyoner diplomat sürekli görmezden gelindi. Oysa Lord Stratford Canning öldüğünde, İngilizler onun mezar taşına *"İngiltere'nin Doğu'da ki Sesi"* diye yazacaktı.

İmparatorluğun başkentinde dönen hemen bütün dolapların altında onun parmağı vardı. Dahası, Evanjelizm'in Osmanlı'daki en üst düzey diplomat temsilcilerinden biriydi. Onun en büyük arzusu, Müslümanların yaşam tarzlarını değiştirerek Avrupa'ya entegre etmekti.

Mesela bu coğrafyada oluşturulan ilk 'paralel devlet' yapılanması onun eseriydi. Tanzimat döneminde Mustafa Reşit Paşa eliyle devletin yüksek kademlerine yerleştirdiği bürokratlar sayesinde, istediği uygulamaları kolaylıkla yaptırabiliyordu.

İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra NATO eliyle Türkiye'de kurulmuş olan 'derin devlet' yapılanmasının temelleri de, işte bu İngiliz Büyükelçi Lord Stratford Canning tarafından atılmıştı. Yine *"Türkiye'yi Avrupa'da tutmak için Avrupa'yı Türkiye'de tatmin etme"* politikası da ona aitti.

Stratford Canning, gerek Tanzimat Fermanı öncesinde, gerekse sonrasında elde ettiği Osmanlı bürokratları sayesinde imparatorluğun siyasetini etkileyen, yönlendiren en önemli kişilerden biriydi. Öyle ki dönemin Bab-ı Ali memurları, hatta Vezir-i Azamları bile karşısında el pençe duracak kadar ondan korkarlardı.[43]

Bütün bunlara rağmen Canning'in 'görmezden' gelinmesinin sebebi; resmi tarih tezi oluşturulurken geçmişin karanlık noktalarının örtülmek istenmesinden kaynaklanıyordu. Zira 'Koca' Mustafa Reşit Paşa ve 'Hürriyet Abidesi' Mithat Paşaların bir 'ya-

43 A. Henry Layard, Autobiography and Letters, Londra, 1930, C. 2. S. 83.

bancı efendisi' olduğu bilinmemeliydi. Dahası, Tanzimat'la başlayıp cumhuriyetin ilanına kadar devam eden seküler 'değişim ve dönüşüm' sürecinin dayandığı temel felsefe, aslında Canning'in Osmanlı'da uygulamaya koymak istediği ilkeler bütünüydü.

Osmanlı'yı Avrupa'nın sömürgesi haline getiren Mustafa Reşit Paşa'yı parlatıp, Osmanlı'daki bütün yüksek mevkilere Evanjelizm'in Osmanlı'daki siyasi temsilcisi Canning getirmişti. Getirmekle kalmadı, yıllarca o ve ekibini iktidarda tutarak Batı'nın çıkarlarına hizmet etmesini sağladı.

Reşit Paşa da bu hizmetlerinin karşılığını görevde olduğu sürece onun sözünden hiç çıkmayarak ödedi. Osmanlı tebaası Hıristiyanlar, en büyük kazanımlarını Mustafa Reşit Paşa döneminde kazandılar. İmparatorluk içerisinde 'halka rağmen halkçılık' yapan, milli olmayan düşünceleri tepeden halka zorla benimseten, vesayetçi, kendi değerlerine yabancı bir zümrenin türemesini sağlayan kişiydi Mustafa Reşit Paşa...

Evanjelist Büyükelçi Lord Stratford Canning, Osmanlı başkentinde kesintili olarak görev yaptığı tam 20 yıl boyunca yönetimin her kademesinin işine karışmış, Hıristiyan tebaanın Müslümanlarla eşit hale gelmesi için hayatını ortaya koymuştu. Osmanlı'da Hıristiyanları 'egemen güç' haline getiren Tanzimat ve Islahat fermanlarının mucidi Canning'den başkası değildi.

Canning, Bab-ı Ali'de kurmuş olduğu 'derin' bir ekiple hemen hemen istediği her kanunu çıkartıyordu. Mesela değişmesini istediği en önemli kanun, Kur'an esaslarına dayanan Ceza Kanunu maddelerinden biriydi. Zira Canning, Osmanlı'da dinden dönenlere uygulanan ölüm cezasını beğenmiyordu. Ona göre bir Müslüman rahatlıkla Hıristiyan olabilmeliydi.

Bu nedenle Canning'in ilk etapta yapmak istediği şey; *"gerektiğinde Kur'an yasası da değiştirilebilirmiş"* algısı oluşturmaktı. Bunu hatıralarında şöyle özetleyecekti: *"Üzücü bir olay. Osmanlı Hükümeti'nin ilkelerinde olmasa bile, törelerinde yeni bir değişikliğe yol açtı."*[44]

Stratford Canning, Osmanlı'daki şeriat kanunlarını kolayca değiştirirken, kendi dini olan Hıristiyanlığın yayılması için elinden gelen tüm imkânları kullanıyordu. Onun tek amacı; Osman-

44 Stanley Lane Poole, Lord Stratford'un Türkiye Hatıraları, Çev: Can Yücel, 11. Basım, Ankara, 1959, S. 86,87.

lı Devleti'ndeki tüm Hıristiyanların eşit, hatta Müslümanlardan daha ayrıcalıklı konumda olmalarını sağlamaktı.

Bunu da büyük ölçüde başaracaktı. Zira Stratford Canning, İngiltere Hükümeti'nden 'Lord' payesini Osmanlı İmparatorluğu'ndaki 'başarılı' çalışmalarından dolayı alacaktı.

Lord Stratford Canning, diplomatlık kariyerine İngiltere Dışişleri Bakanlığı'nda başlamıştı. Daha sonra 1808 yılında İstanbul'a Büyükelçi olarak atanan Robert Adair'in yanında ikinci kâtip olarak çalıştı. Bu sırada Türkiye'yi yakından tanıma fırsatı buldu.

Gözlem kabiliyeti yüksek, Osmanlı yönetim sistemini iyi bilen sadık bir İngiliz diplomatıydı. O aynı zamanda fanatik bir Hıristiyan'dı. Bu fanatikliğini eleştirenlere cevap için *"Neden Hıristiyanım?"* diye bir kitap bile yazacaktı. İşte onun bu özellikleri, İstanbul'a Büyükelçi olarak atanmasını sağlamıştı.

Robert Adair'in 1810 yılında İstanbul'dan ayrılmasıyla birlikte, Canning büyükelçi oldu.[45] Canning o dönem İstanbul'da iki yıl kaldıktan sonra Londra'ya geri döndü. Ancak başta ABD, Rusya, İsviçre ve Danimarka olmak üzere, birçok farklı ülkede görev yaptıktan sonra yine Türkiye'nin yolunu tutacaktı...

O şimdi çok daha tecrübeliydi. Üstelik Osmanlı payitahtında yapacağı daha pek çok işi vardı. 1824 yılında İstanbul'a ikinci defa büyükelçi olarak atandı. Bu yıllar, tam da American Board ve İngiliz misyonerlerinin Osmanlı coğrafyasını kuşattığı yıllardı.

Evanjelist misyonerler Müslüman halkı sekülerleştirmeye çalışırken, o da gelir gelmez Osmanlı'nın siyasi ve idari yapısını değiştirecek operasyonların içine girmişti. Canning, Osmanlı geleneksel yönetim sistemini değiştirecekleri ve iktidar erkine ortak edecekleri sadık bir ekip arıyordu. İlk tanıştığı kişilerden biri, Mustafa Reşit Paşa oldu.[46]

Canning, Reşit Paşa ve ekibiyle genelde gizli görüşür, buluşurlardı. Bu görüşmeleri Canning şöyle anlatıyordu: *"Baltalimanı'ndaki görüşmelerimizde sık sık buluşmayı kararlaştırmıştık. Gelgelelim, açıkta bir devlet adamı Türkiye'de ayağını denk atmayı bilmeliydi. Yabancı bir diplomatla münasebeti şüpheye yol açacağından, başka birinin evinde gizlice buluşuyorduk. Bu görüşmelerin so-*

45 London Gazette: No. 17617, 22 July 1820, P. 1430.
46 Stanley Lane Poole, A.g.e, S. 53.

nucu olarak kabinede değişmeler yapıldı. Reşit Paşa'nın her vesileyle dost, güçlü bir yardımcı olduğuna aklım yattı. Devrim meselelerinin çoğunda kafa birliği ettik"[47]

Lord Stratford Canning, Tanzimat Fermanı'nın gerçek mimarı ve Mustafa Reşit Paşa'nın emir hocasıydı. Sultan II. Mahmut ve özellikle Sultan Abdülmecit dönemlerinde yapılan tüm ıslahatların, batılılaşma ve yenileşme çabalarının mimarı, perde arkasındaki yönlendiricisi ve aleni teşvikçisiydi.

Katoliklerin, Ortodoksların ve Protestanların eşit Hıristiyanlar olarak, Osmanlı Devleti'nin asli unsuru Müslüman Türklerle eşit olması için tam 20 yıl boyunca uğraş verdi. Protestan İngiliz ve Amerikan misyonerlerinin okullar, hastaneler açması ve Osmanlı Devleti'nin her köşesinde teşkilatlanmalarını sağlamak için bütün imkânlarını kullandı.

Öyle ki, 1858 yılında İngiltere'ye dönerken 'hizmetlerinden' ötürü padişahın şahsına hediye ettiği arazinin üzerine bile bir Protestan Kilisesi yaptıracak kadar dini inançlarına bağlıydı. 1845 yılında Kudüs'te bir Protestan kilisesinin kurulmasını da yine o sağladı. Dahası, 1850 yılında Protestanlara millet olma hakkı tanınmasının mimarı oldu.[48]

Stratford Canning, Osmanlı'nın bütün içişlerine Reşit Paşa'yı kullanarak müdahale ediyordu. Devlet içerisinde oluşturduğu Batılı değerlere sadık işbirlikçi bürokratik oligarşi sayesinde, milli değerlerine bağlı olan namuslu bürokratlar rahatlıkla tasfiye edildi.

Osmanlı'daki saray karşıtlarından biri olan Ahmet Saib, Strarford Canning'i şöyle anlatıyordu: *"...İngiltere'nin İstanbul sefiri Canning'in vükelay-ı Osmaniye'ye adeta efendilerinin uşaklarına ettikleri muameleden çok daha farklı bir muamelede bulunmadığı, o günün evrak-ı siyasasını mutalaa edenlerce malumdur. Öyle ki Canning'in yazdıklarına göre, Canning Babıali'de boy gösterdiği zaman memurları bir korkudur alıyordu. Vezir-i a'zam bile acele toparlanıp arzularını öğrenmek üzere telaş ve tereddütle bu azılı İngiliz'e koşuyordu."*[49]

---

47 Stanley Lane Poole, A.g.e, S. 120.

48 Doç. Dr. Gülnihal Bozkurt, Alman-İngiliz Belgelerinin ve Siyasi Gelişmelerin Işığı Altında Gayrimüslim Osmanlı Vatandaşlarının Hukuki Durumu (1839-1914), Türk Tarih Kurumu, Ankara, 1989, S. 43.

49 Ahmet Saib, Şark Meselesi, Haz: Prof. Dr. Saadettin Gömeç, Akçağ Yayınları, Ankara, 2008, S. 65.

Resmi tarihin bizlere yutturduğu gibi Tanzimat Fermanı Osmanlı'nın çöküşünü engellemek için yapılan *"iyi niyetli reformlar"* değildi. Dönemin şarlarına göre değerlendirildiğinde bu süreç; imparatorlukta uygulanan 540 yıllık şeriat hukukunun bilinçli şekilde değiştirilmesi ve gayri milli bir yaşam tarzının Müslüman topluma dayatılması operasyonuydu.

O gün yapılan idari değişiklikler, bu günkü Cumhuriyet rejimini şeriat hukukuna dönüştürmek kadar radikal bir hamleydi. Nitekim Tanzimat Fermanı'ndan sonra imzalanan Paris Antlaşmasıyla, Osmanlı İmparatorluğu bir Avrupa devleti sayıldı.

Artık Osmanlı topraklarının bütünlüğünü Avrupalılar koruyacaktı. Bunun anlamı şuydu: Osmanlı Devleti, bağımsız bir devlet olma niteliğini dolaylı olarak kaybetmişti. Aynı durum, Türkiye NATO'ya sokularak gerçekleştirilecekti.

Lord Stratford Canning'in anılarını yazan Stanley Lane Poole göre Tanzimat Fermanı, *"Devlet-i Aliyye'nin ilerlemesi için değil, gerçekte Türklerin Hıristiyanlaştırılmasını, en azından Türkiye'nin Hıristiyan medeniyetine yaklaştırılmasını"*[50] hedefliyordu.

Çünkü Canning'e göre Türklerin Müslüman kalarak Avrupalı olmaları mümkün değildi.[51] Canning'in bundan tam 167 yıl önce dile getirdiği gerekçelerle, Avrupa Birliği'nin (AB) yıllarca Türkiye'yi içine almama gerekçelerinin aynı olması ilginç değil mi?

Ya da cumhuriyetin ilk kurulduğu yıllarda, Büyük Millet Meclisi'nde devletin dininin 'Hıristiyanlık' olması için yapılan teklifler[52] bir rastlantı olabilir miydi?

İlk Gladio Denemesi

Tarih boyunca İngiltere'nin Osmanlı'daki en kıdemli diplomatik temsilcisi olan Lord Stratford Canning, dışa bağımlı vesayetçi bir bürokratik zümre oluşturmakla kalmadı, payitahttaki (başkent) ilk derin devlet yapılanmasını da o kurdu. Zira bir ülkede

50 Stanley Lane Poole, A.g.e, s. 101,102.
51 D.Mehmet Doğam, Türkiye'de Darbeler, Müdahaleler ve Siyasi Sistem, Rehber Yayınları, 1990, S. 11.
52 Kazım Karabekir, Yeni İstanbul Gazetesi, 1970; Mahmud Esad Bozkurt, Atatürk İhtilali, Istanbul, 1940, S. 137.

iktidar savaşının sürekliliğini sağlayabilmenin yolu, o devletin kılcal damarlarına kadar sızmış olan istihbarat örgütüne hakim olmaktan geçiyordu.

Bu gerçeği göz önünde bulunduran Hıristiyan dünyasının öncü devleti İngiltere, daha henüz 1840'lı yıllardan sonra Osmanlı'nın derin devletini oluşturma planları yapıyordu. Yani NATO'nun Türkiye'de 1945'li yıllardan sonra kurduğu derin yapılanmanın temelleri, aslında tam 105 yıl öncesine dayanıyordu.

O dönemde Osmanlı Devleti'nin saraya bağlı geleneksel bir jurnalcilik sistemi vardı. Ancak bu İngiltere'nin işine gelmiyordu. Çünkü yurt dışında ve ülke içerisinde görev yapan saray hafiyeleri, topladıkları bilgileri genellikle doğrudan padişaha veriyor, ülke menfaatlerini kendi canlarından üstün tutuyorlardı.

Elbette bu yöntemi değiştirmenin yolu, yeni bir derin devlet yapılanması oluşturmaktı. Eğer profesyonel bir istihbarat teşkilatı kurulup bürokrasiye bağlanırsa, İngiliz Büyükelçisi Stratford Canning, imparatorluk içerisindeki olup bitenleri 'yasal kılıf' altında takip etme imkânına kavuşmuş olacaktı...

Konu hemen Mustafa Reşid Paşa ile görüşülüp karara bağlandı. Zaten Reşid Paşa'nın da itiraz etme gibi bir şansı yoktu. İngiltere'nin her dediği emir sayılırdı. Canning'den gerekli talimatı alan Paşa, hemen Sultan Abdülmecid'in huzuruna çıkıp durumu arz etti. Ancak Saray, Canning'in önerisine hiç de sıcak bakmıyordu.[53]

Ne var ki emir büyük yerdendi. Ne yapıp edip, Canning'in bu talebi yerine getirilmeliydi. Geçerli bir sebep bulundu. Padişah Sultan Abdülmecid'i ikna etmek için, *"Balkanlar'daki muhtemel ayaklanmaları gözlemek"* bahanesi öne sürülecekti. Kurulacak Gizli Polis Teşkilatı, Devlet-i Aliyye'nin Balkanlar'daki bekası için bilgi toplayacak, içeride de muhalefeti izleyecekti!

Doğrusu işin içerisine Osmanlı'nın kanayan yarası Balkanlar girince, Padişahı ikna etmek hiçte zor olmamıştı. İngiltere Büyükelçisi' Stratford Canning'in dediği oluyor, bir ülkenin istihbarat örgütü bir yabancı büyükelçi tarafından kuruluyordu.

Mustafa Reşid Paşa, derhal Avrupa'da görev yapan Osmanlı elçilerine talimat vererek, Avrupa'daki istihbarat örgütleri hakkında rapor hazırlamalarını istedi. Kısa sürede gönderilen rapor-

53 Suat Parlar, Osmanlı'dan Günümüze Gizli Devlet, 1. Baskı, Spartaküs Yayınları, İstanbul, 1996, S. 44.

lar incelenerek gerekli altyapı hazırlandı. Artık Osmanlı'nın ilk Gizli Polis Teşkilatı kurulmuştu...

Teşkilatın başına bir Rum olan Civinis Efendi getirildi.[54] Civinis Efendi karanlık bir kişilikti. Yıllarca St. Petersburg'ta kalmış ve orada Çariçe'nin hizmetinde bulunmuştu.

Osmanlı ile yollarının kesişmesi de en az teşkilatın başına getirilişi kadar ilginçti. İngiltere Büyükelçisi Canning'in Türk istihbaratının başına getirdiği Civinis Efendi, Rus Çariçe'sinin özel hizmetinde bulunduğu sırada, Rus muhafızlarından birinin elmaslarını çalmıştı.

Hırsızlık olayının Civinis Efendi tarafından yapıldığı anlaşılınca, o da soluğu Anadolu'da aldı. Rus ajanlarının ensesinde olduğunun farkına varan Civinis Efendi, bir süre imam kılığına girip camilerde vaazlar verdikten sonra tekrar ortadan kayboldu. Bu sefer 'Comte Riveroso' ismine sahte kimlik düzenletip, zengin bir İtalyan turist olarak Ege adalarına yerleşmişti.

Sonra her nasıl olduysa bir yolunu bulup, İstanbul'a geldi. İşte binbir surat tescilli hırsız, Canning'in önerisiyle albay rütbesi verilerek yeni kurulan Osmanlı Gizli Polis Teşkilatı'nın başına getirildi. Böylece Rum asıllı ve yıllarca Rus Sarayı'nda çalışmış biri, İngiliz elçisinin isteği ile Türk Gizli Polis Teşkilatı'nın ilk şefi olmuştu.

Osmanlı Gizli Polis Teşkilatı'nı kuranlar arasında bir başka ilginç isim daha vardı: Ahmet Rasim Paşa... Babası da kendisi gibi Yeniçeri olan Ahmet Rasim'in, annesi de bir Rum'du. Atina'da Hıristiyan inançlarına göre yetiştirilen[55] Ahmet Rasim, İstanbul'da ajan olarak çalışıyordu.

Civinis Efendi gibi o da Paşa yapılarak Osmanlı Gizli Polis Teşkilatı'nın başına getirildi. İki gayrimüslimin başında bulunduğu bu derin yapı, kurulduktan sonra devlet yararına hemen hiçbir faydalı iş yapmadı. Zira Osmanlı'nın Gizli Polis Teşkilatı, Canning ve Mustafa Reşid Paşa'nın şahsi hesapları için çalışan gayri millî bir örgüte dönüşmüştü.

Almanya ve İtalya yeni emperyal güç olarak tarih sahnesine çıkarken, İngiltere, Fransa ve Rusya dünyayı parsellerken; Osmanlı Gizli Polis Teşkilatı sadece dedikoduyla uğraşıyordu. Dolayısıyla

---

54 Gábor Ágoston, Bruce Alan Masters, Encyclopedia of the Ottoman Empire, 2009, S. 278

55 Erdal Şimşek, Türkiye'de İstihbaratçılık ve MİT, 5. Baskı, İstanbul: Kum Saati Yayınları, 2004, S. 31.

ne Balkanlar'daki çözülme engellenebilmişti, ne de İstanbul'da dönen tezgâhların önüne geçilebilmişti...

Teşkilat, çalışmalarının ilk yıllarına İstanbul'un tanınmış tüccarlarının, paşaların, sarrafların ve diplomatların özel hayatlarını sıkı bir takibe almakla işe başladı. Gizli Polis Teşkilatı'nın derin kulakları, Paşa konaklarından sarayın haremine kadar uzanıyordu. Devlet ve cemiyet hayatında önemli kişilerin özel hayatları izlenerek, toplanan dedikodular rapor haline getiriliyordu.

Ancak her ne hikmetse, Paşa konaklarında Avrupalı oryantalistlerin ihtilal toplantıları ve Osmanlı coğrafyasını saran misyonerler hakkında saraya hiçbir rapor verilmiyordu. Zira teşkilat, devletin bekasını ilgilendiren konuları değil, haremden sokağa, bürokratların özel yaşamlarından paşaların yatak odalarına kadar, çeşitli verileri toplayarak Canning ve Mustafa Reşid Paşa'nın siyasi amaçları için kullanıyordu.[56]

Mesela genç bir Osmanlı diplomatının Paris'te Juliette adındaki bir 'bulvar kadını' ile olan ilişkisi takip edilip[57] rapor haline getirilirken, Paris'ten Osmanlı coğrafyasına kaçan Avrupalı ihtilalciler ve gayrimüslim tebaayı ayaklandırmak için çalışan Hıristiyan misyonerler hakkında tek bir rapor bile hazırlanmıyordu.

Nitekim bütün bu anormallikleri fark ederek teşkilattan yeterli verimi alamadığını düşünen Sultan Abdülmecid, Mustafa Reşid Paşa'dan teşkilatı lağvetmesini isteyecekti. Sonuçta derin iktidar mücadelesinin bir aracı haline gelen teşkilat, Padişahın ısrarlarıyla kapısına kilit vurmuştu.

Ne var ki Batılı ülkelerin devlet içerisindeki eli ayağı olan bu teşkilat, Tanzimat bürokrasisinin dayanılmaz baskılarıyla 1863 yılında yeniden faaliyete başlayacaktı.[58] Üstelik bu kez de, büyük bir Katolik Ermeni grubun isteği üzerine, teşkilatın başına 'Baron C...' adında yine bir gayrimüslim getirilerek...

İhanetler zinciri bundan sonra daha da artarak devam etti. Zira Baron C... de teşkilatın başına geçer geçmez, kişisel çıkarları için çalışmaya başlamıştı. Öyle ki Baron C'deki bu çıkar hırsı, Avusturya ile Osmanlı'yı savaşın eşiğine bile getirecekti.

---

56 Tuncay Özkan, MİT'in Gizli Tarihi, 7. Baskı, Alfa Yayınları, İstanbul, 2003, S. 36.
57 Taner Timur, Osmanlı Çakışmaları: İlkel Feodalizmden Yarı Sömürge Ekonomisine, İmge Kitabevi Yayınları, 3. Baskı, Ankara, 1996, S. 289.
58 Erdal Şimşek, Türkiye'de İstihbaratçılık ve MİT, 5. Baskı, Kum Saati Yayınları, İstanbul, 2004, S. 31.

Çünkü Baron C'nin ilk icraatı, kendi hazırladığı sahte bir anlaşma taslağının kopyasını, Avusturya Büyükelçisi'ne satmak olmuştu. Söz konusu sahte taslağına göre, Osmanlı Devleti bir başka ülkeyle birleşerek Avusturya'ya saldıracaktı!

Büyükelçi, taslağı ele geçirir geçirmez, soluğu Sadrazam Ali Paşa'nın yanında almıştı. Ancak Avusturya Büyükelçisi ikinci şoku da burada yaşayacaktı. Zira Sadrazam Ali Paşa elçinin elindeki taslağı gördükten sonra, çekmecesinden başka bir taslak çıkarıp misafirinin önüne koymuştu. Viyana'daki Türk Büyükelçisi'nin yüklü bir para ödeyerek elde ettiği bu taslağa göre de, elçinin ülkesi Osmanlı'lara karşı bir taksim anlaşması imzalamıştı!

Taslaklar karşılaştırılınca, ikisinin de Osmanlı Gizli Polis Teşkilatı'nın başındaki Baron C...'nin kaleminden çıktığı anlaşıldı. Ancak işin ilginç yanı, bütün bu olaylara rağmen yabancı büyükelçi teşkilat şefi Baron'u savunuyordu. Hatta terfisini bile istemişti. Bir süre sonra başka bir skandala daha imza atan Baron C, görevinden alındı. Sonuçta Osmanlı'ların sırtından kazandığı büyük bir servetle imparatorluk topraklarını terk etmişti.

Evanjelizm'in Boğaz'daki Karargahı

Hiç şüphesiz Batılı misyonerlerin Osmanlı'daki şer-i düzeni yozlaştırmak, seküler/laik değişim ve dönüşümü sağlamak için faaliyetlerini yürüttükleri en etkili yerler misyoner okullarıydı. Zira bir ülkeyi içten çürütmenin yolunun, o ülkede işbirlikçi bir 'aydın' tipi yetiştirmekten geçtiğini biliyorlardı.

Nitekim sözde Hıristiyan çocuklarının eğitimi için açılan bu fesat yuvaları, azınlık çocuklarını küçük yaşlardan itibaren yetiştirerek İslam'ın bayraktarlığını yapan Devlet-i Aliyye'ye düşman ediyordu. Sadece azınlık çocuklarını mı? Elbette hayır...

'Daha iyi bir eğitim almak' için bu misyoner okullarına kayıt yaptıran Müslüman çocuklar da, büyük bir ustalıkla devşirilerek kendi kültürel değerlerine yabancı birer 'mankurt' haline getiriliyorlardı. Bu misyonu kendine şiar edinmiş misyoner okullarının en ünlüsü, yabancıların Osmanlı topraklarında açtığı ilk misyoner okulu olan ve bugün de İstanbul'un göbeğinde eğitim hayatına devam eden Robert Koleji'ydi...

Robert Koleji, Türk/İslam coğrafyasında en kapsamlı misyonerlik faaliyetlerini yürüten ve Evanjelist kiliseler üstü bir yönetim kuruluna bağlı olarak çalışan American Board of Commissioners for Foreign Missions (ABCFM) Teşkilatı tarafından kuruldu.

Okulun kurucuları Evanjelist misyonerler Dr. Cyrus Hamlin ve Christopher Robert, American Board'ın en donanımlı misyonerleriydiler. Osmanlı'nın seküler dönüşümünün başlangıcı olan 1839 Tanzimat Fermanı'ndan hemen sonra İstanbul'a geldiler. Her ne kadar bu okulun 1863 yılında kurulduğu bilinse de, aslında Robert Koleji 1839 yılından sonra temelleri atılan Bebek'teki Papaz Yetiştirme Okulu'nun devamıydı.[59]

ABD/Batı ittifakı, İslam'ın fetihçi ruhundan arındırılması ve ümmet ruhunun dejenere edilmesi için, seküler/laik bir eğitim sisteminin Osmanlı'da uygulanması konusunda hemfikirdi. Bu nedenle Hıristiyanlığın çeşitli mezheplerine mensup olmalarına rağmen Amerika, İngiltere, Fransa ve Almanya; *"Doğu'daki nesillere Hıristiyanlığı öğretmek için"*[60] kurulan Robert Koleji'ni maddi ve manevi olarak desteklediler.

Aslında Osmanlı'da yabancı okul açmak yasaktı. Nitekim Osmanlı'nın yerli ve milli bazı bürokratları, misyoner okullarının açılmasına uzun süre direndiler. Zira misyonerlerin Osmanlı topraklarında açtığı her kurum, devleti içten yıkmak için programlanmış birer öncü karakol gibi çalışıyordu.

Evanjelist misyonerler, Robert Koleji'ni kurmak için uzun bir süre uğraş vermek zorunda kaldılar. 1856 Islahat Fermanıyla büyük ölçüde serbest bırakılmasına rağmen, yine de Osmanlı'da ecnebilere toprak satmak hiç hoş karşılanmazdı. Ancak Osmanlı'yı parçalamaya adanmış ruhların kitabında pes etmek yoktu. Misyonerler, Paris Büyükelçisi Ahmet Vefik Paşa'nın kapısını çaldılar. Çünkü okul yapmak için istedikleri yer, sıradan bir yer değildi.

Tanzimat ve Islahat fermanlarıyla devşirme bürokratlar yetiştiren Batılı diplomatlar, bunun karşılığını her dönemde fazlasıyla almasını bildiler. Dönemin Padişahı Sultan Abdülaziz'in rızası olmamasına[61] rağmen, Robert Koleji'nin yeri, Osmanlı Paşa'sı Ahmet Vefik'ten yüklü bir para karşılığında satın alındı.[62]

59 Adnan Şişman, XX. Yüzyıl Başlarında Osmanlı Devletinde Yabancı Devletlerin Kültürel ve Sosyal Müesseseleri, Atatürk Araştırma Merkezi, Ankara, 2006, S. 37.

60 Halit Ertuğrul, Kültürümüzü Etkileyen Okullar, Nesil Nasım Yayım, İstanbul, 2002, S. 170.

61 Cyrus Hamlin, Robert College, Constantinople, American Antiquarian Society, October 1889, S. 96,212.

62 Özgür Yıldız, Anadolu'da Amerikan Misyonerleri, Yeditepe Yayınları, Aralık, 2016, S. 107.

Misyonerlere satılan binlerce dönüm arazi, Ahmet Vefik Paşa'nın tapulu mülküydü. Dolayısıyla satış engellenemedi. Misyonerler, burayı özellikle istiyordu. Zira kolejin yapımı için alınan yerin Hıristiyanlar için ayrı bir önemi vardı.

Fatih Sultan Mehmet, İstanbul'u fethetmek için ilk adımı bugünkü Robert Koleji arazisinin de bulunduğu Rumeli Bölgesi'ni almakla atmıştı. İşte Protestan misyonerler de, şimdi buraya yapacakları okulla Osmanlı'yı içeriden fethetmek istiyordu. Okulun kurucusu Cyrus Hamlin, *"Fatih'in İstanbul'u aldığı surlardan bu milletin kültürünü fethedeceğim"*[63] demekte hiçbir sakınca görmemişti. Hatta kolejin taşları bile, Rumelihisarı'nın yapıldığı aynı taşlarından seçilmişti.

Bu yüzden Sultan İkinci Abdülhamid, Vefik Paşa'nın yapmış olduğu bu ihaneti hiç unutmayacaktı. Osmanlı'da paşalar öldüğünde, cenazesinin nereye gömüleceği usulen zamanın hükümdarına soruluyordu. Ahmet Vefik Paşa için de öyle olmuştu.

Vefik Paşa'nın cenazesinin nereye gömüleceği kendisine sorulunca, Sultan Abdülhamid şu tarihi cevabı verecekti: *"Kayalar Kabristanı'na defnediniz ki, Robert Koleji'nde çalınan çan sesleri kıyamete kadar kulaklarında çınlasın"*[64]

Toplanan yardımlarla 1863 yılında Bebek'te eğitime başlayan Robert Koleji, lisenin ismini okula bağış yapan iş adamı Christopher Robert'tan alıyordu. Robert Koleji ile hayallerine kavuşan American Board misyonerleri, 1871'de Gedikpaşa'da bir de kız okulu açtılar. *"American College for Girls"* isimli bu kız okulu, 1876'da Üsküdar'da alınan kampüse taşındı.

Sultan Abdülhamid, iktidara gelir gelmez bu tehlikeyi fark etmişti. Nitekim Müslüman öğrencilerin misyoner okullarına kayıt yaptırmalarını yasaklayan bir de irade yayımladı. Ancak bu yasak, İttihat ve Terakki Cemiyeti'nin 1908'de gerçekleştirdiği İkinci Meşrutiyet süreciyle kaldırılacaktı. 1909 darbesinden sonra ise, Robert Koleji'nin bugünkü kampüsünün yapımına başlandı.

Robert Koleji, İstanbul'un kalbinde faaliyete geçmekle kalmamış, Osmanlı coğrafyasında açılan bütün misyoner ve azınlık okullarının kurulmasına da öncülük etmişti. Özellikle Bulgar ve Ermeni okulları için gerekli olan öğretmenler bu kolej tarafından

63 Nurettin Topçu, Büyük Türkiye, İstanbul, 1962, S. 48.
64 Osman Ergin, Türkiye Maarif Tarihi, Cilt 1-2, İstanbul, 1977, Eser Matbaası, S. 783,785

karşılanıyordu.[65] Okul, 'öğretmen' kisfesi altında çalışan Amerikalı ve İngiliz casuslarıyla dolmuştu.[66]

Robert Koleji, tartışmasız bir Evanjelist bir misyoner okuluydu. Osmanlı Hristiyanlarına 'millet olma' şuuru kazandırılmasında, onların seslerini Avrupa ve Amerika kamuoyunda duyurulmasında ve Batılı devletlerin Osmanlı'ya müdahalesinde bu kolejin büyük rolü vardı.

Mesela 1877-1903 yılları arasında kolejin müdürlüğünü yapmış olan George Wasburn, Amerika'ya dönünce Türkiye'deki anılarını kaleme aldığı kitabında şöyle diyecekti: *"Kolej, Avrupa'da en çok Balkan Yarımadası'nda bağımsız bir devletin inşasındaki etkisi dolayısıyla bilinmektedir. Elli yıl önce, Bulgarlar Amerika'da ve Batı Avrupa'da, birkaç tarih öğrencisi dışında unutulmuş bir ırktı. En çok ihtiyaçları olduğu zamanda Batı dünyasında bilinmelerinin önemli bir parçası olduk. Bizim onlar için yapmış olduğumuz en önemli şey, pek az Bulgar'ın özgür bir ülkedeki sivil bir hükümet hakkında pek az şey bildiği bir zamanda gençlerini lider olmaları için eğitmekti."*[67]

Robert Koleji, Bulgar Devleti'ni kuracak kadroları yetiştirmekle kalmamıştı. Bu bölgeyi Osmanlı'dan koparmak için Avrupa'da Bulgarlar lehine kamuoyu oluşturulmasında da büyük katkısı oldu. Mesela Bulgar isyancıların Batak Bölgesi'nde çıkarmış olduğu ayaklanmanın bastırılması esnasında yaşanan olaylar, Robert Koleji öğretmenlerince Avrupa kamuoyuna 'büyük katliam' diye takdim edildi.

Kolej Koleji bünyesinde çalışan Amerikan Protestan Misyonerleri, bu ayaklanmanın bastırılması esnasında *"Osmanlı kuvvetlerinin Bulgarları katlettiği"* yalanını Avrupa'ya bilinçli olarak yayıyorlardı. Zira Avrupa basını da bu yalan beyanatları manşetlerine taşıyarak Bulgar isyancıların amaçlarına ulaşmasını sağlıyordu.[68] Nitekim bu kara propagandalar etkili olacak, Sulatan Abdülaziz'in tahttan indirilmesine zemin hazırlayacaktı.

Robert Koleji'nin Osmanlı'da kurguladığı plan öylesine uzun vadeliydi ki, etkisi yıllar, hatta asırlarca sürecekti. Mese-

---

65 J. Releigh Mott, Strategic Points in the World's Conquest: The Universities and Colleges as Related to the Progress of Christianity, U.S.A., The Caxton Press, 1897, S. 45.

66 Takvim Gazetesi, Bekir Hazar, 1 Eylül 2012.

67 George Washburn, *"The Christian College"* Report of the Ecumenical Conference on Foreign Missions, Held in Carnegie Hall And Neighboring Churches April 21 to May 1, New York, 1900, S. 297,298.

68 Edwin Pears, Turkey And Its People, Methuen & Co. Ltd, London, 1911, S. 196,245.

la Bulgaristan'ın Osmanlı Devleti'ne karşı başlattığı 1. Balkan Savaşı'na karar veren Bulgaristan Bakanlık konseyi içerisinde üç Robert'li vardı. Alexander Ludskanoff ve Ivan Peev-Plachkoff, Robert Koleji mezunuydu.

Bulgar Ordusu'nun Genel Kurmay Başkanı olan ve Bulgar saldırılarını Çatalca savunma hattına doğru yönlendiren General Ivan Fitcheff de Robert Koleji'nde Hamlin'in öğrencileri arasındaydı.[69] Dahası, ileriki yıllarda ülkenin başına geçecek olan dört Bulgar Başbakanı da Robert Kolej mezunuydu.

Eğit, donat, kullan...

Osmanlı İmparatorluğu'ndaki sekülerleşmenin mimarlarından olan Robert Koleji, Osmanlı Devleti'nin yıkılmasından sonra da faaliyetlerine kaldığı yerden devam etti. Tevhid-i Tedrisat Kanunu'yla Osmanlı'nın geleneksel eğitim kurumları medreseler kapatılırken, Robert Koleji'ne dokunulamadı.

Osmanlı döneminde azınlıkları ayaklandırmak için lider yetiştiren bu fesat yuvası, cumhuriyet döneminde de yeni rejime lider yetiştirme ve seküler dönüşümü sağlama görevi üstlendi. Kültürel operasyonların kuralı buydu: Okul aç, adam yetiştir ve operasyon çektiğin ülkenin başına getir...

Bugün Arnavutköy/Ulus arasındaki en kıymetli arazilerden biri üzerinde bulunan etkileyici kampüsü ve taş binalarıyla Boğaziçi'ne tepeden bakan Robert Koleji, kurulduğu günden bu yana Türkiye'nin seküler değişim ve dönüşümde de büyük rol oynadı. Bu kolejden mezun olanlara bakıldığında, imparatorluk bakiyesinin nasıl bir operasyonla ABD/Batı ittifakı çizgisine getirildiğine yakından şahit olacaksınız.

Mesela Türk halkına *"halk adamı, Karaoğlan"* diye yutturulan, oysa NATO'nun en sadık elemanlarından biri olan Bülent Ecevit, İngilizceyi Türkçe'den daha iyi konuşan ve başbakanlığı döneminde Genelkurmay Askeri Savcılığı tarafından hakkında 'CIA ajanı'[70] soruşturması yürütülen Tansu Çiller, CHP'nin ef-

69 Orlin Sabev, 1910'larda Savaş ve Eğitim: Savaş Koşullarında İstanbul Robert Koleji ve Amerikan Kız Koleji, Balkan Savaşlarının 100. Yılı. Uluslararası Balkan Sempozyumu, 11/13 Mayıs, İstanbul, 2012, S. 565.

70 Hürriyet Gazetesi, 17 Temmuz 1997.

sane Genel Sekreteri, Fetullah Gülen'in akıl hocası ve Evanjelist Moon Tarikatı'nın Türkiye temsilcisi Kasım Gülek, Cumhuriyet tarihinin en azılı İslam düşmanı[71] eski Başbakanlardan CHP'li Rüşdü Saraçoğlu, pasif Türk dış politikasının mimarları İsmail Cem ve Emre Gönensay gibi siyasetçiler işte bu kolejde yetişti...

Robert Koleji mezunları daha yakından incelendiğinde, bu misyoner okulunun sadece seküler yaşamın ve Batı yanlısı politikaların bekçisi siyasetçiler yetiştiren bir kurum değil; Türkiye'nin ekonomisinden, Kültür-Sanat dünyasına ve medya yapılanmasına kadar kritik noktalara 'etki ajanı' yetiştiren bir fabrika olduğunu da göreceksiniz.

Mesela sanat ve edebiyat dünyasının önde gelen isimleri Halide Edip Adıvar, Halikarnas Balıkçısı, Abidin Dino, Haldun Dormen, Zeki Alasya ve Edebiyat Nobel'i alan Orhan Pamuk gibi çoğunluğu dine mesafeli 'aydınlar' burada eğitim görmüştü. Bunda ne var demeyin. Orhan Pamuk'un *"Bir buçuk milyon Ermeni kestik"* söylemiyle aldığı Nobel ödülünü ve Batı'daki ününü aslında bu kolejden mezun olmasına borçluydu.

Siyaset ve Sanat dünyasına kazandırılan elemanlar dışında, her ne hikmetse Türkiye'nin önde gelen holding ve medya patronları da yine bu kolejden mezun. Feyyaz Berker, Rahmi Koç, Nuri Çolakoğlu, Nejat Eczacıbaşı, Mehmet Emin Karamehmet, Cem Boyner, Ercüment Karacan, Erkut Yüceoğlu, Hüsnü Özyeğin, Suna Kıraç, Alp Yalman, Serdar Bilgili, Cem Kozlu, Ömer Dinçkök, Ömer Koç, İbrahim Betil ve İbrahim Bodur...

Bu arada Koç ailesinden Ömer Koç'un Bilderberg'in Türkiye Daimi Temsilcisi olduğunu vurgulayalım. Yine bugün Robert Koleji'nde eğitim gören öğrencilerin yaklaşık %30'unun burslu okuduğunu ve mezun olduktan sonra zenginleşenlerin bu okula yılda 2,5 milyon dolar bağış yaptığını da ilave edelim.

Türkiye'nin önde gelen işadamlarının Robert Koleji mezunları arasından çıkması kesinlikle bir tesadüf değildi. Bilakis Batı değerlerini savunan, Amerika'ya gönülden bağlı ve işbirlikçi azınlık bir burjuvazinin oluşturulması planlı bir hamleydi.

Mesela 1946'lardan sonra ABD'nin Türkiye'ye yapacağı 'yardımların' mahiyeti belirlenirken; Gerald Ford, Franklin Roosevelt, Harry Truman ve Dwight Eisenhower gibi dönemin ABD

71 Eşref Edip Fergan, Kara Kitap, İrfan Neşriyat, Ocak, 2005, S. 44.

Başkanlarına danışmanlık yapmış olan Nelson A. Rockefeller şöyle diyordu: *"ABD ile işbirliğine hazır yerli işadamlarına yardım artırılmalı, böylece bu işadamlarının ilgili ülke ekonomisinin kilit noktalarını ele geçirmeleri, buna dayanarak politik etiketlerini artırmaları sağlanmalıdır"*[72]

Bu planın hayata geçirilmesi için oluşturulan örgütün adı da, Uluslararası Kalkınma Ajansı (AID) idi. AID vasıtasıyla ABD'nin Türkiye'ye yapmış olduğu ekonomik yardımlar denetlenmekte, kontrol edilmekte ve yönlendirilmekteydi. Üstelik AID, 'ekonomik örgüt' görüntüsü altında faaliyet gösteren bir CIA yapılanmasıydı.

İleride genişçe bahsedeceğimiz gibi, Türkiye'ye yapılan ünlü Marshall yardımları bu kuruluş tarafından denetleniyordu. Yapılan yardımları organize etmesi için ise 1950 yılında Türkiye Sınai Kalkınma Bankası (TSKB) kuruldu. ABD'den gelecek yardımlarla kimlere kredi verileceği, işte bu TSKB tarafından belirlenecekti. Peki, TSKB'nin ilk yönetim kurulunda kim vardı dersiniz? Tabi ki Vehbi Koç...

Şimdi ABD'den gelen yardımların 'kredi' adı altında kimlere dağıtıldığına bakalım. AİD, TSKB'ye 1986'ya kadar toplam bir milyar dolara yakın fon sağladı. İşte AID aracılığıyla sağlanan bu fonlarla tam da Nelson Rockefeller'ın işaret ettiği patronlar desteklendi.

Mesela Sabancı TSKB'nın bu kredilerinden faydalanmıştı. Robert Koleji mezunları Rahmi Koç ve Nejat Eczacıbaşı, ABD'nin sağladığı fonlarla büyümüştü. Bunda ne var demeyin. Bir örnek verelim. 12 Mart darbesinin Genelkurmay Başkanı Memduh Tağmaç, emekli olduktan sonra TSKB Yönetim Kurulu Üyesi olmuştu. Yani ekonomi, siyaset, asker iç içe...

Robert Koleji'nden mezun olmuş siyasetçi, işadamı ve sanatçıların yanı sıra; gazeteci, yazar ve akademisyen kesiminden de bir hayli önemli isimler var. Bu isimlerin ortak bir özelliği var: Dine mesafeli, PKK çizgisine yakın ve George Soros'un politikalarına bağlı olmaları...

Robert Koleji'nde eğitim görenler, mezun olduktan sonra da bu misyoner zincirle halkalarını koparmıyorlar. Kolej, her yıl mezunlarının en az yüzde 35'ini, büyük çoğunluğu ABD üniver-

72 Semih Hiçyılmaz, Halklara Karşı Bir Örgütlenme: NATO, Sosyal Araştırmalar Vakfı, Ağustos 2004, S. 48.

siteleri olmak üzere yurtdışına gönderiyor. Mesela 2007 yılında Robert Koleji'nden mezun olan 170 öğrenciden 54'ü, Harvard, MIT, Yale, Stanford, Oxford, Princeton, Cornell gibi dünya çapında ünlü üniversitelere burslu olarak kabul edildi.[73] Tabi bir gün Türkiye'nin yeni yöneticileri olmak üzere...

Casus Yuvası

Hiç şüphesiz Robert Koleji'nin hangi kirli çarkın içerisinde yer aldığı en açık şekliyle 1972 yılında deşifre olmuştu. Hükümetleri her 10 yılda bir hizaya getirmek üzere NATO tarafından konumlandırılan Türk Silahlı Kuvvetleri, 12 Mart 1971'de Demirel hükümetine muhtıra verdi.

ABD/Batı Evanjelist ittifakının küresel ordusu NATO, Türkiye'de hiçbir ideolojinin tek başına devlete hâkim olmasını ya da ön plana çıkmasını istemiyordu. Bu nedenle Winston Churchill'in *"Türkiye uzarsa budayın, kısalırsa sulayın"* politikası, NATO'nun değişmez stratejisi olmuştu.

Nitekim 1968'lere gelindiğinde, gittikçe güçlenen sol hareketlerin budanma vakti gelmişti. Her ne kadar iktidarda 'sağcı' Süleyman Demirel Hükümeti olsa da muhtıranın asıl hedefi sol hareketlerdi.

Darbeden bir yıl sonra, 23 Ocak 1972'de İstanbul'da büyük bir 'Şafak Operasyonu' yapıldı. MİT ve Emniyet birimlerinin ortaklaşa düzenlediği operasyonun hedefinde Robert Koleji vardı. Ancak operasyon koleje değil, buradaki lojmanlarda saklanan aşırı sol görüşlü kişilere dönüktü...

Operasyon başlar başlamaz büyük sürprizlere gebe oldu. O dönem Türkiye İhtilalci İşçi Köylü Partisi isimli illegal örgütün lideri olan Doğu Perinçek, 1970 yılında illegal yollarla çıkarttığı 'Şafak' adlı dergi nedeniyle aranıyordu. Bu aramalar kapsamında, 'Amerikan karşıtlığı' ile bilinen Aydınlık grubuna mensup üst düzey yetkililer, Robert Koleji'nde görev yapan bir profesörün evinde basıldı.

Alınan istihbarat üzerine, operasyonun ilk durağı Robert Koleji kampüsünün içerisinde bulunan lojmanlar oldu. Arala-

73 Sabah Gazetesi, 18 Mayıs 2007.

rında Ferit İlsever ve Aydoğan Büyüközden'in de bulunduğu 29 TİİKP'li oradaydı. Aydınlıkçıların yakalandığı yer, Robert Koleji'nin kıdemli akademisyeni Profesör Charles Sumner'a aitti.

Ancak her ne hikmetse, Sıkıyönetim Komutanlığı'nın yapmış olduğu basın açıklamasında TİİKP mensubu Aydınlık'çıların nerede yakalandıkları sansürlenmişti. Oysa Türkiye'de 'Marksist bir ihtilal' yapmak isteyen Türkiye İhtilalci İşçi Köylü Partisi'nin il başkanı da dâhil, tüm İstanbul yönetimi, İngiltere Gizli Servisi'nin kurmuş olduğu Kızıl Bayrak Birliği'nin yöneticisine ait bir evde yakalanmıştı.[74]

Peki, kimdi bu Charles Sumner? 'Amerikan karşıtlığı' ile bilenen Aydınlıkçıların Amerika'nın Türkiye'deki bu emperyalist üssünde ne işleri vardı? İsterseniz sorunun cevabını önce Sumner'in içeresinde bulunduğu garip bir yapıyı deşifre ederek verelim.

ABD ve İngiltere, komünizmin Avrupa'ya yayılmaması için, NATO'yu kullanarak Sovyetler Birliği'ne karşı psikolojik harp yürütecek çeşitli gizli ekipler oluşturmuşlardı. Hedef, komünizm üzerinde farklı düşünceler üreterek Sovyetler içerisinde fikri bir bölünme sağlamaktı.

Troçki ile Stalin arasındaki görüş ayrılıklarını fırsat bilen ABD ve İngiliz istihbarat servisleri, bu stratejiyi başarılı bir şekilde uyguladılar. Troçkist çevrelerden entelektüelleri *"komünizmle yarışabilecek bir ideoloji imal etmek"* üzere kendi saflarına devşirmeyi başarmışlardı.

Başlarında Marksist felsefeci Sidney Hook'ın bulunduğu ve *"New York Entelektüelleri"* diye adlandırılan bu gizli yapı, Soğuk Savaş'ın ileri cephe ajanlarına dönüşerek, CIA'in planladığı görevleri başarıyla yerine getirdiler.

Şubat 1948 tarihinde İngiltere Dış İşleri Ofisi'nin bünyesinde kurulan Enformasyon Araştırma Departmanı (IRD), komünistleri karalamak ve sahte enformasyon üretmekle görevli bu gizli yapılara örtülü ödenekten fon sağlıyordu. Amaç Batı Avrupa'da Moskova'ya karşı bir 'psikolojik savaş' cephesi oluşturmaktı...

New York Entelektüelleri'ne paralel faaliyet yürüten bir başka psikolojik savaş oluşumu daha vardı. Adı 'Kızıl Bayrak Birliği'ydi. İngiltere merkezli Troçkist Kızıl Bayrak Birliği, İngiltere, ABD ve Avrupa'da oldukça etkindi.

---

74 Eski MİT Görevlisi Necdet Küçüktaşkıner'in 17.03.1997 tarihli TBMM Susurluk Komısyonu'na Verdiği İfade Tutanağı.

İşte '238 Edgware Road, Londra' adresinde faaliyet yürüten bu karanlık merkezin başkanı, Doğu Perinçek ve arkadaşlarının evinde yakalandığı Robert Koleji Profesörü Charles Sumner'dı. Sumner, 1910 ABD Boston doğumluydu. Oxford'daki bir Hıristiyan kilisesinde özel eğitim aldı. Türkçe dahil tam altı dil biliyordu...

Geçmişi hakkında hiçbir bilgi olmayan ABD doğumlu İngiliz Charles Sumner, 1940 yılında İstanbul'a gelerek Robert Koleji'nde Profesör olarak çalışmaya başladı. Tam 35 yıl boyunca takma bir isimle 'Temel Bilimler Profesörü' olarak görev yaptı.

'Charles Sumner' ismi, aslında onun Kızıl Bayrak Birliği'ndeki kod adıydı. Oysa o, gerçekte İngiliz ajanı Hilary Sumner Boyd'dı. İstanbul'daki görevi; komünizm aleyhindeki faaliyetleri örgütlemek ve Türkiye'de seküler yaşam tarzını yaygınlaştırmaktı...

Hilary Sumner Boyd, aynı zamanda Robert Koleji tiyatro grubuna eğitmenlik yapıyordu. Eğittiği oyunculara Batılı yaşam tarzını empoze etmesi ve içkili davetler vermesiyle meşhurdu.

Cumhuriyet döneminin seküler aile yapısının oluşmasında büyük rol oynayan Kür ailesinin küçük kızları Pınar Kür, bakın o günleri nasıl anlatıyor: *"Boyd oyunlardan sonra evinde parti verirdi. Kaç kişi davet edilmek isterdi ama o sadece tiyatrocuları çağırırdı. Büyük prestijdi Boyd'ın partilerine gitmek. Çok eğlenirdik, içki içerdik. Evi kampüsteydi. Şimdi ne oldu o evler bilmiyorum."*

Hilary Sumner Boyd, 35 yıl Robert Kolej'inde görev yaptıktan sonra, 6 Eylül 1976 tarihinde İstanbul'da öldü. Ancak o, doğduğu topraklarda değil, *"vasiyeti var"* denilerek kolej yetkilileri tarafından Feriköy'deki Protestan mezarlığına gömüldü...

Sıkıyönetim Komutanlığı'nın MİT adına Robert Koleji operasyonunda görevlendirdiği Mehmet Eymür'le konuştum. Doğrulayıp şunları söyledi: *"Hatırladığım kadarıyla o operasyonda 266 kişi gözaltına alındı. Bunların içerisinde Profesör Boyd vardı. Ama neden derinlemesine araştırılmadı, neden kanuni bir işlem yapılmadı, hangi gizli el, Hilary Sumner Boyd'ı olayın içinden çekip aldı bilmiyorum. Zaten o tarihte olaydan olaya koştuğumuz için arkaya dönüp bakamıyorduk. Yakın tarihe kadar Sumner-Boyd'un Amerikan ve İngiliz istihbarat servislerinin kontrolündeki Troçkist Kızıl Bayrak Birliği'nin sorumlusu olduğunu da bilmiyordum. Kamuoyunda ABD'li, İngiliz ve Rum casuslarının yuvası olduğu iddia-*

larıyla anılan Robert Koleji hiç araştırılmadı, dokunulamadı. Daha kapsamlı bilgi almak için Teşkilatın (MİT) eski üyelerinden Necdet Küçüktaşkıner'in bilgisine başvurabilirsiniz. Operasyonun başındaki kişi oydu."

Hilary Sumner Boyd, Robert Koleji'nde istihdam edilen ne ilk, ne de son casustu. Zira Evanjelizm'in bu tarihi misyoner okulu, ABD ve İngiliz istihbarat servisleri ile NATO'nun komünizm ve İslam'a karşı konumlandırdığı ajanlarla doluydu.

Prof. Dr. John Freely mesela... O da Amerikan Deniz Kuvvetleri'nde görev yapmış bir komando subayı idi. 17 yaşındayken ABD Deniz Kuvvetleri'ne katılmıştı. İkinci Dünya Savaşı sırasında Burma ve Çin'de görev yaptı.

New York Üniversitesi'nde fizik dalında doktora yaptıktan sonra, 1960'da Oxford'da 'İlim Tarihi' üzerinde araştırmalarda bulundu. Aynı yıl, İstanbul'a gelerek Robert Koleji'nde 'fizik öğretmeni' olarak göreve başladı. Nitekim 1993'e kadar da bu görevini sürdürdü.

Robert Koleji'nde görev yapan bir başka istihbaratçı da Charles Gilchrist'ti. İkinci Dünya Savaşı yıllarında SOE, yani İngiliz Özel Harekat Dairesi'nin kıdemli komandosuydu. Görevi köprü uçurmak, nöbetçi Alman askerinin jiletle gırtlağını kesmekti...

Bitmedi, Robert Koleji'nde 'öğretmen' kisvesi altında görev yapan bir diğer ajan ise, Türkiye'de tanınmış bir gazetecinin oğlunun eşiydi. Cumhuriyet gazetesinin kurucusu Yunus Nadi Abalıoğlu'nun oğlu Doğan Nadi'nin biricik eşi Mary Elizabeth... Bayan Mary, CIA kurulmadan önce Amerikan istihbarat servisi olan Stratejik Hizmetler Ofisi (OSS) ajanıydı...

Şimdi yukarıda yazdıklarımızı gelin kendisi de bir Robert Koleji mezunu olan Gazeteci Engin Ardıç'ın ağzından dinleyelim: *"Bizim A sınıfına Charles Gilchrist gelirdi. Ölmüştür herhalde, toprağı bol olsun. Savaş yıllarında SOE, yani İngiliz Özel Harekat Dairesi'nin ajanı olarak komandoluk yapmıştı. C sınıfına da Mary Elizabeth Nadi giderdi. Bayan Nadi de savaş yıllarında OSS ajanıymış. Son Robert Kolej Başkanı John Scott Everton'un da CIA ajanı olduğunu biliyorduk zaten"*[75]

75 Sabah Gazetesi, Engin Ardıç, 17 Aralık 2005.

Haç'ın Anadolu'yu İşgal Planı

Büyük Selçuklu Hükümdarı Alparslan tarafından Anadolu'nun fethedilmesi, sonuçları itibariyle Türk tarihinin en önemli dönüm noktalarından biriydi. Bu fetih ile Batı Türklüğü yeni ve ebedi bir vatana kavuşmuş, bu vatan toprakları üzerinde İslam'ın 600 yıl bayraktarlığını yapacak olan Osmanlı Devleti kurulmuştu.

1071 yılında kazanılan Malazgirt Zaferi, Anadolu'nun kapılarını kesin olarak Türklere açarken, aynı zamanda Haçlı zihniyetinin çekirdeğini oluşturan Bizans İmparatorluğu'nu da bu coğrafyadan söküp atmıştı. Böylece bu zafer, Türklerin İslam dünyasındaki bayraktarlığını perçinlemiş oluyordu.

Tarih'te Haçlılara vurulmuş en önemli darbelerden biri olan Malazgirt Zaferi, Avrupa'da derin izler bırakmıştı. Zira Bizans'ın yenilmesi demek, Haç'ın Doğu kalesinin düşmesi demekti. Bu nedenle kendilerini tehlikede gören Hristiyan Avrupa, Türklere karşı ittifaklar oluşturmaya bu yıllardan sonra başlamıştı.

Haçlı Seferleri, aslında bu zafere bir tepki olarak doğmuştu. Hıristiyan dünyası, Malazgirt yenilgisini hiçbir zaman unutmadı. Türkleri hep Anadolu'dan söküp atmak ve Anadolu'yu bir gün yeniden fethedip Hıristiyan yurduna çevirmek için yanıp tutuştular.

İşte American Board Misyonerleri, Anadolu'ya tam da bu ideali gerçekleştirmek için yayılmışlardı. Türkler ya yavaş yavaş Hıristiyan yapılacak, ya da azınlık unsurlar ayaklandırılarak Batı'nın müdahalesi sağlanacaktı. Böylece kale içten fethedilecek, Anadolu yeniden Hıristiyan Bizans'ın hâkimiyetine girecekti...

Haçlıların İslam dünyasındaki öncü karakolları olan Evanjelist misyonerler, İstanbul'da kurdukları Robert Koleji ile yetinmediler. Zira onlar bir semti, bir şehri, bir bölgeyi değil; bütün bir İslam coğrafyasını yetiştirecekleri işbirlikçilerle 'savaşsız işgal' etmek istiyorlardı.

İstanbul'daki 'savaşsız işgal' planına Fatih Sultan Mehmet'in İstanbul'u fethettiği bölgeden başlayan misyonerler, Anadolu'da da Ermenilerin yoğunlukta olduğu Doğu illerinden başlamak istiyordu. Bu nedenle Anadolu'nun en ücra köşelerine kadar yayılarak, Doğu'nun merkez illerinde işbirlikçi aydın yetiştirmek ve gayrimüslim çocukların beyinlerini yıkamak için çeşitli okullar açtılar.

American Board Misyonerleri'nin yürüttüğü bu strateji, bizzat ABD diplomatik misyonlarınca destekleniyordu. ABD'nin Sivas Konsolosu H. M. Jewett'in dışişleri bakanlığına geçtiği 15 Eylül 1887 tarih ve 20 sayılı raporda, Anadolu'daki Amerikan kolejleri hakkında bilgi verildikten sonra, Türkiye'de yürütülen misyoner faaliyetlerinin nihai hedefi olarak *"Türkleri egemen konumdan çıkarmak"* diye açıklanıyordu.

Elbette misyonerler bu amaç uğrunda sadece okul açmadılar. Müslüman halkın teveccühünü kazanmak için açtıkları sağlık ve sosyal yardımlaşma kurumlarını bile kirli emellerine alet etmekten çekinmediler...

American Board Misyonerleri, öncelikle Anadolu'nun adeta röntgenini çektiler. 'Din adamı' kisvesi altında Anadolu'yu karış karış gezen Hıristiyan misyonerler, kritik bölgelerin demografik özelliklerini analiz ederek bağlı oldukları devletlerin İstihbarat merkezlerine gönderdiler.

Ancak misyonerlerin hesaba katmadıkları bir gerçek vardı. İslamiyet'e gönülden bağlı olan Anadolu halkı, kolay kolay Hıristiyanlaştırılamazdı. Nitekim onlar da kısa sürede bunun farkına vardılar.

Dolayısıyla Müslümanları Hristiyanlaştırmaya yönelik çalışmalara devam etmekle birlikte, asıl hedeflerine Anadolu'da yaşayan Ermeni ve Rum cemaatlerini koymuşlardı. Zira bu gayrimüslim halk ayaklandırılıp bölge Batılı devletlerin işgaline hazır hale getirilebilirse, Anadolu yeniden Haç'ın Doğu'daki kalesi olabilirdi...

Evanjelistlerin Anadolu'daki misyoner okullarını da kurup organize eden merkez yine Robert Koleji'ydi. Anadolu'da açılan okulların öncelikli hedefi, bu coğrafyada yaşayan başta Ermeni ve Rum vatandaşlar olmak üzere, gayrimüslimleri ayaklandırmanın altyapısını oluşturmaktı.

Bunu başarmanın yolu, gayrimüslim çocuklarını eğitim yoluyla Türklere düşman etmekten geçiyordu. Zira 1880'li yıllardan itibaren Anadolu'nun çeşitli vilayetlerinde açtıkları misyoner okullarında okutulan dersler, adeta militan yetiştirme programlarıydı. Özellikle tarih ve coğrafya dersleri, gayrimüslim çocuklarını militanlaştırmak için birer 'psikolojik harp' seansı olarak görülüyordu.

Aslında Sultan İkinci Abdülhamid, Evanjelistlerin Anadolu'da çevirdiği dolapların farkındaydı. Bu nedenle araştırma yapmaları için güvendiği kişilerden oluşturulan bir ekibi Anadolu'ya göndermişti. Aralarında Süleyman Paşa'nın da bulunduğu altı Osmanlı memur ve subayından oluşan araştırma komisyonu, 1880 yılının ilk yarısında Doğu vilayetlerini gezerken misyoner okullarını da inceledi.

Durum hiç de iç açıcı değildi. İlk göze çarpan olumsuzluk, misyonerlerin kontrolündeki Ermeni okullarında okutulan coğrafya derslerinde Van, Muş, Diyarbakır, Sivas ve Erzurum gibi illerin 'Ermenistan' olarak tasvir edilmesiydi.[76]

Nitekim Ermeni milliyetçiliğinin ve Osmanlı düşmanlığının aşılandığı Ermeni öğrenciler, bu okullardan mezun olduktan sonra, ayrılıkçı Ermeni Hınçak ve Taşnak terör örgütlerine katılacaklardı.[77]

Hiç şüphesiz Evanjelist misyonerlerin en büyük hedeflerinden biri de, bizzat Sultan Abdülhamit'ti. Zira devletine bağlı Ermenileri her zaman el üstünde tutan ve devlet kadrolarında en fazla Ermeni istihdam eden Sultan oydu. Dolayısıyla Sultan Abdülhamid ile Ermenilerin arasını açmak önemliydi.

Sultan İkinci Abdülhamid, aslında planı bozacak güçteydi. Ne var ki Tanzimat ve Islahat fermanları ile ecnebilere verilen haklar ve özellikle Berlin antlaşması, devletin adeta elini kolunu bağlıyordu. Çünkü paralel bürokrasinin eseri olan Berlin konferansı, *"Doğu Anadolu'da Ermeni azınlığın olduğu bölgelerde ıslahat yapılmasını"* öngörüyordu.

Fakat bu durum, devletin hiçbir önlem almadığı anlamına da gelmiyordu. Misyonerlerin Anadolu'da çevirdiği dolaplar, Sultan Abdülhamid'in yakın takibindeydi. Nitekim Maarif Nazırı (Milli Eğitim Bakanı) Zühdü Paşa'ya hazırlattığı raporla her şeyi ortaya koymuştu. Durum gerçekten vahimdi...

Raporda; Amerikan okullarında okutulan Ulum-ı Diniye derslerinin *"Protestanlığın neşr-i tamimine"*, tarih dersinin *"ezhân-ı umumiyyede ve hususiyle teba'a-i saltanat-ı seniyyenin efkârında bir hissiyât-ı siyasiye tevlidine"*, İngilizce'nin ise *"memâlik-i mahrusede Fransa'nın kendilerince ma'lum ve mahsus olan mekâtib vesilesiyle*

---

76 Süleyman Paşa'dan Mabeyn Başkitabeti'ne, 30.6.1880, OBE c. 4, S. LVIII.92.
77 BOA, Y.PRK.TKM. 36/27, 24 Ca.1313, s.6-7, 7A, 8A.

istihsal edilen ve nüfuzuna galebeye ittihaz olduğuna"[78] dikkat çekiyordu...

Buna göre Amerikan misyoner okulları, özellikle azınlık çocuklarını üç yaşından itibaren himayelerine alarak 20 yaşına kadar eğitiyorlardı. Din dersleri Protestanlık propagandasına, tarih dersleri de sultan Abdülhamid düşmanlığına dönüşmüştü. Üstelik sadece azınlık çocuklarını değil, bakımlarını da üstlenmek şartıyla yoksul Müslüman köylülerin çocukları da bu tuzağa düşürülüyordu.

Eğitimlerde, İslam ve Sultan Abdülhamid düşmanlığı önemli bir yer tutuyordu. Mesela İstanbul Fincancılar Yokuşu'nda bulunan bir Ermeni matbaasında, İslamiyet ve Sultan Abdülhamid aleyhinde çeşitli dillerde yazılmış kitaplar bastırılarak imparatorluğun her tarafına dağıtılıyordu.[79] Tabi Anadolu'daki misyoner okullarına da...

Zühdü Paşa'nın deyimiyle *"Frenk adât ve ma'lumatına alıştırıldıklarından"* misyoner okullarını bitirenler tam bir *"İslam ve Osmanlı düşmanı"* oluyorlardı. Özellikle Sivas, Merzifon ve Ayıntab'taki (Antep) Amerikan misyoner okulları, Anadolu'da adeta terörist yetiştiren merkezler haline gelmişti. Anadolu'daki vilayetlerden devletin tüm kurumlarına şikayet telgrafları yağıyordu.

Taşradaki Osmanlı yöneticileri, bu ecnebi okullarında İslam ve saltanata karşı cürümler işlendiğini fark etmişti. Mesela 9 Cemaziyü'l-evvel 1310 (29 Kasım 1892) tarihinde Maarif Nezareti'ne gönderilen şifreli telgrafta; *"Anadolu'da bulunan ekser Ermeniler fikirlerini her şeyden ziyade teşvik eden Merzifon ile Ayıntab'ın meşhur Protestan mektebleri olub iki mektebde müste'id mu'allim ve müdirler ma'rifetiyle suret-i zahirede lisan ve ta'lim olunmakta ise de hakikat-ı halde en zeki Ermeni gençleri celb olunarak fikirleri mefâsid-i fesadiye için tehyi'e edilmekte olunduğundan..."*[80] denilerek bu okulların denetimi için önlemler alınması ve hatta mekteplerin içlerinde olup bitenleri haber verecek hafiyelerin görevlendirilmesi isteniyordu.

Yine taşradaki devlet görevlilerinin Harput'tan gönderdiği 15 Zilhicce 1313 (28 Mayıs 1896) tarihli bir başka telgrafta ise, Amerikalı misyonerlerin kurdukları okullarda *"Ermeni evladının tarik-i sadakatten çıkarulub efkâr-ı muzırrraya sevk edilmekte oldukları"* bildiriliyordu. Ayrıca Sadaret, Dahiliye ve Hariciye

78 BOA, YEE. 102/38, 19 M.1311, S. 2,3.
79 BOA, Y.PRK. AZJ. 21/53, 17 Ş. 1309.
80 BOA, BEO Sadaret Evrakı Mektubi Mühime Kalemi (A.MKT.MHM.), 749/5,16 Za.1310, S. 6.

Nezareti'ne gönderilen raporlarda, Ermeni çocuklarının misyoner okullarından alınarak kendi cemaat okullarına gönderilmesi konusunda velilerin bilgilendirilmesi isteniyordu.[81]

Hele Bulgaristan Komiserliği'nin Mabeyn-i Hümayun'a gönderdiği rapor ise, Anadolu üzerinde oynanan oyunların en net fotoğrafıydı. Buna göre Amerikan misyoner okullarında görevli öğretmenler; Antep, Erzincan, Erzurum, Bitlis, Muş, Diyarbakır, Van gibi Doğu illerinde açıkça ihtilal çağrıları yapıyorlardı.[82]

Misyonerler, daha önce hazırladıkları *"tehyic-i efkâr ile tervic ve teşvik-i ihtilali mucib olan muzırr"* broşürlerini okul ve kiliselerde dağıtıyor, tüm misyoner okul duvarlarına 'Ermenistan' haritaları asıyorlardı.[83]

Sultan İkinci Abdülhamid, misyoner okullarının takip edilmesi için Dahiliye Nezareti'ne (İçişleri Bakanlığı) talimat vermişti. Olayların araştırılması için de Dahiliye Müsteşarı Hamid Refik Bey görevlendirildi. Refik Bey'in incelemeleri, misyonerler dışında bir başka ihaneti de ortaya koyuyordu.

Buna göre bazı Osmanlı bürokrat ve memurları, misyonerlerle işbirliği içerisindeydi. Refik Bey, Sivas Vilayeti'ndeki Ermeni olaylarını da içerisine alacak şekilde hazırladığı raporunda; *"Ermeni fesadının menâbi'-i zuhûrunun"* Protestan ve Cizvit okulları olduğunu beyan ederek, *"intişar-ı fesada"* Osmanlı memurlarının müsamahasının da neden olduğunu vurguluyordu.[84]

Yani dönemin devşirilmiş 'paralel yapısı' işbaşındaydı. Paşa, çözüm olarak ise yetersiz ve işbirlikçi memurların devlet kadrolarından azledilmesi gerektiğini öneriyordu...

Merzifon'daki Terör Üssü

Ermenileri ayaklandırarak Anadolu'yu Batılı devletlerin işgaline hazır hale getirmek için Amerikan Misyoner Okulları'ndaki beyin yıkama faaliyetleri büyük ölçüde tamamlanmıştı. Şimdi sıra işgal planını teoriden pratiğe dökmeye gelmişti. Şayet plan

81 BOA, A.MKT.MHM., 702/19, 23 N.1313, S. 10,11.
82 BOA, Yıldız Tasnifi Perakende Evrakı Müfettişlik ve Komiserlikler Tahriratı (Y.PRK.MK.), 9/49, 9 Ş. 1317.
83 BOA, Dahiliye Nezareti Mektubi Kalemi (DH.MKT.), 1509/67.
84 BOA, Y.PRK.DH. 8/6, 22 M. 1312.

istedikleri gibi giderse, hem İslam Birliği'nin yılmaz savunucusu Sultan Abdülhamid tahttan indirilecek, hem de *"Ermeniler katlediliyor"* yaygarasıyla Batılı devletlerin Osmanlı'ya müdahale etmesi sağlanacaktı.

Bu nedenle Anadolu'daki American Board Okulları'nda görevli öğretmenler ve onların yetiştirdiği Ermeni öğrenciler, isyanı ateşlemek için eşzamanlı olarak Anadolu'nun her bölgesinde harekete geçtiler...

Öncelikle Anadolu'nun ücra köşelerine kadar İslamiyet ve Sultan Abdülhamid karşıtı bildiriler dağıtıldı. Başta Ermeni ve Rumlar olmak üzere, Anadolu halkı açıkça isyana çağrılıyordu. Daha önemlisi, Ankara valisinin Yozgat'tan aldığı bir telgrafta; ayaklanmaları için Ermenilere para ve silah dağıtıldığı, bağımsızlıklarının ancak yabancı bir devletin himayesinde gerçekleşebileceği propagandalarının yapıldığı bildiriliyordu.[85]

Anadolu'da sahneye konulan isyan provaları başlamıştı. Ne tesadüftür ki, tüm bu isyanlar da Protestanların dua gününe denk gelmişti. Ermeni terör örgütü Hınçak mensupları, görevli oldukları şehirlerin cadde ve sokaklarını isyan afişleriyle süslüyordu.

Üstelik bu bildiriler sadece Ermenilere dönük değildi. Müslümanlara hitaben yazılan bildirilerde; Müslümanlar Sultan Abdülhamid idaresini yıkmaya davet ediliyor, *"zulüm çığlıklarının, akıtılan kanların ve vatana yapılan kötülüklerin intikamının alınmasının zamanı geldi"* deniyordu.

Dahası, Hintli Müslümanların imzasını taşıyan *"Müslümanların selametini isteyen Hintliler"* başlıklı bir de sahte bildiri hazırlanmıştı. Sulatan Abdülhamid idaresine karşı İngiltere'nin hâkimiyet ve idaresi isteniyordu.[86] Bu durum, Ermeni İsyanları'nın sadece Ermenilerle sınırlı değil, İslam dünyasının da parçalanmak istendiğini gösteriyordu. Zira Sultan Abdülhamid'in *"İslam Birliği"* siyaseti içerisinde Hint Müslümanlarının ayrı bir yeri vardı.

Anadolu'nun önde gelen şehirlerine gece asılan bildirilerde; Sultan Abdülhamid ve onun İslam coğrafyasında izlediği 'Pan-İslamist' siyaseti eleştirilerek; *"Hıristiyanlığın artık uyanmış olduğu"* uyarısı yapılıyordu. Daha vahim olanı ise, bildirilerle eşzamanlı olarak Ermenilere silah dağıtılmasıydı.

---

85 BOA, Y.PRK.UM. 29/58, 25 Ra 1311, 05.01.1893.

86 Ahmet Kolbaş, Merzifon, Yozgat ve Kayseri Merzifon Olayları (1892-1893), Kayseri Büyükşehir Kültür Yayınları, Kayseri, 2005, S. 234.

Yıldız Başkitabet Dairesi'nden çıkan bir yazıya göre, Protestan misyonerlerin sadece 'evrak-ı muzırra' değil, aynı zamanda halka silah da dağıttıkları belirtilmiş, bunun önlenmesi için Dahiliye Müsteşarı'nın başkanlık ettiği komisyonun gerekli tedbirleri alması istenmişti.[87]

Dağıtılan bütün isyan bildirileri ve şehirlerde başlatılan terör faaliyetlerinin kaynağını gizlemek için de, ilginç bir yönteme başvurulmuştu. İsyan bildirilerinin altında, Kırşehir Sancağı'ndaki 'Lalahiye' isimli bir Protestan Ermeni şirketinin imzası bulunuyordu. Ancak gerçekte böyle bir şirket yoktu. Amaç; isyanların organizatörlüğünü yapan Afyon'daki Amerikan Misyoner Okulu'nun ismini gizlemekti...

1880 yılından itibaren başlayan isyan belirtileri, misyoner okullarının yetiştirdiği öğrenciler ve Ermeni komitacılarının Anadolu'nun her tarafına dağılmasıyla birlikte yoğunlaşmıştı.[88] Aslında bütün bu terör faaliyetlerinin üssü; Sivas Vilayeti'ne bağlı Merzifon kazasındaki Amerikan Koleji'ydi.

Nitekim ilk ciddi Ermeni ayaklanması da, 1893 yılı başında bu bölgede yaşanacaktı. Merzifon'la başlayan Ermeni isyanlarını; Kayseri, Amasya, Çorum, Ankara, Tokat, Yozgat ve Diyarbakır isyanları izledi...

İsyan hareketleri organize ve büyük çaplıydı. Osmanlı yöneticilerinin başlattıkları tahkikat sonucunda; olayların Ermeni komitelerinin amaçlarına ulaşmak için sürekli işledikleri *"Ermeni meselesinin"* bir parçası olduğu anlaşılmış, bildirilerdeki yazıların benzerlerinin daha önce Atina'daki Hınçak komitesinin yayınlarında da görüldüğü fark edilmişti.

Hatta komitenin Atina'dan Kayseri'ye göndermiş olduğu Andon Richtouni'nin evrakları arasında benzer belgeler ele geçirilmişti.[89] Tahkikat derinleştirildikçe kökleri dışarıda olan söz konusu olayın içerideki hareket üssünün Merzifon'daki Amerikan Koleji olduğu ortaya çıkıyordu. Nitekim 4'ü Amerikalı, 5'i Ermeni olmak üzere 9 öğretmenin olayın tahrikçisi olduğu tespit edilecekti.[90]

---

87 BOA, İrâde Hususi (İ.Hus.), 8/1310 B-36, 11 B. 1310.

88 Cevdet Küçük, Osmanlı Diplomasisinde Ermeni Meselesinin Ortaya Çıkışı, İstanbul, 1984, S. 102 vd.

89 BOA, Y.PRK.UM., 26/67, 3 Ca 1313, S. 5.

90 Bilal. N. Şimşir, British Documents... Vol.3, Inclosure 2 in No.131, Memorandum by Sir A. Nicolson, S. 176,178.

Ajan Öğretmenler!

Osmanlı İstihbaratı, isyanları organize eden 'misyoner' casusların peşine düşmüştü. Zira ayaklanmaların organizatörü, Merzifon'daki Amerikan Koleji'nin önde gelen iki tecrübeli öğretmeni Garabet Tomayan ve Ohannes Kayayan'dı.

Tomayan, olayın her safhasında etkili olan Küçük Ermenistan İhtilal Komitesi'nin başkanı, Kayayan ise sekreteriydi. Tomayan'ın bir ihtilal örgütünün şefi olduğu, Sivas'taki ABD konsolos vekilinin Merzifon'daki konsolos yetkilisine gönderdiği 11 Ağustos 1893 tarihli mektubuyla da resmileşmişti.[91]

Garabet Tomayan ve Ohannes Kayayan, Osmanlı belgelerinde 'eşkıya başı' olarak geçiyordu. Devlet kayıtlarında 'reis-i eşkıya' diye tanımlanan Tomayan ve Kayayan için hazırlanan tahkikat-ı vakıda şöyle deniyordu: *"Öteden beri bunların derslerini almış olan gençlerin mektepten çıktıkları vakit müessesât-ı mevcude ve müntezime aleyhinde büyük bir garazpeyda ve Avrupa'nın en ileri giden anarşist ve sosyalist fırkalarının amâl ve mekâsıd-ı muzırrasına mümasil efkâr ve hayâlât nizamşeknaneyi mevki'-i icraya vaz'ettiğinden başka bir maksada hıdmet etmemişlerdir."*[92]

Tomayan ve Kayayan, ihtilalci fikirlerini sadece dokunulmazlık zırhına bürünmüş misyoner okullarında yaymadılar. Düzenli olarak ziyaret ettikleri çevre köy ve kentlerdeki Ermenilerin örgütlenmesinde de önemli roller üstlendiler.

1893'ün Ocak ayında patlak veren olayların alt yapısı, Tomayan ve Kayayan'ın bu tür gezi ve ziyaretleriyle atılmıştı. Mesela 1892 Haziran'ında Yozgat, Kayseri ve Sivas'a yaptıkları ziyaretler bunlardan sadece bir kaçıydı.[93] Tesadüfe bakın ki, Tomayan'ın olaydan bir buçuk yıl önce gittiği Gümrük ve Burhan köylerinde aynı gün isyan olmuştu.[94]

Merzifon Amerikan Koleji'nde 'tarih öğretmeni' olarak çalışan misyoner Tomayan, elbette sadece Yozgat, Kayseri ve Sivas'ın köylerine ziyaretlerde bulunmadı. İsyanlardan henüz

91 Erdal Açıkses, Merzifon Amerikan Misyonu'nun Kuruluş ve Faaliyetleri Hakkında Kısa Bir Değerlendirme, XIII. Türk Tarih Kongresi, C.III, ks. I, Ankara: 4-8 Ekim 1999, Ankara, 2002, S. 879.

92 BOA, Y.PRK.UM. 26/67, 3 Ca 1313, S. 5,9.

93 Şimşir, British Documents..., Vol.3, Inclosure 2 in No.131, Memorandum by Sir A. Nicolson, 177.

94 BOA, YPRK.UM., 26/67, S. 1.

birkaç ay önce Merzifon bölgesindeki tüm köyleri ziyaret etmişti. İngiltere'nin Ankara Konsolosu Newton'ın Ankara valisinden aldığı bilgiye göre, Tomayan bu ziyaretlerini 'ticaret' amacıyla yaptığını bildirmişti. Oysa ziyaretin gerçek amacı Osmanlı yönetimine karşı Ermenileri ayaklandırmaktı.[95]

Nitekim Tomayan ve Kayayan yakalanıp mahkemeye sevk edildikten sonra, Anadolu'da çevirdikleri kirli oyunlar tek tek ortaya çıkacaktı. Kayseri mutasarrıflığı tarafından mahkemeye gönderilen istihbarat raporları ve isyancıların kendi aralarında yazıştıkları mektuplar her şeyi belgeliyordu. Zira Tomayan ve Kayayan'ın 'riyaset ve kitabetinde' toplanan Merzifon'daki Ermeni ihtilal komitesinin Kayseri'deki komiteye gönderdiği toplantı kararlarında, Tomayan ve Kayayan'ın da imzaları vardı.[96]

Soruşturma derinleştirildikçe, Merzifon'daki Amerikan Koleji'nin Ermeni terör faaliyetlerini organize etmek için Batılı ajanların yuvalandığı adeta bir istihbarat üssü olduğu anlaşılıyordu. Anadolu'nun birçok köy, kasaba ve şehirlerine asılan isyan bildirilerinin de, Merzifon'daki Amerikan Koleji'nin matbaasında basıldığı ortaya çıkmamıştı. Osmanlı istihbaratının elde ettiği belgelere göre, isyan bildirileri kolejin sikostil matbaasında bizzat Tomayan ve Kayayan tarafından bastırılıp dağıttırılmıştı.

Merzifon'dan Adliye Nezareti'ne (Adalet Bakanlığı) gönderilen 'gayet mahrem' bir telgrafnamede olayların iç yüzü, Tomayan ve Kayayan'ın öğretmeni oldukları kolejin olaydaki rolü şöyle anlatılıyordu: *"İcra kılınan tahkikât-ı amikânede hezeyannamelerin asl-ı müretteb ve badileri Merzifon'da kâ'in Protestan mektebinin Amerika ve teba'a-i Devlet-i Aliyye Ermenilerinden mahlut haceleri olduğu ve naşirleri buradaki vasi' bir fesâd komitesinin taht-ı tehdid ve işaret ve nezâretinde olarak bilâd ve kasaba-i sa'irede tertibât-ı askeriyeye takliden müretteb olan fesâd fırkaları bulunduğu ve sebeb-i cür'etleri Hind Müslümanlarını misal ve idare-i adliye-i Osmaniyye aleyhinde teba'a-yı Müslimeyi dahi iğfâl ve ihlâl etmekten ibâret idüği tatbikât ve tahkikât ve naşirlerinden ba'zılarının ikrârı ile temine-i muvaffakiyât-ı celile-i cenâb-ı padişahiden olarak kaviyen tahakkuk ve tevehhüh etti. Mezkur mekteb cesim bir asker kışlası şeklinde bilâ ruhsat te'sis ve senelerden beri her tarafın Ermeni evlâdına hükümet-i seniyyece ma'lum olmayan şi'ar-ı tedris edilmiş ve idaresi*

95 Şimşir, British Documents..., Vol.3, No:137, Newton'dan Clare Ford'a, S. 199.
96 BOA, Y.Mtv., 77/64, 15 B. 1310, S. 2.

Amerika'ya merbut olarak derûnunda bir de bu hezeyannameyi tab' eden taş matba'a isti'mal olunagelmekte olduğu hasıl bir zamandan beri tahdiş-i efkâr ve inzar eden asâr-ı fesadın bu mekteb menba'ı bulunduğu muhakkak ve tahkikât-ı hazırece mektebin taharrisi ve erkanın isticvabı elzemdir. Fakat o misellu de tahkikât-ı fi'iliyyeye henüz ibtidar olmamış iken ba'zı mu'teberân-ı ecânib tarafından ira'e olunan eser ve telaşlar fi'iliyatta ba'zı mehâzir düşündürüyor. Suyu baştan kesmek bu mekteb hakkında tedâbir-i mü'essere icrasına mütevakkıfdır."[97]

Delil Karartmak İçin Yakılan Okul

Merzifon Amerikan Koleji'nin ve burada 'öğretmen' kisvesi altında görev yapan ajanların Ermeni İsyanları'ndaki rolü, hiçbir şüpheye yer bırakılmaksızın ortaya çıkarılmıştı. Mesela Merzifon'dan Erzincan Kemah'taki misyoner okuluna giderken yakalanan Sinbad ve hocası Abraham'ın üzerinden Ermenileri ayaklandırmak için hazırlanmış broşürler ele geçirilmişti.[98]

Yine Merzifon Protestan okullardan birinde öğretmen olan 'Artin' adındaki kişide de 'evrak-ı muzırra' ele geçirilmiş, ancak İngiltere'nin himayesinde bulunmasından dolayı bu kişiye hiçbir işlem yapılamamıştı.[99]

Amerikan misyoner okullarında Ermeni Komitesi üyelerinin bulunduğuna dair bilgiler, Amerikalıların kendi iç yazışmalarında bile görülüyordu. Örneğin Sivas Amerikan konsolos vekili, 27 Şubat 1891 tarihinde Merzifon'daki Amerikan konsolosuna göndermiş olduğu gizli mektupta; Gümrük Köyü Protestan Vaizi Mardiberus Gablustiyan'ın Ermeni ihtilal komitesi üyesi olduğunu yazdıktan sonra, Osmanlı Devleti ile ABD arasındaki iyi ilişkilerin devamı için misyonerlerin asi Ermenileri himaye etmemesini, aksi durumda *"yarım asırlık emeğin zayi olacağı"*[100] uyarısında bulunuyordu.

Nitekim Ermeni Komitesi üyesi oldukları belgelenen Merzifon Amerikan misyoner okulu öğretmenleri Tomayan ve Kayayan tüm baskılara rağmen tutuklandı. Sıra kolejde arama yapmaya gelmişti. Mahkemeden arama izni alındı. Ancak kolej

97 BOA, YPRK.DH., 5/83, 15 N. 1310, S. 9.
98 BOA, Y.PRK.AZJ., 15/50, 6 L. 1306, S. 3.
99 BOA, Y.PRK.DH., 5/15, 12 C. 1309.
100 BOA, Y.PRK.UM., 26/68, 26 Ş. 1310.

yetkilileri kendileri ile ilgili suçlamaları kabul etmedikleri gibi, iddiaların doğruluğunu tespit etmek için kolejde yapılmak istenen araştırmaya da karşı çıkıyorlardı.

Osmanlı mahkemeleri kolejin aranmasına karar vermişti vermesine ama bu tek başına yeterli değildi. Zira misyoner okullarının dokunulmazlığı vardı. Dolayısıyla Amerikan makamlarının da izni gerekiyordu. Osmanlı Adliye Nezareti, vakit kaybetmeden kolejin aranması için ilgili yazıyla Amerika Sefareti'ne başvurdu. Ancak yazışmalar uzadıkça uzuyor, Amerikan elçiliği bir türlü arama izin talebine cevap vermiyordu.[101] Amerika'nın Sivas Konsolosluğu ise, aramanın yapılmaması için yerel adli ve mülki yetkililere her türlü baskı uyguluyordu.

Osmanlı hükümetinin pes etmeye niyeti yoktu. ABD büyükelçiliği ve Sivas Konsolosluğu'na yapılan baskılar artırıldı. Ancak tam da bu sırada beklenmedik bir şey oldu. Okulda yangın çıkmıştı! Bir 'kaza' olarak nitelendirilen yangında, kolejin bir kısmı yandı. Oysa bunun adı, açıkça delilleri yok etmekti.[102]

Nitekim Osmanlı makamlarını günlerce oyalayan ABD Büyükelçiliği, gerekli arama iznini yangından sonra vermişti. Ancak suça ilişkin her hangi bir kanıt bırakılmadığı gerekçesiyle, Osmanlı yetkilileri de tepki için gerekli aramayı yapmadılar. Okul yetkililerinin ve ilgililerin ifadeleriyle elde edilen bulgular, yangının içerden çıkartılmış olduğu ihtimalini güçlendirmişti.

Delilleri yok etmek için okulu yakmakla yetinmeyen misyonerler, büyük bir yüzsüzlük daha yapmışlardı. Amerikan hükümetine baskı yaparak, yangında gördükleri zararı da Osmanlı hükümetine ödettiler... Avrupa basını ve büyük devletleri arkasına alan misyonerler, bir anda 'mağdur' durumuna düşmüştü.

Okul yetkilileri şımardıkça şımarıyordu. Okulun çan kulesine antlaşmalara aykırı olarak bandıra çekilmiş, *"Tomayan ve emsali erbâb-ı fesad"*[103] korunarak Ermeni çetelere destek vermeye devam edilmişti.[104]

Böylece suçlular misyonerler ve yabancı diplomatlar tarafından korunup şımartılırken, aynı zamanda Osmanlı Hükümeti üzerinde de büyük bir baskı kurulmuştu. Bu ortamda tutuklu

101 BOA, YPRK.UM., 26/79, 21 N. 1310.
102 BOA, YPRK.UM., 26/79, 21 N. 1310, S. 2.
103 BOA, Y.PRK.UM., 26/67, 26 Ş.1310, S. 3.
104 A.MKT.MHM., 733/1, 20 Ş.1310.

bulunan provokatörlerin, Ankara'da 20 Mayısta başlayan mahkemeleri 12 Haziranda tamamlandı.

Mahkeme, olaylarda yer alan başta Tomayan ve Kayayan olmak üzere, toplam 13 kişiyi devlete ihanet, cinayet ve eşkıyalık suçlarından idama, kalan komitecileri de çeşitli cezalara mahkûm etmişti.[105]

Tomayan ve Kayayan hakkında verilen karar, aslında misyonerlerin beklemedikleri bir karardı. Çünkü onlar mahkeme süresince Osmanlı Hükümeti üzerinde İngiliz ve Amerikan diplomatları vasıtasıyla kurdukları baskının işe yarayacağını düşünüyordu. Ama hesap tutmamıştı.

Bu nedenle mevcut durum karşısında yeni bir strateji geliştirildi. Önce koleje yönelen tepkileri hafifletmek için *"erbâb-ı cürüm olduklarına"*[106] kanaat getirilen Tomayan ve Kayayan'ın kolejden kayıtları silindi. Ardından, Amerika ve İngiltere'deki gazeteler ve dini çevreler harekete geçirilerek mahkûmların affedilmesi için büyük bir kampanya başlatıldı. Nitekim başarılı da oldular. Bütün Haçlı dünyası ayağa kalkmıştı...

Özellikle ABD / Batı Evanjelist ittifakının başını çeken İngiltere'nin baskısı üzerine Bab-ı Ali, İngiliz hükümeti ve kamuoyunu *"kırmış olmamak için bu gibilere emsâl ittihaz olunmamak ve tamamen müstakil ve hür olan Devlet-i Aliyye'nin hukukuna ba'zîn tecâvüz edilmemek şartıyla müstesna olarak merkumât Tomayan ve Kayayan nam iki câninin bir daha 'avdet etmemek üzere sınır dışı edilmesini"*[107] kabul etmek zorunda kalıyordu...

Peki, sonra ne mi oldu? Affedildikten sonra Londra'ya giden Tomayan, artık ihtilal komitesinin nüfuzlu üyelerinden biri olmuş, Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde Ermeniler lehine yapılan mitinglerde 'zulüm görmüş' bir Ermeni olarak tanıtılmıştı.[108] Nitekim Tomayan ve Kayayan, Osmanlı ve İslam düşmanlığına kaldıkları yerden Avrupa'da devam ettiler...

---

105 Memorandum by Mr. Bertie on State of the Asiatic Provinces of Turkey, August, 1892, to October, 1893, S. 176-178.

106 BOA, A.MKT.MHM., 733/28, 13 N. 1310.

107 BOA, A.MKT.MHM., 749/5, 16 Za. 1310, S. 13.

108 Esat Uras, Tarihte Ermeniler ve Ermeni Meselesi, 2. Baskı, Bilge Yayınları, İstanbul, 1987, S. 467.

Dün Taşnak-Hınçak, Bugün PKK-YPG...

Hiç şüphesiz ABD/Batı ittifakının İslam coğrafyası üzerinde kurguladığı planlar, asla günübirlik projeler değildi. Haçlı zihniyetinin asırlar önce uyguladıkları politikalar incelendiğinde, bu politikaların bugün de farklı kılıflar altında aynen devam ettiğine şahit oluyoruz.

Dün 'Vaat Edilmiş Topraklar'da Yahudi Devleti'ni kurmak isteyenler bugün 'Büyük İsrail'i; Anadolu'da bir Ermeni Devleti kurmak isteyenler ise, bugün manda yönetimini kabul edecek sözde bir 'Kürdistan' kurma hayali peşindeler...

İşin ilginç yanı, dün olduğu gibi bugün de bu ideali gerçekleştirmek isteyen mihraklar aynı devletler. Mesela Osmanlı döneminde Ermenistan ve İsrail'i kurmak için Osmanlı Devleti'ni parçalamak isteyen ABD/Batı ittifakı, bugün de 'Kürdistan' ve 'Büyük İsrail'i kurmak için Türkiye ve tüm Ortadoğu'yu parçalamak istiyor.

Üstelik bunu yaparken de yine terör örgütlerini kullanıyorlar. Dün Ermeni Terör örgütleri Hınçak ve Taşnak'a verilen destek, bugün PKK/YPG'ye veriliyor. Hınçak/Taşnak terör örgütleri bittiğinde ASALA, bu terör örgütü bittiğin ise PKK'nın sahneye çıkması bir tesadüf değildi.

Amerikan misyonerleri, Osmanlı Devleti'nde 'millet-i sadıka' yani 'sadık millet' olarak yaşayan Ermenileri eğitim yoluyla devlete düşman edip Osmanlı'dan koparmak istiyordu. İşin tuhaf yanı, küçük bir azınlık grup hariç, Osmanlı topraklarında yaşayan Ermeniler devlet kurma taraftarı bile değildiler. Ancak Evanjelist misyonerler, Osmanlı'nın yine o eski ihtişamlı günlerine dönmemesi için bu amacı kendilerine öncelikli hedef yapmışlardı.

Osmanlı'nın adalet ve hoşgörü deryasında yaşayan Ermenileri ayaklandırmak için 'eğitim' kullanıldı. Misyonerler, Osmanlı'yı parçalamak için ihtiyaç duydukları kadroları açtıkları okullarda hazırlıyor; mezun öğrencilerini öğretmen, vaiz ve sağlık memuru olarak Anadolu'nun en ücra köylerinde görevlendiriyorlardı. Zira misyonerler, kurmuş oldukları çarkı, eğitmiş oldukları Ermeni gençler ve kendi kültürüne yabancılaştırılmış işbirlikçi bürokrasiyle döndüreceklerdi...

Bu hususta Merzifon'daki Amerikan misyoner okulunda 27 yıl görev yapmış olan George E. White şunları söylüyordu: *"Bu*

genç mezunların Küçük Asya'da, yerleşik Hıristiyan ve Müslümanlar arasında, şehirlerde, köylerde, vaiz, hoca ve dini liderler olarak çalışmaları arzulanıyordu. Onların zamanı ve kuşağı için oldukça yararlı oldular. Bu gençler yaşadıkları ve faaliyet gösterdikleri yerlerdeki insanları harekete geçiren, uyandıran hafif bir melteme benziyorlardı... Kolejin 10 yılının sonunda mezunların yarısı gençlere İncil'den vaazlar veriyor, eğitiyorlardı. Öğrenip sahip olduklarını evlerine götürmek ve kendi insanlarının alınyazılarını şekillendirmekte yardımcı olmak istiyorlardı. Ve bizim bölgedeki milletlerden hocalarımız, Amerika ile Anadolu arasındaki mümkün olan en iyi aracılardı."[109]

ABD/Batı ittifakı, Haçlı Seferleri'nden beri İslam ve Müslümanlar aleyhinde gördükleri hemen her olayı destekledi. Osmanlı döneminden başlayarak, misyoner okullarında eğitim görmüş veya fikir kamplarında yetiştirilmiş yerli işbirlikçilerini kullanarak Müslümanları içten yıkmaya çalıştılar.

Sultan Abdülaziz'i tahttan indirmek için kurulan Yeni Osmanlılar Cemiyeti, Mason Padişah V. Murad'ı tahta çıkarmak için kurulan Cleanti Scalieri-Aziz Bey Komitesi, Sulatan Abdülhamid'i devirmek için oluşturulan İttihat ve Terakki Cemiyeti, Ermeni ve Rum Komitacılar ile Siyonist kuruluşların hepsi, Batılı devletler tarafından açıktan desteklendiler.

Bugün İslam coğrafyası üzerindeki emellerini gerçekleştirmek için PKK/PYD/YPG terör örgütlerine her türlü silah ve para yardımı sağlayan Amerika Birleşik Devletleri, geçmişte de aynı şekilde Ermeni terör örgütlerini destekliyordu.

Osmanlı'daki misyoner okullarıyla Ermeni Hınçak ve Taşnak terör örgütlerine eleman yetiştiren ABD, yurtdışında da bizzat bu terör örgütlerini koruyup kolluyordu. Ermeni terör örgütleri, Amerika'da devrimci komiteler, askeri taburlar oluşturarak talimler yapıyor, eylem için hazırladıkları üyelerini Türkiye'ye gönderiyorlardı.

Buna dair Hınçak Komitesi'nin yayın organı olan Haik gazetesinin editörü Chitzian, Boston'da yaptığı bir konuşmada devrimci eğitim alan genç Ermenileri Türkiye'de ayaklanma çıkarmak için hazırladıklarını açıkça itiraf ediyordu.[110]

---

109 George E. White, Bir Amerikan Misyonerinin Merzifon Amerikan Koleji Hâtıraları, Ter: Cem Târık Yüksel, İstanbul, 1995, S. 121.

110 Bilâl N. Şimşir (Ed.Par.), Documents Diplomatiques Ottomans Affaires Arméniennes (1894- 1895), Vol. II, No:89, Mavroyeni'den Grasham'a, Ankara, 1989, s.156,157.

Öyle ki, Ermeni komitacıların Osmanlı Hükümeti'ne karşı askeri taburlar oluşturmaları ve bu yönde talim yaptırmaları, Osmanlı Washington Büyükelçisi Alexandre Mavroyeni Bey'in Amerikan Dışişleri Bakanlığı nezdindeki şikâyet konularından biri olmuştu.[111]

Sultan Abdülhamid dönemindeki Ermeni terör örgütlerinin eylem ve faaliyetlerinin Amerika'dan organize edildiğini gösteren başka deliller de vardı. Örneğin; bu konuda The New York Herald gazetesinin 20 Ocak 1894 tarihli yazısı oldukça dikkat çekiciydi.

Gazete; Ermeni terör örgütü Hınçak Komitesi'nin ABD'nin büyük kentlerinde şubelerinin bulunduğunu, amacının Türk yönetiminden 'Ermenistan'ı kurtarmak olduğunu, bunun için de ayaklanmalar çıkarmak ve Türk Hükümetine karşı anarşik ve nihilist yöntemlerle savaşmak gibi yollara başvurduğunu belirtikten sonra şöyle devam ediyordu: *"Her nerede bir ABD kolonisi varsa, orada Hınçaklılar vardır ve New York'ta Hınçaklılar her 1000 Ermeni'den 400'ünü Hınçaklı yapmaya çalışıyorlar."*[112]

Osmanlı Devleti'nin Hınçak Komitesi hakkında bilgi toplaması için tuttuğu Pinkerton's National Detective Agency'nin 25 Ocak 1895-2 Şubat 1896 tarihleri arasında gönderdiği raporlar, Osmanlı'daki Ermeni terörünün nasıl bir zihniyet tarafından desteklendiğini ortaya koyuyordu. Zira Hınçak ve Taşnak terör örgütü üyeleri, eğitim ve toplantı yeri olarak Protestan kiliselerini kullanıyordu.[113]

Mesela Hınçak Komitesi üyelerinden K.G. Kamaliyan ile M.S.T. Hagigian, kendini Protestanlığı yaymaya adamış Congregationalist Protestan Church'e mensuptu. Dahası, Amerika'daki komitenin 8 ileri geleninden dördü de papazdı.[114]

Türksüz İslam, İslamsız Türk Projesi

Evanjelist misyonerlerin 1820'li yıllardan beri Osmanlı topraklarında yapmış oldukları sinsi ve gizli çalışmalara rağmen; ne bu coğrafyayı Hıristiyanlaştırabilmişlerdi, ne de Anadolu'da etnik kimlik manipülasyonu yaparak 'Ermenistan' kurabilmişlerdi. Bu

111 Şimşir, Documents Diplomatiques..., Vol. II, No:34, Mavroyeni'den Grasham'a, S. 61.
112 Şimşir, Documents Diplomatiques..., Vol. II, No:138, Mavroyeni'den Grasham'a, S. 214.
113 BOA, HR. SYS., 2737/30, 14.04.1894; BOA, A.MKT.MHM., 655/16, 16 Ca. 1313; White, A.g.e. S. 73,74.
114 BOA, HR.SYS., 2739/22, 14.01.1895, s. 13,34.

durumda geriye tek bir projeleri kalmıştı. Parçaladıkları Osmanlı İmparatorluğu'ndan sonra kuracakları devletin bireylerini sekülerleştirmek ve İslam'ı Evanjelist bir din anlayışı çizgisine çekmek...

American Board Teşkilatı, söz konusu projeyi hayata geçirmek için I. Dünya Savaşı'ndan sonra Müslümanlara yönelik yeni bir çalışmanın hazırlıklarına başlamıştı. Osmanlı coğrafyasına yönelik misyoner faaliyetlerinin Boston'daki merkezi olan Board of Commissioners for Foreign Mission (ABCFM), Osmanlı'daki hücrelerine 18 Haziran 1918 tarihli bir mektup göndererek, yeni dönemde Hıristiyanlığın daha hızlı yayılabilmesi için hangi stratejilerin izleneceği konusunda bir konferans düzenlemelerini istiyordu. Mektubun altına ilginç bir de not düşülmüştü: *"Müslümanlara yönelik çalışma planlarımız kesinlikle yayınlanmamalı"*[115]

Teşkilatın Türkiye'deki misyoner okullarında görevli ajanları da, artık yeni bir strateji oluşturmanın tam zamanı olduğunu düşünüyordu. Mesela Tarsus'taki Amerikan Koleji Müdürü Mrs. Christie, 8 Aralık 1918 tarihinde American Board'ın Boston'daki merkezine yazdığı mektupta şunları söylüyordu: *"Müslümanlar arasında çalışmalar yapmamız için kapılar ardına kadar açıldı. Lütfen Board'ın tüm misyonlarını bilgilendirin. İçinde bulunduğumuz zaman Müslümanlara pençe atmak için en uygun zaman. Bu iş zarafetle ve incelikle yapılmalı."*[116]

Bir yandan Osmanlı İmparatorluğu'nu tasfiye etmek için ekonomik ve politik çalışmalar sürerken, diğer yandan da Müslümanları asırlarca bir arada tutan İslam dini ve ümmet anlayışını yozlaştırma projeleri devreye sokulmuştu. Amaç; İslamsız Türk, ya da Türksüz bir İslam anlayışının hâkim kılınmasıydı.

Dolayısıyla Evanjelist ittifak, Anadolu ve diğer Osmanlı toprakları üzerinde kurulacak yeni devletlerin yönetim şekillerinin seküler olmasını istiyordu. Bu nedenle misyonerlik faaliyetleri, yerli işbirlikçiler bulmak ve yeni rejimleri kontrol etmek için, Batı ittifakı tarafından 1. Dünya Savaşı'ndan sonra da sistemli bir şekilde desteklendi.

Yeni strateji doğrultusunda misyonerlik müesseseleri kullanılarak; öncelikle Anadolu'daki etnik, kültürel, dini ve ideolojik farklılıkların gen haritası çıkarıldı. Ermeniler, Aleviler ve Kürtler; misyonerlerin üzerinde ısrarla durduğu etnik gruplardı.

115 PABCFM, Reel 672, No: 300.
116 PABCFM, Reel 672, No: 12.

Savaşın acımasız şartlarını iyi değerlendiren misyoner görünümlü ajanlar, bu dönemde de yine en büyük silahları olan 'eğitimi' kullandılar. Sayıları hızla artan misyoner okullarında hem etnik guruplara ihtilalci lider, hem de yeni rejimde görev alacak yöneticiler yetiştirilmeye başlandı.

ABD/Batı ittifakı, Türkleri Anadolu'dan söküp atmanın imkânsız ve siyasi maliyetinin ağır bedeller gerektirdiğini biliyordu. Zira işgal kuvvetleri adına istihbarat çalışmaları yapmak ve bir 'Ermenistan Devleti'nin temellerini atmak için Anadolu'ya gönderilen İngiliz İstihbarat Subayı Alfred Rawlinson, aylar süren çalışmalar sonunda bunun imkânsız olduğunu üstlerine raporlamıştı. Rawlinson'un bu olumsuz görüş beyan eden raporları, Evanjelist ittifakı başka projeler geliştirmeye sevk etti.

1820'lerden beri Osmanlı coğrafyasında faaliyette bulunan Protestan misyonerler, 1. Dünya Savaşı'na kadar yürütmüş oldukları faaliyetlerle fiili işgalin gerçekleşmesinde büyük rol oynamışlardı. Şimdi ise, yeni oluşturulacak rejimde kültürel işgali gerçekleştirmek için kullanılacaklardı.

Hedef; Anadolu halkının Hristiyanlaştırılması, şayet bu başarılamaz ise dini, milli ve yerli değerler yozlaştırılarak yerine Batı'ya sempati duyulmasını sağlayacak kültürel kodların ikame edilmesiydi. Bu projenin yürütülmesini doğrudan misyonerler üstlendi. Osmanlı fiilen ve topyekün ortadan kaldırılamadığına göre, Müslümanları İslam sancağı altında bir arada tutan tüm kültürel ve dini değerler yozlaştırılmalı, asırlık kurumlar yok edilmeliydi...

Artık halkı kazanmaya gerek yoktu. Zira açmış oldukları misyoner okullarında yeterince yerli işbirlikçiler yetiştirmişlerdi. Bu nedenle misyonerler, Sultan Abdülhamid'in tahttan indirilmesine kadar Hıristiyanlığı yayma piramidini tabandan tavana doğru oluşturmaya çalışırken, bu tarihten sonra tam tersini yaptılar.

Bu strateji değişikliği, cumhuriyet döneminde çok daha belirgin hale gelecekti. Evanjelistler, yeni rejime yönetici ve bürokrat yetiştirmek için misyoner okullarını Müslüman öğrenciler için adeta seferber etmişti. Öncelikle İttihat ve Terakki Cemiyeti'ne mensup ailelerin çocukları eğitildi.

Mesela American Board Teşkilatı'nın 1909 yılında Maraş'ta Müslüman kız çocukları için kurmuş olduğu misyoner okulu,

işte böyle bir projenin pilot uygulamasıydı. Ne var ki Müslüman Anadolu halkı bu tuzağı fark etmiş, çocuklarını misyonerlere teslim etmemişti.

Maraş'taki misyoner okuluna sadece 16 kız öğrenci yazılmıştı. Onlar da koca bir imparatorluğu savaşa sokarak parçalayan İttihatçıların çocuklarıydı. Okula İttihatçıların çocuklarından başka ilgi gösteren olmayınca, misyonerler bundan dolayı Maraşlıları 'gerici' olmakla suçlayacaklardı.[117]

Nitekim Sultan Abdülhamid'in devrilmesi ve cumhuriyetin kurulmasıyla birlikte, misyoner istedikleri o başarıyı yakalamışlardı. Zira misyoner okullarına giden öğrenci sayısında önemli artışlar oldu. Mesela 1900'lü yıllara gelinceye kadar Osmanlı İmparatorluğu'nda yabancı okullara devam eden Türk ve Müslüman öğrenci sayısı % 10-15 dolayında iken; 1910'dan itibaren bu oran %60'a, cumhuriyet döneminde ise %75'e çıkmıştı.[118]

Evanjelizm'in On Bir Asırlık Alevi Kartı

Protestan misyonerlerinin en büyük projelerinden biri de, Türkiye'nin etnik ve mezhepsel fay hatlarını kaşıyarak sürekli bir gerilim stratejisi oluşturmaktı. Bu nedenle misyonerlerin üzerinde çalışma yaptığı grupların başında Aleviler geliyordu. Evanjelistlerin profesyonel olarak 1850'den beri ilgilenmeye başladıkları[119] Alevi/Bektaşi gruplar, Protestanlığı ve Batı değerlerini kabul etmeye en yatkın kitleler olarak görülüyordu.

Bektaşiler 'yeniliğe' açık, ulusalcılığı ön planda tutan ve genelde Türklerin İslam öncesi gelenek ve göreneklerini terk etmek istemeyen topluluklardı. Kısaca 'Şehir Alevileri' olarak da adlandırılan Bektaşiler ile göçebe halinde yaşayan Alevi Türkmenler, ideolojileri gereği Osmanlı İmparatorluğu'nun teokratik yapısına karşıydılar.

'Ehl-i Sünnet' geleneğinin devlet politikası olmasına ve Sünni Halifelik şemsiyesi altında yaşamayı hiçbir zaman kabullenmedi-

117 Hans Lukas Kieser, Iskalanmış Barış, Doğu Vilayetleri'nde Misyonerlik, Etnik Kimlik ve Devlet 1839 - 1938, İletişim Yayınları, İstanbul 2005, S. 459,460.

118 Necdet Sakaoğlu, Osmanlı'dan Günümüze Eğitim Tarihi, İstanbul Bilgi Üniversitesi Yayınları, İstanbul 2003, S. 88.

119 Hans Lukas Kieser, Iskalanmış Barış, Doğu Vilayetleri'nde Misyonerlik, Etnik Kimlik ve Devlet 1839-1938, İletişim Yayınları, İstanbul 2005, S. 102.

ler. Bu nedenle Türk/İslam tarihsel süreci içerisinde ya muhalefete destek veriyorlar ya da bizzat kendileri ayaklanıyorlardı.

Osmanlı'daki bu mezhepsel ayrışma ortamı, misyonerler için bulunmaz bir fırsattı. 1854'lü yıllarda Harput, Sivas, Malatya, Merzifon ve Yozgat bölgelerinde görev yapmış olan American Board Misyoneri George Dunmore, 24 Ekim 1854 tarihinde Arapkir'den Boston'daki ABCFM sekreteri Rufus Anderson'a gönderdiği mektupta; söz konusu bölgelerde çok sayıda Kızılbaş (Alevi anlamında kullanıyor) bulunduğunu ve bu kitlenin Şeriat ve Sünni gelenekle ters düştüklerini vurgulayarak İncil'e açık olduklarını yazıyordu.

George Dunmore, mektubunda şöyle diyordu: *"Bu bölgelerde dağınık halde yaşayan bir Müslüman mezhebi var, sanırım adlarını daha önce işitmediniz. 'Kızılbaş' adını taşıyorlar. Hiçbir zaman İslami ibadet biçimlerini yerine getirmiyorlar, oruç tutmuyorlar. Kendilerine özgü gelenekleri olan bir halk. İlginçler, üstelik İncil'i öğrenmeye de açıklar. Türklerin gözünde onlar, Kürtler gibi değersiz, sapkın bir halk."*[120]

Yine ABCFM Arapkir Misyon Şubesi'nin bir başka raporunda ise durum şöyle özetleniyordu: *"Bizim bölgede Kızılbaş adını taşıyan geniş bir Türk nüfusu var. Ayrı bir aşiret gibi görünüyorlar ve bu bölgedeki Müslümanların çoğunluğunu oluşturuyorlar. İncil'i öğrenmeye hazırlar. İsa'ya inanıyorlar. Diğer Müslümanlar gibi oruç tutmuyorlar. Namaz kılmıyorlar, abdest almıyorlar. İbadetlerinin ve dualarının belli bir düzeni yok. Yılda bir kez toplanıp ekmek pişiriyorlar, bunu da Hz. Isa için yaptıklarını söylüyorlar. Ama bazı batıl inançları var ve cahiller. Yine de İncil'i öğrenmek konusunda hevesliler, bizim yanımızda olduklarını söylemeye korkmuyorlar. Kısa bir süre önce köylerinden birine iki adet Yeni Ahit nüshası gönderildi. Okunan pasajları ilgiyle dinlediler. Köylüler Yeni Ahit'in hakikatlerine büyük bir hevesle kulak verdi."*[121]

Misyonerlerin Aleviler üzerinde 1850'li yıllardan beri yapmış olduğu stratejik çalışmalar ne yazık ki başarılı olmuştu. Zira Türk/İslam coğrafyasında 11. Yüzyıldan beri süregelen[122] Sünni İslam geleneği ile Alevi/Şii inanç sistemi arasındaki mezhepsel farklılıklar, Türkiye üzerinde yürütülen iktidar mücadelesinin her döneminde önemli bir ayrıştırıcı koz olarak kullanıldı.

120 ABC 16.7. 1, reel 526: 66.
121 İstasyon Raporu, Arapkir, Mayıs 1855, ABC 16. 7.1 (reel 523: 237.
122 Prof. Dr. Hüseyin G.Yurdaydın, İslam Tarihi Dersleri, Ankara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Yayınları, Ankara, 1971, C.I, S. 106.

Mesela Sultan Abdülaziz ve Sultan Abdülhamid'in tahttan indirilmelerinde Alevi/Bektaşi kökenli aydınlar önemli roller üstlendiler. Yeni Osmanlılar Cemiyeti ile İttihat ve Terakki Cemiyeti'nin en önemli üyeleri, genelde Alevi/Bektaşi'ydiler.

Yeni Osmanlılar Cemiyeti içerisindeki Bektaşi kanadı Mithat Paşa, Namık Kemal ve Ziya Paşa temsil ediyordu. İttihat ve Terakki Cemiyeti içerisindeki en ünlü Bektaşiler ise, Talat Paşa, Resneli Niyazi, Cemal Paşa, Kazım Karabekir, Mithat Şükrü Bleda, Ahmet Rıza, Tunalı Hilmi ve Cemiyet'in ünlü hatibi Ömer Naci'ydi...

Türk/İslam coğrafyası üzerindeki siyasi imtiyazlarını sürdürmek isteyen Evanjelist ittifak, Aleviliğe *"İslam dışı ve İslam'ın karşısında doğal bir müttefik"* gözüyle bakarak, Alevi-Sünni çatışmasını hep güncel tutuyordu.

Osmanlı'nın başkenti İstanbul'a çeşitli etiketler altında gelen Batılı ajanların ilk kaldıkları yerler Bektaşi tekkeleriydi. Böylelikle kendilerini kolayca kamufle edip Batılı fikirleri Osmanlı aydınlarına rahatlıkla aşılayabiliyorlardı. Çünkü Tanzimat'tan sonra aşamalı olarak kurulan seküler sistemin kalıcılığı, iç dinamiklerin sürekli çatışma halinde olmasına bağlıydı.

Osmanlı döneminde yaşamış oldukları 'ayrımcılık' ve 'dışlanmışlık' hissi nedeniyle küskün olan Aleviler, her dönem seküler iktidar mücadelesinin yanına monte edildiler. Açıkçası Aleviler de, cumhuriyet döneminde Dersim olaylarıyla başlayıp, Kırıkhan, Malatya, Çorum, Maraş, Sivas ve Gazi olaylarıyla devam eden pek çok 'matem' yaşamalarına rağmen, kendi inanç ve kimliklerinin devamı açısından hayati gördükleri seküler (laik) ideolojinin yanında yer almayı bir 'zorunluluk' olarak gördüler.

Aleviler, Osmanlı İmparatorluğunda sekülerizmin öncüleri, cumhuriyet dönemi boyunca ise *"irtica tehlikesine karşı"* laik rejimin 'emniyet subabı' olarak kullanıldı. İşin ilginç yanı; irtica tehlikesine karşı Alevileri kendine yakın bulan resmi ideoloji, Alevilerin sosyal, siyasi ve iktisadi taleplerini karşılamadığı gibi, Sünni-Alevi ayrışmasını derinleştirmek için çeşitli provokasyonlara başvurmaktan da geri durmuyordu.

Çünkü söz konusu bu provokatif eylemlere 'irtica' süsü verilerek, Alevilerin aktif şekilde seküler iktidar mücadelesinin yanında yer almaları sağlanıyordu. Buna karşılık, Tanzimat'tan beri

seküler iktidar mücadelesinin tarafı olarak kullanılan Aleviler, uğruna mücadele verdikleri sistem içerisinde bile kendilerini gizlemek zorunda kalıyordu.

Evanjelistlerin Hıristiyanlaştırarak Türk toplumu içerisine ayrıştırıcı unsur olarak sokmak istedikleri Aleviler, 1980 Darbesi'nden sonra sol görüş ve Kemalist ideoloji çerçevesinde örgütlenmeye başladı. Aleviler, amansız bir 'irtica' algısı nedeniyle hep sol partileri desteklemek zorunda bırakıldılar.

İlginçtir, başta Dersim olayları olmak üzere, Alevilerin 'katliam' dediği Çorum, Malatya, Maraş, Sivas ve Gazi olayları sırasında iktidarda ya doğrudan ya da koalisyonda hep sol partiler vardı. Bu garip duruma karşılık, Osmanlı'dan beri Sünni İslam geleneğinin karşısında konumlandırılan Aleviler, hep sol partilerin temel oy deposu durumunda kaldı.

Yıllardır Alevileri seküler rejimin uç beyleri olarak gören resmi ideoloji, meselenin çözümüne yönelik politikalar ortaya koymak yerine, Alevi-Sünni uyuşmazlığını daha da körükleyerek Kemalist ideolojiyi merkezde konumlandırmayı sağlıyordu. Zira amaç, Alevi toplumunun sorunları bilinçli şekilde çözülmeyerek, Alevilerin 'irtica' karşısındaki konumlarını sürekli hale getirmekti.

Böylelikle laiklik söylemi üzerinden yapay bir Alevi-Sünni gerilimi sürekli gündemde tutularak hem mütedeyyin kitle yıllardır baskı altına alınacak, hem de Batı yanlısı azınlık egemenliğinin iktidarda kalması sağlanacaktı.

Asırlardır Müslüman/Türk coğrafyasında sürdürdüğü derin iktidar mücadelesini etnik ve mezhepsel uyuşmazlıklar üzerinden yürüten stratejik akıl, Aleviliği hep *"İslam dışı ve İslam'ın karşısında doğal bir müttefik"* olarak gördü.

Mesela Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi, üniversitelerde yaşanan başörtüsü sorununu 'insan haklarından' saymayıp aleyhte karar verirken, ortaokullarda okutulan zorunlu Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi derslerini 'insan haklarına aykırı' bularak müfredattan kaldırılması yönünde karar verebiliyordu.

Oysa insan hakları açısından her iki durum arasında hiçbir fark yoktu. Dolayısıyla aslında bu hamle, 'adalet' şemsiyesi altında Alevilerin marjinalize edilerek, toplumsal çatışma halinin devamını sağlamaktan başka bir şey değildi.

Böylelikle Alevilerin 'makul' isteklerinin toplumsal uzlaşıyla çözülmesi yerine, halkın büyük çoğunluğunun Sünni Müslüman olduğu bir ülkede, Diyanet İşleri Başkanlığı'nın kaldırılması gibi radikal talepleri dayatan mezhepsel bir ayrışma körüklenmiş oluyordu. İşte bütün bu yaşananlar, aslında misyonerlerin yıllar önce altyapısını oluşturduğu stratejik planların uygulanmasından başka bir şey değildi.

Atatürk'ü Takip Eden Misyoner!

Anadolu'yu Hıristiyanlaştırmak isteyen misyonerler, bu emellerini gerçekleştirmek için sadece okul, hastane, bakımevi ve benzeri müesseseler kurmadılar. Onlar aynı zamanda yeni kurulacak rejimde görev alabilecek üst düzey yöneticileri, aydınları ve askerleri de takibe almayı ihmal etmemişlerdi. Bunun en dikkate değer örneği 'Rahip Fru' takma adlı misyonerdi.

Mustafa Kemal, Anadolu'ya çıkmadan önce birçok yabancı gazeteci ve misyon şefiyle çeşitli görüşmeler yapmıştı. Ancak Mustafa Kemal'in belki de o güne kadar gerçekleştirdiği en ilginç temaslardan biri 'Rahip Fru' olarak tanıdığı kişiyle yaptığı görüşmeydi. Mustafa Kemal, 'Rahip Fru' olarak tanıdığı kişiyle Anadolu'ya çıkmadan önce tam üç kez görüşmüştü.[123]

Mustafa Kemal'i 'Rahip Fru' ile tanıştıran kişi, işgal kuvvetlerinin kaldığı otel olarak ünlenen Pera Palas'ın müdürü Mösyö Martin'di. Tarih kitaplarında adından hemen hiç söz edilmeyen Rahip Fru, Mustafa Kemal'in Nutuk'ta kendisinden söz etmesiyle bilinir olmuştu. Ancak Mustafa Kemal'in Anadolu'ya çıkmadan önce 'Rahip' sandığı bu kişiyle neden görüşme ihtiyacı duyduğu ve görüşmenin içeriğine dair elimizde herhangi bir bilgi, kayıt yok...

Peki, işgal günlerinin sisli havasında pek çok sivil toplum kuruluşu ve üst düzey Osmanlı bürokratıyla görüşmeler yapan ve Mustafa Kemal'i izlemekle görevli bu 'Rahip Fru' kimdi?

Mustafa Kemal'in 'Rahip Fru' olarak tanıdığı kişi, aslında koyu bir Protestan misyoneri ve aynı zamanda İngiliz istihbaratı hesabına çalışan tecrübeli bir casustu. Misyonerlik faaliyetlerin-

---

123 Feridun Kandemir, Hatıraları ve Söyleyemedikleri ile Rauf Orbay, Yakın Tarihimiz Yayınları, İstanbul, 1965, S. 31,32.

de bulunmak üzere Osmanlı coğrafyasına 1902 yılında gelmişti. Gerçek adı Dr. Robert Frew'di.

Kendini *"hümanist düşünceye adamış iyiliksever bir rahip"* olarak tanıtan Robert Frew, İngiliz işgalini benimsetmek, toplumun seküler dönüşümünü sağlamak ve işgal sonrası sivil toplum kuruluşları ile kamuoyu önderlerini ikna etmekle görevliydi.

Dr. Robert Frew, İngiliz ordusunda 'Albay Emiling' takma adıyla görev yapıyordu. İstanbul'da kendini 'Rahip Fru' olarak tanıtan Frew, Batı Anadolu'da ise 'Albay Emiling' ismiyle çalışıyordu. O, Milli Mücadele döneminde İngiliz İstihbaratı adına çalışan, Mr. Ryan, General Didds, Albay Rawlinson, General Milne, Amiral Calthorpe ve Amiral Webb gibi ajanlar arasında en aktif görev yapanlardan biriydi.

Mustafa Kemal'in Nutuk'ta *"Anadolu'ya çıkmadan önce birkaç kez görüştüm"* dediği Robert Frew, İskoçya doğumluydu. Kendisini Hıristiyanlığın yayılmasına adamış dini bütün bir Protestan olarak tanıtıyordu. İngilizler adına Hindistan'da yürüttüğü misyonerlik, yeraltı faaliyetleri ve politik entrikalardaki başarısı sebebiyle, Türkiye'ye gönderilmişti.

İşgal sonrasında Osmanlı topraklarında üstlenmiş olduğu görev, İngiliz ordusundaki vazifesinden çok daha önemliydi. Zira Robert Frew yalnızca bir İngiliz ajanı değil, aynı zamanda Osmanlı tebaasını Hıristiyanlaştırmak isteyen büyük bir misyonerlik örgütünün de başkanıydı.

Hıristiyanlığı dünyaya hâkim kılmak için kurulan Board of Foreign Missions of the Presbyterian Church (BFMPC) ve American Board of Commissioners for Foreign Mission (ABCFM) gibi iki dev misyonerlik örgütünü de içinde barındıran *"International Congregations"*ın başkanlığı ona emanet edilmişti. Yani Osmanlı toplumunun seküler değişim ve dönüşümünü sağlayan bütün misyonerlik faaliyetlerinin koordinatörlüğünü işte bu Dr. Robert Few yapıyordu. Bu görevini de 1924 yılına kadar sürdürdü.

Robert Frew, İngiltere'nin işgal yıllarında Osmanlı topraklarındaki örgütlenmesinde başrol oynadı. İngilizlerin Hindistan'daki işbirlikçileri Ağa Han ve Seyyid Emir Ali'nin girişimleriyle İngiltere'de British Red Crescent Society (Britanya Kızılay Derneği) adıyla kurulan derneğin İstanbul temsilciliğini yaptı.

İngilizlere sempati kazandırmak ve İngiltere adına casusluk ağı kurmak için çeşitli çalışmaların içine girdi. İngiliz Muhipler Cemiyeti'nin kuruluş mimarlarındandı. İstanbul'da kurulan İngiliz Muhipleri Cemiyeti'nin başına geçirdiği 'Said Molla' ile yakın ilişkiler kurdu ve örgüte gelen parasal destekleri kanalize etti. İstanbul hükümetiyle Anadolu'daki ulusal direniş hareketini yürütenlerin arasını açmak için bütün komploların organizatörlüğünü yaptı.

Robert Frew, bu çalışmaları yaparken gerçek kimliğini öylesine gizleyebiliyordu ki, Mustafa Kemal onun gerçek kimliğini öğrendikten sonra hayretini gizleyemeyecekti. Zira Anadolu'ya çıktıktan sonra 'Rahip Fru'ya yazdığı mektupta şöyle diyordu: *"... tuhaf olması bakımından şunu da bildirmek zorundayım ki siz, bir din adamı olarak siyasa oyunlarına, özellikle öldürüşmeye varacak işlere karışmak hevesine kapılmamalıydınız. Sizinle yaptığım görüşmelerde, sizi bu türden bir siyasa adamı olarak değil, insanlığa hizmet eden, adaleti seven erdemli bir kişi olarak tanımıştım. Bunda ne denli aldandığımı son aldığım sağlam bilgilerin doğrulamakta olduğunu size bildirmekle şeref duyarım."*

Ancak Mustafa Kemalin bu açıklaması, içerisinde çelişkileri de barındırmıyor değildi. Zira her ne kadar Mustafa Kemal Nutuk'ta Anadolu'ya çıktıktan sonra 'Rahip Fru'nun gerçek kimliğinden haberdar olduğunu belirtse de, bu durum hayatın olağan akışına pek de uygun gözükmüyor. Zira bir Osmanlı Paşası işgal günlerinde sıradan bir 'rahip' ile ne görüşebilirdi ki?

İşbirlikçi Aydın İhaneti

Ne ilginçtir ki Protestanlık Hıristiyan dinin bir mezhebi olmasına rağmen, Evanjelistler kendi ülkelerinde dinin devlete hâkim olması için her hangi bir çaba göstermiyordu. Ancak aynı Evanjelistler, Protestanlığın İslam coğrafyasında yayılması ve Müslümanları Protestan yapmak adına gerektiğinde canlarını bile çekinmeden verebiliyorlardı. Batılı devlet yöneticileri de, kendi ülkelerinde kilisenin kamusal hâkimiyetine karşı çıkarken; bütün misyoner örgütlerinin Osmanlı'da yapmış oldukları misyonerlik faaliyetlerini hem siyasi hem de finansal olarak destekliyordu...

Batı'da endüstri devrimiyle ortaya çıkan modern düşünce akımının ana hedefi, din ve geleneği saf dışı bırakmaktı. Bu nedenle

Batı'nın din karşıtı yüzünü temsil eden pozitivistler, bireylerin Tanrı'dan kopup özerk bir varlığa dönüşmesi için Batı normlarını evrenselleştirmeye çalışıyordu.

Onlara göre Batı modernliği, insanları özgürleştirecekti. İşin ilginç yanı; Batılı pozitivistlerin kendi ülkelerinde dinin sosyal hayata müdahale etmesine takındığı olumsuz tavra tepki göstermeyen Protestan misyonerler, Hıristiyanlığı bir başka ülkede yaymak için cansiperane çalışıyordu.

ABD/Batı ittifakı, fetih anlayışının ve Müslümanların savaşlardaki inanç üstünlüğünü İslam'a borçlu olduklarını fark etmişti. Özellikle İslam'ın 600 yıl bayraktarlığını yapmış olan Türkleri İslamiyet'ten koparmadan, İslam coğrafyasını parçalamanın, ümmeti bölmenin ne kadar zor olduğunun bilincindeydiler.

Bu nedenle, önce Osmanlı düşünce hayatına dini yaşamı dışlayan pozitivist akımın girmesini sağladılar. Mesela Sultan Abdülaziz ve Sultan Abdülhamid dönemi muhaliflerinin beyin takımı; Saint-Simon, Auguste Comte, Baron d'Holbach, Ernest Renan ve Emile Zola gibi Batılı pozitivistlerin dini kamusal alan dışına iten, hatta tamamen toplum hayatından çıkartan fikirlerinden etkilenmişlerdi.

Lale Devri'yle birlikte askeri alanda başlatılan yenileşme hareketleri, Batı'yı tanıma imkânı bulan aydın/bürokrat kesiminde İslam'ı 'problem' olarak görmeyi hızlandırmıştı. Batı'daki İslam aleyhtarı oryantalizm ve pozitivist akımların etkisiyle Osmanlı aydın ve bürokrasisi, imparatorluğun gerilemesinde sorumlu tek suçlu olarak İslam'ı sanık sandalyesine oturtmuştu.

İşte bu, tam da ünlü pozitivist Ernest Renan'ın İslam hakkındaki katıksız önyargısıydı. Zira Pozitivist Ernest Renan, 1850'lerin başında Sorbonne Üniversitesi'nde verdiği konferanslarda *"İslam ilerlemeye manidir"* diyordu...

Osmanlı'daki yönetici elit, yenileşme çabasından başka yol olmadığını düşünüyor, bunun yolunu ise Batı tarzı yenilikleri en kısa sürede devreye sokmakta görüyordu. Ancak dönemin aydın ve yöneticileri, Batı'nın teknolojisini almak/uygulamak yerine; Batı değerlerini toptan alıp kendi kültürel değerlerinin yerine ikame etmekle Batılı olacakları yanılgısına düşmüştü. Bu batıcı kesime göre, Osmanlı'nın geri kalmasına İslam sebep olmuştu ve dolayısıyla onun oluşturduğu geleneksel yapıdan sıyrılıp, her şeyle Batılı olmak gerekiyordu...

1900'lü yılların başına gelindiğinde Osmanlı'daki sekülerleştirme faaliyetleri önemli mesafe kaydetmişti. Önce İngilizlerin tertiplediği 31 Mart Vak'asıyla Türk siyasi lügatine 'gericilik' ve 'irtica' kavramları sokuldu. Bu tanımlamalar da, yine Ernest Renan'ın *"bir millet ancak geçmişi çarpıtılarak oluşturabilir. Geçmişini çarpıtmadan bir millet oluşturmak mümkün değildir"* tezine dayandırılacaktı.

Sultan İkinci Abdülhamid'e karşı yapılan İkinci Meşrutiyet postmodern darbesiyle Osmanlı'daki seküler değişim ve dönüşüm büyük ölçüde tamamlanmıştı. Evanjelizmin önündeki en büyük engel olan Sultan İkinci Abdülhamid, İkinci Meşrutiyet süreci sonucunda tahttan indirildi. Yönetimi devralan İttihat ve Terakki Cemiyeti, zaman kaybetmeden 'dinde reform' sayılabilecek bir takım uygulamaları başlatmakta gecikmeyecekti...

Mesela henüz o yıllarda ibadetin Türkçeleştirilmesi için zemin hazırlandı. Kur'an'ı Kerim'in halk Türkçesine çevrilme talepleri günden güne seslendirilir olmuştu. Ardından deneme mahiyetinde önce dergilerde, sonra da kitap halinde Kur'an Türkçe haliyle basıldı.

Tam metin olarak halk Türkçesi mahiyetinde ilk Türkçe çeviriyi yapan kişi ise ilginç bir isimdi. Hıristiyan bir Arap olan Zeki Megamiz... Katolik yazarın hazırladığı ilk Türkçe çeviri, önce tepki alır diye saklansa da, sonunda 1914 yılında baskıya verilerek piyasadaki yerini alacaktı.

İkinci Meşrutiyetten sonra Türkçe namaz, Türkçe Kur'an ve Türkçe Hutbe sesleri gittikçe yükseldi. Hatta İttihatçıların mollalığını yapan Mehmed Ubeydullah Efendi, Talat Paşa'dan Türkçe namaz kıldırmak için izin dahi isteyecekti. Her ne kadar Talat Paşa toplumun tepkisinden çekindiği ve şartların oluşmadığını söyleyerek bu talibi geri çevirse de; cumhuriyet döneminde ibadetlerin Türkçeleştirilmesinin altyapısı bu dönemde oluşturuldu.

Şeriat Devletinden 'Dinsiz' Devlete

ABD/Batı Evanjelist ittifakının Anadolu'yu Hıristiyanlaştırma ve sekülerleştirme faaliyetleri, cumhuriyet kurulduktan sonra da kaldığı yerden devam etti. Osmanlı halkını bir türlü Hıristi-

yanlaştırma ve seküleştirmeyi başaramayan Evanjelistler, bütün ümitlerini Osmanlı sonrası kurulan yeni rejime bağlamıştı.

ABD/Batı ittifakı, Hıristiyan misyonerlerin 1820'den beri başaramadıklarını, cumhuriyet yöneticileri eliyle tavandan gerçekleştirmek istiyorlardı. Öyle ki 12 asırdır dini İslam olan bir milletin meclisinde, Türkiye'nin resmi dininin 'Hıristiyanlık' olması için teklif sunmayı dahi başaracaklardı...

Lozan görüşmelerinin devam ettiği günlerdi. Tarihler 18 Temmuz 1923'ü gösterirken mecliste çok ilginç tartışmalar vardı. O günkü adıyla Büyük Millet Meclisi'nin (BMM) Ankara İstasyonu'nda bulunan binasında, Teşkilat-ı Esasiye'de (anayasa) yapılması düşünülen değişiklikler görüşülüyordu. Amaç, Lozan görüşmelerine giderken Türkiye'nin 'laik bir devlet' olduğunu tescillemekti.

Yeni rejim, 1921 anayasasından rahatsızlık duymuş olacak ki, yeni bir anayasa çalışması yapma ihtiyacı hissetmişti. Zira 1921 Anayasası laik bir anayasa değildi. Din işlerini yürütmek ve şeriat hukukunu uygulamak doğrudan BMM'ne verilmişti. Anayasanın 2. Maddesi'nde hâlâ *"Türkiye Devlet'inin dini, din-i İslamdır"* yazıyordu.

Toplumun ve o dönem milletvekillerinin tepkisinden çekinildiği için, mecburen yeni rejimin ilk anayasası seküler/laik yapılamamıştı. Ancak bu hiç yapılmayacağı anlamına da gelmiyordu. Nasıl olsa bir gün ipler tam olarak ele geçirildiğinde bir şekilde din devlet hayatından çıkarılacaktı.

Nitekim kısa sürede yeni anayasa çalışmalarına başlandı. Teklifin hazırlanması için Mustafa Kemal'in başkanlığında kurulan anayasa komisyonunda; İçişleri Bakanı Fethi Bey (Okyar), Menteşe Milletvekili Tevfik Rüşdü Bey (Aras), Nafia Bakanı Fevzi Bey, Maliye Bakanı Hasan Bey, Ziraat Bakanı Sabri Bey, Basın Yayın Genel Müdürü Ağaoğlu Ahmet Bey, Mebuslardan Ziya Gökalp, İhsan Bey ve Sivas mebusu Rasim Bey görevlendirildi.

Henüz müzakerelerin ikinci günüydü. Komisyonda görevli vekiller tek tek söz alıp kanaatlerini bildiriyordu. Sıra Fransız misyonerlerinin Beyrut'ta kurduğu mektepten mezun olan Tevfik Rüştü Bey'e (Aras) gelmişti. Rüştü Bey şöyle diyordu: *"Ben kanaatimi millet kürsüsünden de haykırırım. Kimseden korkmam. Teşkilat-ı Esasiyemizde dinimiz apaçık yazılmalıdır..."*

Tam bu sırada, meclis görüşmelerinin 2. Günü olmasına rağmen oturumdan haberdar edilmeyen Kazım Karabekir Paşa içeri girmişti...

Karabekir Paşa duyduklarına inanamıyordu. Nitekim meclise girer girmez *"Teşkilatı Esasiye'de dinimizin İslâm olduğu yazılıdır Tevfik Rüştü Bey. Hangi kanaati haykıracaksın? Hıristiyanlığı mı?"* diye sert bir çıkış yaptı. Ortam bir anda gerilmişti. Araya Mahmut Esat Bey (Bozkurt) girerek Kazım Karabekir'e sert bir cevap veriyordu: *"Evet Hıristiyanlığı... Çünkü İslâmlık terakkiye (ilerlemeye) manidir. Bu dinle yürünmez, mahvoluruz. Ve bize de kimse ehemmiyet vermez..."*[124]

Üstelik Kazım Karabekir Paşa'ya çıkışan sadece Mahmut Esat Bozkurt değildi. Fethi Okyar da aynı cümleleri tekrarlıyordu: *"Evet Karabekir... Türkler İslamlığı kabul ettiklerinden böyle kaldılar. Ve İslam kaldıkça da bu halde kalmaya mahkûmdurlar. Bunun için İslam kalmayacağız..."*

Kazım Karabekir Paşa şok olmuştu. *"Din, iman, Allah, kitap, peygamber"* diyerek birlikte kurtuluş mücadelesi verdiği silah arkadaşları, şimdi milletin meclisinde, milletin dininin 'Hıristiyanlık' olmasını istiyordu.

Bunun üzerine söz alıp kürsüye çıkan Karabekir Paşa, Fethi Bey'e (Okyar) şu tarihi cevabı verecekti: *"Bu yabancı ve tehlikeli fikrin, aramızda da münakaşaya tahammül edemeyecek kadar taraftar bulmasından çok müteessir oldum. Fakat ben iddia ediyorum ki, Türk Milleti ne Hıristiyan olur, ne de dinsiz kalır. Hakikat budur. Bir milletin asırlardan beri, en mukaddes duygularını bir hamlede atabileceğine inanışınız objektif bir görüş değil, hayâlinizdir. Böyle bir harekete cüret, memlekette kanlı bir istibdat ile başlar ve İstiklal Harbinin birliğini de birbirine katar. Nasıl bitebileceğini de söyleyebilirim: Düşmanlarından kanı pahasına istiklâlini kurtaran Türk Milleti, hürriyetini kendi evlatlarına boğdurmayacak. Buna cüret edenlerin de hakkından gelecektir Fethi Bey..."*

Oturumdaki tartışmalar alevlenince, Meclis Başkanı Mustafa Kemal görüşmelere ara vermişti. Zira Kazım Karabekir Paşa'nın haklı çıkışına destek veren çok sayıda milletvekili oldu. Nitekim o gün Türkiye'nin dinini 'Hristiyanlık' yapamadılar...

---

124 Kâzım Karabekir, Paşaların Kavgası, İstanbul, 1995, S. 142; Ayrıca bknz, Kâzım Karabekir Anlatıyor, Yayına Hazırlayan: Uğur Mumcu, Tekin Yayınevi, Ankara 1993, S. 86, 87; Bknz. Cumhuriyet, *"Kâzım Karabekir Anlatıyor"* başlıklı yazı dizisi, 10/29 Haziran, 1990; Mahmud Esad Bozkurt, Atatürk İhtilali, İstanbul, 1940; S. 137; Türkiye Gazetesi, 6 Şubat, 1995.

Ancak yeni rejim, devleti 'dinsizleştirmeyi' kafasına koymuştu. 2 Mart 1924 tarihinde din-devlet ilişkileri açısından önemli bir gelişme daha yaşandı. Dönemin Büyük Millet Meclisi tarafından çıkarılan 429 sayılı kanunla 'Şer'iye ve Evkaf Vekaleti' ilga edilerek, yerine Diyanet İşleri Başkanlığı kuruldu.

Şer'iye ve Evkaf Vekaleti, Milli Mücadele döneminde Şeyhülislamlıkla Evkaf-ı Hümayun Nezareti'ni temsilen Ankara'da kurulan bir bakanlıktı. Bireyler arasındaki ilişkileri şeriat kurallarına göre düzenleme ve yasa yapma yetkilerine sahipti. Faaliyet ve ilgi alanı son derece geniş olan Evkaf-ı Hümayun Nezareti, imparatorluğun sonuna kadar varlığını sürdüren en önemli kurumlarından biriydi.

Şer'iye Vekalet'ini ortadan kaldıran kanunun 1. Maddesi'nde *"Din ve dünya işlerinin birbirinden ayrıldığı, dünya işlerini kanunlaştırma yetkisinin Büyük Millet Meclis'ine, bu kanunları uygulama yetkisinin de hükümete ait olduğu"* ifade ediliyordu. Yani devlet ile din işleri birbirinden ayrılmıştı. Bu kanun, 'laik devlet' konusunda atılmış önemli bir hukuki adımdı.

Şer'iye ve Evkaf Vekaleti'nin kaldırılmasıyla şeriat mahkemeleri de doğal olarak tarihe karıştı. Dini faaliyetler ise devletin modernleşme politikası çerçevesinde Diyanet İşleri Başkanlığı'na devredildi. Ancak Diyanet İşleri Başkanlığı'nın yetki alanı tartışma götürmeyecek derecede daraltılmıştı.

Prof. Dr. Bülent Tanör, bu değişikliği şöyle açıklayacaktı: *"Diyanet İşleri Başkanlığı, teknik bir kamu hizmeti kuruluşu olarak çalışıyor, rejimin talepleri doğrultusunda dinin kişiselleşmesine katkıda bulunuyordu. Yetkileri sınırlıydı, ruhani bir otoritesi yoktu. İslami kurallar öneremez, teolojik araştırma yapamazdı. Dinsel mülk sahibi değildi. Kısacası bu yeni kuruma laikleştirme politikasına dinsel meşruluk kazandırma görevi yüklenmişti."*[125]

Nitekim Şer'iye ve Evkaf Vekaleti'nin kaldırılmasından sadece bir gün sonra ise, sıra İslam dünyasının en önemli sembol kurumunun ilgasına gelmişti. Müslümanları bir arada tutan, İslam dünyasının ortak hareket etmesini sağlayan ve Batı/ABD ittifakını Müslüman sömürgelerinde zor durumda bırakan Halifelik makamı da 3 Mart 1924 yılında kaldırıldı. Böylece Lozan'da yapılan gizli pazarlıklar sonrası, Evanjelizm'in *"İslamsız bir Türk Devleti"* kurma projesi büyük ölçüde tamamlanmış oluyordu.

125 Prof. Bülent Tanör, Kuruluş Üzerine 10 konferans, 1920 sonları, 1996.

Hilafet makamının kaldırılması, Hıristiyan dünyasında büyük sevinç yaratmıştı. Öyle ki İngiliz büyükelçisi Ronald Lindsay, *"laik Türkiye'nin Müslümanları artık İngiliz imparatorluğu için bir tehlike olmaktan çıkmıştır."*[126] diyordu.

Yine İngiliz Tarihçi Arnold J. Toynbee ise şöyle diyecekti: *"Halifeliğin kaldırılmasıyla Türkiye, İslam dünyasının merkezi olmaktan çıkmıştır. Türkiye İslam'ın manevi önderliğini bırakıp, köşe başını dönüp, dünyevi bir hükümet kurup halifeyi sınır dışı edince, Batılılaşmanın nimetlerine karşılık, İslam birliği ve İslam'ın desteğinden vazgeçer olmuştur. Ne olursa olsun, halifelik İslam toplumunun en birleştirici ve İslam'ın geçmişi ile en güçlü bağı sayılmıştı."*

Meclis Kayıtlarından Silinen İhanet

Türkiye'nin resmi dininin 'Hıristiyanlık' olması için yapılan meclis oturumu, bugüne kadar resmi tarih yazıcılarınca hep görmezden gelindi. Hatta daha ileri gidenler, böyle bir oturumun yapılmadığını bile iddia ettiler.

Bu nedenle olayın aslını araştırmak için Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin oturum kayıtlarını inceledim. Ancak 1923 yılına ait hemen tüm meclis tutanakları mevcutken, 18 Temmuz 1923'te Türkiye'nin resmi dininin 'Hıristiyanlık' olması için yapılan o tartışmaların meclis tutanakları kayıptı. Belli ki gizli bir el, bu utancı saklamak için o günkü tartışma kayıtlarını silmişti...

Ne var ki meclis tutanaklarının ortadan kaybolması, Kazım Karabekir Paşa'nın söylediklerinin doğruluğuna helal getirmiyordu. Zira tartışmaların doğruluğunu Mustafa Kemal'in yakın çalışma arkadaşı ve bizzat o oturumda Kazım Karabekir Paşa ile tartışan Mahmud Esad Bozkurt da doğruluyordu.

Bozkurt, 'Atatürk İhtilali' isimli kitabında Türkiye'nin resmi dininin Hıristiyanlık olması için verilen o yasa teklifi görüşmelerini şöyle anlatıyordu: *"Hiç unutmam, İkinci Teşkilâtı Esasiye (anayasa) projesi vekillerden ve milletvekillerinden kurulu özel bir kurum tarafından Atatürk'ün başkanlığında Ankara istasyonundaki Cumhurbaşkanlığı Özel Kalem Müdürü binasında konuşulurken, dinle ilgili maddelerin projeden çıkarılmasını ben teklif etmiştim."*[127]

126 Vakit Gazetesi, 18 Haziran 2007.
127 Mahmud Esad Bozkurt, Atatürk İhtilali, İstanbul, 1940, S. 137.

Elbette bu konudaki itiraflar sadece Mahmut Esat Bozkurt'tan gelmemişti. Bu gerçeği Halide Edip Adıvar'dan dinlemiş olan Avukat Yusuf Türel de, 6 Şubat 1995 tarihli Türkiye Gazetesi'nde yayınlanan röportajında olayı şöyle anlatacaktı: *"Halide Edip Hanım, Laleli'deki Antalya apartmanının ikinci katında otururdu. Bir gün Naci Şensoy ve Ferruh İlter ile Halide Hanım'ı ziyarete gittik. Halide Hanım'a bizde ve diğer devletlerde İslam'a karşı yapılan saldırıların nereye varacağını sordum. Anlattıkları karşısında gözlerimiz dolmuştu"*

Halide Edip Adıvar, o dönem din konusunda yapılan tartışmalar hakkında Avukat Yusuf Türel'e şunları söylüyordu: *"Bir toplantıda isimlerini vermek istemediğim kişiler (üst düzey idareciler) bana ikna kabiliyetim olduğunu ifade ederek, Avrupa devletleri arasına girebilmemiz için İslamiyet'i bir tarafa bırakıp onların inançlarına yakın, daha ziyade Protestanlığa yakın bir çizgiye gelmemiz için yazılar yazsanız iyi olur. Bu hurafelerle hem geride kaldık, hem daima geriye itileceğiz dediler. Ben onlara, hayır beyefendiler ben bu kanaatte değilim. Belki çaput bağlama gibi bazı hurafeler olabilir, ama bunlar dinin esasları değildir. İslam en mükemmel dindir. İlim adamları kürsülere çıktığı zaman hurafeler ortadan kalkar dedim."*[128]

İki Asırlık Gizli Plan

Osmanlı sonrası yönetime getirilen yeni rejimin elitleri, o gün İslam'ın yerine Hıristiyanlığı 'resmi din' yapmaya muktedir olamamıştı. Zira 8. Yüzyıldan beri İslam'la müşerref olmuş bir milletin dinini değiştirmek hiç de kolay bir şey değildi. Ancak bu, yeni rejim temsilcilerinin pes ettiği anlamına da gelmiyordu. Bu kez de *"Dinde Reform Projesi"* adı altında İslam dinini Hıristiyanlığa benzetme çalışmalarına hız verildi. Çünkü Osmanlı'yı yıkan irade böyle istiyordu...

Ehli Sünnet ve ümmet esasına göre yapılandırılmış bir imparatorluğu parçalayarak yeni bir 'ulus devlet' kurmanın yolu; o toplumun dili ve dinini yozlaştırmakla mümkündü. Bu nedenle Evanjelist ittifaka karşı dünya Müslümanlarını tek vücut haline getiren tüm İslami kodlar 'millilik' adı altında değiştirilmeliydi. Nitekim 'milli devlet' kurma adına yapılan yeni anayasa çalışma-

128 Türkiye Gazetesi, 6 Şubat 1995.

larıyla başlayan küçük seküler değişiklikler, sosyal yaşamın her alanında yapılan köklü 'devrimler'le devam etti.

Cumhuriyet döneminde 'devrim' adı altında uygulamaya konulan yenilikler, aslında asırlar öncesine dayanan 200 yıllık gizli bir projenin mihenk taşlarıydı. Tanzimat sürecinde pozitivizm, modernleşme ve batılılaşma hareketleriyle başlayıp cumhuriyetle hızlanan 'dinde reform' ya da 'dinin millileşmesi' projesi, Fethullah Gülen hareketiyle 'Ilımlı İslam' ve 'Dinler Arası Diyalog' projeleriyle devam edecekti.

Cumhuriyet döneminde yapılan devrimler, dünya devrimlerinden çok daha hızlı, çok daha radikaldi. Mesela Rusya ve Avrupa'da yapılan devrimlerde geleneksel devlet kurumları korunurken; Osmanlı sonrası yapılan devrimlerde geleneksel hemen tüm kurum ve kuruluşlar tasfiye edildi. Geçmişin, geleneğin ya da dinin sembolleri, kurumları ve etkinlikleri radikal biçimde kaldırılacak, yerine Batı'nın kurum ve değerleri inşa edilecekti...

Ne ilginçtir ki 'milli devlet' kurma iddiasıyla yola çıkan cumhuriyet elitlerinin, eskinin yerine ikame ettikleri hiçbir şey aslında 'milli' değildi. Başta kanuni düzenlemeler olmak üzere, yeni alfabe, kılık kıyafet ve eğitim alanında yapılan değişikliklerin hemen hepsi, Türk milletinin gelenek ve göreneklerinden süzülmüş, harmanlanmış uygulamalar değil; Batı medeniyetinin sosyal ve kültürel kodlarıydı.

Mesela, 17 Şubat 1926'da kabul edilen Türk Medeni Kanunu ve 22 Nisan 1926'da kabul edilen Borçlar Kanunu İsviçre'den; 1 Mart 1926'da kabul edilen Ceza Kanunu ise 1889 tarihli İtalyan Ceza Kanunu'ndan alınarak yürürlüğe konulmuştu. Bu kanunları 1927'de yürürlüğe giren İsviçre'nin Neuchatel Kantonu'ndan alınan Hukuk Muhakemeleri Usulü Kanunu takip etmiş, 1929'da ise yürürlüğe giren 4 Nisan 1929 tarihli Ceza Muhakemeleri Usulü Kanunu da Almanya'dan alınmıştı.

Yine Kılık Kıyafet Devrimi'yle getirilen ve uğruna nice canlar alınan 'şapka' da Türk kültürüne ait bir kod değildi. Getirilen yenilik, Türklerin Orta Asya'dan beri başlarına taktıkları Börk ya da Serpuş değil; Hasidik Yahudilerinin giydiği silindir şapka ile Hristiyanlığın teslis inancını sembolize eden[129] üç köşeli kasket idi.

---

129 http://www.turkiyegazetesi.com.tr/yazarlar/prof-dr-ekrem-bugra ekinci/586858.aspx

Bu kültürel yozlaşma halkın kendi talebi değil, Batılı yaşam tarzının 'devrim' adına Türk toplumuna dayatılmasıydı. Konya, Rize, Erzurum, Sivas, Kayseri, Maraş, Erbaa ve Giresun gibi şehirlerde bu kanun yüzünden çıkan isyanlar kanla bastırıldı. Dahası, şapka giymekte direnen Rize halkı, Hamidiye zırhlısı tarafından acımasızca bombalandı.

Şapka İhtisas Hakkında Kanun, tekke ve zaviyelerin kapatılması, Evlilik ve Nikâh Hakkında Medeni Kanunu'nun kabulü, rakamların değiştirilmesi, Latin harflerinin kabulü ve tatbiki, Efendi, Bey, Paşa gibi unvanların kaldırılması, bazı kisvelerin giyilmesinin yasaklanması, şer'i mahkemelerin ilgası, haftalık tatilin Cuma'dan Pazar'a alınması, takvim değişikliği, alafranga saatin kabulü gibi radikal değişiklikler; aslında Müslüman bir toplumu 'Batılılaştırma' adına yapılan birer 'Hıristiyanlaştırma' projeleriydi...

Nitekim 10 Nisan 1928 tarihine gelindiğinde, devletin dininin İslam olduğu ibaresi anayasadan çıkarıldı. Böylece 11 asırdan beri 'Müslüman' olan bir toplumun devleti 'dinsiz' hale getirildi.

1932 yılına kadar aralıklı nabız yoklamalarıyla başlayan dini ve sosyal alandaki devrimler, 1932'nin Ramazan ayı itibariyle fiilen uygulamaya konuldu. Bu tarihteki *"dinde reform"* girişimlerinin bir parçası olarak, Ezan ilk kez Hafız Rıfat tarafından Fatih Camii minaresinden Türkçe olarak seslendirildi. Bunu Türkçe Kur'an ve Türkçe ibadet uygulamaları izledi.

Tuhaf olan şuydu: Sözde 'demokratik' bir cumhuriyet inşa ediliyordu ama halka kimsenin bir şey sorduğu yoktu. Yapılan devrimlerin hepsine yalnızca bir avuç azınlığı temsil eden elitler karar veriyordu. Mesela Fransız devriminin arkasında milyonlarca insan kitlesi varken, cumhuriyet devrimleri kitlelerce desteklenen bir hareket değildi.

Milli Mücadele'de işgalcilere karşı halktan yoğun destek gelirken, cumhuriyetin ilanından sonra 'modernleşme' adına atılan adımlar halkın taleplerinden çok uzak ve halka rağmen yapılmıştı. Yapılan tüm seküler değişim ve dönüşümler, kitlelerin harekete geçmesiyle değil, tıpkı Tanzimat döneminde olduğu gibi tepeden yapılan dayatmalardı.

İşin en ilginç tarafı ise; bütün bu devrim hareketlerinin bizzat aşırı dindar bir olan[130] dönemin ABD Büyükelçisi Charles She-

130 A Year's Embassy to Mustafa Kemal, Charles Scribner's Sons, New York, Londra, 1934, S. 199,203.

rill tarafından denetlenmesiydi. Yapılan devrimler, aynı zamanda tam bir Mussolini ve Hitler hayranı olan[131] Charles Sherill'in takdirini toplamış, dönemin hükümetine övgüler düzmüştü.

Büyükelçi Sherill, bir zamanlar camii olan Ayasofya'da yapılacak Türkçe Tekbir ve Türkçe Kur'an gecesine eşiyle bizzat katılarak, *"dinde reform"* projesini yakından takip ettiğini göstermişti. Dahası, bu projeleri uygulamaya koyanları takdir etmek ve yapılan reformları özendirmek için kitaplar bile kaleme alacaktı...

131 New York Times, 4 Haziran 1933.

II. BÖLÜM

EVANJELİZM'İN KÜRESEL ORDUSU
NATO

NATO'ya Girişin Bedeli

Batı dünyasının 1095'ten sonra İslam'ın yayılmasını önlemek ve Batı değerlerini korumak adına oluşturduğu ortak Haçlı savunma birlikleri, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra yerini daha modern askeri ittifaklara bıraktı. Savaş sonrası kurulan *"Yeni Dünya Düzeni"* gereğince, İslam coğrafyasının kuşatma altında tutulması ve Batı değerlerinin evrensel normlar haline getirilmesi için çeşitli küresel kurumlar oluşturuldu. Bu küresel kurumların yönetim kademeleri de, İslam'a karşı konumlandırılan tarihsel ittifak cephesi Evanjelizm'in memurlarıyla dolduruldu.

Birinci Dünya Savaşı, resmi tarih kitaplarında sıralanan uyduruk gerekçelerin aksine, aslında İslam coğrafyasını paylaşım ve sömürgeleştirme operasyonuydu. Batılılar, daha çok Osmanlı İmparatorluğu'nu parçalama ve İslam coğrafyasını sömürgeleştirme meseleleriyle ilgilendikleri için, o yıllarda istenilen küresel hegemonik düzen tam olarak kurulamamıştı. Dolayısıyla dünyayı tek bir merkezden yönetmek adına yeni bir 'dünya düzenine' ihtiyaç vardı. Bu düzeni kurmak için de yeni bir düşmana...

Nitekim o düşman kısa sürede icat edilmişti: Kapitalizmin antitezi Komünizm... Önce Hitler'i finanse edip bir 'düşman' yaratarak Sovyetlerle savaştıran Walll Street bankerleri, Hitler'in tasfiyesiyle güçlenen komünist Sovyetler'i de kapitalist düzene 'düşman' olarak görmeye başlamıştı. Dolayısıyla İkinci Dünya Savaşı sırasında sözde faşist rejimlere karşı birlikte mücadele veren 'demokratik cephe' ile Sovyetler Birliği arasındaki ilişkiler, savaş sonrası yerini büyük gerilimlere bırakacaktı.

Küresel sermaye oligarkları, bir zamanlar Hitler'in Avrupa'yı işgaline göz yumdukları gibi, Sovyetler Birliği'nin Avrupa coğrafyasını işgal etmesine de önce ses çıkarmadılar. Çünkü savaş demek, silah satmak demekti, o da para demekti. Nitekim Sovyetler Birliği'nin yeterince 'tehdit' haline geldiğini düşündüklerinde harekete geçtiler.

Dolayısıyla savaşın galiplerinden 'demokratik liberal kanat' ile Sovyetler Birliği arasında 'Soğuk Savaş' döneminin başlaması

kaçınılmazdı. İşte bu sorun, daha sonra büyük bir cepheleşmeye dönüşerek 'Doğu Bloku' ve 'Batı Bloku' olmak üzere iki cepheli yeni bir dünyanın oluşmasına neden olacaktı.

Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'nin Batı Avrupa rejimlerine tamamen zıt olan komünist ideolojisini Avrupa'da ısrarla yaygınlaştırma çabaları, ABD ve kapitalist Batı Avrupa ülkelerini harekete geçirmişti. Özellikle küresel sermayeyi tekellerinde bulunduran Wall Street bankerleri, Amerika Birleşik Devletleri öncülüğünde bir uluslararası ordu kurarak servetlerini güvence altına almak istiyordu. Böylelikle dünya, II. Dünya Savaşı sonrası yeni bir savaş yöntemi olan ideolojiler ya da 'Soğuk Savaş' türüyle karşı karşıya kaldı.

Sovyetler Birliği'nin Avrupa coğrafyasına yayılma çabasına ve özellikle Çekoslovakya'da gerçekleştirdiği darbe üzerine, 1948 yılının Mart ayında İngiltere, Fransa, Belçika, Hollanda ve Lüksemburg arasında Brüksel Antlaşması imzalandı. Bir ortak savunma birliğinin yanı sıra, iktisadi ve kültürel işbirliğini de öngören bu antlaşma, Sovyet ideolojisi karşısında 'Atlantik Medeniyeti' kavramını ortaya koyuyordu.

Ne var ki söz konusu ülkelerin bir araya gelerek oluşturdukları bu birliktelik, Sovyetler Birliği'nin faaliyetlerine karşı duracak yeterli güce sahip değildi. Zira İngiltere hariç, diğer devletlerin hepsi Sovyet işgaline uğramış ve büyük bir yıkım yaşamışlardı. Kısacası bu birliği destekleyecek, onu koruyacak büyük bir ekonomik ve askeri güce ihtiyaç vardı.

Bu büyük ekonomik ve askeri güç ise Evanjelizmin ortak mücadelesiyle kurulan Amerika Birleşik Devletleri'nden başkası değildi. Zira aynı dönemde Amerika Birleşik Devletleri'nde de zaten önemli bir politik değişim süreci yaşanıyordu. Daha önce özenle sürdürülen *"Avrupa'nın sorunlarından uzak durma"* siyaseti olan Monroe Doktrini, küresel para baronlarının bastırmasıyla artık yavaş yavaş terk edilmeye başlanmıştı.

ABD Başkanı Franklin Delano Roosevelt'in ölümünden sonra yerine geçen Harry Truman, Sovyetler Birliği'ne karşı sert önlemler alınması taraftarıydı. Truman, hem ABD'nin küresel hegemonyasını, hem de Yahudilerin kabalist ideallerini aynı anda savunan tipik bir Evanjelistti. Sovyetler Birliği'nin, kendi sınırları içerisinde yaşayan Yahudilerin Filistin'e göç etmesine izin ver-

memesi ve oluşturulmak istenen küresel kapitalist sisteme engel teşkil etmesi, komünistleri hedef tahtasına oturtmak için yeterli sebepti.

Ne ilginçtir ki Amerikan kapitalistlerinin Bolşevik İhtilali'yle büyütüp canavarlaştırdıkları komünizm, şimdi kurulacak 'Yeni Dünya Düzeni'nin (New world Order) antitezi olmuştu. Harry Truman, hem yarım kalan 'göç' hikâyesini tamamlayarak İsrail'i kurmak, hem de küresel sömürgeciliği meşrulaştırmak için yeni bir dünya düzeni oluşturmanın şart olduğunu biliyordu. Nitekim yeni düzenin tüm küresel kurumları Truman tarafından oluşturuldu. Birleşmiş Milletler, NATO, Dünya Bankası, IMF...

'Yeni Dünya Düzeni'ni kurmak için Sovyetler Birliği'nin şeytanlaştırılmasından sonra, ABD'de yeni bir politika geliştirildi. 'Truman Doktrini' olarak tarihe geçen bu politika ile komünizm tehlikesiyle karşı karşıya kalan ülkelere 'yardım' edilmesi kararlaştırıldı. İlk etapta Yunanistan ve Türkiye'deki rejimi Sovyetlere karşı korumak için 400 milyon dolarlık bir yardım yapılacaktı.

Böylece sözde Sovyetler Birliği'nin bu ülkeler üzerindeki baskılarını sona erdireceği hedefleniyordu. Savaştan yorgun çıkan Batı Avrupa ülkeleri için de, tarihe 'Marshall Planı' olarak geçen ekonomik yardım paketi hazırlandı. Marshall yardımları ile bu ülkeler sözde ekonomik olarak kalkındırılacak ve komünist ideolojiden uzak tutulacaktı!

Brüksel Antlaşması ile kendi aralarında dini ve siyasi birlik kuran Avrupa devletleri, ABD'nin Avrupa'da üstlendiği bu misyonu askeri bir birliktelik ile kalıcı hale getirmek istiyordu. Zira Avrupa ülkeleri ile ABD politikaları zaten tarihsel olarak birbiriyle örtüşüyordu.

Bu şartlar altında, 1948 yılında Washington'da görüşmeler başladı. 4 Nisan 1948 tarihinde 'Washington Antlaşması' olarak da ifade edilen North Atlantic Treaty Organization (NATO) Antlaşması Belçika, Kanada, Danimarka, Fransa, İzlanda, İtalya, Lüksemburg, Hollanda, Norveç, Portekiz, İngiltere ve A.B.D. tarafından imzalandı.

Bu hamle, Batı Avrupa devletleriyle Amerika Birleşik Devletleri'nin komünizme karşı birleşmesi anlamına geldiği gibi, aynı zamanda Hıristiyan dünyasıyla Yahudi ideallerinin kesiştiği Evanjelist bir cephenin de kurulması demekti.

Bu çerçevede NATO'nun varlık sebebi, *"ortak değerlere bağlı ortak savunma"*[132] şeklinde tanımlandı. Antlaşmaya göre, NATO ülkeleri ve onların ortak değerlerine yönelik herhangi bir saldırıya karşı NATO ülkeleri beraber hareket edecek, saldırıya karşı ortak savunma yapılacaklardı.

ABD eski dışişleri bakanlarından Dean Acheson, 4 Nisan 1948 günkü konuşmasında siyasi ve askeri bir savunma cephesi olan NATO'nun kuruluş amacını şöyle ifade ediyordu: *"Antlaşmanın gerekçesi burada temsil edilen milletler topluluğunun inanç, fikir ve menfaat birliğidir. Hedefi, ortak bir iktidara ulaşmak değildir. Bütün vasıtalara başvurarak, korumak ve sürdürmek istedikleri bir yaşam biçiminin gerektirdiği manevi ve ahlaki değerlerin savunulmasıdır."*

Böylece Atlantik kıyısındaki ülkeler tarihi süreç içerisinde oluşturdukları liberal ve demokratik ilkeler çerçevesindeki Avrupa medeniyetini komünist ideolojiye karşı korumak için birleşmişlerdi. Daha önemlisi, kurulan bu birlik aynı zamanda Batı'nın seküler değerlerini korumayı ve yaygınlaştırmayı amaçlıyordu. Dean Acheson'un *"manevi ve ahlaki değerler"* ile kastettiği şey; aslında Evanjelizmin ortak dini değerleriydi.

Peki, öyleyse Türkiye bu birliğe neden kabul edilmişti? Hemen belirtelim ki, Türkiye İkinci Dünya Savaşı'na girmemişti. Ancak Sovyetler Birliği'nin en tehlikeli yayılma bölgesinde bulunuyordu. Dahası, Türkiye Avrupa'nın güvenliği için jeostratejik olarak vazgeçilmez bir konumdaydı. Dolayısıyla Osmanlı mirasını yeniden canlandırmaması ve Batı normlarını benimsemiş seküler rejimden ayrılmaması için, Türkiye daimi kontrol altında tutulması gereken bir ülkeydi.

Hem Avrupa'nın güvenliği için ileri bir karakol görevi üslenmesi, hem de bir Müslüman ülke olarak Batı'nın seküler değerlerini benimsemesi nedeniyle bu birliğin içerisine alınması elzemdi. Zira yüzyıllar boyu İslam'ın bayraktarlığını yapmış Müslüman Türkler, NATO eliyle kontrol altında tutulursa, diğer Müslüman devletlerin 'terbiye' edilmesi kolaylaşacaktı.

Türkiye'nin de kendine göre bu yeni savunma paktına dâhil olmak istemesinin o günkü koşullarda haklı gerekçeleri vardı. Sovyetler Birliği'nin Kars, Ardahan ve Boğazlar üzerinde hak id-

132 Ivo H. Daalder, NATO in the 21st Century: What Purpose? What Missions?, Brooking Report, Nisan, 1999, S. 8.

dia etmesi ve bu yönde Türkiye'den talepte bulunması, Türkiye'yi ABD ve Batı Avrupa ülkelerine yaklaştıran en önemli nedenlerdi.

Ancak hemen ifade etmek gerekir ki, aslında bu bir 'havuç sopa' taktiği idi. Zira Sovyetlerin yeni cumhuriyet rejimiyle saldırmazlık anlaşmasını yaptıran güçle, İkinci Dünya Savaşı sonrasında Türkiye'den toprak talebinde bulunmasını isteyen güç aynı küresel para oligarklarıydı.

İşte İkinci Dünya Savaşı sonunda başlayan bu anlayış ve yakınlaşma, 'Truman Doktrini' ve 'Marshall Planı' ile devam etti. Ancak bütün bunlar yeterli değildi. Türkiye'nin 'Sovyet tehdidinden' tam anlamıyla kurtulabilmesi için, Batı'nın seküler değerlerini korumak amacıyla kurulan NATO içerisinde yer alması gerekiyordu. Böylece hem Türkiye'nin sınırları ve toprak bütünlüğü NATO güvencesi altına alınmış olacak, hem de İslam kullanılarak Sovyet tehdidi durdurulacaktı.

Bu strateji çerçevesinde Türkiye, Atlantik ülkelerinin yanında olduğunu göstermek için hiçbir çıkarı olmadığı halde Kore Savaşı'na bir tugay asker gönderdi. Nitekim Amerikan çıkarları uğruna toplam 741 şehit verilirken; 175 kayıp, 2 bin 147 yaralı ve 234 esirle Türkiye ABD'den sonra en fazla kayıp veren ülke oldu. İşte bu ağır bilanço karşısında, Türkiye 1952 yılında NATO'ya alınmak zorunda kalındı.

Sahte Düşmandan 'Yeni Dünya Düzeni'ne...

"Kaostan Düzen Doğar" teorisiyle önce Avrupa'yı yakıp yıkan stratejik akıl, daha sonra bu ülkelerin onarımı ve kalkınması için çeşitli 'yardım' paketleri hazırlamayı da ihmal etmemişti. İkinci Dünya Savaşı'nı kendi sınırları dışında yaşadığı için ekonomik yıkıntıya uğramayan Amerika Birleşik Devletleri, küresel kapitalizmin hegemonyası için Avrupa ülkelerine dönük yeni stratejik hamleler yapmanın peşindeydi.

Bu hamlelerin en önemlisi, hiç şüphesiz 'Marshall Planı' olarak tarihe geçen sözde 'yardım' kampanyasıydı. Zira savaş sonrasında ekonomileri felç olan Avrupa ülkelerine yapılacak yardımlar, hem Amerika Birleşik Devletleri'ni küresel jandarma yapacak, hem de savaşın finansal oligarklarının sermayesi küreselleşecekti.

İkinci Dünya Savaşı'nın getirmiş olduğu yıkım Avrupa'da büyük bir kaos yaratmış, komünist partiler ve dolayısıyla Sovyetler Birliği yükselişe geçmişti. Yani eski 'düşman' Hitler Almanya'sı gitmiş, yeni 'düşman' Sovyetler gelmişti.

Wall Street kapitalistlerinin bizzat finanse ederek[133] Bolşevik İhtilaliyle kurduğu komünist Sovyetler Birliği (SSCB), şimdi 'Yeni Dünya Düzeni'nin kurulması için 'düşman' rolü oynayacaktı. Çünkü yeni küresel düzen ve hegemonyanın meşruluğu, sürekli bir 'düşmanın' varlığına muhtaçtı.

Bu düşman, Wall Street sermaye oligarklarının kurguladığı komünizmdi. Vladimir Lenin, Leon Troçki ve Alexander Parvus gibi Bolşevik liderlerini onlar finanse edip devrime hazırlamıştı.[134] Dolayısıyla sıra şimdi komünistlere yapılan yardımların rantını yemeye gelmişti.

Yükselen ve gittikçe Batı'ya doğru yayılan komünist Sovyetler karşısında Avrupa çaresizdi. Zira küresel sermaye oligarklarının Hitler eliyle harabeye çevirdiği Avrupa devletleri harap ve bitap düşmüştü. Savaş sırasında milyar dolarlar kazanan baronlar, savaş sonrasında ise 'onarım' adı altında ülkeleri ikinci defa sömürmenin planlarını yapıyordu.

Batı Avrupa devletlerini yeniden onarmak için yapılacak yardımlar, hem Avrupa'yı Wall Street baronlarına bağlayacak, hem de bu kıta birleştirilerek Evanjelizm'in hizmetine sokulacaktı. Amerika Birleşik Devletleri; bu noktada İngiltere, Almanya, Fransa ve daha sonra tüm Avrupa'yı siyasal ve ekonomik işbirliği içine sokarak bütünleştirip iki kutuplu bir dünya oluşturmayı hedefliyordu.

ABD Dışişleri Bakanı George Marshall, Harvard Üniversitesinde 5 Haziran 1947 tarihinde vermiş olduğu konferansta, daha sonra kendi adıyla anılacak olan Avrupa'ya 'yardım' planının ilk işaretlerini verdi. Marshall, Avrupa devletlerinin iktisadi kalkınmalarını planlamak için bir araya gelmelerini istiyordu.

Şayet ortak bir plan hazırlanırsa, Amerika Birleşik Devletleri'nin destek ve yardımını esirgemeyeceğini söyledi. Daha sonra 'Marshall Planı' adını alan bu teklifi görüşmek üzere, 27 Haziran 1947

133 Antony C. Sutton, Wall Street and the Bolshevik Revolution: The Remarkable True Story of the American Capitalist Who Financed the Russian Communists, Morley, 1981, s. 28

134 Antony C. Sutton, Amerikan Gizli Hükümeti, Çev: Selim Yeniçeri, Koridor Yayınları, İstanbul 2005, s. 200.

tarihinde Paris'te bir toplantı yapıldı. İşin tuhaf yanı, bu toplantıya 'yeni düşman' Sovyetler Birliği bile katılmıştı. Ancak Sovyetler Birliği, 2 Temmuz'da toplantıyı terk edecekti...

Yeni Dünya Düzeni'nin temellerini atmak için 12 Temmuz 1947 tarihinde Fransa Dışişleri Bakanlığı'nda geniş katılımlı bir toplantı daha organize edildi. Avusturya, Danimarka, Belçika, Yunanistan, İzlanda, İrlanda, İtalya, Lüksemburg, Hollanda, Norveç, Portekiz, İsveç, İsviçre, Türkiye, İngiltere ve Fransa temsilcileri; Avrupa'nın acil ihtiyaçlarını belirlemek ve karşılamak için, Amerika Birleşik Devletleri'nin istediği biçimde Avrupa Ekonomik İşbirliği Konferansı (Conference of European Economic Co-operation, CEEC) adında bir örgüt kurdular.

İlginç olan şu ki, toplantıya İkinci Dünya Savaşı'na girmemiş Türkiye de davet edilmişti. Türkiye, hazırlamış olduğu ekonomik kalkınma programını gerçekleştirebilmek için ABD'den 615 milyon dolar 'yardım' istiyordu.

Ancak Amerikalı uzmanlar, Marshall Planı'nın ülkelerin kalkınma programlarının finansmanı için değil, savaştan yıkılmış olarak çıkan Avrupa'nın kalkınması için hazırlandığı gerekçesiyle Türkiye'nin yardım talebini geri çevirdiler. Yani Türkiye'yi siyasi hegemonya içine almak isteyenler, sıra eşit yardıma gelince yan çiziyorlardı.

Aslında bunun önemli bir sebebi vardı. Amerikalı uzmanlara göre, Türkiye'nin altın ve döviz stoklarıyla dış ticaret dengesi diğer 15 Avrupa ülkesine göre daha iyi durumdaydı. Bu sebeple Türkiye'ye Marshall Planı çerçevesinde Avrupa ülkelerine hammadde ihraç etme görevi yükleniyordu.

Tarım ve madencilik sektöründe kullanılacak aletler, elektrik malzemeleri, nakliye kamyonları, petrol ve kereste ürünleri olarak sadece 59 milyon dolarlık bir 'yardım' yapılması öngörüldü. ABD, Türkiye'ye diğer savaştan çıkmış Avrupa devletleriyle eşit seviyede yardım yapılarak Türkiye'nin güçlenmesini istemiyordu.

Amerika'nın Marshall Planı ile ilgili bu ilk tutumu, Türkiye'de hayal kırıklığı ve tepkilere neden olmuştu. Dönemin bazı gazete yazılarına göre, Amerika'nın Türkiye'ye yardıma ihtiyacı olan ülkeler arasında yer vermemesi yanlış bir karardı ve nedeni de tam olarak belli değildi. Ayrıca bazı yazarlara göre de, dönemin hükumeti Paris'e hazırlıksız gitmiş ve Türkiye'yi gerektiği gibi temsil edememişti.

Türkiye, Marshall Planı içine alınmaması kararı üzerine, doğrudan doğruya ABD Hükümeti'ne başvurarak kendisinin de Marshall Planı'na dâhil edilmesini istedi. Başvuruda, ekonomik durumla askeri ve siyasal istikrar arasındaki ilişki vurgulandı. Nitekim ABD'nin Ankara Büyükelçiliği, Washington'a bir rapor göndererek Türkiye'nin ekonomik durumu dolayısıyla yardım verilecek ülkeler listesine alınması gerektiğini belirtti.

Çünkü kurulacak 'Yeni Dünya Düzeni' içerisinde Türkiye'nin stratejik önemi büyüktü. İslam coğrafyasını kontrol etmenin yolu, Türkiye'yi yeni düzene entegre etmekten geçiyordu. Dolayısıyla Türkiye'nin askeri gücü ve jeopolitik konumunun önemini anlayan Amerika, daha Avrupa İktisadi işbirliği Antlaşması imzalanmadan Türkiye'yi Marshall Planı içine dâhil etmeye karar vermişti.

Marshall Planı çerçevesinde ABD'ye sunulan rapor, Kongre'de ele alındı ve 3 Nisan 1948 tarihinde yardımın finansmanının sağlanması için Ekonomik işbirliği Kanunu kabul edildi. Amerika Birleşik Devletleri'nin Türkiye'yi Marshall Planı'na dâhil etme kararından sonra, söz konusu yardımdan yararlanabilmek için 4 Temmuz 1948 tarihinde ABD ile Ekonomik işbirliği Anlaşması imzalandı. Türkiye artık Amerikan emperyalizminin çemberine girmişti. Söz konusu dönemde Türkiye'de Cumhurbaşkanlığı görevini İsmet İnönü, Başbakanlık görevini ise Hasan Saka yürütüyordu...

Türkiye'nin Teslim Alındığı Gün

ABD/Batı ittifakı, bir yandan 'cumhuriyet devrimleri' adı altında Türkiye'nin kültürel ve dini kodlarını değiştirerek yeni bir 'ulus/kimlik' yaratmaya çalışırken; bir yandan da sömürgeleştirmenin ekonomik ve siyasi altyapısını oluşturacak ikili anlaşmalar dayatıyordu.

Söz konusu anlaşmalarla belki Türkiye 'Batılı' ülkeler ligine giriyordu ama doğrusu bağımsız bir ülke olma vasfını da kaybediyordu. Türkiye'nin Avrupa şemsiyesi altına alınmak istenmesindeki asıl hedef; ülkenin tüm kritik kurumları işgal edilerek 600 yıl dünya Müslümanlarına önderlik yapmış Türklerin bir daha İslam'ın bayraktarlığına soyunmasını engellemekti.

İşte dönemin ABD Dışişleri Bakanı George Marshall'ın adıyla anılan Marshall Planı, bu alanda atılmış en önemli adımlardan biriydi. 'Yardım' adı altında Türkiye'ye verilen borçlarla ülke ekonomisi küresel sisteme entegre edilirken, askeri alanda atılacak olası 'milli' adımların da önü kesilmiş oluyordu.

Marshall Planı, yardımı kabul eden ülkelere faizli mali yardımın yanı sıra, çeşitli sanayi ürünleri ve askeri malzeme verilmesini de öngörüyordu. Bu durum, hem söz konusu ülkelerin Amerika'ya bağımlı hale gelmesini sağlayacak, hem de o ülkeleri Amerika'nın hurda malzemelerini pazarlayacağı ülkeler haline getirecekti. Böylelikle hedef ülkeler üretmeden borçlanırken, devlet gelirlerini de Amerika'ya ipotek etmiş olacaklardı...

Marshsall Planı ile Türkiye'ye yapılan 'yardımların' ne anlama geldiğini daha iyi anlayabilmek için, Harry Truman'ın danışmanlığını da yapan küresel para baronları ailesinden Nelson Rockefeller'ın ABD Başkanı Eisenhower'a yazdığı mektuba bakmak gerekiyor.

Nelson Rockefeller, 1956 yılında yazdığı mektubunda şöyle diyordu: *"İktisadi yardımlarda, ABD'nin karşılık beklemeden yardım ettiği ve işbirliği yapmak isteğinde samimi olduğu intibası oluşturulmalı. Elimizdeki bütün propaganda imkânlarıyla durmaksızın az gelişmiş ülkelere yapılan Amerikan yardımının karşılıksız bir yardım olduğunu, art niyet taşımadığını bütün kafalara sokmalı, bu konuda hiçbir masraftan çekinmemeliyiz. Bu arada ideolojik savaşa ara vermemeliyiz. Bu ülkelere yatırım yapan kapitalistlerimiz, teknik eksperlerimiz ve diğer uzmanlarımız az gelişmiş ülkelerin milli ekonomilerinin bütün dallarına girmeli, onları bizim çıkarlarımıza göre geliştirmelidir. Bu ülkelerdeki politik bakımdan güvenilir yerli işadamlarının ulusal çabaları da teşvik edilmelidir."*

Bütün dünyada 'Marshall Yardımı' olarak bilinen bu anlaşma çerçevesinde, Avrupa ülkelerine olduğu gibi Türkiye'ye de 1949-1951 yılları arasında çeşitli miktarlarda ekonomik yardımlarda bulunuldu. Elbette bu 'jestler' Türkiye'nin kalkınması için değildi. Amaç, Amerikan sanayiine pazar açmak, Türkiye'nin zengin yeraltı madenlerine çöreklenmek ve siyasi iradeye ipotek koymaktı.

Nelson Rockefeller, söz konusu gizli mektubunda şöyle devam ediyordu: *"Bilindiği gibi Avrupa'da ekonomik yardımlarla işe başladık. Marshall Planı olmasaydı NATO'nun kurulması mümkün olmazdı. Marshall Planı ile gerçekleştirilen şey, baskının her çeşidinin*

kullanıldığı koordine bir dış politikayı sağlamak oldu. Bu politika ise, umduğumuz ve planladığımız gibi sağlam bir askeri paktın kurulmasına götürdü"[135]

Nitekim henüz bu tarihe kadar küresel sisteme bağlı olmayan Türkiye, Marshall yardımlarından sonra artık ABD/Batı ittifakının dayattığı politikaları izlemek zorunda kalacaktı. Mesela Türkiye'nin İsrail'i tanıması, bu anlaşmanın yazılı olmayan gizli maddelerinden biriydi.[136]

Esasında bir tefeci tuzağı olan Marshall yardımları ile Türkiye hibe adı altında borçlandırılmış ve ekonomisi adeta çökertilmişti. Öyle ki Türkiye, 1950'li yıllarda artık Amerika'dan Tavuk ithal eder hale gelecekti. Tüm bunlar yetmiyormuş gibi, Osmanlı sonrasında 'milli devlet' kurduğunu sanan rejimin yeni sahipleri, 14 Şubat 1947'de Dünya Bankası'na ve 11 Mart 1947'de de IMF'ye Türkiye'yi üye yaparak tam anlamıyla ülkeyi küresel hegemonyacılara teslim ediyorlardı.

Hiç şüphesiz bir ülkenin bağımsız olduğunu gösteren en önemli kriterlerden biri, o ülkenin askeri alanda ürettiği yerli ve milli silahlarla ölçülüyordu. Bu nedenle Türkiye'yi bir sömürge ülkesi haline getirmek için henüz Marshall yardımları başlamadan önce, Türkiye ile Amerika Birleşik Devletleri arasında önemli bir anlaşma imzalanmıştı.

23 Şubat 1945 tarihinde yapılan bu anlaşmayla ABD Türkiye'ye bir yıl sonra 23 milyon dolarlık yardımda bulunacaktı. Ancak bu 'yardım' tabi ki nakit değil, ABD'nin savaş artığı döküntü malzemelerini Türkiye'nin satın almasından ibaretti.

Dahası, alınan bu askeri malzemelerin ya fabrikaları kapanmış, ya da üretimleri durmuştu. ABD, işine yaramayan bu malzemeler için Türkiye'yi bir pazar olarak kullanıyordu. Bu artıkları kullanamadığımız gibi, ithal ettiğimiz yedek parçalar için de ABD'ye 4-5 kat daha fazla döviz ödüyorduk.

Nitekim Amerikan askeri yardımı çerçevesinde Türkiye'ye verilen malzemenin bakım ve yedek parça giderlerinin Türkiye bütçesinden karşılanması, Türkiye'nin ekonomisinde büyük sıkıntılara neden olacaktı.

---

135 Semih Hiçyılmaz, Halklara Karşı Bir Örgütlenme: NATO, Sosyal Araştırmalar Vakfı Yayınları, Ağustos, 2004, S. 84,85.

136 Dr. Hasan Özgür Özen tarafından 27.08.2013 tarihinde TBMM için kaleme alınan *"Türkiye ABD İlişkileri Tarihi"* başlıklı Arz Notu, S. 1.

Amerika'dan gelen askeri yardımın bakım ve yedek parçası için Türkiye'nin bütçesinden yılda yaklaşık 145 milyon dolar ayrılması gerekiyordu. Bu durum, Türkiye'nin İkinci Dünya Savaşı sonrasında elinde bulundurduğu döviz stokunun kısa sürede erimesine neden oldu.

Bu doğrultuda yapılan ithalat arttıkça, dolar sıkıntısı büyümüş, Türkiye'nin dış ticaret dengesi bozulmuştu. Tüm bu olumsuzluklardan sonra Sovyetler Birliği'nin Marshall yardımlarını bahane ederek Türkiye'ye düşman olması da işin bir başka ilginç yanıydı...

Daha önce de belirttiğimiz gibi, Türkiye'ye yapılan askeri yardımlar İkinci Dünya Savaşı'nda kullanılmış ya da kullanım süresinin dolmasına az kalmış silah ve malzemelerden oluşuyordu. Yardımın ancak çok küçük bir bölümü modern ve kullanılmamıştı. Daha önemlisi, bu silah ve malzemenin mülkiyeti, Temmuz 1947'de yapılan anlaşmanın 4. Maddesi gereği ABD'ye aitti ve ABD'nin onay vermediği durumlarda Türkiye tarafından kullanılması mümkün değildi.

ABD, gerektiğinde bu yardımla gönderdiği silah ve malzemeleri geri alma hakkına da sahipti. Söz konusu bu madde, Türkiye'nin Kıbrıs'a askeri müdahalede bulunmak için Amerika'dan gelen silahları kullanmak istediğinde önem kazanacaktı. Zira Amerika Birleşik Devletleri, Türkiye'nin bu silahları Kıbrıs'ta kullanmasına izin vermeyecekti.

Şüphesiz Marshall Yardımı sadece Türkiye'ye yapılmadı. Avrupa'yı oluşturan Avusturya, Danimarka, Belçika, Yunanistan, İzlanda, İrlanda, İtalya, Lüksemburg, Hollanda, Norveç, Portekiz, İsveç, İsviçre, İngiltere ve Fransa gibi 15 devlete daha yapılmıştı. Ancak Avrupalı devletlerin hiçbirisi Türkiye kadar ABD'ye bağlı olmadı.

Marshall yardımlarının en büyük özelliklerinden biri de, yardım alan tüm ülkelerde NATO'nun Gladio tipi derin örgütlenmeler oluşturmasıydı...

ABD Büyükelçisine Bağlı "Milli" Eğitim!

ABD/Batı Evanjelist ittifakı, Türkiye'yi ekonomik sömürge çemberine dâhil ettikten sonra, ileride ülkeyi yönetecek beyinleri de kontrol altına almak istiyordu. Bu bağlamda ABD ile Türki-

ye arasında 27 Aralık 1949 yılında çok ilginç bir anlaşmaya imza atıldı. Cumhurbaşkanı İsmet İnönü ve Başbakan Hasan Saka'nın imzalarının bulunduğu 'Fulbright Komisyon Anlaşması' ile Türk eğitim sistemi resmen ABD'nin kontrolüne girdi. Anlaşma sonrası, pek çok Amerikalı 'araştırmacı' ve 'uzman' sıfatlarıyla milli eğitim teşkilatının çeşitli birimlerinde istihdam edildi.

Fulbright Programı, Jemes William Fulbrigh isimli ABD'li bir senatörün hazırladığı ve 155 ülkeyi kapsayan eğitim programıydı. Ancak projenin asıl amacı; hedef ülkelerin beyin takımını eğiterek küresel yerli işbirlikçiler yetiştirmekti.

Jemes William Fulbrigh, Oxfort Üniversitesinde eğitim gören dini bütün bir Protestan'dı. Fulbrigh hakkında İngiltere Yabancılar Ofisi (British Foreign Office) için hazırlanan gizli raporda,[137] William Fulbrigh'ın *"çok özel ve seçkin"* birisi olduğu özenle vurgulanıyordu.

Tüm eğitim aşamalarını küresel seçkinlerin okullarında tamamlayan Jemes William Fulbright, 1942'de önce ABD Temsilciler Meclisi'ne seçildi. Kısa sürede ABD ve küresel siyasetin önde gelen isimlerinden biri oldu. Nitekim başta Birleşmiş Milletler olmak üzere, küresel kurumların oluşturulmasında önemli roller üstlendi.

Senatör J. William Fulbright, İkinci Dünya Savaşı'ndan bir yıl sonra *"eğitim ve kültürel değişim yoluyla ülkeler arasında ortak bir anlayış geliştirmek"* amacıyla Amerikan Kongresi'ne bir kanun teklifi sundu. Nitekim o kanun teklifi kısa sürede yasalaşırken, bu doğrultuda tam 155 ülke ile çeşitli eğitim anlaşmaları yapıldı.

Programa göre Amerikalı öğrenciler ve sanatçılar, dünyanın birçok yerinde eğitim ve araştırma imkânlarından yararlanacak, dünyanın dört bir yanından gelen öğrenci, öğretmen ve akademisyenler ise Amerika'da eğitim alabileceklerdi.

Tüm devletlerin 'faydasına' gibi görünen bu program, aslında ABD'nin anlaşma yaptığı ülkelerde CIA ajanlarının 'araştırmacı' ve 'uzman' kimlikleri altında istihdam edilmesini amaçlıyordu. Mesela söz konusu anlaşmadan sonra Türkiye'deki ABD misyonlarında görevlendirilen hemen tüm CIA ajanları, çalışmalarını 'araştırmacı' ve 'uzman' etiketleri altında yürüttüler. Aynı zaman-

137 Thomas E. Hachey, American Profiles on Capitol Hill: A Confidential Study for the British Foreign Office in 1943, S. 151.

da 'eğitim için' Amerika'ya gelen yabancı öğrenciler ise, eğitim sonrasında döndükleri ülkelerinde ABD'nin gönüllü kültür 'elemanları' oldular.

İşin ilginç yanı, Fulbright Komisyon Anlaşması diğer Avrupa ülkelerinde sadece karşılıklı öğrenci transferi şeklinde uygulanırken; Türkiye için durum biraz farklıydı. Türkiye'deki Fulbrigt Komisyonu sadece ABD'de eğitim görmek isteyenlere burs olanağı sağlamakla kalmıyor, doğrudan Türkiye'nin 'milli' eğitimini yönlendirecek faaliyetler yürütüyordu. Zira Fulbrigt Komisyon Anlaşması, Türkiye'ye yardımı öngören 27 Şubat 1946 tarihli 'Kredi Anlaşması' kapsamında yapılmıştı.

Söz konusu komisyonun asıl görevi; ABD'nin 'modern eğitim müfredatını' Türkiye'ye uyarlayarak Türk çocuklarının ilk, orta ve lisede okuyacağı derslerin müfredatını yani ders kitaplarının içeriğini belirlemekti. Kitaplarda hangi konuların yer alacağına, hangi sınıfta hangi derslerin okutulacağına, kısacası çocuklarımızın nasıl yetiştirileceğine Amerikalılar bir şekilde müdahale ediyordu.

Türkiye ile ABD arasında imzalanan Fulbright Komisyonu Anlaşması gereği, sekiz kişiden mütevellit bir komisyon oluşturuldu. Anlaşmanın uygulamasını işte bu 8 kişilik komisyon yürütecekti. Komisyon üyelerinin dördü Amerikalı, dördü de Türk'tü. Komisyonun başkanı ise Amerika Birleşik Devletlerinin Ankara Büyükelçisiydi...

Komisyondaki Türk-ABD üye sayısı eşit olmasına rağmen, anlaşmaya ilginç bir madde eklenmişti. Buna göre, komisyon herhangi bir konuda karar verirken oylar 4 evet, 4 hayır çıkarsa; komisyonun başkanı olan Amerikan büyükelçisinin vereceği oy belirleyici olacaktı.

Evanjelist misyonerlerin 1820'den beri Hıristiyanlaştıramadığı Türk gençleri, şimdi Milli Eğitim Bakanlığı eliyle Evanjelistlerin istediği tarzda yetiştirilecekti. Mesela bu anlaşmayla birlikte, hiçbir ders kitabında başörtülü ya da sakallı bir Türk ailesine yer verilmezken, insanın maymundan geldiğini iddia eden Evrim Teorisi rahatlıkla müfredata girebiliyordu.

İşin tuhaf yanı; Türkiye ile Amerika Birleşik Devletleri arasında 27 Aralık 1949 tarihinde imzalanan antlaşmayı, o tarihten günümüze kadar olan süreçte kurulan hükümetlerin hiçbirisi kaldırmaya cesaret edememişti. Her ne kadar Ak Parti iktidarı döneminde

komisyondaki ABD'li sayısı 3'e indirilmiş olsa bile, komisyonun başkanlığını yine ABD büyükelçisi yapmaya devam ediyordu.

Fulbright Komisyonu Anlaşması ile ilgili Milli Eğitim Bakanlığı'na yazılı başvuruda bulunarak, *"söz konusu anlaşma neden iptal edilmiyor, neden diğer ülkelerin aksine ABD Büyükelçisi sadece Türkiye'deki komisyona başkanlık ediyor?"* diye konu hakkında bilgi istedim.

Milli Eğitim Bakanlığı Uluslararası Anlaşmalar ve Burslar Daire Başkanlığı tarafından 22.11.2017 tarihinde verilen cevabı objektiflik gereği aynen aktarıyorum: *"Fulbrigt Komisyonu iki hükümet arasında imzalanan anlaşma ile kurulmuştur. 70 yıllık tarihi geçmişe sahip komisyonun amacı; iki ülke arasındaki karşılıklı anlayışı kültürel değişim yoluyla güçlendirmektir. Türk ve Amerikan vatandaşlarına bu program sayesinde Amerika ve Türkiye'de ders vermeleri, öğrenim görmeleri ve araştırma yapma imkânı sağlamaktadır. Bu çerçevede Fulbrigt Komisyonu kurulduğundan bugüne kadar yaklaşık bin 900 Amerikalı ile 4 bin Türk öğrenci ve akademisyeni burs vererek desteklemiştir. Fulbrigt Komisyonu'nun faaliyetlerini denetleyen, kural ve politikalarını belirleyen yönetim kurulu, dört Türk, dört Amerikalı üyeden oluşmaktadır. Komisyon, faaliyetleri hakkında her yıl bir rapor hazırlayarak Türk ve Amerikan hükümetlerine sunmaktadır. Fulbrigt programı, karşılıklı ilişkilerin güçlendirilmesini hedefleyen ve çeşitli alanlarda öğrenci ve akademisyen yetişmesini sağlayan bir burs programıdır. İddia edildiği gibi eğitim sistemimizi şekillendiren, müfredatımızı belirleyen bir program değildir"*

Ne var ki Milli Eğitim Bakanlığı; *"bu anlaşma neden iptal edilemiyor ve madem bu bir eğitim anlaşması, komisyona neden diplomatik kimliği bulunan ABD Büyükelçisi başkanlık ederken, iki de ABD Dışişleri Bakanlığı yetkilisi bulunuyor?"* gibi sorularımızı yanıtsız bırakmıştı. Çünkü bu komisyon, Bakanlığın iddia ettiği gibi masum bir 'eğitim gönüllüleri' değil, Türkiye'nin milli eğitim sistemini dizayn eden emperyalist bir yapılanmaydı.

Bu gerçeği görmek için anlaşmanın küresel alandaki uygulama sonuçlarına bakmak yeterli olsa gerek. Söz konusu Fulbrigt Komisyonu sayesinde 155 ülkeden şimdiye kadar tam 300 bin kişi[138] ABD'de eğitilerek ülkelerine gönderildi. Bu kişiler arasında 28 devlet veya hükümet başkanı, bir BM Genel Sekreteri ve yüzbinlerce üst düzey bürokrat çıktı.

---

138 http://fulbright.state.gov/uploads/80/52/8052426b30e4a3b1e628bfccfd8bbaab/2010-Fulbright-fact-sheet.pdf.

Kozmik Karargah

Amerika Birleşik Devletleri, 1945'ten sonra adım adım Türkiye'nin kritik kurumlarına sızarken, siyasi iradeye doğrudan müdahale edebilecek mekanizmaları kurmayı da ihmal etmiyordu. Amerikan yönetimi, Marshall Yardım Programı ve Truman Doktrini'ni bahane ederek Türkiye'nin kalbinde adeta küçük bir Amerika oluşturmak istiyordu. Mesela 10 Ağustos 1947'de kurulan Joint American Military Missin For Aid To Turkey (JAMMAT) isimli gizli askeri yapılanma, bu planın en önemli aşamalarından biriydi...

Kurulduktan sonra hemen Ankara'nın göbeğine yerleşen ve bugüne kadar da tam dört kez isim değiştiren JAMMAT, sözde Amerika'nın Türkiye'deki askeri faaliyetlerini koordine edecek, yapılan Marshall yardımlarını denetleyecek ve olası Sovyet işgaline karşı Türkiye'nin savunma stratejisini oluşturacaktı!

Oysa gerçekte durum hiç de öyle değildi. Çünkü bu örgüt, bir yardım kuruluşu görüntüsünden ziyade, Türkiye'nin damarlarına sızmaya çalışan bir virüsü andırıyordu.

JAMMAT'ın kullandığı binanın en üst katında 'çok gizli' bir bölüm vardı. ABD Özel Kuvvetleri tarafından çok sıkı korunan bu birime birkaç ABD'li uzman dışında kimse giremiyordu. Türk yetkililerinin denetimi dışında olduğu için de, Amerikalıların bu kozmik katta ne yaptıklarından hiçbir Türk siyasi ve askeri yetkili haberdar değildi.

10 Ağustos 1947 yılında önce Türk-Amerikan Yardım Misyonu (American Military Missin For Aid To Turkey-AMAT) ismiyle kurulan bu örgüt; Ekim 1949'da isim değiştirerek Joint American Military Missin For Aid To Turkey (JAMMAT) oldu.

ABD-Türkiye Askeri Yardım Kurulu Başkanlığı (JAMMAT) ismiyle faaliyetlerine devam eden örgüt, Gülhane Askeri Hastanesi'nin sol yanındaki anayolun solunda ve Seferberlik Tetkik Kurulu'nun bitişiğindeki bir binada faaliyet gösteriyordu.

Ancak ilginçtir, örgütün yönetim yeri Türkiye Büyük Millet Meclisi'ndeydi.[139] Ayrıca Türk Genelkurmay Başkanlığı içerisinde de JAMMAT'a ait özel bir oda vardı. Bunun anlamı şuydu: Örgüt hem askeri hem de siyasi konularda olup biten her şeyden anında haberdar olmak istiyordu.

---

139 Ecevit Kılıç, Özel Harp Dairesi, Güncel Yayıncılık, İstanbul, 2007, S. 103.

Bu durum tam 11 yıl sürdü. JAMMAT'ın TBMM'den yönetilmesinden rahatsız olan dönemin Başbakanı Adnan Menderes, bu gizemli Amerikan kuruluşuna yeni bir yer aramaya başlamıştı. Zaten JAMMAT da ısrarla başka bir yer istiyordu.

Menderes, bu işle ilgilenmesi için Dışişleri Bakanı Fatin Rüştü Zorlu'yu görevlendirdi. Ne tesadüftür ki, bu tarihlerde ayrı bir yer talebinde bulunan bir başka kurum daha vardı. JAMMAT'ın eğitip büyüttüğü, derin NATO yapılanmasının Türkiye'deki beyni olan Özel Harp Dairesi...

Hem Özel Harp Dairesi'nin, hem de JAMMAT'ın taleplerinin aynı anda gelmesi ilginçti. Nitekim bu eşgüdümlü yer talebinde bulunmanın perde arkası sonradan anlaşılacaktı. Zira iki kurum da aynı binada kalmak istediklerini belirtiyordu. Sonuçta Menderes ve Zorlu, *"daha ekonomik olacağı"* gerekçesiyle bu talebe boyun eğmek zorunda kaldı.

Aslında Özel Harp Dairesi (ÖHD) ve JAMMAT, birbirine hiç de yabancı kuruluşlar değildi. Özel Harp Dairesi'nin tüm ihtiyaçları, sözde bu Amerikan yardım kuruluşu tarafından karşılanıyordu. Dahası, ÖHD'nin tüm faaliyet ve projeleri de JAMMAT'ta görevli Amerikan istihbarat subayları tarafından belirleniyor, uygulamaya konuluyordu.

JAMMAT'ın ÖHD ile ilgilenen biriminin adı 'J-3'tü. Yani Askeri Harekat Başkanlığı... Türk Silahlı Kuvvetleri'nin en gizli birimi olan ÖHD'nin hemen tüm projeleri, işte JAMMAT'ın bu 'J-3' birimi tarafından belirleniyordu.

Yıl 1958'i gösterdiğinde JAMMAT ve ÖHD'ye yer bulunmuştu. İki kurum Genelkurmaya bağlı Zırhlı Birlikler Okulu'na taşınacaktı. Bina derhal boşaltıldı. Böyelece hem JAMMAT, hem de ÖHD aynı binada faaliyet gösterecekti.

Bu arada JAMMAT'ın adı da değişmişti. Örgütün bu seferki ismi, Joint United States Military Mission Aid To Turkey (JUSMMAT) olmuştu. Dahası, örgütün bünyesinde faaliyet yürüten 40 askeri istihbarat subayının yanı sıra; 'askeri danışman' adı altında onlarca CIA ajanı daha çalışmaya başlamıştı.

Mesela, 1958'de Amerikan Deniz Kuvvetleri'nin Türkiye'ye gönderdiği askeri ataşelerden Fred Haynes bunlardan biriydi. Gerilla ve kontrgerilla uzmanı olan Haynes, çoğu zaman sivil geziyordu. Ancak 27 Mayıs 1960 darbesinin mimarlarından-

dı. Amerikan Elçiliği ile Milli Birlik Komitesi arasında irtibatı o sağlıyordu. Darbe bildirisini okuması için Alparslan Türkeş'i 27 Mayıs sabahı radyo evine götüren Fred Haynes'tan başkası değildi.[140]

ABD'nin Türkiye'deki tüm askeri yapılanması, başkent Ankara'da çok stratejik Türk askeri tesisleri ile yan yana bulunan JUSMMAT'tan kontrol ediliyordu. Sinop Radar Üssü, Karamürsel Radar Üssü ve İncirlik Askeri Hava Üssü gibi Amerikan/NATO üstlerinin tüm kontrolleri bu kozmik karargahtan yapılıyordu.

JUSMMAT, sadece ABD'nin Türkiye'de bulunan askeri üstlerini yönetmekle kalmıyor, 1948 yılından itibaren Türk askerini kendi stratejileri doğrultusunda eğitmeye de başlıyordu. JUSMMAT'ın Havacılık Birimi 'Foreign Mission Squadron' ya da diğer adı ile USAFG, Türk Hava Kuvvetleri'ne ucuş konularında eğitimler verdi.

Aynı gurup, Balikesir, Diyarbakır, Bandırma, Eskişehir, Merzifon, Batman, Adana (İncirlik) ve İzmir (Çiğli) hava üslerinin de modernizasyonu, tasarımı ve inşası konusunda Türkiye'ye bilfiil yardım etti.

Elbette *"bu yardımlarda ne var"* diyebilirsiniz. Ama işin aslı göründüğünden farklıydı. 'Askeri yardım' ve 'danışmanlık' programları kapsamında, Türk Silahlı Kuvvetleri'nin tüm askeri sırları birer birer CIA'nın eline geçiyordu. Zira hem TSK'nın envanterindeki mevcut silahlar, hem de Savunma Sanayi Müsteşarlığı'nın yapacağı yeni silah alımları JUSMMAT'ın bilgisi dâhilindeydi. Hatta artık TSK'daki terfiler de Amerikalıların yakından ilgilendiği en önemli konuların başında geliyordu.

Türkiye, 1945'ten sonra siyasi ve ekonomik olarak ABD'nin dümen suyuna girdiği gibi, askeri olarak da resmen kuşatılıyordu. Türkiye'nin NATO'ya üye olmasıyla birlikte kuşatma artarak devam etti. NATO üyeliği çerçevesinde yapılan Status Of Forces Agreement (SOFA) Antlaşmaları sayesinde, yine 'askeri danışman' adı altında yüzlerce yeni CIA ajanı Türkiye'ye geldi. Üstelik 'askeri danışman' statüsünde Türkiye'ye gelen ABD'li askerlerin diplomatik dokunulmazlıkları olduğu için de, suç işledikleri zaman yargılamaları bile yapılamıyordu.

---

140 Takvim Gazetesi, 2 Ekim 2010.

SOFA, NATO üyesi bir ülkenin askeri personeline, ailelerine ve bunlara bağlı kişilere, bir başka NATO üyesi ülkede konuşlanmaları durumunda özel statüler veriyordu. Bu nedenle SOFA dokunulmazlık zırhına bürünen ABD askerleri, sadece Türkiye'de değil, görevli oldukları tüm ülkelerde istedikleri gibi at oynatabiliyordu.

Türkiye 10 Mart 1954'de SOFA ve buna bağlı birkaç askeri anlaşmaya daha imza attı. Bundan sonra ülkedeki Amerikan varlığı her geçen yıl artış gösterdi. Mesela 1959'a gelindiğinde ülkede 20 değişik Amerikan askeri komuta birimi ve bunlara bağlı sivil örgütler bulunuyordu. Sadece JUSMMAT altında bin 200'den fazla Amerikalı çalışıyordu.

İşin ilginç tarafı, sözde askeri yardımları koordine etmek için Türkiye'de konuşlanan JUSMMAT, Kıbrıs müdahalesinden sonra ABD'nin Türkiye'ye yaptığı yardımları kestiğini açıklamasına rağmen, 'olmayan yardımın kurulu' görevini yürütmeye devam ediyordu.

Ankara'daki CIA Ordusu

JUSMMAT, Türkiye'deki Amerikan varlığının en karanlık yapılanmalarından biriydi. Türkiye, daha henüz NATO'ya üye olmadan Gladio yapılanmasıyla bu örgüt sayesinde tanıştı. Zira sözde bir 'askeri yardım kuruluşu' olarak görünmesine rağmen, JUSMMAT'ın Türkiye'de en çok ilgilendiği kurumların başında Milli Amele Hizmetleri[141] ile Özel Harp Dairesi (ÖHD) geliyordu.

Türkiye'de kendisine bağlı derin bir yapı oluşturmak isteyen ABD, JUSMMAT aracılığıyla güvendiği subayların MİT'in ve ÖHD'nin başına, ya da bu iki teşkilattaki kritik noktalara gelmelerini sağlıyordu. Çünkü hem MİT'in, hem de Özel Harp Dairesi'nin maaşları JUSMMAT bütçesinden ödeniyordu.[142] Ta ki 1973'e kadar...

Bu yüzden olsa gerek, 1962-1964 ile 1966-1971 yılları arasında iki kez MİT müsteşarlığı yapan General Fuat Doğu, *"Ben*

141 MİT'in o dönemdeki adı 'Milli Amele Hizmetleri' (MAH) idi.
142 Eski Dışişleri Bakanlarından İhsan Sabri Çağlayangil, bunu basına açıkça itiraf etmişti (Takvim Gazetesi, 2 Ekim 2010)

MİT müsteşarlığı yapmadım, CIA'nın şube müdürlüğünü yaptım"[143] diyerek tarihi bir itirafta bulunacaktı.

Daha önce de vurguladığımız gibi, bir Amerikan 'yardım kuruluşu' olarak kurulan ve bugün de faaliyetlerine devam eden JUSMMAT, sık sık isim değiştirerek kendini gizlemeyi başardı. Türkiye'nin tüm denetleme mekanizmalarının dışında çalışan örgüt, son isim değişikliğini 1994 yılında yaptı. JUSMMAT'ın ismini değiştirdiği bu tarih, Türkiye'deki faili meçhullerin en yoğun olduğu ve Avrupa ülkelerinde Gladio'nun tartışıldığı yıllara denk gelmesi de ilginçti.

Ankara'daki karargahı Kara Kuvvetleri Komutanlığı'nın hemen yanında bulunan JUSMMAT, 1 Mayıs 1994 yılında ismini 'Office Of Defense Cooperation Turkey-ODC-T' yani *"Türkiye Savunma İşbirliği Ofisi"* olarak değiştirdi. Daha doğrusu, Türkiye'deki varlığını gizlemek için örgütü kapatmış gibi gösterdi. Yeryüzünü uydudan fotoğraflayan Google Earth da, 2006 yılından itibaren bu kuruluşun görünmemesi için o mevkiyi flulaştırdı.

Office of Defense Cooperation (ODC), Türkiye'nin dışında 40 ülkede daha faaliyet gösteriyor. Ancak Türkiye'nin ODC için ayrı bir önemi var. Zira ODC'nin dünyada ABD büyükelçilikleri dışında yerleşik olduğu tek ülke Türkiye. ODC, diğer ülkelerin tümünde ABD elçilik binalarının içerisinde faaliyet yürütüyor.

Ayrıca ODC, diğer ülkelerde büyükelçilik içinde bir ataşelik düzeyinde ve başında en fazla bir albay var. Oysa Türkiye'de tamamen bağımsız bir kuruluş olarak varlığını sürdürüyor ve başında ise bir tuğgeneral bulunuyor. Dolayısıyla Türkiye'deki gerçek Amerika'nın, aslında ABD Büyükelçiliği değil, ODC-T olduğunu söylemek hiç de abartı olmasa gerek...

ODC-T'nin başında bulunan tuğgeneral rütbesindeki komutan, Pentagon'un Türkiye'deki tek ve en yetkili ismi durumunda. İsmi protokol listesinde *"ABD'nin Türkiye Kıdemli Askeri Temsilcisi ve Savunma Ataşesi"* olarak geçiyor. ABD ile Türkiye arasında yapılan tüm askeri anlaşmalara imza atma yetkisi bulunuyor. Türk Milli Savunma Müsteşarlığı'nın yapmış olduğu tüm silah ihalelerinde ODC-T'nin başındaki bu komutanı görmek mümkün. Zaten Savunma Sanayii Müsteşarlığı da ODC ile aynı yerleşkede bulunuyor.

---

143 Sabah Gazetesi, Mahmut Övür, 30 Aralık 2016.

ODC-T, Askeri satınalma konularında Türk askeri yetkililerine 'seminerler' düzenleme bahanesiyle Türkiye hakkındaki tüm ekonomik, sosyal ve askeri verileri rahatlıkla toplayabiliyor. Türkiye'nin ürettiği milli silahları ve Türkiye'nin üçüncü ülkelerle yapmış olduğu savunma sanayi anlaşmalarını da yakından takip ediyor.

Konum olarak Kara Kuvvetleri Komutanlığı, Özel Kuvvetler Komutanlığı, Savunma Sanayii Müsteşarlığı, Merkez Orduevi ve Kara Harp Okulu gibi çok önemli Türk askeri varlığının tam ortasında bulunan ODC-T, adeta TSK'yı gözetleyen bir işgal ordusu niteliğinde...

Office of Defense Cooperation'ın başında bulunan tuğgeneral, sadece Amerika'nın Türkiye'deki en üst düzey askeri yetkilisi değil, çevre ülkelerde de en yetkili Amerikan askeri pozisyonunda bulunuyor. Yani Avrupa'nın diğer ülkelerinde faaliyet gösteren tüm ODC askeri güçlerinin de komutanı. Ayrıca Avrupa Müttefik Kuvvetler Komutanı'nın temsilcisi olduğunu da vurgulayalım...

1947 yılından beri Türkiye'de faaliyette bulunan Office of Defense Cooperation (ODC), Amerikan Savunma Bakanlığı Pentagon'a bağlı ve bakanlığa doğrudan rapor verme yetkisine sahip. ODC'nin ambleminde 13 yıldızlı ilginç bir amblem bulunuyor. Bu yıldızların her biri, sözde Amerika'nın 13 istihbarat kuruluşunu temsil diyor. Ancak yıldızlar, toplamda yeni bir yıldız olacak şekilde çizilmiş. Yıldızlar birleştirildiğinde ise, dünyayı yöneten Siyonist Örgüt B'nai B'rith'in üye kayıtlarında kullandığı altı köşeli Süleyman Mührü oluyor. Yani bildiğimiz İsrail bayrağı...

ODC-T konusunda görüşlerine başvurduğum askeri kaynaklar, söz konusu bu gizli yapılanmanın ülkemizin bağımsızlığına büyük gölge düşürdüğü konusunda hemfikir. ODC ile ilgili çok ilginç değerlendirmelerde bulunanlar oldu.

Adının açıklanmasını istemeyen ve yıllarca Genelkurmay Başkanlığı'nın kritik birimlerinde görev yapmış emekli bir general ODC'yi şöyle değerlendiriyor: *"Amerika, bu örgütün adının sonuna bulunduğu ülkenin adını ekleyerek o ülke ile savunma işbirliği amacıyla var olduğu izlenimini vermektedir. Evet, görünüşte öyledir ancak işin aslı başkadır. ODC, Pentogon bünyesinde faaliyet gösteren CIA, DIA, NSA vs. gibi 13 istihbarat ve müdahale örgütünün işbirliği ofisidir. ABD, bu kuruluş sayesinde faaliyet yürüttüğü ülkeleri*

kontrol eder. ODC'nin sonuna konulan ülke ismi sadece bulunduğu ülkeyi vurgulamaktadır"

Özel Harp Dairesi'nde yıllarca 'psikolojik harekat' konusunda ders vermiş bir sivil kaynak ise ODC-T'yi şöyle anlatıyor: *"Özel Harp Dairesi'nin, ODC'nin ilk ismi olan JAMMAT binasında kurulduğunu biliyorum. Amerikan Özel Harekat Kuvvetleri Army Special Operations Forces (ARSOF) ile bizim dairenin eğitimleri aynıydı. Çünkü ÖHD subayları, Amerikan Özel Harekat Kuvvetleri'nin eğitim talimnamesi doğrultusunda yetiştiriliyordu. ODC ve Özel Harp Dairesi Komutanlığı arasında organik bir bağlantı olduğunu söylemek, pek hayalci olmayacaktır."*

Bugün ODC örgütlenmesi sadece Türkiye'de değil, hemen tüm İslam ülkelerinde mevcut. Mesela Pakistan'da Office of Defense Representative (ODRP), Bahreyn, Mısır ve Umman'da, Office of Military Cooperation (OMC), Kuveyt'te Office of Military Coop (OMC-K), Katar, Eritre, Birleşik Arap Emirlikleri ve Djiboute'de U.S. Liaison Office (USLO) ve Suudi Arabistan'da da U.S. Military Training Mission (USMTM) adıyla faaliyet yürütüyor.

NATO'nun Gizli Orduları

Amerika Birleşik Devletleri öncülüğünde kurulan North Atlantic Treaty Organization (NATO), şüphesiz sadece bir cephenin 'ortak savunma' kuruluşu olmaktan ibaret değildi. NATO, aynı zamanda 'gizli ordularla' ülkelerin yönetilmeye çalışıldığı küresel bir devlet yapılanmasıydı.

Üye ülkelerde 'gizli ordular' kurulması, NATO antlaşmasının gizli hükümleri arasındaydı. NATO'nun 1949'daki ilk antlaşmasında 'Gladio' örgütlenmesini öngören gizli bir maddenin varlığı, NATO eski Genel Sekreteri ve İngiliz politikacı Lord Carrington'un Newsweek dergisindeki röportajıyla ortaya çıkmıştı.

Bu gizli maddeye göre NATO'ya üye olmak isteyen devlet, komünizme karşı mücadele edecek bir 'derin devlet kuruluşu' oluşturmak zorundaydı. Bu örgütte yer alacak kadrolar gizli tutulacak, gizlilik içinde çalışacak ve yaptıkları eylemlerden dolayı cezalandırılamayacaklardı.

Dolayısıyla ülkelerin üyelik başvuruları, bu koşul onaylandıktan sonra kabul ediliyordu. Ancak komünizmle mücadele için kurulduğu iddia edilen bu yapılar, aslında küresel sermaye oligarklarının NATO şemsiyesi altında oluşturdukları gizli işgal ordularıydı.[144]

NATO'nun kuruluşuyla birlikte, Sovyet tehdidi bahane edilerek üye ülkelerin olası bir Sovyet işgaline karşı mücadele edecek CIA kontrolünde 'anti-komünist' gizli kuvvetler oluşturuldu.[145] Her NATO ülkesinde farklı isimlerle kurulan ve bizzat ABD tarafından finanse edilen bu yaraltı örgütleri, sözde olası bir Sovyet işgali durumunda sabotaj ve gerilla eylemleri gerçekleştirecek, sivil halkı örgütleyerek mukavemet gücü oluşturacaklardı...

Gizli yapılanmalarda yer alacak unsurların eğitimi Amerikan Merkezi Haberalma Örgütü CIA ve İngiltere Gizli Servisi MI6 tarafından sağlandı. Şüphesiz bu proje, sadece askeri yapılanmayı öngörmekten ibaret değildi. Kamuoyunu yönlendirip yönetecek tüm baskı unsurları da bu gizli yapılanma içerisindeki yerini alacaktı.

Böylece NATO üyesi her ülkede komünizmle mücadele edecek silahlı ve politik ayakları olan istihbarat örgütlenmeleri ve güvenlik kuruluşları içinde faaliyet gösterecek medya, sivil toplum örgütleri ve siyasi yapılardan oluşan geniş bir ağ oluşturuldu.

CIA tarafından üye ülkelerde kurulan ve finansmanları sağlanan bu gizli örgütlere, her ülkede farklı isimler verildi. Mesela İtalya'da Gladio, Yunanistan'da B-8 veya Sheep Skin (Koyun Postu), Belçika'da SDRA-8, Hollanda da NATO Command, Almanya'da Gehlen Harekatı, Stay Behind ya da Sword, Avusturya'da Schwert, Fransa'da Rüzgar Gülü, İngiltere'de ise Secret British Network isimleri kullanıldı.[146]

Genel olarak 'Gladio' diye adlandırılan bu 'devlet içerisinde devlet' yapılanmaları, üstelik sadece NATO üyesi ülkelerde değil; Avusturya, İsveç, Norveç ve Finlandiya gibi NATO üyesi olmayan diğer ülkelerde de kurulmuştu. Bütün bu gizli yapılanmaların merkezi ise, küresel operasyonların yürütüldüğü Brüksel'deki NATO karargâhıydı.

---

144 Jens Mecklenburg, Gladio, Gerilim Stratejisi ve Radikal Antikomünizm, Gladio Nato'nun Gizli Terör Örgütü, Sorun Yayınları, İstanbul, 2000, S. 57.

145 Olaf Goebel, *"Federal Almanya'da Gladio"*, Gladio Nato'nun Gizli Terör Örgütü, Yayına Haz: Jens Meclenburg, Sorun Yayrnları, İstanbul, 2000, S. 55.

146 Mark Zepezauer, CIA'nın Büyük Operasyonları, Çev: Hasan Bögün, Kaynak Yayınları, S. 34.

Latince'de 'kılıç' anlamına gelen 'Gladio' sözcüğünü isim olarak kullanan örgüt, Amerikan ve İngiliz kontrgerilla örgütlenmesi olan 'Stay Behind' tarafından 1952 yılında hayata geçirildi. Bu bağlamda örgütün ilk eğitim kampı İtalya'nın Sardunya Adası'nda kuruldu. Resmi adı Müttefik Koordinasyon Komitesi (Allied Coordination Committee) idi.[147]

NATO üyesi ülkelerde, gerektiğinde örgütün kullanması için çeşitli bölgelerde silah ve mühimmat depoları oluşturuldu. Ağırlıklı olarak CIA tarafından kontrol edilip yönetilen ve finansmanı sağlanan Gladio yapılanmaları, 1956 yılına gelindiğinde adeta ABD için casusluk ve özel operasyonlarda kullanılan birer şebeke haline geldiler. Zira küresel sermaye oligarklarından David Rockefeller ailesi böyle istiyordu.

Şüphesiz mülkiyet sistemine dayanan global bir dünyada, hiçbir şey ekonomik nedenlerden bağımsız olarak düşünülemezdi. Mesela ABD'nin dünya jandarmalığına soyunma fikri, küresel para baronlarından Rockefeller ailesine aitti.

Bugün dünyanın pek çok ülkesinin bütçesinden daha fazla paraya sahip olan Rockfeller Vakfı, 1956'da Pentagon'un 'Özel Savaş Birlikleri' kurmasını öneriyordu. Çünkü sermaye oligarklarının servetlerini güvence altına almanın başka yolu yoktu. Dünyanın neresinde olursa olsun, küresel sermaye akışı tehlikeye düştüğünde derhal müdahale edebilecek kabiliyete sahip özel birliklerin kurulması şarttı.

Nitekim de öyle oldu. Dönemin ABD Başkanı Dwight D. Eisenhower, Rockefeller ailesinin önerisini dikkate aldı. Hemen Stratejik Müdahale Birlikleri (STRAC) kuruldu. Bunlara dünyanın çeşitli bölgelerinde ABD çıkarlarına karşı gelişen mücadeleleri bastırma görevi verildi. Fort Bragg'da konuşlandırılan STRAC, ABD'nin ilk 'Özel Savaş Yerüstü Birlikleri' olmuştu. ABD'nin çeşitli ülkelerdeki kara, hava ve deniz kuvvetlerinin bir bölümü bu amaç doğrultusunda yeniden eğitilip STRAC'ın uzantısı haline dönüştürüldü.

NATO üyesi devletlerin içerisinde oluşturulan bu 'devlet içinde devlet' yapılanmaları, normalde sadece savaş durumunda devreye sokulacak olmalarına rağmen, politik tercihlerin oluşturulmasında, ülke politikalarının dizayn edilmesinde ve darbeler

147 Indro Montanelli, Mario Cervi, L'Italia Degli Anni Di Diombo. Storia d'Italia, Milano: Rizzoli Editore, 1991, P. 243.

yoluyla iktidar değişikliklerinin gerçekleşmesinde önemli görevler üstlenen gizli ordular haline geldiler.

Askeri vesayete dayalı bir sistem ve Batı'nın seküler yaşam tarzının devamı için gerektiğinde suikastlar yapılması, 'Kontrollü Gerilim Stratejisi' yürütülerek ülkelerin istikrarsızlaştırılması, gizli servislerle işbirliği yapılması gibi faaliyetler, Gladio'nun oluşturulmasına ilişkin NATO'nun ek maddelerinde açıkça yer alan hususlardı.[148]

Gladyo tipi örgütlenmelerin iki ayağı vardı. Görünürdeki temsilcileri 'Özel Komando' birlikleriydi. Perde arkasındakiler ise 'vatan sevgisi' istismar edilerek kandırılan, genelde 'katı milliyetçilerden' oluşan ve kural olarak hiçbir yasaya bağlı olmayan köylere kadar inmiş gizli örgütlenmelerdi. Yeraltı unsurları, kural olarak kirli işlere bulaşmış kişilerden oluşuyordu. Bu örgütler yıllarca bulundukları ülkelerde ABD ve CIA işbirliğiyle birçok karanlık olaya ve cinayete, katliama, suikasta, darbeye imza atmıştı...

Devlet Eliyle Terör

NATO'ya üye ülkelerdeki Gladio yapılanmaları, aslında NATO'nun kurulmasından iki yıl önce planlanmıştı. İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra yeni bir dünya düzeni kurmak isteyen küresel sermaye oligarkları, savaş ve kargaşalardan elde ettikleri sermayelerini güvence altına almak için dünyanın her yerinde gizli müdahale ekipleri oluşturmak istiyordu. Bunun için de kendi elleriyle besleyip büyüttükleri 'komünizm' canavarı bahane edilecekti. Öyle ya, Hitler'i Sovyetlerle savaştırıp silah sanayinden milyar dolarlar kazandıktan sonra, şimdi yeni kazançlar için yeni bir düşmana ihtiyaç vardı...

İşte bu nedenle Marshall Yardım Planı'ndan sadece dört ay sonra, yani 19 Aralık 1947'de Harry Truman başkanlığındaki ABD Ulusal Güvenlik Konseyi, *"NSC-4A"* kodlu bir kararname çıkardı. Söz konusu kararnamenin 'çok gizli' ekinde, Amerika Birleşik Devletleri'nin komünizme karşı politikalarını desteklemek üzere Merkezi İstihbarat Teşkilatı'na (Central Intelligence Agency-CIA) gizli psikolojik eylemlere başlaması talimatı veriliyordu.

148 Dario Azzellni, İtalya'da Gladio, Gladlo Nato'nun Gizli Terör Örgütü, Yay. haz. Jens Meclenburg, Sorun Yayınları İstanbul, 2000, S. 35.

Ancak CIA'nın tüm dünyada örtülü operasyonlar yapabilmesi için asıl ilginç kararname, 1948'in Haziran ayında imzalanacaktı. ABD Dışişleri Bakanlığı'nın Siyaset Planlama Müdürü ve aynı zamanda Marshall Planı'nın da mimarı olan George Kennan'ın hazırladığı *"NSC-10/2"* kodlu bu kararname, CIA'ın küresel alanda yaptığı ya da yapacağı tüm örtülü savaş yöntemlerini meşru ve sınırsız hale getiriyordu.[149]

18 Temmuz 1948 tarihinde yürürlüğe giren ABD ulusal Güvenlik Konseyi'nin (National Security Council) 'Directive on Office of Special Project' isimli bu Pentagon belgesinde, ABD'nin gizli harekât yöntemleri şöyle sıralanıyordu: *"Doğrudan önleyici eylemlerde bulunma; bu amaçla propaganda, ekonomik savaş, sabotaj, anti sabotaj, tahrip, tahliye gibi tedbirlere başvurmak, düşman yönetimleri devirmek; bu amaç doğrultusunda teröristlere, direniş hareketlerine, sığınmacı gruplara destek vermek..."*

Daha sonra NATO'nun gizli yeraltı örgütlenmelerinin de omurgasını oluşturacak olan *"NSC-10/2"* kodlu belge, CIA'nın örtülü operasyonlarının deşifre olması halinde ne yapılması gerektiğini de içeriyordu. Bu talimatlar da şöyle kayda geçirilmişti: *"Bütün bu eylemler öyle bir şekilde planlanmalıdır ve uygulamaya konmalıdır ki; Amerikan hükümetinin bu eylemlerdeki sorumluluğunu yetkisiz kişiler açıkça göremesin; gören olursa da ABD hükümeti bunu inandırıcı bir şekilde reddedebilsin..."*[150]

"NSC-10/2" kararnamesinde 'örtülü' operasyonlar ise şöyle tanımlanıyordu: *"ABD'nin dış politikası doğrultusunda hükümetleri, olayları, örgütleri ya da kişileri etkilemek üzere yapılan ama Birleşik Amerika Hükümeti'nin ilişkisinin belli olmayacağı gizli eylemler..."*

Böylece Washington, komünizm tehdidini bahane ederek kendine bağladığı zayıf ve çaresiz ülkeleri havuç ve sopa yöntemiyle hizaya getiriyordu. Marshall Planı' çerçevesinde yapılan yardımlarla havuç, örtülü CIA operasyonları ile de sopa kullanılıyordu...

"NSC-10/2" kararnamesiyle oluşturulan yeraltı örgütlenmelerine, istihbarat dilinde 'Stay Behind Forces' deniyordu. İşin garip tarafı, bu projenin fikir ve uygulayıcı babası ise, Adolf Hitler'in

149 Christopher Simpson, Der Amerikanische Bumerang, NS Kriegsverbrecher im Sold der USA, Viyana, 1988, S. 131.

150 Jens Mecklenburg, NATO'nun Gizli Terör Örgütü: Gladio, Sorun Yayınları, Aralık 2000, S. 18.

politikalarını belirleyen istihbarattan sorumlu generali Reinhard Gehlen'den başkası değildi.

Küresel sermaye baronları, milyonlarca insanın ölümüne sebep olmuş Hitler'in sağkolu Reinhard Gehlen'i şimdi yeni bir proje için kullanıyordu. Zaten Gehlen de bunu hiçbir zaman inkâr etmedi. Kendisinin güçlü çevreler tarafından desteklendiğini[151] açıkça itiraf etmekten çekinmiyordu.

ABD/Batı Evanjelist ittifakı, Hitler iktidarı çökertildikten sonra, Reinhard Gehlen'e bugünkü CIA'nın babası olan Amerikan Stratejik Hizmetler Bürosu (Office of Strategic Services- OSS) istihbarat örgütünü kurdurdular. Örgütün kadrosunda bulunan 350 kişilik ilk ajan grubu ise, Hitler dönemindeki istihbaratçılardan oluşuyordu...

"NSC-10/2" talimnamesi doğrultusunda oluşturulan NATO'nun bu yarı askeri özel birlikleri, Sovyetler Birliği'nin Batı Avrupa'ya saldırması veya komünist partilerin iktidara gelmesi durumunda propaganda, adam kaçırma, suikast ve sabotaj eylemleri yapacaklardı. Bunun için telsizlerin, silahların, patlayıcıların ve diğer askeri malzemelerin hazır bulunduğu yeraltı depoları kuruldu. Bu depolarda gizlenen silahların numara ve kayıtları devlette bulunmayacak, kaybolduklarında ise yasal işlem yapılamayacaktı.

1952 yılına gelindiğinde, 'Convert Operasyonları' denen bu gizli eylem ve faaliyetler için tam 3 bin kişilik bir CIA ordusu görevlendirildi. Kullanılan bütçe ise tarihine göre yüksek bir meblağ olan 200 milyon doları aşmıştı.[152]

Örtülü operasyonlar konusunda uzmanlaşmış istihbaratçı asker ve sivillerden oluşan bu gizli terör orduları, küresel sermaye oligarklarının çıkarlarına dokunan hemen tüm organizasyonları hedef alıyordu. Eylemler ya doğrudan, ya da hedef ülkenin istihbarat servisleri aracılığıyla gerçekleştirilecekti. Bunun altyapısı 1952 yılında Amerika, Fransa ve İtalya gizli servisleri arasında imzalanan 'Demagnetize' planı ile hazırlandı...

'Demagnetize' planına göre; küresel sermaye baronlarının çıkarlarına aykırı hareket eden hükümetler, legal yollardan iktidara gelseler bile, tüm imkânlar kullanılarak 'düşman' yok edilecekti. Bunun için de iç çatışma, terör eylemleri, suikastlar ve

151 Reinhard Gehlen, Anılar 1942-1971, Münih/Zürih 1973, S. 134.
152 Üesseler, Gladio, Blaetter für deutsche und internationale politik, Dosya 9/1991, S. 1099

askeri darbeler kullanılacaktı. Üstelik hukuk dışı bu Convert Operasyonları'ndan, hedef ülke hükümetlerinin haberi de olmayacaktı.[153] Zira bütün planlamalar hedef ülkelerin istihbarat örgütleri üzerinden yürütülecekti.

"NSC 10/2" belgesi çerçevesinde kurulan NATO ve CIA'nın yeraltı Stay Behind birlikleri, önce merkezi Fransa'da bulunan NATO'ya bağlı Clandestine Committee for Planning (CCP) tarafından gayri resmi olarak yönetiliyordu. Ancak bu terör ordularının resmileşmesi, 1952 yılında Batı Avrupa ülkeleriyle yapılan anlaşmalarla oldu.

1959 yılına kadar NATO'ya üye ülkelerdeki bütün derin yapılar bu komiteye bağlıydı. 1964'e gelindiğinde, CCP'nin adı değişerek Allied Coordination Committee (ACC) oldu. Merkezi de Fransa'dan Brüksel'deki NATO karargahına taşındı. Şu anda NATO'nun gizli yeraltı ağlarının en üst yönetimi durumunda. Kurumun başkanlığı ise üye ülkelerin rotasyonuyla yürütülüyor.

Allied Coordination Committee (ACC), NATO'ya üye tüm ülkelerin gizli servisleriyle işbirliği içerisinde çalışıyor. NATO'nun bu kozmik birimi, düzenli olarak üye ülkelerin İstihbarat servislerinin başında bulunan kişilerle yılda en az bir kez toplantı yapıyor.[154]

"NSC 10/2" belgesi kapsamında sözde komünizme karşı önce CIA tarafından oluşturulan bu gizli terör örgütleri, İkinci Dünya Savaşı sonrasında NATO'ya giren ülkelerle ek bir gizli anlaşma yapılarak resmileştirildi. Daha sonra her NATO'ya girecek ülke bu gizli anlaşmayı kabul etmek zorunda kaldı.

1970'li yıllara gelindiğinde, Amerikan Genelkurmay Başkanlığı müttefik ülkelerin egemenlik haklarını gasp eden yeni bir belge daha yayımladı. 'Field Manuel 30/31' kodlu ve *"Gizli Servislerin Stabilizasyonu İçin Operasyonlar"* adını taşıyan belgede; ABD'nin askeri gizli servisleri için dost bir ülkede komünistler yararına politik bir değişiklik tehlikesi olduğunda neler yapılacağına ilişkin talimatlar yer alıyordu. Buna göre hedef ülkeye gizlice ajanlar sokma, provokasyon ve şiddet eylemlerinde bulunma, sol örgütlerin içine ajan sızdırma gibi eylemler yasal hale getiriliyordu.[155]

---

153 Barrett Blaetter, Für Deutsche Und İnternationale Politik, Dosya 9/1991, S. 1106.
154 Süddeutsche Zeitung, 19.11.1990.
155 Jens Mecklenburg, Gladio: NATO'nun Gizli Terör Örgütü, Sorun Yayınları, Aralık 2000, S. 57.

Belgenin dördüncü bölümünde şöyle deniyordu: *"Dost ülkelerin hükümetlerinin komünist, ya da komünistler tarafından yönlendirilen yıkıcı eylemler karşısında pasiflik ya da kararsızlık göstermeleri, gizli servislerin ABD örgütleri tarafından aktarılan tahminlerine uygun tepki vermemeleri mümkündür. Bu durumlarda, ABD ordusunun gizli servisleri dost ülkenin hükümetini ve kamuoyunu tehlikenin büyük olduğuna ve karşı eylemleri gerçekleştirmenin zorunluluğuna inandıracak özel operasyonlar için olanakları ayarlamak zorundadır"*[156]

Türkiye'deki Derin NATO

Bilinenin aksine, Türkiye'deki Amerikan hegemonyası ülkemizin NATO'ya girişinden sonra başlamadı. Türkiye, İkinci Dünya Harbi sonrasında Sovyetler Birliği'nin Kars ve Ardahan'ı talep etmesi ve komünizmin yayılma tehlikesi nedeniyle ABD'ye yaklaşmış, stratejik konumu dolayısıyla ABD de Türkiye ile yakından ilgilenmeye başlamıştı. Ancak Türkiye'nin 1945'li yıllardan itibaren Amerika Birleşik Devletleri'yle olan 'kontrolsüz' yakınlaşması, ilerleyen yıllarda ülkenin planlı bir 'savaşsız işgal' girişimine sahne olacaktı.

Amerika Birleşik Devletleri öncülüğünde kurulan 'Yeni Dünya Düzeni' içerisinde Türkiye'nin ayrı bir önemi vardı. Asya ile Avrupa'yı birbirine bağlayan jeopolitik konumu, Ortadoğu'daki enerji kaynaklara yakınlığı ve İslam dünyasındaki etkinliği nedeniyle Türkiye mutlaka bu çemberin içine alınmalıydı. Bu nedenle ilk adım 9 Nisan 1946 yıllında atıldı. Amerika, Türkiye'ye ilk kredisini bu tarihte verdi.

Daha sonra ABD Başkanı Henry Truman, 12 Mart 1947 tarihinde kongrede yaptığı konuşmada; Sovyetler Birliği ile girişilecek soğuk savaşın, hammadde kaynaklarının bol olduğu stratejik öneme sahip Ortadoğu'da geçeceğini vurguluyordu. Dolayısıyla bu enerji bölgesindeki düzenin sağlanması, Türkiye'nin komünizmden uzak tutulmasına bağlıydı. Bü yüzden Yunanistan'la birlikte Türkiye'ye de yeni bir yardım çemberinin içine alındı.

'Truman Doktrini' olarak anılan bu önerinin Amerikan Kongresi'nde kabulünden sonra, 12 Temmuz 1947'de Amerika

---

156 Üesseler, Gladio, Blaetter für Deutsche Und İnternationele, Politik, Dosya 9/1991, S. 1108.

ve Türkiye arasında önemli bir yardım anlaşma imzalandı. Nitekim bu anlaşma kısa sürede yürürlüğe girecek, ABD-Türkiye arasında başlayan yakınlaşma sonunda ABD'nin Türkiye'ye askeri ve ekonomik yardım akışları başlayacaktı. İşte Amerika'nın Türkiye içerisinde kendisine bağlı oluşturacağı bir 'derin yapılanmanın' temelleri de bu yardım anlaşmalarından sonra atılıyordu.

Marshall Yardımları çerçevesinde 10 Ağustos 1947 yılında 'Türk-Amerikan Yardım Misyonu' ismiyle kurulan American Military Missin For Aid To Turkey (AMAT), Türkiye'deki derin yapılanmanın ilk başlangıcıydı. Zira NATO'nun Türkiye'deki derin yapılanması olan Özel Harp Dairesi (ÖHD) henüz kurulmadan, AMAT, Türk subaylarını eğiterek ileride kurulacak 'Derin NATO'nun temellerini atıyordu.

Daha önce de vurguladığımız gibi, ABD Ulusal Güvenlik Konseyi'nin 18 Temmuz 1948 tarihinde yürürlüğe soktuğu *"NSC 10/2"* kodlu ve *"Directive on Office of Special Project"* isimli kararnameyle, Amerikan Özel Kuvvetleri ve CIA'ya örtülü operasyonlar yapma yetkisi vermişti. Bu kapsamda Türkiye'de de çalışmalar başladı. Çünkü aynı belge, Sovyetler'in çekim alanındaki tüm devletler içerisinde oluşturulacak derin yapıların da ana talimat belgesiydi.

Bütün bu gelişmeler yaşanırken, 1949 yılında kurulan NATO'ya girmek için Türkiye iki kez üyelik talebinde bulundu. Ancak ilginçtir, bu iki girişim de kabul görmedi. Çünkü NATO'yu kuran devletlerin hepsi de Hristiyan'dı. Belki bunu açıktan dillendirmiyorlardı ama NATO logosundaki dört ayrı Haç her şeyi özetliyordu.

Olası bir Sovyet işgalinden çekinen Türkiye, NATO'ya girmekte kararlıydı. O sırada patlak veren Kore Savaşı, Türkiye için büyük bir fırsat oldu. Küresel sermaye oligarklarının çıkarları için yüzlerce Mehmetçik Kore'deki savaş meydanına sürüldü.

ABD/Batı Evanjelist ittifakı, Türk askerini kendi çıkarı ve değerleri doğrultusunda kullanabileceğini Kore Savaşı'nda yakından görmüştü. Küresel para baronlarının çıkarları tehlikeye düştüğünde, en kritik bölgelerde rahatlıkla kullanılabilirdi. Nitekim NATO'yu kuran güç, daha önce iki kez reddettiği Türkiye'nin talebini bu kez kabul etmişti. Bu karar, ABD'nin Türkiye'yi 'savaşsız işgal' edeceğinden habersiz, 19 Eylül 1951 tarihin Türkiye Büyük Millet Meclisi'nde büyük bir heyecanla onaylandı.

1952 yılına gelindiğinde Türkiye artık bir NATO ülkesiydi. Dolayısıyla NATO'nun standart şartlarının yanı sıra, ek gizli protokolün gereklerini de yerine getirmeliydi. Yani o güne kadar İtalya, Fransa, Almanya, Yunanistan ve Belçika'da oluşturulan NATO'nun gizli orduları artık Türkiye'de de kurulacaktı.[157]

Nitekim çok geçmeden diğer NATO ülkelerinde olduğu gibi, Türkiye'de de sözde komünizmle mücadele edecek kozmik bir karargah kuruldu. NATO'nun derin örgütlenmelerine bağlı olarak kurulan bu gizli yapının adı, kâğıt üzerinde 'Seferberlik Tetkik Kurulu'ydu...

NATO şemsiyesi altında oluşturulan bu yapı, bugünkü Milli Güvenlik Kurulu görevini yürüten 'Yüksek Savunma Kurulu'nun' 17 Sayılı Karar'ı çerçevesinde 27 Eylül 1952'de kuruldu. Örgütün başına ise, ABD'de ilk özel harp eğitimi almış subaylardan biri olan Daniş Karabelen getirildi.

Seferberlik Tetkik Kurulu'nun kâğıt üzerindeki amacı; savunma stratejisinde *"düşman kuvvetlerinin saldırısı ve yurdun bazı bölgelerini ele geçirmeleri halinde düşman kuvvetleri ile gayri nizami harp yapacak, mukavemet gruplarını örgütleyecek, düşman kuvvetlerinin yurt içine sızması halinde, onları bulup imha edecek"*[158] şeklindeydi.

Seferberlik Tetkik Kurulu, asker ve sivil olmak üzere iki ana unsurdan oluşuyordu. Kurum içerisinde yer alan askeri personelin görevi; halkı komünistlere karşı örgütlemek ve direniş ağı oluşturmaktı. Buna göre ülkenin tamamına yayılarak olası bir Sovyet işgali durumunda cephe gerisinde sabotaj, suikast, yıpratma ve düşmana karşı halk ayaklanması gibi eylemler yapılacaktı. Örgüt içerisinde yer alacak sivil unsurların görevi ise, askeri personelle eşgüdümlü olarak ülke vatandaşlarını işgale karşı örgütlemekti.[159]

Çeşitli meslek gruplarından seçilen Seferberlik Tetkik Kurulu'nda görev yapacak sivil unsurlar, askeri uzmanlar tarafından eğitiliyor, gerçek isimleri yerine devlet kayıtlarına kod isimleriyle kaydediliyorlardı. 'Çok gizli' olan dosyaları, Milli Savunma Bakanlığı'nın en kozmik kasasında saklanıyordu. Üstelik hiçbir kanuni statüye de tabi değillerdi.[160]

157 TBMM Araştırma Merkezi, Seferberlik Tetkik Kurulu, Özel Harp Dairesi ve Özel Kuvvetler Komutanlığı Araştırma Raporu, 2010, S. 6.
158 Talat Turhan, Çeteleşme, Akyüz Yayıncılık, İstanbul, 1999, S. 383.
159 Ecevit Kılıç, Özel Harp Dairesi, Güncel Yayıncılık, İstanbul, 2007, S. 50,51.
160 Talat Turhan, Kontrgerilla Cumhuriyeti, Tüm Zamanlar Yayıncılık, İstanbul, 1993, S. 66.

Diğer ülkelerdeki Gladio yapılanmaları gibi doğrudan NATO Genel Merkezi'nden yönetilen Seferberlik Tetkik Kurulu, resmi olarak Genelkurmay İkinci Başkanı'na bağlıydı. Bu önemli bir ayrıcalıktı. Zira Türk Silahlı Kuvvetleri'nde tüm birim ve yapılar, bugün de olduğu gibi Genelkurmay Başkanlığı içinde bir daireye bağlıydı.

Normalde yeni kurulacak bir askeri yapılanma Genelkurmay Başkanlığı'nın emriyle oluşturulurken; Seferberlik Tetkik Kurulu Cumhurbaşkanı, Başbakan, Milli Savunma, İçişleri ve Adalet bakanlarının imzasıyla kurulmuştu. Ne var ki bu kadar önem atfedilen bir kurumun tüm masrafları ise Amerikalılar tarafından karşılanacaktı.[161]

Hiç şüphesiz ülkenin olası bir işgali durumunda halkı örgütleyerek işgale direnecek kurumları oluşturmak devlet olmanın gereği idi. Hele tarih boyunca esaret yüzü görmemiş bir millet için bu tarz derin yapıların varlı çok daha önemli, bir o kadar da gerekliydi.

Ancak NATO anlaşmaları çerçevesinde Türkiye'de kurulan söz konusu amaca yönelik bu derin yapılanma, ne yazık ki şimdiye kadar farklı amaçlar için kullanıldı. Bazen darbelerin altyapısını oluşturmak için, bazen de seçilmiş hükümetleri değiştirmek adına istikrarsızlık ve kaos oluşturmak için...

Mesela bu konuda Albay Refik Tulga ilginç bir örnekti. Hemen bütün darbe ve darbe girişimleri içerisinde yer almasına rağmen sürekli rütbe aldı. Albay Tulga, Seferberlik Tetkik Kurulu'nun yapılandırılmasında önemli bir isimdi. Paris'teki NATO karargahında görev yaptı. Amerika'ya gönderilen ilk özel harpçilerden de biriydi.

Fakat Albay Refik Tulga, aynı zamanda 27 Mayıs darbesinin en önemli organizatörleri arasındaydı. Daha önemlisi, 38 kişilik Milli Birlik Komitesi'nin tamamı, ABD'de eğitim görmüş NATO subaylarıydı.

Darbeciler, Refik Tulga'yı 27 Mayıs sonrası İstanbul valisi ve belediye başkanı yaptı. 1964 yılında ise Özel Harp Dairesi'nin bağlı olduğu Genelkurmay 2. Başkanlığı'na atandı. Nitekim son olarak da tüm özel harp örgütleri ve ordularının yönetildiği NATO Askeri Komitesi Türkiye Askeri Temsilciliği'ne getirildi.

---

161 Kemal Yamak, Gölgede Kalan İzler ve Gölgeleşen Bizler, Doğan Kitap, 2005, S. 245.

Kaosun Merkezi

NATO antlaşması çerçevesinde önce 'Seferberlik Tetkik Kurulu' olarak kurulan Türk Gladio'su, 1965 yılından itibaren 'Özel Harp Dairesi' adını aldı. Türkiye'deki bu gizli yapılanma, 1965 yılında adını değiştirip Özel Harp Dairesi (ÖHD) olduğunda bile, hala ABD askeri yardım örgütü JUSMMAT ile aynı binada faaliyet gösteriyordu.

Sözde komünizmle mücadele ve olası bir işgal durumunda ülkedeki direnişi örgütlemek üzere oluşturulan ÖHD, aslında Batı yanlısı seküler/laik rejimin devamlılığını sağlamak için kurulmuştu. Elbette bir ülkenin 'derin devleti' olmalıydı. Yerli ve milli bir anlayışla ülkesinin hedef ve idealleri doğrultusunda, ülkenin bekasının temini için çalışan bir derin yapıdan kim rahatsız olabilirdi ki?

Ne var ki ÖHD'nin kuruluş amacıyla fiili olarak yürüttüğü görevler birbiriyle çelişiyordu. ÖHD'nin adı hep darbe, kaos ve siyasi suikastlarla anılır oldu. Devletin zirvesinden gizlenerek kurumsallaşan bu yapı, ABD'nin *"NSC-4A"* ve *"NSC-10/2"* kodlu gizli belgeleri doğrultusunda yapılandırılmıştı. Dolayısıyla daha kurulur kurulmaz, ABD ve NATO'nun Türkiye'deki kirli operasyonlarının içerisinde yer aldı.

Mesela 1955 yılındaki 6-7 Eylül olayları, 1950-1960 arası Menderes hükümetlerine atılan iftira ve kirli propagandalar, 27 Mayıs darbesi, sahte 'komünizm tehlikesi' üzerinden toplumun kutuplaştırılması, 1977 Taksim katliamı, 1980 öncesi sağ-sol çatışmalarının altyapısının oluşturulması ve nihayet 12 Eylül askeri darbesi... İşte tüm bu istikrarsızlaştırma operasyonları, aslında ABD tarafından planlanan ve ÖHD üzerinden uygulanan kirli özel harp faaliyetleriydi.

NATO'ya bağlı bu kozmik karargahın suç listesi elbette yukarıda sıraladığımız olaylarla sınırlı değildi. 1990'lardan sonra başlayan 'laik-anti laik' tartışmaları, Sivas, Başbağlar ve Gazi olaylarıyla alevlendirilmek istenen Alevi-Sünni gerilimi, 28 Şubat postmodern darbesi, faili meçhul siyasi cinayetler, önemli ekonomik ve mali krizler, 27 Nisan askeri muhtırası, FETÖ üzerinden yürütülen casusluk/terör faaliyetleri ve nihayet 15 Temmuz işgal teşebbüsü...

Daha pek çok ilave yapabileceğimiz bu istikrarsızlaştırma (destabilization) faaliyetleri, ABD Ulusal Güvenlik Konseyi'nin *"NSC-10/2"* kodlu gizli belgesinde sayılan kirli propaganda, ekonomik savaş, sabotaj, anti sabotaj, tahrip, düşman yönetimleri devirmek ve teröristlere destek gibi talimatların ülkemizdeki uygulanmasından başka bir şey değildi.

NATO tarafından oluşturulan Özel Harp Dairesi gibi yeraltı örgütlerinin kirli işlerde kullanıldıklarını görmek için Rockefeller Vakfı'nın raporlarına bakmak yeterli. Zira Özel Harp üzerine çalışmalar yapan Rockefeller Vakfı'nın 1956-1958 yılları arasında hazırladığı 'Özel Araştırmalar Projesi'nin sonuç bildirgesinde,[162] bu amaç açık ve net şekilde ortaya konmuştu.

Rockefeller Vakfı tarafından hazırlanan raporda şöyle deniyordu: *"Bizim güvenliğimizi sadece açık saldırılar tehdit etmiyor. Bu açık saldırıların yanı sıra, ondan daha tehlikeli fakat açık saldırı şeklinde olmayan başka cins tehditler de vardır. Bu tehditler içeriden yapılmak istenen değiştirme ve dönüştürmelerdir. Bu maskeli saldırılar, bazen iç harp şeklinde, bazen ihtilalci hareketler şeklinde bazen demokratik akımlar ve reform hareketleri biçiminde karşımıza çıkmaktadır. Bizim amacımız, buna benzer akımları önlemek olmalıdır."*

Soğuk Savaş teorisyenlerinden biri olarak kabul edilen Siyonist Henry Kissinger da, Rockefeller Vakfı ile aynı şeyleri söylüyordu. Amerikan değer ve çıkarlarına ters düşen rejim ve yönetimler, NATO'nun ÖHD gibi yeraltı örgütleriyle alaşağı edilecekti. İşte Kissinger'ın küresel hegemonya için önerdiklerini, Rockefeller Vakfı rapor haline getirmişti.

Rockefeller Vakfı, küresel sermaye oligarklarının çıkarlarına dokunan ve kurmuş oldukları seküler düzeni değiştirmeye kalkan yönetimlere askeri müdahale yapılacağını açıkça ifade ediyordu: *"Gerek bizim, gerekse komünist olmayan dünya devletlerinin güvenliğini sağlamak için mahalli kuvvetler ve akımlar tarafından sıkışık durumda bırakılan dost hükümet ve rejimlere silahlı yardım yapmak zorunluluğu duymalıyız. Bu zorunlulukla yapılacak askeri müdahale, ne klasik askeri stratejiye uymakta, ne de geleneksel diplomatik müdahaleye benzemektedir. Bu askeri müdahalenin kendine özgü bir niteliği ve biçimi vardır"*[163]

---

162 Rockefeller Vakfı Sonuç Bildirgesi, S.113, 114.
163 Macit Fahri, Amerikan Harp Doktrinleri, Yön Yayınları, İstanbul, 1966, S. 298.

Nitekim Rockefeller Vakfı'nın raporunda belirttiği bu hususlar, ÖHD kurulduktan sonra tek tek uygulamaya konuldu. Öncelikle Türkiye'deki seküler/laik rejimi korumak için 'uzman' ve 'danışman' statüsündeki birçok Amerikalı, Türkiye'nin en kritik askeri kurumlarına yerleştirildi.

Üstelik bu yerleşme sadece askeri birimlerle de sınırlı kalmadı. Mesela ÖHD kurulduktan sadece üç ay sonra, Dışişleri Bakanlığında 320, Ticaret Bakanlığında 42 ve güvenlikle ilgili sivil kurumlarda ise 144 ABD'li 'uzman' görevlendirilmişti.[164]

NATO'ya Karşı Gelmenin Bedeli!

Türkiye'nin Amerika Birleşik Devletleri'yle olan ilişkilerinin yoğunlaşması ve ardından NATO'ya üye olması, sadece Türk Silahlı Kuvvetleri'nde yapısal değişikliklere yol açmadı. Amerikalıların temas kurduğu ya da yardım ettiği tüm kritik devlet kurumlarında da aynı durum söz konusuydu.

Türkiye'nin NATO'ya üye olmasından sonra, ülkenin tüm kritik birimleri ABD'nin hegemonyası altına girmişti. O yıllarda Türkiye'de bir komünizm tehdidi olamamasına rağmen, ABD öncülüğündeki NATO'nun en çok önem verdiği ülkelerin başında Türkiye geliyordu. Dolayısıyla Türkiye'yi uydu bir devlet haline getirmek için tüm kritik devlet kurumları işgal edilmeliydi.

NATO ve CIA'nın ele geçirdiği en önemli kritik devlet kurumlardan biri, o dönem ismi 'Milli Amele Hizmetleri' olan MAH'tı. Zira NATO üyesi diğer ülkelerdeki gizli orduların kurulmasında askerlerin yanı sıra, devletlerin istihbarat örgütleri de faal görev almıştı.

Mesela Fransa'daki gizli NATO yapılanması, Fransız İstihbarat Servisi SDECE bünyesinde kurulmuştu. Portekiz'de gizli orduyu ülkenin istihbarat servisi PIDE organize etti. Hollanda'daki gizli ordunun bir ayağını istihbarat servisi oluştururken, Danimarka ve Lüksemburg'un gizli ordularının elemanlarının bir bölümü ülkenin istihbarat servisindeki kişilerden seçildi.

Ancak Türk Gizli İstihbarat Servisi MAH, ÖHD'nin oluşumunda yer almadı. Ne var ki, ÖHD'nin kurulmasından sonra

164 Cumhuriyet Gazetesi, 16 Aralık 1952.

ABD'liler MAH'a da inanılmaz bir ilgi duymaya başladı. Nitekim Türkiye'nin NATO'ya üye olmasından hemen sonra, NATO'da görevli ilk Türk subaylarından olan Tümgeneral Behçet Türkmen, MAH'ın başına getirildi. Bu tarihten sonra MAH mensupları da NATO bünyesinde özel harp eğitimine tabi tutuldu.

Osmanlı'nın müthiş bir hafiye geleneği ve Teşkilat-ı Mahsusa gibi milli istihbarat örnekleri varken; MAH, CIA'yı da kuran Reinhard Gehlen ekibi tarafından 6 Ocak 1927'de kuruldu. MAH'ta görev yapacak Türk istihbaratçılar, Alman istihbaratçı Albay Walter Nikolai ekibi tarafından eğitildi. Ordu tarafından yürütülen istihbarat çalışmaları da MAH'a devredildi. Ancak teşkilatın personeli ve özellikle başındaki kadro, hep askerlerden oluşuyordu.

Adnan Menderes iktidara geldiğinde, MAH'ın başında Mehmet Naci Perkel vardı. Perkel, Sultan İkinci Abdülhamid'in kurmuş olduğu Harp okullarından mezundu. 1915 yılında Irak Cephesi'nde savaşırken Kut-ül Ammara'da İngilizlere esir düşmüştü. Beş yıl esaretten sonra İstanbul'a gelen ve sonra da milli orduya katılan Perkel, 1929 yılında kurmay binbaşı olarak MAH'ta görevlendirildi.

Mehmet Naci Perkel yerli ve milliydi. Bu dönemde NATO MAH üzerinde etkili olmadığından, teşkilat çalışanları sıkı bir elemeden geçirilmiyordu. Dolayısıyla Perkel'in önü kesilemedi. Mehmet Naci Perkel, başarılı çalışmaları nedeniyle 1934 yılında MAH başkan yardımcılığına getirildi. Aynı yıl TSK'dan emekli oldu ve sivil olarak MAH'ta çalışmaya devam etti. Nitekim MAH Başkanı Şükrü Ali Ögel'in ayrılması ile birlikte, 1 Ağustos 1941 yılında MAH'ın başına geçti...

Perkel, bu görevde tam 11 yıl kaldı. Ancak Türkiye'nin NATO'ya üye olmasından sonra işler değişti. Teşkilatın her kademesinde görevini başarıyla yerine getiren Mehmet Naci Perkel, NATO ve CIA'yı oldukça rahatsız etmişti. Zira CIA ile 'uyumlu' çalışmıyordu. Bu nedenle Perkel hakkında müthiş bir dezenformasyon ve kara propaganda başlamıştı.

Dönemin Başbakanı Adnan Menderes, baskılara daha fazla dayanamadı. 3 Eylül 1953 yılında Mehmet Behçet Perkel'i görevden almak zorunda kaldı. Perkel'in yerine ise NATO Güneydoğu Kuvvetler Komutanlığı yardımcılığı görevinde bulunan Tümgeneral Behçet Türkmen atandı...

NATO konseptini ve gizli orduların çalışma yöntemlerini iyi bilen Türkmen'in başa geçmesiyle, MAH'ta ciddi değişiklikler oldu. Türkmen göreve gelir gelmez, tamamı subaylardan oluşan dört kişilik çekirdek bir kadroyu Amerika'ya eğitime gönderdi. Bu ekibin içinde yer alanlardan biri de, daha sonra Teşkilat'ın başına geçecek olan Fuat Doğu'ydu. Hani şu *"Ben MİT başkanlığı yapmadım, CIA'nın şube müdürlüğünü yaptım"* diyen kişi...

Behçet Türkmen'in MAH'ın başına gelmesinden sonra, MAH milli ve yerli olmaktan çıkmıştı. Zira MAH, artık CIA ile bağlantılı, hatta onun bir şubesi gibi çalışıyordu. Zaten MAH'ın tüm masrafları da artık CIA tarafından karşılanıyordu.[165]

Adnan Menderes, çok geçmeden MAH'ta bir şeylerin döndüğünden şüphelenmeye başlamıştı. Özel toplantılarda konuştuğu mahrem cümleler, hiç ummadığı yerlerde karşısına çıkıyordu. Kendisinden başka kimsenin bilmediğini zannettiği özel hayatıyla ilgili sırları ise, dönemin muhalefetinin diline düşmüştü.

Teşkilat'taki dedikodular almış başını gidiyordu. Adnan Menderes, konuyu aydınlatması için Başbakanlık Müsteşarı Ahmet Salih Korur'u görevlendirdi. Korur, çalışmalarına MAH İstanbul Bölge Başkanlığı'ndan başlamıştı. Menderes'in telefonlarının dinlenip dinlenmediğini araştırıyordu. Menderes şüphesinde haklıydı. Zira CIA ile bağlantılı bir ekip, Menderes'in telefonlarını dinliyor, kaydediyordu...

Teşkilat'ın hemen tüm dinleme istasyonları CIA tarafından kurulmuştu. Özellikle Beyoğlu'ndaki dinleme istasyonu, CIA'nın resmi bürosu gibiydi. İstasyonda çalışanların maaşları da doğrudan CIA tarafından çalışanlara ödeniyordu.

Dahası; teşkilatın İstanbul Bölge Başkanlığı, Emirgan İstihbarat Okulu ve Yeşilköy'deki Soruşturma Bürosu Amerikalıların verdiği paralarla dönüyordu. Kısacası koskoca bir ülkenin gizli servisi, para karşılığında satın alınmıştı. Yıllık 1-1,5 milyon lira karşılığında ülkenin tüm sırları CIA'nın elindeydi.

Ahmet Salih Korur, konuyu derinlemesine araştırdıkça tüm ihanetler ortaya dökülüyordu. Teşkilatta çalışanlar CIA ile öylesine sıkı ilişkiler kurmuşlardı ki, sanki Türkiye Cumhuriyeti'nin vatandaşları değil, Amerikan'ın maaşlı memurlarıydılar.

165 Ecevit Kılıç, Özel Harp Dairesi, Güncel Yayıncılık, 2. Basım, Ekim 2007, S. 67.

Mesela MAH'ın Emirgan'daki İstihbarat Okulu'nun müdürü, maaşını doğrudan CIA'dan alıyordu. İstanbul Bölge Başkanlığı'na gelen paralar ise, her birimin başındaki görevlilere dağıtılıyordu. Dinleme istasyonunda çalışan personelin paraları ise doğrudan kendilerine veriliyordu.

Durum o kadar ciddi, o kadar onur kırıcıydı ki... Bir ülkenin 'Milli' İstihbarat Teşkilatı sadece CIA'dan değil, İngiltere, Fransa ve İtalya'dan da para yardımı alıyordu. Hatta Yeşilköy'deki Soruşturma Bürosu'nda Polonyalılar bile vardı. Ancak bu ülkeler parayı doğrudan personele değil, MAH'ın Ankara'daki merkezine gönderiyordu.

CIA'dan doğrudan para alım işini Behçet Türkmen başlatmıştı. Ahmet Salih Korur, tüm bu bilgileri gizli bir rapor halinde Başbakan Adnan Menderes'e sundu. Menderes, hiç düşünmeden *"hemen keselim bu ilişkiyi. Yardım yapılacaksa malzeme şeklinde yapılsın"*[166] diyordu. Nitekim de öyle oldu.

Başbakan Adnan Menderes, tarihler 27 Mart 1957'yi gösterdiğinde MAH Başkanı Behçet Türkmen'i görevden aldı. Yerine ise Ahmet Salih Korur atandı. Behçet Türkmen, iki ayrı ülkede büyükelçilik yaptıktan sonra emekli oldu.

Peki, emekli olduktan sonra ne mi yaptı? Zengin bir işadamı olarak Coca Cola'nın Türkiye'deki ortağı oldu. Türkmen'in oğlu İlter Türkmen ise, 12 Eylül 1980 darbesinden sonra Dışişleri Bakanı olacaktı.

Adnan Menderes'e gelince... O, NATO ve CIA'nın adamı Behçet Türkmen'i görevden almanın bedelini, 1960 darbesi ve sonunda da canıyla ödedi...

İtalya'da Patlayan Lağım

NATO'ya bağlı küresel gizli orduların varlığını gösteren ABD Ulusal Güvenlik Konseyi belgelerine rağmen, NATO üyesi devletler yıllarca bu gizli orduları inkâr ettiler. Ancak 1988 yılına gelindiğinde, NATO'ya bağlı gizli orduların varlığı resmen ispatlandı. Hem de Gladio'nun en büyük üssü olan İtalya'da...

İtalya, NATO'nun gizli ordusu Gladio ile hesaplaşmaya aslında 1960'ların sonunda başladı. Gerçi bu ilk girişim her ne kadar

166 Tuncay Özkan, MİT'in Gizli Tarihi, Alfa Yayınları, 2004, S. 200.

başarısızlıkla sonuçlansa da, daha o yıllarda bile Gladio'yu soruşturmaya çalışan savcılar ve bürokratlar, *"devlet içinde bir başka devlet olduğunu"* fark etmişlerdi. Zira 1960'lı yıllardan itibaren İtalya'da terör ve kaos olayları sistemli bir şekilde yükselmeye başlamıştı.

İtalyan Savcı Giovanni Tamburino, bombalı terör olaylarının sistematik oluşundan şüphelenerek belirlediği birkaç askeri yetkiliyi sorguya aldı. Tamburino, elde ettiği ipuçlarının bir yeraltı ordusuna işaret etmesi karşısında hayretler içerisindeydi.

Zira çok geçmeden 1965-77 yılları arasında faaliyet gösteren Savunma İstihbaratı Teşkilatı SID (Servizio Informazioni Difesa) içerisindeki bir 'derin yapılanma' olduğunu ortaya koyan belgeler ve ifadelere ulaştı. Ancak 'Gladio' adından henüz haberdar değildi...

Savunma İstihbaratı Teşkilatı SID'in başında NATO eski Güvenlik Bürosu Şefi Vito Miceli vardı. Savcı Giovanni Tamburino, 1977 yılında Vito Miceli'nin tutuklanmasını emredince kıyamet koptu. Miceli ise, devlete hizmet ettiğini ve sadece 'büyük yerlerin' emirlerini yerine getirdiğini söylüyordu.

Vito Miceli duruşmasında şöyle diyordu: *"Devletin en üst düzey yetkilileri tarafından bilinen ve gizli servislerin bünyesinde çalışan, istihbarat toplamakla hiçbir alakası olmayan işler gerçekleştiren çok gizli bir örgüt her zaman var olmuştur. Eğer detay istiyorsanız, bunları size ben veremem"*

Nitekim mahkemenin gücü Vito Miceli tutuklamaya yetmeyecekti. 1978'de 'suçsuz' bulunarak serbest bırakıldı. Kaos ve terör eylemlerine karışmakla suçlanan diğer 145 zanlıdan sadece 46'sı hüküm giydi. Ancak onların da tamamı temyiz aşamasında beraat edecekti.

Üstelik yargılama sonrasında Vito Miceli'nin Neo-Faşist İtalyan Sosyal Hareketi (Movimento Sociale Italiano-Destra Nazionale) adayı olarak senatör seçilmesi, şimdilik Gladio'yu tasfiye etmenin çok zor olduğunu gösteriyordu....

İtalya tarihindeki en kanlı derin NATO operasyonları, 1969 yılında Milano Fontana Meydanı'nda gerçekleştirilen bombalama eylemiyle başladı. Patlamada 17 kişi ölürken, 88 kişi de yaraladı. Aynı gün, Roma ve Milano'da üç bomba daha patladı, bir bomba da patlamadan imha edildi.

Piazza Fontana olayı; 'tansiyon stratejisi' olarak adlandırılan, halkın ürkütülüp korkutulması ve bombalama eylemlerinin suçunun önceden belirlenen mihraklara atılması suretiyle siyasi gelişmeleri belirlemeyi amaçlayan eylemlerin ilkiydi.

Ayrıca bu strateji; 'güvenlik' kaygısını kamuoyunun gündeminde ilk sıraya taşıyarak, İtalyanları haklar mı, güvenlik mi? ikilemine sıkıştırmayı hedefliyordu. Bu strateji çerçevesinde İtalya'da 1968-1984 yılları arasında tam 140 eylem gerçekleştirildi.

Nitekim Piazza Fontana bombalaması, anarşist görüşteki işçi Giuseppe Pinelli ve anarşist dansçı-yazar Pietro Valpreda'nın üzerine yıkıldı. Pinelli, her ne hikmetse gözaltında tutulduğu karakolun penceresinden 'düşüp' öldü.

Sonra 'intihar' ettiği söylendi. Pietro Valpreda ise, üç yıl mahkemeye çıkmayı bekleyerek tutuklu kaldıktan sonra, toplam 16 yılını hapiste geçirdi. Ancak Pietro Valpreda da bu 16 yılın sonunda aklanarak serbest bırakıldı.

Aslında eylemi gerçekleştiren gerçek failler, Ordine Nuovo (Yeni Düzen) isimli neo-faşist bir örgütün elemanlarıydı. 1972'de suçlanan üç Ordine Nuovo üyesinin davası yıllarca sürdü. 1979'da mahkûmiyet kararları verildiyse de sadece birkaç yıl hapis yatıp çıktılar.

Ancak sonradan çok önemli ifadeler veren başka bir Ordine Nuovo üyesi Vincenzo Vinciguerra, bu bombalamanın askerlerin sıkıyönetim ilan etmesine yol açacak olayları tetiklemek amacıyla düzenlendiğini itiraf edecekti.

İtalya'da 1969-1973 yılları arasında sürekli örtülü darbe girişimleri oldu. 1972'de ilk siyasi cinayet olarak anılan polis Luigi Calabresi'nin öldürülmesiyle, kanlı olayların arttığı bir döneme girildi. 1972'de Peteano'daki bir bombalama olayında üç polis öldürüldü.

Yine 1972'de İçişleri Bakanı Mariano Rumor'a karşı bombalı bir saldırı düzenlendi. 1974'te Italicus treni bombalandı ki, Roma-Brennero arasındaki bu ekspres trende 12 kişi ölürken, 105 kişi de yaralandı. Aynı yıl, Kuzey'deki Brescia kentinde bulunan Piazza della Loggia'daki (Loggia Meydanı) bir çöp kutusuna bomba kondu, 8 kişi öldü ve 90 kişi yaralandı.

Daha önemlisi, 1978'de Başbakan Aldo Moro Roma'da kaçırıldı. Moro'yu kaçıranların aşırı solcu Kızıl Tugaylar (Brigate Rosse) örgütü olduğu açıklandı. Moro'nun cesedi, 55 günlük esaretten sonra Hristiyan Demokrat Parti ve Komünist Parti genel merkezlerinin arasındaki bir sokağa park edilmiş kırmızı bir arabanın bagajında bulundu.

Kızıl Tugaylar'ın fikir babası olmakla suçlanan ancak örgütle bağlantısı kanıtlanamayan Marksist filozof Antonio Negri, 1979'da Moro cinayeti ile suçlanarak tutuklandı. Ne var ki bir yıl sonra beraat etti.

NATO bağlantılı İtalyan Gladio'su, en büyük eylemini 2 Ağustos 1980'de gerçekleştirdi. 85 kişinin öldüğü ve 200 kişinin yaralandığı Bologna Katliamı, ülkede bardağı taşıran son damla olmuştu. Artık İtalyan savcıların daha fazla sabretmeye tahammülleri yoktu.

İtalyan Gladio'sunu çökerten soruşturmalar, ilk olarak savcı Felice Casson'un Verona'da bir çöplükte bulunan askeri kaynaklı C-4 bombalarını araştırmasıyla başlamıştı. Çok sayıda asker, sivil ve bürokrat sorgulandı. Bütün yollar bir gizli yapının varlığına çıkıyordu. Soruşturmalarda; 622 kişinin grup lideri olduğu, her grup liderinin belli sayıda kişiyi idare ettiği, böylece toplam sayının 15 bine yaklaştığı belirlenmişti.

İtalyan Gladio'sunun varlığının resmen kabul edilmesi, İtalya'nın aşırı sağ radikal bir örgütü olan Avanguardia Nazionale üyesi Vincenzo Vinciguerra'nın 1990 yılındaki yargılanması sırasında gerçekleşti. Yargıç Felice Casson, Peteano ve Trieste olaylarının sorumlusunun İtalyan solu olmadığını, olayı Vinciguerra'nın (sağ kanat örgütü Ordine Nuovo ve İtalyan askeri gizli servisi ile birlikte) tezgâhladığını ve Peteano'da arabaya bombayı yerleştirdiğini kanıtladı.

Şimdi sıra dönemin İtalya Başbakan'ı Giulio Andreotti'nin bilgisine başvurmaya gelmişti. Nitekim Başbakan, 1972'deki olaylarda örgütün varlığını kabul ediyordu. Ancak Andreotti örgütün aynı yıl, yani 1972'de kapatıldığını söylemeyi de itmal etmemişti. Bu yalan, Başbakanın korku ve panik halini gösteriyordu. Zira aynı Andreotti, 1990'lı yıllarda örgütün varlığını tekrar kabul etmek zorunda kalacaktı.

Savcı Felice Casson'un elde ettiği belgelerle köşeye sıkışan Andreotti şöyle diyordu: *"Gladio iyi silahlanmıştı. CIA tarafından*

sağlanan teçhizat ülke genelinde ormanlarda, çayırlarda ve hatta kilise ve mezarlıkların altlarında oluşturulan 139 zulaya silahlar gömülüydü. Gladio sığınaklarında taşınabilir silahlar, mühimmat, patlayıcılar, el bombaları, bıçak ve hançerler, 60 mm havan topları, 57 mm geri tepmesiz çeşitli tüfekler, keskin nişancı tüfekleri, radyo vericileri, dürbün ve çeşitli araçlar bulunmaktaydı"

Dönemin İtalya Başbakanı Andreotti'nin bu tarihi itirafı, NATO'ya bağlı gizli devlet yapılanmalarının varlığını net şekilde ortaya koyan ilk resmi açıklamaydı. Nitekim İtalya askeri tesisleri ve gizli servisin arşivlerinde yapılan araştırmalar, Gladio'nun varlığını şüpheye mahal bırakmayacak şekilde ortaya koymuştu.

İtalya Senatosu'nun 2000 yılında sonlandırdığı soruşturmada, Gladio ile ilgili şöyle bir açıklamada bulunulacaktı: *"Suikastlar, bombalamalar, askeri darbeler, İtalyan devlet yapısının içinde yuvalanmış kişilerce gerçekleştirildi. Bunların ABD İstihbarat Birimleriyle iç içe çalıştıklarıysa ortaya çıkarılmıştır"*

İtalya'da patlayan lağım, Avrupa'daki diğer NATO üyesi ülkelere de sıçradı. Birçok Avrupa ülkesinde Gladio yapılanmaları birer birer açığa çıkarıldı. Yunanistan, Almanya, Fransa, İspanya, Portekiz, Belçika, Hollanda, Danimarka ve Lüksemburg'da bu gizli yapılanmaların varlığı tespit edildi. Nitekim söz konusu ülkelerin devlet yetkilileri, örgütün dağıtıldığını açıkladı. Tabi Türkiye hariç...

Avrupa ülkelerinden gelen resmi itiraflar nedeniyle Avrupa Parlamentosu da, bu sorunla ilgili karar tasarısında şu sözlere yer vermek durumunda kalıyordu: *"Avrupa Topluluğu'na üye pek çok ülkede gizli, paralel istihbarat ve silahlı operasyon örgütlerinin 40 yıldır var olduğu Avrupa hükümetleri tarafından ortaya çıkarılmıştır. Kırk yıldır bu örgütlerin demokratik kontrolden kurtulduğu ve NATO ile işbirliği halinde ABD gizli servislerince yönetildiği anlaşılmıştır."*

NATO'nun Küresel Cinayetleri

NATO şemsiyesi altında kurulan küresel yeraltı örgütlenmeleri, sadece ülkelerin askeri kurumları ve istihbarat teşkilatlarından oluşmuyordu. Bütçeleri CIA tarafından sağlanan küresel sivil toplum örgütleri, düşünce kuruluşları, dev bütçeli vakıflar

ve medya imparatorlukları da bu karanlık ağın birer parça durumundaydı. Zira İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra kurulan 'Yeni Dünya Düzeni'nin dışına çıkan, Batı değerlerine cephe alan ve milli imkânları harekete geçiren bütün ülkelerin yöneticileri öncelikle psikolojik savaşla bertaraf edilecekti...

Küresel para oligarkları, yeraltı örgütlerinin yanı sıra, ellerindeki beynelmilel finans gücünü ve medya ağını kullanarak toplumun fikirlerini, yaşam tarzlarını ve en önemlisi de iktidarlarını değiştirebildikleri gibi; 'yola gelmeyen' liderleri de darbeler ya da suikastlar yoluyla bertaraf ediyorlardı.

Mesela soğuk savaşın mimarlarından Henry Kissinger, 'Yeni Dünya Düzeni' konusunda arıza çıkaran, ya da seçkinlerin çizdiği yolda zikzaklar çizen liderleri bertaraf etmekte bir hayli mahirdi. Bu bağlamda Adnan Menderes'in bir askeri darbeyle bertaraf edilmesi, elbette NATO destekli gücün ne ilk, ne de son icraatıydı.

Menderes'in yanı sıra; İtalya Başbakanı Aldo Moro, Pakistan Başbakanı Zülfikar Ali Butto ve Pakistan Devlet Başkanı General Ziya Ül Hak, derin NATO'nun siyasi kurbanlarından sadece birkaçıydı...

Ancak burada özellikle Aldo Moro cinayetine ayrı bir paragraf açmak gerekiyor. Zira bu cinayet, Derin NATO ve ona bağlı yeraltı örgütlenmelerinin 'komünizm' bahanesiyle ülkelerin siyasetlerini nasıl dizayn ettiklerinin en somut örneklerinden biriydi...

İtalya Başbakanı Aldo Moro, 16 Mart 1978'de aşırı sol terör örgütü 'Kızıl Tugaylar' tarafından öldürüldüğünde, sözde bir sivil toplum örgütlenmesi olan P2'nin varlığından henüz tam anlamıyla kimse haberdar değildi.

Başbakan Moro'nun kaçırıldığı gün, İtalyan parlamentosunda Hristiyan Demokratlar'ın Komünist Parti ile işbirliğini öngören kritik bir oylama vardı. O dönem doğal olarak NATO/ABD *"Bu kış komünizm gelecek"* propagandasını İtalya'da da bir hayli sık kullanıyordu.

NATO'nun İtalya'daki yeraltı örgütü Gladio, Moro'ya karşı tam bir 'gerilim stratejisi' yürütüyordu. Bunun için hem Kızıl (sol), hem Kara (sağ) terör örgütleri ve darbe girişimleri kullanıldı. Bütün bu yıldırma stratejisi ise, Propaganda-Due (P2) Mason Locası eliyle organize ediliyordu.

ABD Dışişleri Bakanı Henry Kissinger ve yardımcısı General Alexander Haig, bu locaya gizili fonlardan defalarca para aktarmıştı. Dolayısıyla derin NATO'nun hizmetindeki basın da, Aldo Moro'yu *"komünistlerle işbirliği yaptığı"* propagandasıyla bir hayli hırpalıyordu. Nitekim çok geçmeden, Gladio/P2 marifetiyle Kızıl Tugaylar'ın Moro'yu kaçırması sağlanacaktı.

Başbakanın 'kaçırıldığı' duyurulduktan hemen sonra, dönemin İtalya İçişleri Bakanı Francesco Cossiga'nın başkanlığında bir kriz komitesi oluşturuldu. Ancak aslında bu kriz komitesi, Başbakan Moro'nun kurtarılması için değil, zaman kazanıp kamuoyunu Moro'nun ölümüne hazırlamak için kurulmuştu. Hatta Moro henüz öldürülmeden, Kızıl Tugaylar adına sahte bir bildiri hazırlanarak, Başbakan Moro'nun öldürüldüğünün ilan edilmesi bile kararlaştırılmıştı.

Böylelikle İtalyan kamuoyu, psikolojik olarak Moro'nun sol bir terör örgütü tarafından öldürüldüğüne inandırılacaktı. Zira bu aşırı sol örgütün arkasında 'SSCB'nin olduğu' özellikle vurgulanıyordu.

Gladio/P2 tarafından İtalyan halkının gözüne kalın bir perde çekilirken; İtalyan basını da, Kızıl Tugaylar'ın o gün Başbakan Moro'nun izlediği yolu nasıl öğrendiğini hiç sorgulamamıştı. Oysa başbakanın güzergâhı sözde polis yetkililerince her gün değiştiriliyordu ve normal şartlarda terör örgütünün bunu öğrenebilmesi mümkün değildi.

Başbakan Aldo Moro'nun kaçırılışının üzerinden yaklaşık iki ay geçmişti ama koca bir ülkenin başbakanının nerede olduğuna dair en küçük bir emare bile yoktu! Aslında İtalyan Gizli Servisi ve P2 Mason Locası, Başbakanın nerede olduğunu gayet iyi biliyordu.

Öyle ki, İtalyan polisinin bile bütün bilgi ve belgelere sahip olmasına rağmen, 54 gün boyunca Kızıl Tugaylar'ı durduramaması, emrin ne kadar büyük yerden alındığının işaretiydi. Aldo Moro'nun kalemi de tıpkı Adnan Menderes gibi Washington'da kırılmıştı. Nihayet İtalya Başbakanının cesedi, Roma'nın merkezinde bir otomobilin bagajında bulunmuştu ama elbette 'faili meçhul' olarak...

1981 yılında Propaganda-Due (P2) skandalı patladığında; derin NATO ile sözde sivil toplum örgütleri arasındaki organik

bağ da açıkça ortaya çıkacaktı. İtalyan polisinin 17 Mart 1981 tarihinde Licio Gelli isimli P2 üyesinin Arezz'daki son sürüm teknolojiyle donatılmış villası ve Giole Tekstil Fabrikası'nda yapmış olduğu aramalarda, 962 kişilik P2 üye listesi ile locanın yönetimiyle ilgili çeşitli belgeler ele geçirildi.

Tarihler 14 Ağustos 1982'yi gösterirken, İtalyan polisi soruşturmayı tamamlayıp dosyayı başsavcılığa sundu. Dosyada P2'nin kirli ilişkilerinin yanı sıra, İtalyan Başbakanı Aldo Moro'nun 1978'de kaçırılıp öldürülmesiyle ilgili bazı deliller ve Moro'nun aile efradının cinayetle ilgili polise vermiş olduğu ifadeler yer alıyordu.

Başta Moro'nun eşine ait olmak üzere dosyada yer alan ifadeler, Henry Kissinger'in 1975'ten beri Aldo Moro'yu 'komünizm' nedeniyle tehdit ettiğini gösteriyordu. Moro'nun eşi Eleonora'ya göre, dönemin ABD Dışişleri Bakanı Henry Kissinger, eşini telefonla arayarak *"Bu işbirliğini pahalıya ödeyeceksin"* şeklinde tehditkâr ifadeler kullanmıştı. Tehditlerin nedeni ise, Moro'nun Hıristiyan Demokratların lideri olarak İtalyan Komünist Partisi'yle ittifak kurmak istemesiydi. Ama tüm bu ifadeler, İtalyan Gladio'sunun kontrolündeki basın tarafından hiç gündeme getirilmeyecekti...

İtalya'da P2, Türkiye'de FETÖ

Derin NATO yapılanmasının askeri ve istihbari kurumları kullandığı gibi, sivil toplum örgütlerini de etkin bir şekilde kullandığını daha önce belirtmiştik. Bu sivil örgütlenmeler küresel ölçekli olduğu gibi, yerel bazda derin devletle uyumlu çalışacak işbirliki yapılar da olabiliyordu.

Bunu kanıtlayacak iki somut örnek var: İtalya'da Propaganda Due (P2), Türkiye'de ise Fetullah Gülen Hareketi... Birisi Masonik bir yapılanma, diğeri ise 'dini bir cemaat' olmasına rağmen, aslında her ikisi de aynı derin yapının çıkarlarına hizmet eden oluşumlardı.

İtalya'daki Propaganda Due (P2) Locası, 1966 yılında İtalya Büyük Şark Locası'nın o zamanki Üstad-ı Azamı Giordino Gamberini'nin emriyle kuruldu. Loca, 1887 yılında Katolik inan-

cını yaymak üzere Vatikan tarafından örgütlenen Congregatio de Propaganda Fide'ye (İnancın Yayılması Kurulu) karşılık olarak konumlandırıldı.

Sözde Vatikan'ın atağına karşılık masonluk propagandası yapması amaçlanan locanın o dönemdeki ismi, 'Propaganda Massonica' idi. Ancak locanın ismi bir süre sonra değişerek 'Propaganda Due (P2)' oldu. Bu dönemde, İtalya'da yeni kurulan locaların isimlerine numaralar ekleniyordu. Loca, Grande Oriente d'Italia'nın örgütlediği ikinci loca olduğu için 'Propaganda Due' diye anılmaya başlanmıştı.

P2 Mason Locası'nı kurması için karanlık bir geçmişe sahip üstad Licio Gelli görevlendirildi. Licio Gelli, İtalyan Askeri Gizli İstihbarat Servisi ile sıkı ilişkiler içindeydi. Hatta o zamanlar örgütün başkanı olan General Giuseppe Santovito, P2 Mason Locası'na kayıtlıydı. Ayrıca İtalyan Gizli Servisi'nin eski Başkanı Albay Antonia Viezzer de locanın üyeleri arasındaydı.[167]

İtalya'daki bu garip yapılanma, tıpkı aynı yıllarda örgütlenmeye başlayan FETÖ gibi hücre sistemiyle çalışıyordu. Her 17 kişilik bir hücrenin başında birer başkan bulunuyordu. Ancak bu hücre üyeleri diğer hücre üyelerini tanımadıkları gibi, hücre başkanları da diğer hücre başkanlarını tanımıyordu. Hizmet alanını her geçen gün genişleten P2 Mason Locası, bir süre sonra İtalya'ya sığmaz olmuştu. Arjantin, Brezilya ve Uruguay'da da örgütlenmeye başladılar...

P2 Locası'nın üyeleri arasında kimler yoktu ki... Dönemin gizli servis sorumluları, askerler, polis müdürleri, hâkimler, savcılar, avukatlar, adli tıp görevlileri, siyasetçiler, mafya, kardinaller ve finans sektörünün önde gelen isimleri...

Locanın başında bulunan 'işadamı' rolündeki üstad Licio Gelli yakalanıp sorgulandığında, emrinde tam 142 milletvekili ve senatörün olduğunu itiraf edecekti.[168] Söz konusu yapılanma içerisinde ülkenin önde gelen sanayicilerinin varlığı da dikkat çekiyordu.

Mesela İtalya'nın küresel sermaye devi Gianni Agnelli'den sonra ülkenin en büyük sanayicisi olarak kabul edilen Yahudi asıllı Carlo De Benedetti de P2 davasında yargılanıp suçlu bulunmuştu.[169] Yine bizzat Bilderberg ve Trilateral üyesi olan Fiat

167 Tercüman Gazetesi, 27 Mayıs 1981.
168 Günaydın Gazetesi, 19 Aralık 1981.
169 Newsweek, 27 Nisan 1992.

Başkanı Agnelli'nin de, İtalya'daki olayların perde arkasındaki isimlerden biri olduğu saptandı.[170] Agnelli'nin aynı zamanda küresel para oligarklarından Yahudi banker Rothschild ailesinin de ortağı olduğunu hatırlatalım.

Sözde sıradan bir 'mason locası' olarak faaliyet gösteren P2, kendisine 'biat' etmiş üyelerinin nüfuzlarını kullanarak zamanla ülke yönetimini ele geçirmeyi hedefliyordu. Nitekim örgüt güçlendikçe çok geniş bir legal ve illegal kirli ilişkiler ağı kuruldu. Böylelikle loca, devleti örgüt çıkarları doğrultusunda yönetmeye çalışan bir suç şebekesi haline gelmişti.

Öyle ki Büyük Loca ve ona bağlı üyeler, P2 Locası'nın masonluktan ihracını kararlaştırmış, ancak bir mason locası olan P2, Büyük Loca'ya karşı finansal şaibeler üzerinden tehditler savurarak muhaliflerini sindirebilmişti.

İlginçtir, İtalya'daki P2 yapılanma süreci ile Türkiye'deki Fetullah Gülen Cemaati'nin yapılanma süreci aynı yıllara denk geliyordu. Dahası, iki örgütlenme arasında inanılmaz benzerlikler söz konusuydu. Ancak P2 1970'lerden sonra, Gülen hareketi ise 1990'lardan sonra kullanılmaya başlanacaktı...

Öncelikle 'gizlilik' bu iki örgütün anahtar kelimesiydi. Her iki örgüt de hücre sistemiyle çalıştıkları için, üyelerinden yakalananlar olsa bile, örgütün tamamının deşifre olması mümkün değildi. İzlenen ortak siyaset, devlet bürokrasisinin ve siyasetin yüksek kademelerine sızmaktı. Amaç; siyaseti kurumlarıyla birlikte kontrol altına alarak, militanların/müritlerin inandığı 'yüce amaçlar' doğrultusunda ülke ve dünya siyasetine yön vermekti.

P2 Locası 'masonluk' adı altında örgütlenirken; Gülen Hareketi de sözde 'cemaat' çatısı altında faaliyet yürütüyordu. Başta da belirttiğimiz gibi, ortak yönleri çoktu. Mesela her iki örgüt de, kendilerine rakip gördüğü dini grup veya muhalifleri şantajla susturma yöntemini kullanıyordu. Yine her iki yapılanmanın kendisine vazife gördükleri ilk iş; komünizme karşı mücadele dernekleri kurmaktı. Bu son benzerlik, iki örgütün de aynı el tarafından yönetildiğinin göstergesiydi.

P2'nin deşifre olama süreci, 1974 yılında ABD Borsası'nda yaşanan bir krizle başlamıştı. Bu kriz esnasında P2 üyesi ünlü bankacı Michele Sindona büyük miktarda para kaybetti. Bunun üze-

170 Hürriyet Gazetesi, 4 Şubat 1989.

rine Sindona'ya ait Franklin National Bank'ın mali durumunun çok kötü olduğu ortaya çıktı. Sindona dolandırıcılıkla suçlandı.

Soruşturmalar esnasında Sindona'nın bir diğer P2 üyesi Roberto Calvi ve Sicilyalı mafya örgütü Cosa Nostra'yla ilişkileri ortaya çıktı. Bu dönemde Cosa Nostra'nın birçok ileri gelen üyesi Sicilya'da masonluğa katılmıştı.

Örgüt deşifre olup yargılamalar başladığında, locanın şefi Licio Gelli'nin emirleri ABD'nin eski Dışişleri Bakanı Henry Kissinger'dan aldığı[171] anlaşıldı. Gelli'nin geçmişi de oldukça ilginçti. Bir zamanlar Hitler'in SS subaylarına katılmış, Nazi saflarında savaşmış, KGB'ye, CIA'e çalışmış, faşist, komünist ve kapitalist sıfatlarla anılan karma bir portre çiziyordu.[172]

P2 skandalına karışanlar sadece asker, polis, mafya ve siyasetçiler değildi elbette. İtalya'nın en büyük bankalarından Banca Nationale Del Lavaro da skandalın tam göbeğindeydi. Üstelik bu bankanın ortakları arasında 'Yeni Dünya Düzeni'nin kıdemli finansör ve teorisyenlerinden David Rockefeller, Edmond de Rothschild, kuzeni Leon Lambert ile Henry Kissinger da vardı.[173]

Yargılamalar sonucunda ortaya saçılan kirli ilişkiler ve elde edilen belgelere rağmen, Aldo Moro cinayetinin arka planında ABD'nin olduğu gerçeği, bu zamana kadar 'komplo teorisi' denilerek hep hasıraltı edildi. Ta ki, ABD Dışişleri Bakanlığı'nın Uluslararası Kriz Yönetimi Uzmanı Steve Pieczenik'in *"Aldo Moro'yu Biz Öldürdük"* adlı kitabında tarihi itiraflarda bulununcaya kadar...

Pieczenik kitabında, Moro'nun *"İtalya'nın istikrarı için"* ABD tarafından gözden çıkarıldığını vurguluyordu.[174] Öte yandan P2'nin maddi anlamda en büyük destekçilerinden Roberto Calvi'nin 1981'de Londra'da öldürülmesi ve yine P2 üyesi ünlü bankacı Michele Sindona'nın 1986 yılında hapishanede zehirlenerek infaz edilmesi de P2'nin yerel bir örgüt olmadığını gösteriyordu.

Dahası, P2'nin Vatikan'daki etkili ismi Kardinal Paul Casimir Marcinkus ABD'ye, örgütün lideri Lucio Gelli ise Arjantin'e kaçırılmıştı. Çok daha ilginç olanı ise, P2'nin lideri Lucio Gelli'nin 1988 yılında İtalya'ya geri dönerek hiçbir mahkûmiyet almadan ölümüne kadar siyaset sahnesinde etkili olmasıydı...

171 Fatih Güllapoğlu, Tanksız Topsuz Harekat, Tekin Yayınevi, İstanbul, 1991, S. 39.
172 David A. Yallop, Im Namen Gottes? Taschenbuch 1988, S. 160.
173 Henry Coston, Les Financiers qui menent le monde, Broché, 1989, S. 406.
174 Milliyet Gazetesi, 20 Eylül 2016.

Gizli El Taksim'de!

İtalya'da 1960'lı yıllardan sonra artarak devam eden bombalama, suikast ve kaos eylemlerinin aynısı, 1965'lerden itibaren Türkiye'de de yaşandı. Aynı el, farklı iki ülkede aynı amaca hizmet eden benzer eylemler gerçekleştiriyordu.

İtalya'da komünist-liberal, Türkiye'de ise sağ-sol çatışmaları vardı. Bugün '68 Kuşağı' diye tabir edilen ve Deniz Gezmiş, Mahir Çayan, İbrahim Kaypakkaya'nın başını çektiği sol, 'ABD karşıtlığı' üzerinden silahlı eylemler yaparken; sol sendikalar da işçileri sokaklara döküyordu...

Komünizm üzerinden öylesine bir çatışma alanı oluşturulmuştu ki; sıradan vatandaşlar, üniversiteler, kamu kuruluşları ve hatta güvenlik güçleri bile 'komünist-faşist' ya da 'sağ-sol' diye ikiye bölünmüştü.

Aslında söz konusu bu çatışma ve ayrıştırmalar, 'komünizm' bahane edilerek Derin NATO'nun Türkiye'yi istikrarsızlaştırma stratejisinden başka bir şey değildi. Evanjelist misyonerlerin 1820'lerden itibaren altyapısını oluşturduğu çatışmacı fay hatları üzerinden uygulanan plan gereği, uç kutuplar çatıştırılarak Batıcı resmi ideolojinin merkeze oturtulması hedefleniyordu.

1977'li yıllar, Türkiye'de solun güçlü olduğu yıllardı. Gizli bir el, sol örgütleri radikalleştirerek terörize ediyordu. Bu dönemde silahlı terör eylemlerinin yanı sıra; işçi hareketleri de tırmanışa geçmiş, Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK) sokak eylemlerinin organizatörü olmuştu.

DİSK, sözde Devlet Güvenlik Mahkemeleri'nin kuruluşuna karşı çıkıyordu. Ancak Anayasa Mahkemesi'nin DGM'lerin kuruluş yasasını iptal etmesine rağmen, DİSK'in 16 Eylül 1976 tarihinde 'DGM'ye Hayır' eylemi başlatarak ülke çapında genel greve gitmesi anlaşılır gibi değildi. Zira genel grev çağrısından beş gün sonra polisin DİSK'i basarak bazı yöneticilerini gözaltına alması, sokak eylemlerinin daha da artmasına sebep olacaktı.

Nitekim 1977 yılına gelindiğinde Türkiye, Derin NATO'nun ilk kitlesel eylemine sahne oldu. Taksim'de 1 Mayıs kutlamaları yapan işçilerin üzerine yaylım ateşi açıldı. DİSK'in düzenlediği gösterilere yüz binin üzerinde katılım olmuş, coşku ile kutlanan

işçi bayramı dağılmaya yakın kana bulanmıştı. Saldırıda, silah ve ezilme sonucu tam 34 kişi hayatını kaybetti.

Kalabalığın üzerine Sular İdaresi ve bugünkü The Marmara, o zamanki adıyla Intercontinental Oteli'nin 5. katından ateş açılmıştı. Intercontinental Oteli, Amerikan'ın küresel finans imparatorlarından ITT şirketine aitti. Hani şu Şili Devlet Başkanı Allende'ye karşı yapılan darbeye de adı karışan kozmik şirket...

Otel yetkilileri, içeriden dışarıya doğru atılan kurşun izlerinin bulunduğu pencere camlarını, polisin inceleme yapmasına fırsat vermeden alelacele değiştirmişlerdi.

1 Mayıs Taksim katliamı bugüne kadar aydınlatılamadı. Ne o gün otelden kalabalığın üzerine ateş edenlerin, ne de o gün otelin o katında kalan ABD'lilerin kimliği belirlenemedi. Yine Kazancı yokuşunda bulunan bombaların sahibinin kimliğine de ulaşılamadı.

Bülent Ecevit'in başında olduğu CHP, o yıllarda muhalefetteydi. Ecevit'in talimatıyla Taksim olaylarını aydınlatmak için bir araştırma komisyonu kuruldu. Ancak araştırma komisyonu, bürokraside ciddi bir direnişle karşılaşıyordu. Olayın faillerinin bulunması için çalınan tüm kapılar komisyonun yüzüne kapandı. CHP Genel Başkanı Bülent Ecevit'in içine büyük bir kuşku düşmüştü. Zira bu eylemin 'derin bir yapı' tarafından gerçekleştirildiğinin farkındaydı.

Bülent Ecevit, konuyu dönemin Cumhurbaşkanı Fahri Korutürk'e taşımaya karar vermişti. Nitekim kısa sürede randevulaşarak Çankaya'da bir araya geldiler. Ecevit, olayları devlet içerisinde yuvalanmış bir derin yapının gerçekleştirmiş olabileceğinden kuşkulandığını söylüyordu.

Cumhurbaşkanı Fahri Korutürk, hiçbir yorum yapmadan Ecevit'i sonuna kadar dinledi. Sonra, *"anlattıklarını yazılı doküman hâline getirip bana verir misin"* diyerek Ecevit'ten ricada bulundu. Ecevit söyleneni yapmış, kuşku ve ulaştıkları delilleri yazılı rapor haline getirerek Cumhurbaşkanlığı'na vermişti.

Ancak ilginçtir, Cumhurbaşkanı konuyu ve bu yazılı metini dönemin Başbakanı Süleyman Demirel'e aktardığında, büyük bir tepkiyle karşılaşacaktı.[175] Demirel, iddiaları şiddetle reddediyordu.

175 Cumhuriyet Gazetesi, 13 Kasım 1990.

Gladio'yu Şikâyetin Bedeli!

Bülent Ecevit'in Taksim olaylarıyla ilgili kuşkularını Cumhurbaşkanı Fahri Korutürk'e aktarmasından 28 gün sonra, kendisine ciddi bir suikast girişimi gerçekleştirildi. Tarihler 29 Mayıs 1977'yi gösterirken, Ecevit çiftinin seçim gezisi için uçakla geldikleri İzmir Çiğli Havaalanı'nda ilginç bir suikast girişimine maruz kaldılar.

Uçaktan indikten sonra parti otobüsüne binmek üzere olan Ecevit çiftine uzun menzilden tek el ateş edildi. Bu, özel gazlı kurşunla yapılmış öldürücü bir suikast girişimiydi. Ancak tesadüf eseri kurşun Ecevitlere isabet etmemişti.

Kurşun, Ecevitlerin Robert Koleji'nden beri yakın arkadaşları olan Mehmet İsvan'ın bacağına saplandı. İçindeki kimyasal bileşim o kadar bilinmez ve tehlikeliydi ki, yaralanan Mehmet İsvan'ın Türkiye'de tedavisi yapılamadı. Ancak İsviçre'de uzun bir tedavi süreci uygulanabildi.

Bülent Ecevit, otobüsün kapısında bekliyordu. Merdivenlere hamle yapıp binmekte gecikince kurşundan kurtulmuştu. Olay hemen örtbas edilmeye çalışıldı. Öncelikle İzmir valisi olayı bir süre Ankara'ya bildirmedi. İzmir polisi ise *"mermi değil patlangaç"* diyerek olayı geçiştirmeye çalıştı. Hatta olaylarda parmağı olduğu gerekçesiyle iki CHP'li genç gözaltına alındı. Ancak belgelerin düzmece olduğu anlaşılınca serbest bırakıldılar.

Polisin küçümsemeye çalıştığı mermi, aslında önemli bir delil niteliği taşıyordu. İzmir Devlet Hastanesi'ne kaldırılan Mehmet İsvan'ın bacağından iri ve 'gazlı' olduğu bildirilen bir mermi çıkarıldı. Bülent Ecevit ve arkadaşları, çıkarılan mermiyi ısrarla istemelerine rağmen ne polis, ne de doktorlar mermiyi vermeye yanaşmıyordu. Daha sonra balistik uzmanları da mermideki kimyasal bileşimin bilinmediğini öne sürdüler.

Oysa saldırgan belliydi. Altındağ Karakolu'nda görevli polis memuru İsmet Çetin... Polisin suikastta kullandığı silah güvenlik güçlerinin daha önce hiç görmediği Amerikan yapımı 'Tengas' adlı bir silahtı ve Türkiye'de sadece üç adet bulunuyordu.

Üstelik dünyada ilk kez bir insan üzerinde kullanılmıştı. Silahı Genelkurmay'a bağlı Özel Harp Dairesi'ne zimmetliydi. Sözde depodan izinsiz olarak çıkarılmıştı. Ancak bu silahın nasıl olup

da İzmir'de bir karakol polisinin eline geçtiğini kimse açıklayamadı.

Suikast girişimi önce kaza sanıldı. Ne var ki daha sonra suikast girişimi olduğu apaçık ortaya çıkacaktı. Zira Mehmet İsvan'ın dizkapağının içinde parçalanan mermi vücudu zehirliyordu. Silahı üreten firma, Mehmet İsvan'ın bacağındaki yaranın seyrini tam 10 yılı aşkın bir süre izlemek zorunda kaldı.

Polis memuru İsmet Çetin'in yargılaması 6 Mayıs 1980'de sonuçlandı. *"Dikkatsizlik sonucu yaralamaya sebebiyet vermekten"* üç ay hapis, 500 lira para cezasına çarptırıldı. Yargı da 'dikkatsizlik' diyerek suikastın üstünü kapatmıştı. İşin ilginç tarafı, tutuklandığında solcu Pol-Der üyesi olan polis memuru İsmet Çetin, olaydan kısa bir süre sonra da ülkücü polislerin kurmuş olduğu Pol-Bir derneğine üye olacaktı...

Bülent Ecevit, olayın vehametini anlayarak işin peşini bıraktı. Dahası, muhalefetteyken devletteki 'derin yapının' peşine düşen CHP lideri Bülent Ecevit, iktidara geldiğinde sus pus oluyordu. Dahası, 1978'de iktidar olduğunda ilk gezisini de Amerika Birleşik Devletleri'ne yapacaktı. Ancak Ecevit'in varlığını araştırmaya cesaret edemediği 'derin devlet' ile ilgili bilgiler, bir gün tesadüfen ayağına gelecekti...

Bülent Ecevit, kaos ve anarşi ile dolu geçen günlerden sonra, 5 Ocak 1978 tarihinde başbakanlık koltuğuna oturdu. İlk ziyaretçilerinden biri Genelkurmay Başkanı Orgeneral Semih Sancar'dı. Sancar *"acil bir ihtiyaç"* için örtülü ödenekten yüklü miktarda para istiyordu. Ecevit'in tam olarak miktarını hatırlamadığı bu para, hemen hemen örtülü ödenekte bulunan paranın tümüne eşitti.[176]

Ecevit, *"bir bakayım"* diyerek Genelkurmay Başkanı Sancar'ı gönderdikten birkaç gün sonra, resmi bir yazıyla bu paranın ne amaçla istendiğini sormaya karar vermişti.

Gerisini Bülent Ecevit'ten dinleyelim: *"Genelkurmaydan bu paranın ne amaçla istendiğini sordum. 'Özel Harp Dairesi için istiyoruz' dediler. Öyle bir resmi dairenin varlığını duymamıştım. 'Şimdiye kadar bu dairenin giderleri nereden karşılanıyordu' diye sordum. O zamana kadar dairenin tüm giderlerini bir gizli ödenekle ABD'nin karşıladığı, ancak artık Amerikalıların bu parasal katkıyı kestiği, o*

176 Milliyet Gazetesi, 28 Kasım 1990.

nedenle başbakanlığın örtülü ödeneğinden para istemek zorunda kalındığı bildirildi"[177]

Şüphesiz Ecevit sadece paranın nereye harcanacağını merak etmiyordu. Özel Harp Dairesi'nin nerede bulunduğunu da merak etmişti. Bunu bizzat Genelkurmay Başkanlığı'na sorduğunda aldığı cevap; *"Amerikan Askeri Yardım Heyeti ile aynı binada"* olmuştu.

Ecevit iyice kuşkulanınca kendisine dönemin Genelkurmay Başkanı Semih Sancar ve ÖHD'nin başında bulunan Kemal Yamak tarafından bir saatlik birifing verildi. Ecevit'in istenilen parayı verip vermediği bilinmiyor ama bu birifingden sonra Ecevit bir daha asla 'derin devlet' sözünü ağzına almayacaktı...

Derin NATO'nun Solcu Askerleri

Susurluk kazasıyla birlikte başlayan tartışmaların odağında iki kelime vardı: 'kullanmak' ya da 'kullanılmak'... Bu sihirli kelimeler, devlete yakın duran, daha doğrusu bir zamanlar devlet adına bir takım örtülü operasyonlarda görevlendirilmiş milliyetçi/muhafazakâr kişileri tanıtan 'kimlik' haline gelmişti.

Devletin doğrudan yapmayı sakıncalı gördüğü operasyonlarda, ya da Süleyman Demirel'in deyimiyle *"Rutinin dışına çıkıldığında"* 'kullandığı' kişiler, hep sağ kadrolarla özdeşleştirildi.

Peki, Derin NATO'nun Türkiye'deki uzantısı Gladio, örtülü operasyonlar ve darbelere zemin hazırlamak için gerçekten de sadece milliyetçileri mi kullanmıştı? Elbette hayır...

1960'lardan sonra 'devrim' ya da 'sosyalizm' adına cunta faaliyetlerinde bulunan sol örgüt ve askerlerin, aslında karşı durdukları düzenle ne kadar içli-dışlı oldukları sonradan anlaşılacaktı.

Mesela 'devrimci' hareketin en ateşli solcuları Deniz Gezmiş, Mahir Çayan, Sarp Kuray, Dursun Karataş, Paşa Güven ve Ertuğrul Kürkçü... Diğer taraftan sol askeri cunta faaliyetlerinin gizemli isimleri Talat Aydemir, Orhan Kabibay vê İrfan Solmazer...

Aslında bilerek ya da bilmeyerek hepsi de Derin NATO'ya hizmet etmişlerdi. Nitekim zamanın ünlü devrimcilerinden Hasan Cemal, *"Kırk yıl önce de sağda solda gençlere bomba patlatıp*

177 Ecevit Kılıç, Özel Harp Dairesi, Güncel Yayıncılık, Ekim 2007, S. 337.

darbenin yolu açılmak isteniyordu. Bu kepaze oyunun içinde ben de vardım"[178] diyerek bu gerçeği ifşa edecekti.

O dönemle ilgili itiraflarda bulunan bir diğer kişi ise, dönemin ünlü devrimcilerinden emekli Deniz Binbaşı Erol Bilbilik'ti. Bilbilik, 1971 Muhtırası'ndan önce ordu içerisindeki cuntalardan biri olan Doğan Avcıoğlu ve Osman Köksal cuntasında faaliyet gösteren biriydi. Dolayısıyla o dönemin sol gençliğini de, cuntacılarını da yakından tanıyanlardan...

Deniz Binbaşı Erol Bilbilik, 12 Mart öncesinde bazı subayların açıkça cuntasal faaliyetlerde bulunmalarına rağmen haklarında hiçbir işlem yapılmadığını vurguluyor. Mesela 13 Kasım cuntasının (Numan Esin, İrfan Solmazer ve Talat Turan) başı Orhan Kabibay ve İrfan Solmazer'in, kendileriyle birlikte darbe çalışmalarına katıldıkları halde hiçbir ceza almamaları gibi...

Erol Bilbilik'in adını zikrettiği Orhan Kabibay, 27 Mayıs 1960 darbesinin en aktif üyelerinde biriydi. Onun 'devrimden' anladığı şey; azınlığın silah zoruyla çoğunluğa tahakkum etmesiydi. Kabibay, cunta faaliyetlerine henüz Demokrat Parti'nin iktidara gelişinden dört yıl sonra başlamıştı. Ona göre, Adnan Menderes Hükümeti'nin %52'den fazla oy alarak iktidara gelmesinin hiçbir önemi yoktu.

Bu yüzden olsa gerek, Orhan Kabibay 1960 Darbesi'nin gerekçesini şöyle açıklayacaktı: *"1954 sonbaharında bizi ihtilal yapmak üzere karara götüren saik, o günkü iktidarın bidayetten (başlangıç) beri devam edegelen sakim (bozuk; yanlış, eksik) tutumu değildir. Mevcut idarenin, Türkiye'nin tasavvur ve tahmin ettiğimiz istikbalini tahakkuk ettirmekten çok uzak davranışlarının da, elbette ki böyle bir kararın alınmasında payı var."*[179] diyecekti.

Orhan Kabibay, Ortadoğu'da Sovyetler Birliği'ne karşı NATO'nun bir uzantısı olarak kurulan Merkezi Anlaşma Teşkilatı'nda (Central Treaty Organization-CENTO) görev yapmıştı. Hani 27 Mayıs darbecilerinin bildirilerinde ifade ettiği *"NATO'ya inanıyoruz, CENTO'ya bağlıyız"* cümlesindeki CENTO...

Kabibay, 27 Mayıs darbesine İstanbul 1. Ordu Karargahı Harekat Başkanlığı'nda görevli olduğu sırada katılmıştı. Darbenin İstanbul ayağını yönetenlerden biriydi. Nitekim silah zoruyla yö-

---

178 Milliyet Gazetesi, Hasan Cemal, Deniz Gezmiş'lere Mısır Patlatır Gibi Bomba Patlattıranlar, 15 Nisan 2008.

179 Dündar Seyhan, Gölgedeki Adam, Uycan Matbaası, 1966, S. 42.

netimi devralan Milli Birlik Komitesi'nin (MBK) 38 kişilik üye listesinde yer aldı.

Ne var ki ülke yönetmek, darbe yapmak kadar kolay değildi. Sözde tüm Türk Silahlı Kuvvetleri'ni temsil ettiğini söyleyen MBK, bir müddet sonra resmen ikiye bölünecekti.

Milli Birlik Komitesi içerisinde iki ayrı grup vardı. Çoğunluğu oluşturan ve başından beri CHP'nin etkisi altındaki işleri düzelttikten sonra iktidarı sivillere bırakmayı amaçlayan birinci grup ile; askeri müdahaleyi kalıcı kılma, devleti ve toplumu buna göre yeniden düzenleme çabası içinde olan ikinci grup birbirine düşmüştü.[180]

Nitekim darbenin gerçek amacına ulaşmadığı gerekçesini öne süren ve '14'ler' olarak adlandırılan ikinci grup tasfiye edildi. Orhan Kabibay da bu gurubun içerisinde yer alıyordu. Bürüksel Büyükelçiliği'ne atanarak bir süreliğine pasifleştirildi.

Ancak Orhan Kabibay darbeden hiç vazgeçmedi. Kendisi gibi solcu ve Adnan Menderes Hükümeti'ne karşı tüm kışkırtmaların içinde yer almış cuntacıAlbay Talat Aydemir'in darbe girişimlerini desteklemeye devam etti.[181]

Çünkü Kabibay, Talat Aydemir'in CIA ile irtibatlı olduğunu biliyordu. Zira 20 Şubat 1962'de, yani Talat Aydemir cuntasının darbe girişiminin arifesinde, ABD Büyükelçilik Müsteşarı Berneds'in evinde pazarlık yapılmıştı. Orhan Kabibay, Talat Aydemir'in ABD Dışişleri Bakan Yardımcısı Talbott ile yaptığı bu pazarlıktan haberdardı.[182]

Cuntacı Talat Aydemir ve arkadaşları, ABD Dışişleri Bakan Yardımcısı Talbott ile ABD büyükelçilik müsteşarının evinde tanıştırılmıştı. Amaç, harekattan sonra gelecek yeni askeri rejimin ABD ile ilişkilerinin nasıl olacağının pazarlığıydı.

Ancak 22 Şubat darbe girişimi, ordunun ikiye bölünmesi ve hükümetin darbeyi önceden haber alması nedeniyle başarısızlıkla sonuçlandı. Avrupa'daki 14'lerden Orhan Kabibay, 22 Şubat Olayı başarısızlığa uğrayınca şöyle diyecekti: *"Biz olsaydık, bu ihtilali ısmarlama bir elbise gibi toplumun sırtına geçirirdik..."*[183]

---

180 Sıtkı Ulay, Harbiye Silah Başına, İstanbul, 1968, S. 165.

181 Erdoğan Örtülü, *Üç İhtilalin Hikâyesi*, Milli Ülkü Yayınları, 5. Basım, Konya, S. 304,306.

182 Cüneyt Akalın, Askerler ve Dış Güçler, Amerikan Belgeleri İle 27 Mayıs Olayı, İstanbul, 2000, S. 271; Cüneyt Arcayürek, *Darbeler ve Gizli Servisler (1950-1988)*, Bilgi Yayınları, 3.basım, Ankara, 1989, S. 72.

183 Müşerref Hekimoğlu, 27 Mayıs Romanı, Çağdaş Yayınları, İstanbul, 1975, S. 12.

Orhan Kabibay, darbe yapma konusundaki ümidini hiç kesmedi. 24 Haziran 1962'de CHP/CKMP/YTP Koalisyon Hükümeti kurulunca, 1 Temmuz 1962'de yurda döndü. Döner dönmez de yine darbe faaliyetlerinin içine girerek Talat Aydemir cuntasıyla irtibata geçti. Ancak hükümet bu sefer işi sıkı tutuyordu. MİT, 14'ler gurubu ve Talat Aydemir cuntasını sıkı takibe almıştı.[184]

Ülkenin darbeciler eliyle yönetilmesi gerektiğini savunan Talat Aydemir cuntası, 21 Mayıs 1963 yılında ikinci bir isyan girişimini başlattı. Orhan Kabibay da darbe girişimine destek verenler arasındaydı. Ancak cunta başarısız oldu. Türkiye iç savaşın eşiğinden dönmüştü.

Başarısız darbe girişiminden sonra yargılamalar başladı. Yargılanacaklar arasında Orhan Kabibay'ın ismi de vardı. Zira MİT, Talat Aydemir ile Orhan Kabibay grubu arasında yapılan darbe toplantısını tespit ederek kayda almıştı. Ancak yine gizli bir el devreye girecekti.

17 Nisan 1963 günü İstanbul'daki Pierre Loti Oteli'nde yapılan toplantının kayıtları yargıdan kaçırıldı. MİT'in deşifre ederek rapor haline getirdiği bu delil, sırf Kabibay'ı kurtarmak için mahkemeye sunulmadı. Hem MİT, hem de Başbakanlık buna izin vermedi. Rapor mahkemeye sunulsa, Kabibay, 21 Mayıs davasında sanık olacaktı.

Yargılamalar sonunda Talat Aydemir idama mahkûm edilirken, Orhan Kabibay kurtulmuştu. Nitekim 9 Mart cuntası generallerinden Celil Gürkan, Kabibay hakkında şu ilginç tespiti yapacaktı: *"Bütün bunlardan iki sonuç çıkmaktadır: Ya Orhan Kabibay iz belli etmeyen çok hünerli bir ihtilalcidir, ya da büyük güvenceleri vardır."*[185]

Gizemli solcu asker Orhan Kabibay, bu olaydan da yırttıktan sonra siyasete atıldı. 1965 yılında Cumhuriyet Halk Partisi'nden Sivas milletvekili seçilerek meclise girdi. Ancak Orhan Kabibay'ın siyasete atılması, onun cunta faaliyetlerinden vazgeçtiği anlamına gelmiyordu. 1971 Muhtırası'na giden yolda da en etkin darbe kışkırtıcılarından biri oldu. Ne var ki yine kimse ona dokunamayacaktı.

Emekli Deniz Binbaşı Erol Bilbilik, bu durumu şöyle anlatıyor: *"1973 yılında bizler Erenköy'deki Köşke (Ziverbey) kontrgerilla tarafından alınıp sorgulanırken, Kabibay fevkalade bilgilere sahip*

184 Erdoğan Örtülü, Üç İhtilalin Hikâyesi, Milli Ülkü Yayınları, 5. Basım, Konya, S. 297.
185 Celil Gürkan, 12 Mart'a Beş Kala, Tekin Yayınevi, İstanbul, 1986, S. 413,415.

olmasına rağmen salıverilmiştir. Her işin içerisinde, her olayın yanında olmasına rağmen başına hiç bir şey gelmemiştir"

Orhan Kabibay'ın hizmetleri! 1980 darbesinde de devam etti. Mesela Kenan Evren cuntasına bir hayli yardımcı oldu. Hatta Erol Bilbilik'e göre, Kenan Evren, darbeden sonra Danışma Meclisi'ni oluşturacağı zaman, en az 30 meclis üyesi adını Kabibay'dan aldı. Orhan Kabibay da bu işi CHP eski milletvekili Şükrü Koç'a havale edip hazırlanan listeyi Evren'e sundu. İşin bir başka ilginç yanı da, Kabibay'ın listeyi havale ettiği Şükrü Koç'un eski bir MİT elemanı olmasıydı.[186]

Erol Bilbilik'in 'karanlık adam' dediği ve bizzat 'derin devlet' tarafından korunduğuna inandığı bir diğer solcu cuntacı ise İrfan Solmazer'di. Bilbilik'in Solmazer hakkında söyledikleri, Kabibay'a göre çok daha ilginç...

Erol Bilbilik devam ediyor: *"Birgün Orhan Kabibay'ın evinde toplandık. Hidayet Ilgar, Talat Turan, İrfan Solmazer ve daha birçok kişi vardı. İrfan Solmazer bana 'Erol sen denizcileri ihmal etmişsin' dedi. Kimi ihmal etmişim? diye sorduğumda; 'Sarp Kurayı, Deniz Gezmiş'i ihmal etmişsin, hiç temas kurmamışsın. Ama ben İstanbul'da, Ankara'da onlara mısır patlatır gibi bomba patlattırıyorum'. Talat Turan da bu sözlere çok şaşırmıştı. Solmazer devam ediyordu: 'Deniz Gezmiş'i, Sarp Kuray'ı filan oturtuyorum. Demokratik bir tartışmayla eylem kararı alıyoruz. ABD Büyükelçiliği'nin ön kapısının kurşunla taranmasına demokratik olarak karar veriyoruz. Bu demokratik tartışmadan ben lider oluyorum, emri ben veriyorum. Deniz Gezmiş'e ABD Büyükelçiliği'ni bombala ve yok ol diyorum. Sarp Kuray'a git şurayı bombala diyorum. Tabi bu işlerden Orhan Kabibay'ın da haberi var."*[187]

Peki, Erol Bilbilik'in 'karanlık adam' dediği; Deniz Gezmiş'e, Sarp Kuray'a *"mısır patlatır gibi bomba patlattıran"* İrfan Solmazer kimdi?

Hemen belirtmeliyiz ki, İrfan Solmazer 'karanlık' kelimesini hak edecek kadar ilginç bir isimdi. Darbe adına onu tüm cuntasal faaliyetlerin içerisinde görmek mümkün...

Mesela 27 Mayıs ihtilalinin ön saflarında o vardı. Kurmay Yüzbaşı rütbesiyle 38 kişilik Milli Birlik Komitesi'nin (MKB) en genç üyesiydi. Darbe sonrası Yassıada'ya giderek Adnan Menderes'le pazarlık yapacak kadar da Derin NATO'cuydu.

---

186 Ersal Yavi, İhtilalci Subaylar, Yazıcı Yayınevi, 2005, S. 264.

187 Cumhuriyet Gazetesi, Erol Bilbilik, 10 Mart 1996.

Ne var ki MBK içerisinde baş gösteren anlaşmazlık nedeniyle yönetimden uzaklaştırılan 14'ler Grubu içerisinde Solmazer de vardı. Lahey Büyükelçiliği nezdinde 'Devlet Müşaviri' olarak görevlendirildi.

Solmazer, bu görevde beş yıl kaldıktan sonra Türkiye'ye döndü. Aynı yıl CHP'den Tokat milletvekili seçildi. Ancak burada da rahat durmadı. CHP'den ayrılarak Milliyetçi Güven Partisi'ni (MGP) kurdu.

İrfan Solmazer'in cuntasal faaliyetleri sadece 1960 darbesiyle sınırlı kalmadı. 1971 muhtırasından önce Orhan Kabibay, Numan Esin ve Talat Turan cuntasının da en etkili isimlerinden biri oldu. Darbenin altyapısını oluşturmak için Ankara Kızılay'daki Mason Derneği'ne 'devrimci' gençler tarafından atılan dinamitleri arabasının bagajına koyarak Ankara'ya getiren[188] Solmazer'den başkası değildi.

Fakat 12 Mart 1971 Muhtırası'ndan sonra diğer cuntacılar Ziverbey Köşkü'nde sorgulanırken, İrfan Solmazer, 12 Mart'a 1 gün kala Almanya'ya uçuruldu.

Muhtıradan sonra *"Devletin bütünlüğünü bozmak için gizli örgüt kurma"* iddiasıyla Sıkı Yönetim Mahkemesi'nde yargılandı. Nitekim gizli bir el burada da devreye girdi. O yurtdışındayken berat etmesi sağlandı.

Sonra ne mi oldu? Elbette yıllar sonra Almanya'dan Türkiye'ye milyoner bir işadamı olarak geri döndü. Tır filolarına sahip oldu. Yurda döndükten sonra da kimse kılına dokunamadı. Türkiye'nin kaos yıllarındaki sırlara sahip olmasına rağmen, o tüm röportaj taleplerini geri çevirdi. Sırlarıyla birlikte 25 Ekim 2008 tarihinde hayatını kaybetti.

Kızının Adını 'NATO' Koyan Subay

NATO karargahlarında görev yapan subayların, bu küresel yapıdan ne kadar etkilendiklerini göstermek açısından Turan Çağlar ilginç bir isim. Çünkü Çağlar, yeni doğan kızının adını 'NATO' koyacak kadar bu örgütün prensiplerine bağlı birisiydi.

188 Milliyet Gazetesi, Hasan Cemal, Deniz Gezmiş'lere Mısır Patlatır Gibi Bomba Patlattıranlar, 15 Nisan 2008.

Yıl 1954... Dönemin gazetelerinde ilginç bir haber çıkmıştı: *"Napoli'deki NATO karargâhında vazifeli bulunan Yüzbaşı Turan Çağlar'ın bir kızı dünyaya gelmiş ve NATO adı konmuştur. NATO, Napoli'deki NATO karargâhında doğan ilk çocuktur."*

Ancak o gün bu haber kimsenin dikkatini çekmemişti ama daha sonra Turan Çağlar'ın adını duymayan kalmayacaktı...

1942 yılında Harp Okulu'ndan mezun olan Hava Muhabere Yüzbaşı Turan Çağlar, Manastırlı bir aileden geliyordu. Hani şu Sultan Abdülhamid döneminde muhalif darbeci askerlerin yetiştiği 3. Ordu'nun bulunduğu bölge...

Çağlar, 1954'lü yıllarda yüzbaşı rütbesiyle NATO'nun Kuzey Avrupa Hava Kuvvetleri Karargahı'nda görevliydi. Bu görevle birlikte rütbeleri de hızla yükseldi. 30 Ağustos 1957'de binbaşı, 30 Ağustos 1960'da yarbay, bir sonraki YAŞ döneminde ise Albay oldu.

Turan Çağlar, kızının adını 'Lale NATO' koymakla yetinmedi. NATO'ya bağlılık onu kendi ülkesi aleyhine ajanlık yapmaya kadar götürecekti.

Turan Çağlar, aynı zamanda siyasi iktidarı *"darbe yoluyla hizaya getirme"* felsefesinde yetişen uslanmaz bir darbeciydi. Dolayısıyla 27 Mayıs darbesinin şahin kanadında yer aldı.

Yarbay rütbesiyle dâhil olduğu 27 Mayıs darbesi, onu en kritik görevlerden biri olan İstanbul Radyoevi Müdürlüğü'ne getirmişti. 1961 seçimlerinden Demokrat Parti'nin devamı olan Adalet Partisi ve Yeni Türkiye Partisi zaferle çıkınca, ihtilal için 21 Ekim Protokolü'nü imzalayan Silahlı Kuvvetler Birliği üyesi 38 subaydan da biri oldu.

Bu protokolden darbe çıkmadı ama Kurmay Albay Turan Çağlar, darbecilikten hiç vazgeçmedi. Hem 1962'de, hem 1963'teki Talat Aydemir'in darbe girişimlerinde yer aldı. 12 Mart muhtırası sırasında ise, darbe çalışmalarının sivil ayağını yürüten Doğan Avcıoğlu'yla birlikte hareket etti.

Turan Çağlar, Albay rütbesiyle 1965'te emekli olduktan sonra MİT'le irtibata geçti. MİT'teki görevi resmi değil, 'görüş liderliği' denen bir pozisyondu. Ancak MİT'in önemli mevkilerinde bulunan yöneticileriyle sürekli irtibat halindeydi.

Aynı zamanda küresel para oligarklarının Türkiye'deki temsilcileri olan İstanbul sermayesiyle de garip ilişkileri vardı. 1965'ten

itibaren Odalar Birliği'nin İstanbul'daki 'Özel Sektör Enformasyon Bürosu'nda çalışmaya başladı.

Çağlar'ın yöneticiliğini yaptığı Özel Sektör Enformasyon Bürosu, 70'li yıllarda Odalar Birliği bünyesinde faaliyet gösteren *"özel sektör fikrinin dinamik ve devamlı müdafaası"* misyonuna sahip ilginç bir kuruluştu.

Gerçekte ne iş yaptığı bilinmeyen bu kuruluşun bilinen tek yönü, büronun gelir ve giderlerindeki bilinmezlikti. Üstelik Çağlar bu büroda yalnız da değildi. Emekli General Alpaslan Demirel, Kara Kuvvetleri Mahkemesi eski savcısı Albay Muhittin Gülmez ve Cevdet Sunay'ın emir subayı Turgut Özbaha da Odalar Birliği'ne bağlı bu garip büronun müşavirleri arasındaydılar.

MİT eski Kontrterör Daire Başkanı Mehmet Mehmet Eymür'ün deyimiyle; büronun ne iş yaptığı, paranın nereden geldiği, nereye gittiği de belli değildi.

Turan Çağlar, aynı zamanda Sabancı Holding'te de görevliydi. Akbank'ta müdürdü. İşin ilginç yanı; o hem kapitalizmin temsilcisi işadamlarıyla, hem de Kemalist-sol darbecilerle gayet iyi geçiniyordu.

Nitekim 12 Eylül 1980 darbesi... Turan Çağlar'ı bu darbenin içerisinde de görmek hiç şaşırtıcı değil. Zira 1942 yılında Harp Okulu'nda birlikte mezun oldukları 12 Eylül darbesinin beyni Orgeneral Haydar Saltık'la çok yakın arkadaştılar. Darbenin haberini Aydınlık gazetesinden Doğan Yurdakul'a bildiren Çağlar'dan başkası değildi.

Turan Çağlar'ın kimin adına çalıştığı ve nasıl bir ihanet içerisinde olduğu 1983 yılında ortaya çıktı. Ankara'daki CIA ajanlarını takip eden MİT, bir telefon görüşmesinde kendisini 'John' diye tanıtan bir Türk'ü yakın takibe almıştı.

İşte bu 'John' kod isimli kişi, Emekli Kurmay Albay Turan Çağlar'dan başkası değildi. Çağlar, her ayın ilk ve ikinci çarşambası Amerikalılarla buluşup bilgi veriyordu.

MİT, askeri kanadı ikna edebilmek için çok titiz bir çalışma yürüttü. Çağlar'ın bütün temasları fotoğraflarla belgelendi. Nitekim Levent'teki bir evde Amerikalılara bir takım gizli belgeleri verirken suçüstü yakalandı.

Çağlar, sorgusunda 15 yıl boyunca Amerikan istihbaratına Türk ordusuyla ilgili bilgi ve belge verdiğini itiraf etti. Kendini

savunurken de çok ilginç cümleler kullanıyordu: *"Zaten bütün hükümetler, Genelkurmay başkanları Amerikan hesabına çalışıyor, ben yapınca mı suç oldu."*

İstanbul'da suçüstü yakalanan Turan Çağlar, Genelkurmay Askeri Mahkemesi'nde yargılanmak üzere Ankara'ya gönderildi. Nitekim 'casusluktan' 15 yıla kadar hapsi istenen Çağlar Mamak Cezaevi'ne kondu.

Yargılaması devam ederken, 29 Temmuz 1983 tarihinde Hürriyet gazetesine *"Casus değil, Amerikan sempatizanıyım, fakat bu husus hiçbir zaman memleket sevgisi üzerine çıkamaz, çıkmamıştır"* açıklamasını yaptığı akşam 'kalp krizinden' hayatını kaybetti.

Ölüm nedeni olarak GATA'nın otopsi raporuna 'enfarktüs' notu düşüldü. Davasına yayın yasağı konduğu için kimse bu şüpheli olayın üstüne gidemedi. Ölümün gerçek nedeni öğrenilemedi...

Turan Çağlar'ın şüpheli ölümü kadar karanlıkta kalan bir başka nokta daha vardı. CIA'ya çalıştığını itiraf etmesine rağmen 'antiemperyalist' Doğu Perinçek grubuyla olan yakın ilişkisi...

Onun MİT üst düzey yöneticileri hakkında içeriden verdiği bilgiler, Doğu Perinçek'in Aydınlık gazetesinin manşetlerini süslüyordu. Bu bilgi akışı, MİT tarafından belgelenmişti.

Gerisini MİT eski Kontrterör Daire Başkanı Mehmet Eymür'den dinleyelim: *"Albay Turhan Çağlar bir MİT mensubu değil, dışarıdan, MİT'le teması olan bir kişi. Bizim o tarihlerdeki bölge daire başkanımız Turhan Deniz'le yakın arkadaşmış. Bu özel sektör enformasyon bürosu, Uğur Mumcu'nun da tetkikatına uğruyor. Özellikle bunun üzerinde uğraşıyor Uğur Mumcu; araştırıyor ediyor, birtakım paralar sarf edilmiş, bu paraların nereye gittiğini ne yapıldığını tespit edemeden Uğur Mumcu çalışmalarını yarıda bırakıyor. Bu arada, Turhan Çağlar, yine o tarihte, zannedersem Nuri Beyle (o dönem MİT İstanbul Bölge Başkanı olan Nuri Gündeş'i kastediyor) ilgili bilgileri verirken suçüstü oluyor. Aydınlık gazetesine veriyor ve suçüstü olduğunda yanında Milli İstihbarat Teşkilatı'nın içindeki bir adam var, ikisini birden suçüstü yapıyorlar. Bu adam, alınıyor, birtakım sorgulara tabi tutuluyor ve ondan sonra her ne hikmetse serbest bırakılıyor, hakkında hiçbir tahkikat yapılmıyor. Yanındaki MİT'çi Bülent Şekerkaya... Öldü, intihar etti. Birlikte suçüstü oluyorlar, İstanbul Fındıklı'da Set üstünde."*

Eymür, şaşırtıcı bilgiler vermeye devam ediyor: *"Sonra Turhan Çağlar serbest bırakılıyor. Birtakım oyunlar oluyor, burada bunun nereden geldiği bilinmiyor serbest bırakılıyor. Nuri Bey, bilmiyorum şimdiye kadar anlattı mı, bu işin üzerinde duruyor. Meğer Turan Çağlar denilen adam, bizim biyografik malumatımızı, demin arz ettiğim biyografik malumatı adamları vasıtasıyla alıyor personelden ve Aydınlık Gazetesine aktarıyor. Aydınlık gazetesine aktarıyor; ama kendiliğinden aktarmıyor, CIA ile irtibatlı olarak aktarıyor. Yani demek ki CIA, Aydınlık Gazetesini destekle diye Çağlar'a emir vermiş; Aydınlık gazetesine veriliyor. Aydınlık gazetesi bunları alıyor, kullanıyor, yazıyor, çiziyor, herkese bir yakıştırma yapıyor. Hatta Turan Çağlar, Aydınlık gazetesinin merkezinde merkez komitesinden iki üç kişiyle beraber toplantılar yapıyor. Artık, işi bu derece ihtilal öncesi yozlaştırmışlar yani."*

Gladio Solu Nasıl Kullandı?

Küresel sermaye oligarkları, Türkiye'deki Batıcı düzeni ve azınlık vesayetine dayalı müesses nizamı koruyabilmek için 'Derin NATO'yu bir istikrarsızlaştırma aracı olarak görüyordu. Bu nedenle 'sağcı' ya da 'solcu' olmanın hiçbir önemi yoktu.

Önemli olan; *"kaostan düzen oluşturma"* stratejisi için kullanışlı eleman bulmaktı. Dolayısıyla zaman zaman sol hareketler, zaman zaman da sağ hareketler ABD/Batı ittifakı tarafından desteklendi. Türkiye için izlenen politika; İngiltere Başbakanı Winston Churchill'in vasiyeti olan *"Türkiye kısalırsa sulayın, uzarsa budayın"* stratejisiydi...

Türkiye'deki Derin NATO yapılanması, hemen bütün darbe süreçlerinde hem sağı, hem solu kullandı. Mesela bu bağlamda devlet içindeki 'derin yapıyı' soruştururken 24 Mart 1978 yılında öldürülen Ankara Cumhuriyet Savcı Yardımcısı Doğan Öz'ün 'derin devlet' hakkında hazırladığı rapor oldukça ilginçti.

Savcı Öz, hiç eveleyip gevelemeden, 1980 darbesine giden süreçteki kaos ve terör faaliyetlerini bizzat devlet içerisindeki bir 'derin yapı' tarafından gerçekleştirildiğini vurguluyordu.

Doğan Öz raporunda şöyle diyordu: *"... Sivil güvenlik güçleri içerisinde MİT elemanları ve Birinci Şube görevlileri kullanılmakta-*

dır. Her iki kesim de sol hareketleri yönlendirmekte ve sonra da bunlara karşı savaşım vererek taban kazanmakta ve demokrasiye karşı olan eğilimleri geliştirip örgütlemektedirler..."[189]

Küresel sermaye oligarkları, 'komünizm' üzerinden Türkiye'yi ABD/Batı Evanjelist ittifakının sömürgesi haline getirmeye çalışırken; sağ kesim 'din' adına, sol kesim de 'devrim' adına mücadele ettiğini sanıyordu.

Ancak 1980 Darbesi sonrasında her iki tarafın aynı hücreye konulması ve Kenan Evren'in yıllar sonra *"Adaletli olsun diye bir sağdan, bir soldan astık"* demesiyle her şey ortaya çıkacaktı.

Sol örgütler, 'faşist' olarak nitelendirdikleri sağ grupları 'Amerikancı' olmakla suçluyorlardı. Oysa kendilerini sözde 'anti-Amerikancı' ilan ederek 'devrim' adına silahlı çatışmaya girdikleri sağ örgütlerle aynı yapıya hizmet ettiklerinin farkında bile değillerdi. Ya da öyle davranıyorlardı...

Terör ve anarşinin yoğun olduğu 1968-1971 yılları arasında Türkiye'de görev yapan 26 yıllık CIA Ajanı Aldrıch Ames, 'Bir Casusun İtirafları' isimli kitabında bu ilişkileri en ince detaylarıyla gözler önüne seriyor.

Mesela Aldrich Ames'in Türkiye'de görev yaptığı yıllardaki ilk işi, bir yolunu bulup solun 'efsane' ismi Deniz Gezmiş'in sevgilisi ve eski güzellik kraliçesi Olca Altınay'la tanışmak olmuştu. Ames, bir hafta sonra da, Olca Altınay'a 75 dolar vererek Dev-Genç'in toplantılarının yerini, zamanını ve kimlerin katılacağını öğreniyordu. Daha sonra ise, Dev-Genç'in içine sızmayı başaracaktı.[190]

CIA Ajanı, bütün bu faaliyetlerinin amacını da *"Dev-Genç hakkında istihbarat toplamak, kan dökülmesini ve Dev-Genç'lilerin tutuklanmasını önlemek"* diye açıklıyordu.

Üstelik Dev-Genç'in CIA tarafından nasıl yönlendirildiği yalnızca Aldrich Ames'in açıklamalarıyla sınırlı değildi. Yine Türkiye'de 1968-1971 yılları arasında İstanbul CIA istasyon şefi, 1971-1973 yılları arasında ise Ankara'da şef yardımcısı olarak görev yapan Duane R.Clarridge, 'A Spy For All Seasons' (Tüm Mevsimlerin Casusu) adlı kitabında aynı ilişkileri detaylarıyla anlatacaktı.[191]

---

189 Ecevit Kılıç, Özel Harp Dairesi, Güncel Yayıncılık, Ekim 2007 S. 239.
190 Peter Early, Confesions of Spy, New York, 1997, S. 67.
191 Milliyet Gazetesi, 6 Şubat 1997.

Yıllarını istihbarat dünyasında eskitmiş mütevazı bir istihbaratçının, *"Bir örgütü farkında olmadan kullanma"* konusunda bize söyledikleri oldukça ilginç: *"İstihbarat birimleri, her hangi bir örgütü veya bir gücü kullanmak istediği zaman, bunu ya doğrudan, ya da dolaylı olarak yapar. Eğer örgütün dokusal yapısı sızmaya müsait değil veya üyeleri ilişki kurmaya yanaşmıyorsa, kullanılmak istenen bu örgütün önündeki engelleri kaldırarak ya da asıl hedeflerine varmamaları için yollarını tıkayarak istediğiniz istikamete yönlendirebilirsiniz. Böylece o örgütü hiç bir üyesinin 'farkında olmadan' hâkim güç tarafından kullanılabilir duruma getirebilirsiniz. Bu, başıboş akan bir suyun akış yatağını değiştirmek gibi bir şey"*

1960'lı yılların hızlı devrimcisi Gazeteci/Yazar Hasan Cemal de, adeta bir itirafname olarak kaleme aldığı 'Kimse Kızmasın Kendimi Yazdım' isimli kitabında; 1968'lerdeki sol hareketlerin benzer bir yöntemle kullanıldığını açıkça itiraf ediyor.

Hasan Cemal, Devrim dergisi etrafında birleşen solcularla, Deniz Gezmiş ekolünü benimseyen gençlik arasındaki farkı anlatırken şöyle diyordu: *"Aslında iki tarafta birbirini kullanma peşindeydi. Buna 'ittifak siyaseti' diyenler vardı. Doğan Bey, arada bir Uluç Gürkan'la beni uyarırdı. 'Sakın küstürmeyin devrimci gençleri, büroya gelip gitsinler' dedikten sonra devam ediyor: Belki iki tarafı da kullanan üçüncü bir güç vardı, sizlerin o tarihte kestiremediğiniz, küçümsediğiniz. Ya da bilmeden emellerine alet olduğunuz bir üçüncü güç..."*[192]

Biz yine solun 'üçüncü güç' tarafından kullanıldığı o yıllara dönelim. Tarih 15 Ocak 1971... Ankara'da bir banka soyulmuştu. Polis her yerde İş Bankası Emek Şubesi'ni soyan Deniz Gezmiş ve Yusuf Alan'ı arıyor. İlginçtir, MİT soygundan sonra bu kişilerin ısrarla Ankara dışında oldukları istihbaratını veriyordu.

Emniyetin yapmış olduğu istihbarata göre ise, Deniz Gezmiş ve arkadaşları Ankara'daydı. Nitekim Emniyet'in istihbaratı doğru çıkmıştı. Zira Hasan Cemal, yıllar sonra kaleme aldığı anılarında, o gün Deniz Gezmiş ve arkadaşlarının Ankara içerisinde saklandıklarını doğrulayacaktı.

Tesadüfe bakın ki, Deniz Gezmiş ve arkadaşlarının gizlendiği yer, CIA'nın Ankara'daki gölge kuruluşu Amerikan Haberler Merkezi'nde (United States Information Center-USIC) ressam olarak çalışan Sevim Onursal'ın eviydi.

---

192 Hasan Cemal, Kimse Kızmasın Kendimi Yazdım, Doğan Kitapçılık, İstanbul, 1998, S. 34.

Peki, Sevim Onursal kimdi dersiniz? Deniz Gezmiş'in yoldaşı, devrimci Kor Koçalak'ın birlikte yaşadığı kadın...

Sol örgüt liderlerinden 'kullanıldıklarını' erken fark edenler de yok değildi. Örneğin 20 yıl boyunca solun ucunda mücadele eden Bedri Yağan ve grubu...

Bedri Yağan, 'kullanıldığını' anladıktan sonra, THKP-C lideri Dursun Karataş'a karşı isyan başlatmıştı. Yağan'ın Karataş'a yönelik suçlaması; Karataş'ın devlet tarafından kullanılmasına yönelikti.

Nitekim Dursun Karataş'a başkaldıran Bedri Yağan grubunu örgütten tasfiye eden gücün de devlet olduğu anlaşıldı. Yağan grubunu tasfiye operasyonunu üstlenen kişi ise, Susurluk kazasında hayatını kaybeden Hüseyin Kocadağ'dan başkası değildi. Dev-Sol'un devlet tarafından bölündüğü, 1995'teki bir Milli Güvenlik Kurulu için hazırlanmış raporda da açıkça yer alacaktı.[193]

MİT eski Kontrterör Daire Başkanı Mehmet Eymür, sol grupları en iyi tanıyanlardan. Bu konuda görüşlerine başvurduğum da, bir hayli dertliydi. Özellikle solun sivri devrimcisi Dursun Karataş hakkında...

Eymür, Karataş için *"İsmi gibi 'Kara' ve 'Taş' gibi hissiz bir adamdı. Birileri düğmeye basınca o hemen faaliyete geçerdi"* diye söze başlıyor. Eymür'e göre Dursun Karataş uluslararası bir şebeke tarafından kullanılan biriydi.

Gerisini kendisinden dinleyelim: *"Önce belirtmeliyim ki; bütün terör örgütleri, birer taşerondur. Ve hiçbir terör örgütü; arkasında bir devlet desteği, ya da istihbarat örgütü olmadan, kesinlikle yaşayamaz. Bırakın 20-30 yıl yaşamalarını; bir dış destek olmadan, bir hafta bile yaşayamazlar. Dursun Karataş, karanlığın sol eliydi. Adam öldürtmekten başka bir meziyeti olmayan çağın dışında kalmış, sözde bir devrimci. Yapılan tüm operasyonlardan her nasılsa haberi olup kaçıyordu"*

Derin NATO'yu Soruşturunca...

Türkiye'nin idari ve siyasi yapısı her ne kadar Batı'ya entegre edilmiş azınlık vesayetine dayalı bir sistem olsa da, ABD/Batı ittifakı, bu haliyle bile asla güçlü bir Türkiye istemiyordu. Dola-

193 Aksiyon Dergisi, 11/17 Ocak 1997.

yısıyla Osmanlı'nın tasfiye edilmesi suretiyle kurulan Batıcı seküler rejimin bekası, sürekli bir 'iç düşman'ın varlığına muhtaçtı. Bu düşman zaman zaman sol, zaman zaman milliyetçi/muhafazakar kesim, zaman zaman da her ikisi birden olabiliyordu.

Amerika Birleşik Devletleri, menfaatlerini korumak adına 'kontrollü krizler' çıkartarak İslam coğrafyasına müdahale etme düşüncesini, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra bir strateji haline getirdi. Bu bağlamda özellikle İslam dünyasına yeniden liderlik yapabilecek bir Türkiye'nin kontrol edilmesi önemliydi. Dolayısıyla sürekli bir 'iç düşman' üretilerek Türkiye'nin istikrarsızlaştırılması, ABD/Batı ittifakının uzun vadeli planları arasındaydı.

Bu strateji, Türkiye'nin tek parti idaresinden kurtulup Demokrat Parti (DP) idaresinde güçlenmeye başlamasıyla hayata geçti. Türkiye, Adnan Menderes döneminde ABD/NATO ittifakına ve küresel düzene entegre edildi. Daha açık bir dille ifade edecek olursak, Türkiye adeta küçük bir Amerika haline getirildi.

Ne var ki halk iktidarının, yani çoğulcu egemenliğin siyasi iradeye güçlü şekilde yansıması, azınlıkçı vesayete dayanan seküler rejim için 'tehlike' görülmeye başlanmıştı. Bu nedenle 1954 yılından itibaren Menderes iktidarına karşı başlayan sokak hareketleri ve asker içerisindeki cuntasal faaliyetler, ABD/Batı ittifakı tarafından açıkça destekleniyordu.

Azınlık egemenliğine dayalı kurulu nizamın devamı için yıllarca 'kontrollü gerilim stratejisi' uygulandı. Türk-Kürt, Alevi-Sünni ve sağ-sol çatışmalarıyla darbelere zemin hazırlandı. 1960, 1971, 1980 ve 28 Şubat süreç ve darbelerine giden yolda yapılan provokasyonlar, Türkiye'yi istikrarsızlaştırmanın mihenk taşlarıydı.

Derin NATO'nun bu planını ilk fark eden resmi yetkililerden biri, Ankara Cumhuriyet Savcılarından Doğan Öz'dü. Öz, 1980 darbesi öncesinde hem sağı, hem de solu kanlı sokak eylemlerine iten üçüncü bir gücün varlığını tespit etmişti.

Her iki tarafı da kullanan gücün devlet içerisindeki 'derin bir yapı' olduğunu ispatlamak için gizliden gizliye bir çalışma yürütmeye başlamıştı. Tabi sonunu hesaba katmadan...

Doğan Öz, 1968 yılında Konya'da görevliyken 'Mücadele Birliği' isimli oluşumun, sağ-sol çatışmalarında rolü olduğunu fark etmişti. Mücadele Birliği, esasında komünizme karşı kurulmuş, içerisinde Taha Akyol, Aykut Edibali, Cemil Çiçek, Melih Gök-

çek, Hüseyin Gülerce ve Ahmet Taşgetiren gibi milliyetçi/muhafazakar/İslamcı isimlerden oluşan bir yapıydı.

Hareketi kuranlar; aslında ülkesine ve milletine faydalı, İslam'ı günlük hayatına tatbik edecek bir nesil yetiştirmeyi amaçlıyordu. Ne var ki halis niyetlerle kurulan bu sivil toplum yapılanması, bir müddet sonra amacından sapmıştı. Zira devlet içerisindeki 'derin yapı' Mücadele Birliği'ne sızmakta gecikmeyecekti. Artık teşkilat içerisindeki herkes, birbirini 'MİT'çi' olmakla suçlamaya[194] başlamıştı.

1967 yılında kurulan ve birçok ilde temsilcilikleri olan hareket, her geçen gün amacından uzaklaşıyordu. Mesela 27 Mayıs öncesi sağ iktidara karşı solcuların ürettiği 'ordu-gençlik el ele' sloganı ile Milli Mücadele'nin 12 Mart öncesi ve sonrasında 'ordu-millet el ele' sloganı arasında aslında hiçbir fark yoktu. İkisi de darbeye davet çıkarıyor, siyasetin merkezine orduyu yerleştiriyordu.

Nitekim *"İslam'ı günlük yaşama hâkim kılmak için"* kurulan Milli Mücadele'nin kurucularından Aykut Edibali, Milli Mücadele Dergisi'nin 1970 tarihli 28. Sayısı'nda; *"Amerika ile ittifakın zorunlu olduğunu"* savunma noktasına gelmişti.

Yani Milli Mücadele Hareketi, aslında 'milliyetçi/muhafazakar' şemsiyesi altında komünizme karşı oluşturulmuş bir 'derin yapıdan' başka bir şey değildi. Savcı Doğan Öz de böyle düşünmüş olacak ki, örgütün kapatılması için geniş bir dosya hazırladı.

Savcı Öz, 'derin devlet' ile ilgili asıl hamlesini 1978 yılında yaptı. O güne kadar çoğu kişinin adını dahi anmaya korktuğu NATO'nun Türkiye'deki uzantısı kontrgerillayı soruşturmaya başlamıştı.

Dönemin Ankara Cumhuriyet Savcı Yardımcısı olan Öz, Genelkurmay Özel Harp Dairesi'ne bağlı *"kontrgerilla"* diye bir yapılanma olduğunu ve üst makamlara kadar tırmandığını fark etmiş, uzun süre üzerinde çalıştığı bir rapor hazırlamıştı.

Nitekim ulaştığı bilgileri iki sayfalık bir rapor haline getirerek, dönemin Başbakanı Bülent Ecevit'e sundu. Yaptığı yakalamalardan, aldığı ifadelerden ve sorgulamalardan elde ettiği sonuçları içeren raporunda; *"Türkiye'de esas tehlike Özel Harp Dairesi merkezli kontrgerilladır ve ben adımımı attığım her yerde bununla karşılaşıyorum"* diyordu.

Ancak gizlice hazırladığı bu rapordan 'birilerinin' haberi olacak ki, soruşturma bir iddianameye dönüşmeden Savcı Öz iki ay sonra ortadan kaldırılacaktı...

---

194 Star Gazetesi, Ahmet Taşgetiren, Mücadele Birliği-Gülen Hareketi, 31.07. 2014.

Derin NATO'nun Resmi Kanıtı

Sağ-sol çatışmalarının en yoğun olduğu yıllardı. Tarihler 19 Ocak 1978'i gösterirken, Ankara Ticaret ve Turizm Yüksek Öğretmen Okulu öğrencilerinden Levent Özyörük öldürüldü.

O gün Nöbetçi Savcı Doğan Öz'dü. Faillerin Site Öğrenci Yurdu'na kaçtığını öğrendikten sonra yurdun aranmasına karar verdi. Ancak o günlerde ağırlıklı olarak sağcıların kaldığı bilinen Site Yurdu'nun aranması, dönemin şartlarına göre bir savcı için hiç de kolay iş değildi.

Öz, Site Yurdu'na geldiğinde görevli polisler kendisi gelmeden önce yurdu aradıklarını ve bir şey bulamadıklarını söylediler. Savcı Öz, kendisi olmadan yapılan aramayı kabul etmeyeceğini bildirerek, bizzat katıldığı ikinci bir arama yaptı. Nitekim daha önce temiz çıkan öğrenci yurdunda yapılan ikinci aramada, dolaplarda saklanmış bir tabanca ve bir bıçak bulundu.

Savcı Öz, yurtta kalan öğrencilerden 70 kişi hakkında *"Levent Özyörük'ü öldürmek, yasalara aykırı toplantı düzenlemek ve yasal olmayan yürüyüş yapmak"* suçlarından 6 Mart 1978 tarihinde dava açtı. Ancak Levent Özyörük davası, Doğan Öz'ün açtığı son dava olacaktı...

Tarih 24 Mart 1978... Yani Levent Özyörük davasının açılışının 18 gün sonrası. Savcı Doğan Öz, işine gitmek üzere evinden çıktı. Anadol marka otomobiline bindi ve aracı çalıştırdı.

Öz, motorun ısınmasını beklerken arabanın ön tarafında beliren kişiyi gördü. Elindeki tabancayı kendisine doğrultmuş olan adam üst üste 6 el ateş etti. Öz, arabanın içerisinde yığılıp kalmıştı. Fail olay yerinden koşarak kaçmayı başaracaktı ama geride pek çok tanık bırakarak...

Ne var ki çok sayıda görgü tanığı olmasına rağmen, deliller özenle toplanıp hızlı bir soruşturma yapılmadı. Fakat cinayetten yaklaşık bir ay sonra ilginç bir tesadüf yaşandı.

Emniyet Kriminal Birimi'nde çalışan iki uzman, önemli bir delili rastlantı sonucunda ortaya çıkardı. 5 Ocak 1978 tarihinde Demirlibahçe'de Muzaffer Üstünel adında bir genç öldürülmüştü. Yapılan balistik incelemede, olayda kullanılan tabancanın, Doğan Öz'ün öldürülmesinde de kullanıldığı saptandı. Fakat bu ipucuna rağmen de Öz'ün katilleri bir türlü bulunamıyordu!

Aradan aylar geçmişti ki, yine ilginç bir tesadüf daha yaşandı. Katıldığı çeşitli eylemlerle göze batan İbrahim Çiftçi, bir genç kızın yolunu kesip tehdit edince gözaltına alındı. Sorgulaması sırasında, polislerden biri Çiftçi'nin savcı Öz'ün katilinin tarifine çok benzediğini fark etti. Tespit doğruydu...

İbrahim Çiftçi, tanık Hayati Erdoğan'la yüzleştirildi. Evet, Savcı Öz'ü vuran bu kişiydi. Zaten İbrahim Çiftçi de daha fazla dayanamayıp cinayeti itiraf etti.

Dava dosyasına giren ifadesine göre, Öz'ü öldürme talimatını Ankara Ülkü Ocakları'ndan aldığını iddia ediyordu. Öldürme gerekçesini ise Öz'ün *"Site Yurdu'nu aratmasını ve Ülkü Ocakları'nı kapattırma girişiminde bulunmasını"* gösterdi.

Yapılan itiraf ve toplanan delillerden sonra, Abdullah Çiftçi hakkında 26 Aralık 1978'de tasarlayarak adam öldürmekten dava açıldı. Ancak dava sürüncemeye bırakılmış, nitekim kanlı sağ-sol çatışmalarından sonra 12 Eylül 1980'de darbe olmuştu.

Dolayısıyla sıkıyönetim ilan edildi. Ağır Ceza Mahkemesi, Öz davasını 'görevsizlik' kararıyla Ankara Sıkıyönetim Askeri Mahkemesi'ne devretti. Zaten komedi de bundan sonra başlayacaktı...

Davada yolunda gitmeyen garip şeyler vardı. Katil zanlısı olarak askeri mahkemeye çıkarılan İbrahim Çiftçi, ilk ifadesinde suçunu itiraf etmiş, öldürme emrini Ülkü Ocakları'ndan aldığını söylemişti. Nitekim kör topal ilerleyen yargılama sonucunda Çiftçi tam 4 kez idama mahkûm oldu. İdam kararı Askeri Yargıtay'da da onaylandı.

Ne var ki 'birileri' hukuku zorluyor, baskı yapıyordu. Dava, Askeri Yargıtay Daireler Kurulu'na taşındı. Nitekim sanığın suçunu itirafı, adli deliller ve tanık ifadeleri olduğu halde, mahkûmiyet 7'ye karşı 8 oyla bozuldu. Bu, zanlının açıkça beraat ettirilmesi anlamına geliyordu.

Yapılan itirazı şeklen incelemesi gereken Askeri Yargıtay Ceza Genel Kurulu, tersini yaparak davayı esastan bozdu. İbrahim Çiftçi'nin beraat etmesi gerektiğine karar verip, tahliye ettirdi.

Dosya yeniden 1 Nolu Ankara Askeri Mahkemesi'ne döndü. Artık yapılacak bir şey yoktu. Emir büyük yerdendi. Mahkeme üst mahkemenin verdiği beraat kararına uydu.

İbrahim Çiftçi'ye verilen beraat kararı, hukuksuzluğun vardığı son noktaydı. Zira karar gerekçesinde, *"Sanık İbrahim Çiftçi'nin maktul Doğan Öz'ü taammüden öldürdüğü mahkememizce sabit görülmüş, ancak Askeri Yargıtay Daireler Kurulu Kararı mahkememizi bağlayıcı nitelikte bulunduğundan sanık İbrahim Çiftçi hakkındaki 7/8'lik oy çokluğuna dayanan bozma ilamına uyularak sırf bu hukuki zorunluluk nedeniyle sanık İbrahim Çiftçi'nin beraatına karar verilmiştir"* deniliyordu.

Bu kararda gerçekten bir tuhaflık vardı. Zira tahliye kararına sanık İbrahim Çiftçi bile inanamadı. Öyle ki gardiyanlar kendisine *"Tahliye oldun"* dediklerinde, tepkisi *"Hayır beni öldüreceksiniz. Çıkmıyorum."* olmuştu.

Doğan Öz'ün eşi Sezen Öz, *"ne oldu da böyle bir dava beraatla sonuçlandı"* diye merak edip dosyaya bakmaya gittiğinde, şok bir gerçekle yüzleşti.

Dosyada, dönemin cumhurbaşkanı Kenan Evren'e yazılmış 4 Ağustos 1983 tarihli ilginç bir dilekçe vardı. İbrahim Çiftçi'nin avukatları Can Özbay ve Beni Han, müvekkillerinin Milli Savunma Bakanlığı'nda bir dosyası bulunduğundan söz ederek, Çiftçi'nin affını istiyorlardı.

Bu, İbrahim Çiftçi'nin Seferberlik Tetkik Kurulu'nun sivil uzantılarından biri olduğu anlamına geliyordu. Dolayısıyla daha önce bahsettiğimiz *"NSC 10/2"* kodlu belge gereğince, Çiftçi zaten yargılanamazdı!

Nitekim Sezen Öz'ün durumu savcılığa bildirmesi üzerine, tevsii tahkikat talebinde bulunularak sözü edilen dosyanın getirilmesi istendi. Ama talep reddedilecekti...

Doğan Öz cinayeti, 'Ergenekon' yargılamaları sırasında bir kez daha tozlu raflardan indirildi. FETÖ'nün NATO karşıtı subay ve sivilleri tasfiye etmek için başlattığı sözde 'derin devlet' yargılamaları sırasında, Doğan Öz'ün eşi Sezen Öz Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı'na başvurarak, cinayet dosyasının yeniden açılmasını talep etti.

Ergenekon davalarına bakan İstanbul 13. Ağır Ceza Mahkemesi, 26 Temmuz 2012'de cinayeti aydınlatmak için TBMM Başkanlığı'ndan Özel Harp Dairesi konulu Meclis Araştırma Raporu'nu, Ankara Cumhuriyet Savcılığı'ndan Öz'ün hazırladığı ve Bülent Ecevit'e verdiği kontrgerilla raporunu ve Genelkurmay Başkanlığı'ndan da konuyla ilgili evrakları istedi.

Bunun üzerine Genelkurmay konuya ilişkin belgeleri yolladı. Belgeler içerisinden çıkan dilekçe, Çiftçi hakkındaki kuşkuları doğrular nitelikteydi. O dilekçede avukatlar, katledilen savcı Öz ve katil zanlısı Çiftçi hakkında Milli Savunma ve Adalet bakanlıklarında bir kısım belgeler olduğunu belirterek Cumhurbaşkanının devreye girmesini istiyordu.

Ancak FETÖ'nün asıl derdi 'derin devleti' ortaya çıkarmak olmadığından, bu girişim de sonuçsuz kaldı. Özel Mahkemelerin kapatılmasıyla birlikte, öz dosyası da bir daha açılmamak üzere rafa kaldırıldı.

Konuyla ilgili görüşmek için İbrahim Çiftçi'ye ulaştım. Bir daha o yıllara dönmek istemediğini ve konunun kendisi için kapandığını belirterek konuşmayacağını kesin bir dille ifade etti.

Ancak 1996 yılında Milliyet gazetesine verdiği röportaj her şeyi ortaya koyuyordu: *"Bizi kullanıp dışladılar. 12 Eylül öncesinde ülkücüler silahlı eylemlere itildiler, eylemlere taraf yapıldılar. Bu talan sisteminin, bu vurguncu, hayali ihracatçı devlet düzeninin ideallerimizden devlet düzeniyle bir ilgisi olmadığını 12 Eylül'de gördük. Devlet 12 Eylül öncesi örtülü harp dediğimiz dönemlerden geçerek bugüne gelmişse ülkücülere açıkça teşekkür edilmesi gerekirken kendisini yıkmak isteyen güçlerle aynı kefeye konuldu. Tabii ki kırgınız..."*[195]

'Yeşil Kuşak' Projesinden 'Yeşil Düşman' Teorisine

North Atlantic Treaty Organization (NATO), küresel sermaye oligarkları tarafından sözde Sovyet blokuna karşı bir savunma ittifakı olarak kurulmuştu. Ancak Sovyetler Birliği'nin 1989'dan itibaren dağılmasına rağmen, bu küresel Haçlı ordusunun görevi sonlandırılmadı. 'Komünizm tehlikesinin' ortadan kalkmasıyla NATO ittifakının işlevsiz hale geleceğini savunanlar fena halde yanıldılar.

Beklentilerin aksine, konsept değişikliğine gidilerek yeni bir 'düşmana' karşı NATO yeniden yapılandırıldı. Ekim 1990 yılında Müttefik Kuvvetler Yüksek Komutanı Orgeneral John Galvin,

195 Milliyet Gazetesi, 13 Kasım 1996.

dünya barışını tehdit eden ana tehlikenin yerini 'yeni tehlikelerin' aldığını ileri sürerek, NATO'nun yeniden yapılandırılması gerektiğini vurguluyordu.

Orgeneral John Galvin'in işaret ettiği yeni tehlikelerin başında ise *"İslam köktenciliği ve terörizm"* geliyordu. Kısacası komünizm sonrasındaki 'yeni tehdit' İslam ve Müslümanlardı...

John Galvin'in İslam karşıtı demeçlerini, dönemin güçlü liderlerinden İngiltere Başbakanı Margaret Thatcher'ın açıklamaları izledi. Thatcher, 1990 yılında İskoçya'da yapılan NATO zirvesinde, yeni düşmanın 'İslam' olarak belirlendiğini ilan ediyordu.

Nitekim NATO'nun 1991 yılında oluşturduğu yeni konseptin 7. Maddesi'ne göre yeni düşman; *"çok boyutlu, çok sinsi, çok cepheli, çok yönlü, önceden bilinirliği son derece düşük tehdit ve tehlikeler"* olarak açıklandı.

Bir zamanlar 'ana düşman' olarak ilan edilen Moskova'yı 1991 yılında ziyaret eden İngiltere Başbakanı Margaret Thatcher, NATO'nun bu konsept değişikliğini şöyle açıklıyordu: *"Artık Doğu-Batı zıtlaşması kesin olarak son bulmuştur. Yeni Kutuplaşma Batı ile Akdeniz ve Orta-Doğu havzasındaki fundamentalist (İslamcı) cereyanlar arasında oluşacaktır"*

Nitekim NATO'nun klasik mavi/dost, kırmızı/düşman tanımlı renkleri, Sovyetler Birliği'nin dağılmasından sonra mavi/dost, yeşil/düşman formülüne dönüştürüldü. Böylece Hıristiyan dünyasının geçmişte ortak savunma bilinciyle geliştirdiği Haçlı Seferleri fikriyatının modern sürümü yeniden sahneye konuyordu.

NATO'nun 1990'dan sonra benimsediği yeni konseptin resmileşmesi uzun sürmedi. 26 Eylül 1994 tarihinde NATO Genel Sekreteri seçilen Willy Claes, 12 Şubat 1995'te Alman Sueddeutsche Zeitung gazetesine şu demeci veriyordu: *"Fundamentalizm en az komünizm kadar tehlikelidir. Lütfen bu tehlikeyi küçümsemeyin."*

Ancak NATO'nun çiçeği burnundaki Genel Sekreteri Willy Claes'ın asıl niyeti, kurduğu cümlenin ikinci satırında gizliydi. Claes'ın *"NATO askeri ittifaktan daha fazla bir şeydir. Kendisini Kuzey Amerika ile Avrupa'yı birbirine bağlayan uygarlığın temel ilkelerini savunmaya adamıştır."*[196]

---

196 Edgar O'Ballence, Islamic Fundamentalist Terrorism, 1979-95: The Iranian Connection, Londra, 1997, S. 213.

Bizzat NATO Genel Sekreteri'nin ağzından dökülen bu cümleler, NATO'nun asıl görevinin *"Batı değerlerini"* korumak olduğunu gösteriyordu.

Bu demeçlerin ardından, iç ve dış basında NATO'nun yeni düşmanının 'İslam' olduğu yönünde kamuoyu oluşturmaya dönük haberler çıkmaya başladı. Sermaye oligarklarının kontrolündeki küresel basın, algı operasyonu için harekete geçmişti.

ABD'nin ünlü haber dergisi Newsweek, 29 Mayıs 1995 tarihli nüshasında şu değerlendirmede bulunuyordu: *"Asıl mesele Avrupa'ya gelen göçmenlerin sayısının fazlalığında değil, İslam'da! İslam'ı asimile etmek çok zor."*

NATO'nun 'yeni düşman' olarak İslam'ı hedefe koyduğu günlerde, eşzamanlı olarak ilginç bir tartışma daha başlamıştı. NATO içerisinde yer alan tek Müslüman ülke olan Türkiye'nin Avrupa Birliği üyeliği, bir anda sorgulanmaya başlandı.

Avrupa Birliği Komisyonu eski başkanlarından Jack Delours, AB'nin bir *"Hıristiyan kulübü"* olduğunu vurgularken; Lüksemburg Başbakanı Jean Claude Juncker ise, *"Türkiye'nin kültürü müsait değil, tam üye olamaz"* demecini veriyordu. Daha önemlisi, Almanya şansölyesi Helmut Kohl, Türkiye'nin bir Asya ülkesi olduğunu ilan ederek AB'de yerinin olmadığını ima edecekti.

Belçika eski başbakanlarından Willfried Martens ise çok daha açık konuşuyordu. Avrupa Hıristiyan Demokrat Parti liderlerinin 1997 Mart ayı başında Brüksel'de yaptığı toplantıya başkanlık eden Martens, *"Avrupa Birliği bir medeniyet projesidir ve Türkiye'nin bu topluluğa tam üye olması mümkün değildir"* diyordu.

Bu çıkış, aslında Huntigton'un 'Medeniyetler Çatışması' ve Francis Fukuyama'nın 'Tarihin Sonu' isimli teorileriyle altyapısını oluşturduğu modern Haçlı Seferleri'nin öncü sinyalleriydi.

Samuel Huntigton'un 'Medeniyetler Çatışması' olarak sunduğu bu teori, aslında Hiristiyanlığın dışında kalan medeniyetlere savaş açmak demekti. Zira dünyayı dinler ve kültürler açısından 'çatışma' kutuplarına ayıran Huntington'a göre; İslam ve Konfiçyüs dünyası, Hıristiyan Batı'ya karşı giderek yükselen bir *"nükleer ve dini tehdit"* oluşturuyordu.

Tarihin sonunun geldiğini ilan eden Francis Fukuyama ise, ideolojiler devrinin kapandığını ve komünist Rusya'nın çöküşü-

nün ardından artık dünyada herkesin 'Batı değerlerini' benimsemesi gerektiğini söylüyordu. Çünkü Fukuyama'ya göre liberal kapitalizmin alternatifi yoktu.

Japon asıllı bir Amerikan vatandaşı olan Fukuyama, 'Tarihin Sonu' tezini 1990'lı yıllardan sonra yazmıştı. Yani tam da komunizmin çöktüğü ve NATO'nun yeni 'düşman' belirleyeceği günlerde...

CIA'nin gölge kuruluşu Rand Corporation'ın da kıdemli stratejistlerinden olan Fukuyama'nın, 'Tarihin Sonu' başlığı ile teorileştirdiği bu görüşleri, aslında komünizm sonrası oluşturulmak istenen 'Yeni Dünya Düzeni'nin ön hazırlığıydı.

ABD/Batı ittifakı, komünizm sonrası küresel sermayenin önünde en büyük engel olarak İslam'ı görüyordu. Bu nedenle bir yandan askeri tedbir olarak NATO devreye sokulurken; bir yandan da İslam'ı Evanjelistleştirmek için 'Dinler Arası Diyalog' tezi işleniyorlardı.

Bununla ulaşılmak istenen hedef; FETÖ gibi 'ılımlı İslam' projelerinin İslam dünyasına dayatılarak küreselcilerin menfaatlerine dokunmayan bir din anlayışı oluşturmaktı.

NATO tarafından İslam'ın 'yeni düşman' olarak ilan edilmesiyle birlikte, İslam dünyasında kan ve gözyaşı hiç eksik olmadı. Bosna-Hersek'te 4 yıl süren vahşette Müslümanlar resmen soykırıma uğradı.

Aynı şekilde Kosova'da yaşanan Sırp zulmü ve vahşeti, Çeçenistan'da sivillere yönelik 'temizleme' faaliyetleri, Filistin'de tank-top ve uçaklarla sürdürülen yok etme operasyonları, Somali'de soykırım çalışmaları, Çin'in Uygur bölgesindeki Müslümanlara uygulanan sistematik zulüm, Keşmir ve Myanmar'da tüm dünyanın gözü önünde yaşanan Müslüman katliamı, Afganistan ve Irak'ın işgali, Suriye'nin parçalanması...

'Mücahitler' Nasıl 'Terörist' Oldu

Amerika Birleşik Devletleri ile Sovyetler Birliği arasında başlayan ve Sovyetler Birliği'nin dağılmasıyla sonuçlanan soğuk savaş dönemi boyunca, ABD *"komünizm tehdidine karşı"* İslam'ı bir 'panzehir' olarak kullandı. Yeni konsept gereği, bazı İslami akımlar açıkça desteklenerek ABD'nin küresel propaganda orduları haline getirildi.

Mesela CIA, 1970'lerden itibaren Mısır'daki Müslüman Kardeşler'i Marksist ideolojinin Arap kitleleri arasında yayılmasını önlemek için bir bariyer olarak kullandı. Yine Endonezya'da Sukarno'ya karşı Sarekat İslam, Pakistan'da Zülfikar Ali Butto'ya karşı da Cemaat El İslam hareketi açıkça ABD tarafından desteklendi.

Çok daha önemlisi; İngiltere Dışişleri eski Sekreteri Robin Cook, Avam Kamerasında yaptığı konuşmada, açı açık El Kaide'nin Batı istihbarat teşkilatlarının bir ürünü olduğunu söylüyordu.[197]

Dönemin ABD Başkanı Jimmy Cater'in Ulusal Güvenlik Danışmanı ve küresel hegemonyacı düzenin teorisyenlerinden Zbigniev Brzezinski, İslam'ın komünizme karşı nasıl kullanılacağı konusunda 1977 yılında bir proje geliştirdi.

Buna göre Sovyetler Birliği'nin Basra Körfezi petrollerine ulaşmasını engellemek için, Körfez ülkelerindeki İslami rejimler desteklenecekti. Aynı yıllarda gerçekleşen Sovyetler Birliği'nin Afganistan işgali karşısında ise, Afganlı 'mücahitler' CIA'nın kontrolünde Pakistan topraklarında eğitilmeye başlandı.

Sovyetler Birliği'nin 1979 yılında Afganistan'ı işgal etmesi, İslam dünyasını Amerika Birleşik Devletleri dış politikasında önemli bir unsur haline getirmişti. 'Sovyet tehlikesini' bahane eden Amerika, İslam dünyasını yavaş yavaş kuşatmaya başlıyordu.

Sovyet işgali, küresel para oligarklarının kontrolündeki ABD'ye Afganistan üzerinden İslam dünyasını kontrol etme fırsatı doğurmuştu. Nitekim ABD'nin İslam coğrafyasına tam anlamıyla yayılması da bu işgalden sonra oldu. Zira Afganistan'ı kontrol etmek; Pakistan, İran, Tacikistan, Özbekistan ve Türkmenistan'ı kontrol etmek demekti.

Amerika Birleşik Devletleri'nin İslam dünyasındaki asıl hegemonya sahalarından biri de Ortadoğu'ydu. Dünya petrol rezervlerinin %47.7'si[198] ve doğalgaz rezervlerinin ise %42.7'sinin[199] bulunduğu bu coğrafya, küresel sermaye hanedanları için vazgeçilemez bir zenginlik kaynağıydı. Dolayısıyla ABD, bu bölgeye de 'komünizm tehlikesini' bahane ederek girdi.

197 https://www.globalresearch.ca/america-created-al-qaeda-and-the-isis-terror-group/5402881.

198 Türkiye Petrolleri Strateji Geliştirme Daire Başkanlığı, Ham Petrol ve Doğalgaz Sektör Raporu, Mayıs 2016, S. 6

199 BP Statistical Review, 2015.

Nitekim ABD; Afganistan, Pakistan, Şah döneminde İran, Irak ve Türkiye'yi içine alan bölgede SSCB karşıtı yönetimleri açıkça destekleyerek çeşitli maddi yardımlarda bulundu.

Amerika Birleşik Devletleri'nin 'komünizm' karşıtlığı, Sovyetler Birliği'nin ise 'emperyalizm' karşıtlığı üzerinden yürüttükleri Soğuk Savaş'ta kazanan hep bu iki ülke oluyordu. Zira iki taraf da destekçilerine hem milyar dolarlarca silah satıyor, hem de nüfuz bölgelerini genişletiyorlardı.

Mesela Rusya, Türkiye'de aşırı solu destekleyip organize ederken; Arap dünyasında ise tam tersi davranarak Baasçı Arap milliyetçilerini destekliyordu.

Amerika Birleşik Devletleri'nin 'Yeşil Kuşak Projesi' kapsamında hem Afganistanlı mücahitleri, hem de Ortadoğu'dan devşirdiği savaşçıları eğiterek Afganistan işgalinde mücahitlerin yanında yer alması, gerçekte onları çok sevdiği için değildi.

Bir yandan 'komünizm tehdidine' karşı Müslümanlar kapitalizmin bekçileri haline getiriliyor, diğer taraftan da Afganistan'da ekilen haşhaşın eroin olarak dünya piyasasına sürülmesinden milyar dolarlar kazanılıyordu. Aynı küresel sermaye oligarkları, elde edilen bu gelirle de mücahit gruplara silah satışı yaparak servetlerine servet katıyorlardı.

Nitekim Sovyetler Birliği Afganistan'da yenilip geri çekildiğinde, Amerika'nın tüm kirli planları ortaya çıkacaktı. Zira bir zamanlar ABD tarafından desteklenip Beyaz Saray'da ağırlanan Afganlı mücahitler, bir anda 'terörist' olmuştu.

1983 yılında dönemin ABD Başkanı Ronald Reagan'ın Beyaz Saray'daki ünlü Oval Ofis'te ağırladığı El Kaide ve Taliban liderleri, 'İslami bir devlet' kurmak isteyince Evanjelist ittifakın hışmına uğradı. Onlar artık 'terörist'ti. Aslında mücahitler; Sovyetler'in ilerleyişini durdurmak, petrol ülkelerinde egemen olmasını engellemek ve ABD çıkarlarını korumak için kullanmışlardı.

Küresel sermaye oligarkları, Amerika Birleşik Devletleri'nin dış politikasını kendi çıkarları için düşman bildiği güçlerle müttefiklik kurmak, proje gerçekleştiğinde ise misyonunu tamamlayan gücü imha etmek üzerine kurmuşlardı.

Bunun en somut örneği, bir zamanlar CIA tarafından eğitilip Rusya'ya karşı kullanılan eski Afganistan 'mücahidi' Usame Bin

Ladin'di. Öyle ki Bin Ladin, hem 11 Eylül saldırılarının faili olduğu gerekçesiyle ortadan kaldırıldı, hem de aynı bahaneyle Afganistan işgal edildi.

Üstelik Amerika Birleşik Devletleri, gerçek failleri hala bulunamayan 11 Eylül saldırılarını bahane ederek, İslam dünyasına karşı başlattığı yeni 'Haçlı Seferi'nde NATO'yu kullandı. NATO tarihinde ilk kez 5. Madde yürürlüğe sokuldu.

NATO'nun 5. Maddesi'ne göre herhangi bir NATO üyesine yapılan saldırı, tüm üyelere yapılmış sayılıyordu. Ancak 11 Eylül saldırıları bir devlet tarafından gerçekleştirilmemişti.

Buna rağmen ABD, NATO üyelerini 4 Ekim 2001'de olağanüstü toplantıya çağırarak oybirliği ile Afganistan'a savaş açma kararı aldırdı. Nitekim 42 ülkeden birliklerin bulunduğu Uluslararası Güvenlik Yardım Gücü (ISAF) komutasındaki NATO ordusu Afganistan'ı işgal etti.

Amerika Birleşik Devletleri'nin 11 Eylül saldırılarını bahane ederek Afganistan'ı işgal etmesinde garip durumlar yaşandı. Mesela yıllardır 'ezeli düşman' olarak görülen Rusya, bu işgale hiç ses çıkarmamıştı. Dahası, Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'ndeki oylamada da olumlu oy kullandı.

Diğer bir gariplik ise; *"küresel terörün arttığı"* yalanıydı. Zira 2000 yılına kadar dünya çapındaki terör olaylarında hayatını kaybedenlerin sayısı 405 iken; ABD'nin *"küresel terörle mücadeleye"* başladığı 2001 yılından sonra bu sayı tam 81 bin kat artarak 2014 yılı itibariyle 32 bin 727'ye[200] yükselecekti.

Dokuz Asır Sonra Yeni Haçlı Seferi

Sovyetler Birliği'nin parçalanmasından sonra İslami uyanış yükselişe geçerken, Amerika'nın dünya jandarmalığına soyunmasını isteyen küresel sermaye oligarkları da boş durmuyordu. Zira Adolf Hitler Almanya'sı gibi, Sovyetler Birliği'nin de 'düşman' rolü bitmişti.

Dolayısıyla şimdi yeni bir 'düşman' üretip, ABD'nin küresel işgaline meşruiyet kazandırılması kaçınılmazdı. Nitekim ilk haçlı seferinden tam dokuz asır sonra, İslam dünyasına karşı yeni bir 'Haçlı Seferi' ilan etmenin yolları aranmaya başlandı...

200 Jakop Reimann, www.newmatilda.com, 5 Kasım 2017.

Kapitalizmin küresel strateji grubu Neo-conlar, 1997 yılına gelindiğinde ilginç bir düşünce topluluğu oluşturdu. Bu şeytani oluşumun kurucuları arasında kimler yoktu ki...

Neo-con hareketinin kurucularından Irving Kristol'un oğlu William Kristol, Dış İlişkiler Konseyi (Council on Foreign Relations-CFR) üyesi Robert Kagan, İsrail lobisi ve ABD derin devletinin en kıdemli elemanlarından Dick Cheney, Donald Rumsfeld ile Paul Wolfowitz gibi isimler aynı çatı altında buluşmuştu.

Amerikan'nın yeni küresel stratejisini belirlemek için oluşturulan *"Project for the New American Century-PNAC"* Grubu'na göre; Amerika Birleşik Devletleri'nin küresel liderliğini devam ettirebilmesi için, dünya çapında olağanüstü gelişmelere ve yeni bir 'düşmana' ihtiyaç vardı.

Bu nedenle aralarında akademisyenlerin de bulunduğu PNAC Grubu, *"Project for the New American Century"* yani *"Yeni Amerikan Yüzyılı Projesi"* isimli bir plan üzerinde çalışmaya başladı...

Neo-conların (neoconservatism) en şahin temsilcilerinden oluşan PNAC Grubu, soğuk savaş döneminden sonra NATO'nun işlevsiz kaldığını, bu askeri paktı dağıtmak yerine Ortadoğu ve Asya Bölgesi'ne doğru genişletmek gerektiğini savunuyordu. Açıkçası bu strateji, komünizmin çöküşünden sonra yeni 'düşman' olarak görülen İslam'ın hedef alınmasından başka bir şey değildi.

Nitekim Neo-conlar, öncelikle 29 Mayıs 1998'de Temsilciler Meclisi'ne bir mektup göndererek Irak lideri Saddam Hüseyin'in devrilmesini istediler.[201]

Bunun gerekçesi olarak ise, Irak'ın *"kimyasal silah üretme yolundaki çabaları"* gösteriliyordu. Aslında bu, ABD kamuoyunu savaşa hazırlama ve Bill Clinton yönetimine istikamet çizme hamlesiydi. Nitekim ikinci mektup da George W. Bush yönetimine yazıldı. Buna göre Afganistan, İran, Suriye, Suudi Arabistan ve Libya gibi ülkeler 'teröre destek' veriyordu.

Çoğunluğunu küreselci Evanjelistlerin oluşturduğu PNAC Grubu, seçimlerde küreselci politika izlemeyeceğine dair kampanya yürütmüş olan George W. Bush'u yola getirmeyi başardılar. Yoğun bir lobi faaliyetinden sonra, üzerinde çalışılan proje Eylül 2000 yılında raporlaştırıldı.

201 Marla Ryan, Neoconservatism And The New American Century, New York: Palgrave Macmillan, 2 March, 2015, P. 78.

Rebuilding America's Defenses (Amerikan Savunmasının Yeniden İnşaası) isimli raporda; ABD'nin küresel hegemonyasını sürdürebilmesi için askeri harcamaların arttırılması ve daha provoktif bir dış politika izlenmesi gerektiği öneriliyordu.

Bu öneri, aslında yeni işgallerin, bölgesel savaşların habercisiydi. Zira 11 Eylül saldırılarından bir yıl önce hazırlanan 76 sayfalık raporda, ABD'nin 'düşmansız' kaldığı vurgulanarak, açık açık yeni bir 'düşman' bulunması teklif ediliyordu.

Daha ilginç olanı ise, ABD'nin küresel hegemonyasını sürdürebilmesi için *"dünya çapında olağanüstü bir durumun gerçekleşmesine ihtiyaç duyulduğunun"*[202] vurgulanmasıydı.

Tesadüfe bakın ki, Amerika'nın küresel savaşı başlatması için Neo-conların ısrarla istediği *"olağanüstü şartlar"* çok geçmeden kendiliğinden oluşacaktı! PNAC raporunun üzerinden henüz bir yıl geçmeden, 11 Eylül 2001'deki o İkiz Kuleler saldırısı gerçekleşti.

Üstelik saldırıların failleri de, Neo-conların raporda isimlerini zikrettikleri *"teröre destek veren ülkeler"*in vatandaşlarıydılar. Artık NATO'dan sonra ABD'nin de 'yeni düşmanı' bulunmuştu. Saldırıdan sadece dört gün sonra, yani 20 Eylül 2001'de Bush'a bir mektup yazan Neo-conlar, *"İslami radikalizme"* ve *"kimyasal silah üreten ülkelere"* karşı savaş açılması isteniyordu.

Hedefte İslam ülkeleri vardı: İran, Irak, Suriye, Libya, Suudi Arabistan ve Afganistan... Neo-conlar; bu ülkelerden İran, Irak, Suriye ve Libya'nın kimyasal silah ürettiğini, Afganistan ve Sudi Arabistan'ın ise *"radikal İslamcı teröre"* destek verdiklerini iddia ederek gerekli yaptırımların uygulanmasını talep ediyorlardı. Savaşın sadece İslam ülkelerine karşı açılmadığını göstermek için de araya Kuzey Kore'yi sıkıştırdılar.

Nitekim 11 Eylül saldırılarının üzerinden sadece üç gün geçmişti ki, dönemin ABD Başkanı George W. Bush, saldırıyı gerçekleştiren 'teröristlere' karşı 'Haçlı Seferi' ilan etti. Sözde bu savaş Afganistan'daki 'teröristlere' karşıydı ama aslında hedefte tüm İslam coğrafyası vardı.

Neo-conlar'ın *"Yeni Amerikan Yüzyılı"* projesinin hayata geçmesi gerekiyordu. Dolayısıyla Bush yönetimi, Neo-conları devletin en kilit noktalarına getirdi. PNAC Grubu'ndan Donald

---

202 A Report of The Project for the New American Century, September 2000, S. 50,51.

Rumsfeld, küresel savaşı yürütecek olan Savunma Bakanlığı'na atandı. Bir diğer PNAC üyesi Paul Wolfowitz ise Savunma Bakan Yardımcısı oldu.

Neo-conların George W. Bush Hükümeti'nin kilit noktalarına yerleşmesinden sonra, Birleşmiş Milletler (BM) çatısı altında Aralık 2001'de yapılan Bonn zirvesiyle Afganistan'ı işgal edecek olan ISAF (International Security Assistance Force) kuruldu.

NATO üyesi ülkelerle birlikte, toplam 51 devletin ABD safında savaşa katılması karara bağlandı. Öyle ki, Soğuk Savaş (1945-1989) döneminde ABD'nin ezeli 'düşmanı' olan Ruslar, Afganistan'ı işgal eden Amerikan askerlerine Rusya'nın hava sahasını kullanma izni bile vereceklerdi.

ABD, sözde 11 Eylül 2001 saldırılarının intikamını almak için dünyanın en önemli askeri gücünü Afganistan'a konuşlandırdı. 2014 yılına gelindiğinde, Afganistan'daki NATO işgal kuvvetlerinin sayısı 130 bini bulmuştu. Ancak bu sayı ile de yetinilmeyecek, Afganistan'a komşu olan ülkelerde de çeşitli askeri üsler tesis edilecekti.

Afganistan'ı işgal eden Haçlı ordusu ISAF, BM kararıyla kurulmasına rağmen, komutası Nisan 2003 yılında NATO'ya devredildi. Yani Afganistan, 2003 Ağustos ayından itibaren resmen Evanjelizmin küresel ordusu NATO'nun işgali altına girdi. Bu küresel hamle, üyeleri Kuzey Amerika ve Avrupa ülkeleri olan NATO'nun, kendi coğrafyası dışında üstlendiği ilk görevdi...

Peki, ABD 11 Eylül saldırılarını bahane ederek sadece El Kaide militanlarını tasfiye etmek için mi Afganistan'ı işgal etmişti? Ya da bu işgalin amacı yalnızca İslam'a karşı bir din savaşı başlatmak mıydı? Elbette hayır...

Tarihteki Haçlı Seferleri'nde olduğu gibi, mesele sadece dini değil, aynı zamanda Doğu'nun zenginliklerine çöreklenmekti. Zira yeraltı kaynaklarının zenginliği bakımından Afganistan dünyanın ilk beş ülkesinden biriydi. Doğalgaz, petrol, altın, elmas, bakır vb. yeraltı kaynaklarının yanı sıra, dünya genelindeki uranyum ve lityum rezervlerinin yüzde 30'u Afganistan'da bulunuyordu.[203]

Ayrıca Afganistan, stratejik açıdan da oldukça önemli bir coğrafya. Amerika Birleşik Devletleri için Pakistan, İran, Rusya, Çin ve Türk cumhuriyetlerini kontrol etmenin yolu Afganistan'dan

203 Anadolu Ajansı, 31 Ocak 2017.

geçiyordu. Dolaysıyla 1995 yılından itibaren ülkenin idaresini ele alarak 'İslami bir yönetim' kurmak isteyen Taliban, Neo-conları oldukça endişelendirmişti.

ABD kontrolünde olmayan bir 'İslami yönetim' demek; küresel kapitalist düzene saplanmış yeni bir hançer demekti. Dolayısıyla hem Afganistan işgal edildi, hem de Taliban yönetimine son verildi. Bu süreçte tarihteki en büyük bombalar Afganistanlı Müslümanların üzerinde denendi. Bu işgal sırasında toplam 50 bin Müslüman katledildi.[204]

Sahte Belgelerle Yapılan İşgal

ABD, bugün bile hala gerçek failleri ortaya çıkarılamayan 11 Eylül saldırılarını bahane ederek sadece Afganistan'ı işgal etmedi. Bütün dünya Müslümanlarına potansiyel birer 'terörist' muamelesi yapılarak daha sonraki işgallere meşruiyet kazandırıldı.

İslam dünyasına açılmış yeni Haçlı Seferi'nin bir ayağı da Ortadoğu'ydu. Sırada PNAC raporunda adı geçen ülkelerden Irak vardı. Afganistan işgaline gerekçe olarak 11 Eylül saldırılarının faili olduğu iddia edilen Usame Bin Ladin gösterilirken, Irak işgalinin gerekçesi olarak da *"Saddam Hüseyin'in kimyasal silah üretmesi"* bahane edildi. Hem de, sahte deliller üretilerek...

Irak işgalini haklı gerekçelere dayandırmak için, öncelikle Ocak 2003 yılından itibaren küresel basına uydurma belge ve fotoğraflar servis edildi. Sovyetler Birliği'nin dağılmasından sonra NATO'nun 'radikal İslam' ile mücadele etmesi gerektiği fikrini benimseyenlerden dönemin ABD Dışişleri Bakanı Colin Pawell, aynı sahte belge ve fotoğrafları bu kez Birleşmiş Milletleri ikna etmek için kullandı. Sahte belgeler, işgalin meşrulaştırılması için 5 Şubat 2003 yılında BM'ye kanıt olarak sunuldu.

Neo-conların en önemli iddialarından biri, Irak'ın *"mobil biyolojik silah laboratuvarına sahip olduğu"* iddiasıydı. Bunun kanıtı olarak da, hangi tarihte çekildiği belli olmayan Irak ordusuna ait bir askeri römork gösterildi.

Oysa sonradan anlaşılacaktı ki bu askeri römork, İngilizlerin Irak'a sattığı jeneratör taşıyıcısıydı. Yine Colin Pawell'ın BM'ye

204 https://www.setav.org/afganistanda-guc-savaslarinda-yeni-donem.

"kimyasal dezenfekte etme araçları" diye yutturduğu resmin ise, işgalden sonra yangın söndürme tüpleri olduğu ortaya çıkacaktı.

Ancak İslam coğrafyasını işgal etmek için Haçlı Seferi'nde kararlı olan ABD, Birleşmiş Milletler nezdinde çürütülen iddialara durmadan yenilerini ekliyordu. Mesela, Saddam Hüseyin'in Useme Bin Ladin'i desteklediğine dair CIA'nın elinde ses kaydı olduğu öne sürüldü. Ancak BM yetkililerinin bağımsız kuruluşlara yaptırdığı bant çözümü sonrasında anlaşıldı ki, bu delil de sahteydi. Zira kasetteki ses kaydı, Useme Bin Ladin'in Saddam'ın ölmesi için beddua etmesinden ibaretti.

Irak işgali için bu iddia da tutmayınca, CIA ve MOSSAD devreye girdi. Bu sefer sahte olduğu kolay kolay tespit edilemeyecek yeni bir belge üretildi. Dönemin ABD Başkanı George W. Bush, Avrupa Birliği'nde yapmış olduğu konuşmasında, Irak'ın Nijer'den tonlarca uranyum aldığının belgesinin ellerinde olduğunu açıkladı.

Oysa Irak, kendine yetecek kadar uranyumu zaten kendi coğrafyasından elde edebiliyordu. Nitekim Uluslararası Atom Enerji Ajansı, kısa sürede bu belgenin de sahte olduğunu ortaya çıkarmayı başaracaktı. Ancak tabi ABD'nin Irak'ı işgal etmesinden sonra...

İtalyan Gizli Servisi SİSMİ'nin de adı karıştığı için, İtalya parlamentosu Temmuz 2005 yılında bu konu hakkında meclis soruşturması açtı. Zira ABD'nin Irak işgalini 'haklı' gösterecek belgeler, SISMI'ye ait bir evde gerçekleşen Roma toplantısında sözde İranlılar tarafından ABD'lilere verilmişti.

Soruşturma tamamlandığında, belgenin sahte olduğu anlaşıldı. Sahte belgeyi Neo-conlardan Michael Ledeen, İsrail adına casusluk suçunu mahkemede itiraf eden Larry Franklin, Washington'da 'Türkiye ve Türk Dünyası uzmanı' diye bilinen Harold Rhode, CIA ajanı Duane Clarridge ve Francis Brookes ile işgal sonrası Irak'ta Petrol Bakanı yapılan Şii Ahmed Çelebi hazırlamıştı.[205]

Neo-conların PNAC raporunda hedef olarak gösterdiği Afganistan ve Irak, her şeye rağmen işgal edilmişti. Ancak Ortadoğu'da İsrail'in güvenliği için tehdit oluşturan İran, Suriye ve Libya hala yerini koruyordu. Ancak ABD/Batı ittifakının karanlık labirent-

205 Neocon Europe, accessed May 14, 2009.

lerinde üretilen terör örgütleri sayesinde, bölgedeki kargaşa ve iç çekişmeler hiç bitmeyecekti.

Nitekim 2010 yılına gelindiğinde, sırada PNAC raporunda adı geçen İran, Libya, Suriye ve bölünmesi yarım kalan Irak vardı. Bu yüzden İslam ülkeleri arasındaki mezhepsel çatışmalar ve sözde 'İslam adına' hareket eden terör örgütleri, ABD ve Batılı istihbarat servisleri eliyle desteklendi.

Terör örgütlerinin içine sızdırdıkları elemanlarına kestirilen başlar ve diri diri yakılan insan görüntüleri, dünya medyasına servis edilerek Ortadoğu'daki yeni paylaşım planına 'meşru' zemin hazırlandı.

Nihayet 'Arap Baharı' operasyonuyla önce Mısır'da Müslüman Kardeşler iktidarına CIA destekli darbeyle son verildi. Daha sonra bizzat NATO'nun devreye girmesiyle Libya bombalanarak parçalandı.

Dönemin Fransa Devlet Başkanı Nicolas Sarkozy, *"Libya'ya karşı NATO'nun kullanılması, bir Haçlı Savaşıdır"* diyerek ABD/Batı ittifakının gerçek yüzünü ortaya koyuyordu. Yine Rusya Başbakanı Vladimir Putin ve Fransa İçişleri Bakanı Claude Gueant da koalisyon güçlerinin Libya'ya yönelik operasyonunu *"Haçlı Seferi"* olarak nitelendirdi.

Sonuçta Suriye ve Irak ise tarihin en kanlı iç savaşlarından birine sahne olup bölündü. Suudi Arabistan iç savaşla tehdit edilerek ' ılımlı İslam' yaftası altında İsrail ile müttefik yapılırken; 'yoksulluk' bahane edilerek başarısız da olsa, İran'da eşzamanlı isyanlar çıkarıldı.

III. BÖLÜM

DERİN NATO'NUN

TÜRKİYE OPERASYONLARI

Derin NATO'nun Faal Olduğu Tek Ülke

İtalya'da Savcı Felice Casson'un NATO'ya ait gizli yeraltı ordularını deşifre etmesi ve bunun diğer Avrupa ülkelerinde de mevcut olduğunu ortaya çıkarması, gözleri bir anda Türkiye'ye çevirmişti. Zira 1989 yılından itibaren 'komünizm tehlikesi' ortadan kalktığına göre, bu yeraltı örgütünün Türkiye'de varlığı da anlamsızdı.

Soğuk Savaş'ın bitmesiyle birlikte; İtalya, Yunanistan, Belçika, İngiltere, Fransa, İspanya ve diğer Avrupa ülkelerinde bu örgütlerin varlığı ortaya çıkartılmış, pasifize edilen örgütlenmeler, eylemlerinden dolayı yargının önüne getirilmişlerdi.

Peki, ya Türkiye? NATO üyesi Avrupa ülkelerinde Gladio yapılanmalarının varlığı resmi olarak kabul edilirken, NATO'nun ikinci büyük ordusuna sahip Türkiye'de bu örgütün var olmadığı düşünülebilir miydi? Elbette hayır...

NATO'ya üye olan her ülke, NATO anlaşmasının gizli maddesi veya NATO ek protokolü gereğince, Sovyetler Birliği işgaline ve ülke içinde de komünistlere karşı mücadele edecek gizli bir ordu veya örgüt oluşturmak zorundaydı.[206]

Dolayısıyla NATO'nun gizli ordularının Türkiye'de de var olmaması düşünülemezdi. Hatta bu gizli orduların kurulmasına, Türkiye'nin NATO'ya üye olmasından bile önce karar verilmişti. ABD Genelkurmay Başkanlığı'nın 28 Mart 1949 tarihli ve 'çok gizli' ibareli *"Kapsamlı Stratejik Görüşler"*[207] adlı belgenin Türkiye ile ilgili bölümünde, Türkiye'nin politik anlamda güçlü bir milliyetçilik anlayışına sahip olduğu vurgulanarak, gizli orduların kurulmasına uygun bir zeminin bulunduğuna dikkat çekiliyordu.

Oysa Türk milletinin tarihsel ideolojik yapısı gereği, zaten komünist bir sistemi benimsemeyeceği aşikârdı. Buna rağmen Türkiye'nin NATO savunma hattına dâhil edilmesi, aslında Türkiye'deki seküler rejimin ve bağımsız politik tercihlerin süresiz kontrol altına alınmak istenmesinden ibaretti.

---

206 Doğu Perinçek, Gladio ve Ergenekon, Kaynak Yayınları, İstanbul, 2008, S. 21.
207 Intelligence Newsletter, 19 Aralık 1990.

Nitekim Türkiye'nin NATO'ya üyeliği kabul edilince, 'komünizmle mücadele' bahanesiyle esas amacı rejimi korumak olan Seferberlik Tetkik Kurulu adıyla gizli bir teşkilat kuruldu. 1960 darbesinden sonra yapılan 1961 Anayasası ile de, teşkilatın adı Özel Harp Dairesi (ÖHD) oldu. Bu gizli NATO yapılanmasının kâğıt üzerindeki sözde görevi; devletin işgal edilmesi durumunda halkı işgalci güçlere karşı örgütlemekti...

Ne var ki Özel Harp Dairesi, kurulduğu günden itibaren siyaseti dizayn eden, darbelerin altyapısını hazırlayan ve faili meçhul cinayetlerle özdeşleşen bir derin yapı haline geldi. Ancak elbette bu derin NATO örgütlenmesi içerisinde görev yapan tüm asker ve sivilleri ülkesi aleyhine çalışan 'hainler' olarak toptancı bir anlayışla suçlamak da oldukça yanlış ve haksız bir tutum olsa gerek.

Bu kurum içerisinden çocuğunun adını 'NATO' koyup CIA adına çalışacak kadar derin NATO'ya bağlı subaylar çıktığı gibi; 15 Temmuz işgal girişimine karşı hiç düşünmeden canını ortaya koyan Ömer Halis Demir gibi kahramanların da çıktığını unutmamak gerekiyor.

1990'lı yıllara gelindiğinde, ortadan kalkan 'komunizm tehlikesinin' yerini 'radikal islam' almıştı. Bu konuda NATO yetkililerinden ardı ardına demeçler geliyordu. İşte tam da bu sırada, yani tarihler 3 Aralık 1990'ı gösterirken Genelkurmay Başkanlığı'nda önemli bir basın toplantısı vardı. Genelkurmay Harekat Başkanı Korgeneral Doğan Beyazıt, basının karşısına geçmiş NATO'nun Türkiye'deki uzantısı ÖHD ile ilgili bilgi veriyordu...

Salonda bulunan gazeteciler, Avrupa'da olduğu gibi artık bu 'derin devletin' Türkiye'de de tasfiye edileceğinin açıklanacağı kanısındaydılar. Ama öyle olmadı. Hemen bütün Avrupa ülkelerinde bu tür gizli yapılanmalar deşifre edilip birer birer tasfiye edilirken, Genelkurmay, ısrarla Türkiye'de böyle bir örgütün olmadığını, ÖHD'nin ise *"düşman işgali durumunda sivil halkı örgütlemek ve terör örgütleriyle mücadele etmek için var olduğunu"* açıklıyordu.

Nitekim bırakın Özel Harp Dairesi'nin lağvedilmesini, bu gizli NATO örgütlenmesinin yeniden yapılandırılarak görevine devam etmesi kararlaştırıldı. Dönemin Genelkurmay Başkanı Doğan Güreş'in ABD ve İngiltere gezilerinin ardından, dairenin adı ve idari yapısı değiştirildi. ÖHD'nin adı, Eylül 1991 yılı itibariyle Özel Kuvvetler Komutanlığı oldu. Özel Kuvvetler Komutanlığı'nın tugay olan seviyesi de, tümene yükseltildi.

Özel Harp Dairesi, 'Özel Kuvvetler Komutanlığı' adı altında üç ayrı unsurdan oluşacak şekilde yeniden yapılandırıldı. Sivillerden oluşan Seferberlik Tetkik Kurulu, terörle mücadelede kullanılacak olan Özel Kuvvetler Alayı (Bordo Bereliler) ve ülkenin işgal edilmesi durumunda geri örgütlenmeyi yapacak Muharebe Arama Kurtarma (MAK) timi... Yani NATO'nun Avrupa'da tasfiye edilmeyen tek gizli yeraltı örgütü, isim değiştirerek Türkiye'deki faaliyetlerine devam edecekti...

'Komünizm tehlikesinin' bertaraf edilmesiyle lağvedilmesi düşünülen ÖHD'nin sadece idari yapısında değişikliğe gidilmedi. NATO'da olduğu gibi, Özel Harp Dairesi'nin de bir anda 'tehdit algısı' değişivermişti.

Milli Güvenlik Siyaset Belgesi'ndeki 'komünizm' tehdidinin yerini; yeni konseptte 'radikal İslam' ve 'irtica' almıştı. Yani ÖHD'nin bundan sonraki yeni düşmanı 'irtica' idi. Doğan Beyazıt, 'kontrgerilla' tartışmalarına cevap vermek için düzenlediği basın toplantısında şöyle diyordu: *"ÖHD sadece antikomünist değildir. Din devrimine karşı da kullanılacaktır."*[208]

Hiç şüphesiz, herhangi bir işgal durumunda ülke savunmasını örgütleyecek milli ve yerli bir derin yapıya kimsenin itirazı yoktu. Ne var ki bu derin yapılanmanın içerisine sızdırılan ABD devşirmeleri ve kendi öz değerlerine yabancılaştırılmış mankurtların var olduğu da unutulmamalıdır.

FETÖ'nün 15 Temmuz 2016 tarihindeki darbe girişimi sırasında önce Hava Kuvvetleri Komutanı ile 8 generali kaçıran, sonrasında ise Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan'a yönelik suikast girişimine katılan 47 kişilik timin Özel Kuvvetler ve MAK personelinden seçildiğini hatırlatmak zorundayız...

NATO'nun Yeni 'Derin Devlet' Konsepti

Daha önce de defalarca vurguladığımız gibi, Sovyetler Birliği'nin dağılmasından sonra 'komünizm tehlikesinin' yerini 'yeşil tehlike' İslam almıştı. Dolayısıyla NATO, 1990'lı yıllardan sonra 'düşman' konseptini kırmızıdan yeşile çevirirken, bir zamanlar komünizme karşı kalkan olarak kullandığı ve milliyetçi/

208 Cumhuriyet Gazetesi, 4 Aralık 1990.

muhafazakar kesimden oluşan derin yapının da değiştirilmesi gerektiğine inanıyordu.

Sovyetler Birliği dağıldığına göre; komünizmi ezeli düşman, devleti ise 'ebed-müddet' olarak gören milliyetçiler ile bir zamanlar 'Allahsız' komünizme karşı set olan 'radikal İslamcılara' artık gerek kalmamıştı. Yeni konsept; küresel düzenle barışık, katı devletçi anlayıştan uzak, liberal, turuncu devrimlerle yıkılabilecek ve yarı sömürgeye açık bir anlayışın iktidara getirilmesiydi...

Bu nedenle NATO'nun Türkiye'de 'antikomünist' olarak konumlandırdığı 'derin devlet' yapılanmasında önemli stratejik değişikliklere gidildi. Türkiye'deki 'derin devlet' yapılanması içerisinde yer alan ve ülke menfaatlerine yönelik dış müdahalelere itiraz eden 'katı milliyetçi' ve 'NATO karşıtı ulusalcı' unsurlar yerine; küresel işbirliğine açık, Batı normlarını kabullenmiş, NATO'nun yeni konseptini itirazsız uygulayacak 'Ilımlı İslamcılara' ihtiyaç vardı.

Daha önce de vurguladığımız gibi, komünizmin çöküşe geçmesiyle birlikte Türkiye'de yükselen İslami uyanış, küresel hegemonya sahiplerinin gözünü korkutuyordu. Bunu önlemenin yolu; 'radikal İslamcıları' itibarsızlaştırarak 'Ilımlı İslam' projesini hayata geçirip, Türkiye'yi tek kutuplu 'Yeni Dünya Düzeni'ne adapte etmekti...

ABD Savunma Bakanlığı'nın isteği üzerine, CIA'nın gayri resmi algı yönetme merkezi olan Rand Corporation isimli düşünce kuruluşu, 1990 yılında *"Türkiye'de İslamcı Akımlar"*[209] konulu bir rapor hazırladı.

Henry Kissinger, Donald Rumsfeld, Condoleezza Rice ve Francis Fukuyama gibi Neo-con yapılanmanın küresel politika teorisyenlerini bünyesinde barındıran Rand Coorparation, hazırladığı 79 sayfalık raporda, Türkiye'de açıkça 'ılımlı' İslam'ın desteklenmesini öneriyordu.

Fethullah Gülen Hareketi'ni iyi tanıyan ve Türkiye'de görev yapmış CIA'nın iki eski ajanı Graham Fulller ile Paul Henze'nin eşgüdümünde hazırlanan raporun giriş bölümünde, Atatürk devrimlerinin elit Türklerle İslamcılar arasındaki mesafeyi daha da açtığı vurgulanarak halkın çoğunluğu için İslam'ın *"bireysel ve toplumsal sosyal kimliğin tek kaynağı"* olmaya devam ettiği belir-

209 Cumhuriyet Gazetesi, 6 Şubat 1990.

tiliyordu. Yani bu tespit, İslam'a karşı açık bir savaş açmaktansa, İslam'ı yozlaştırıp ABD çıkarları için kullanmayı önermek demekti.

Nitekim söz konusu raporda aynen şu ifadelere yer veriliyordu: *"Türkiye'de İslam'ın yükselmesi olgusuna dikkatli ve seçici bir şekilde yaklaşılmalıdır. Ancak, ihtiyatlı ve alçak perdede kalarak Amerikan çıkarlarına en iyi hizmet mümkündür. İslam'ın rolünü etkileme konusunda en ufak bir açık Amerikan girişimi, ABD'nin çıkarlarına hizmet etmez. Yönetim konuya dönük politikalarını formüle ederken hem Türkiye'de laik modeli destekleyen, hem de İslami güçlerle açık bir çatışmadan kaçınan nazik bir denge yakalamak durumundadır. Türkiye'ye NATO çerçevesinde daha fazla yükümlülükler verilmeli, NATO stratejileri konusunda Türk resmi makamlarına daha fazla danışılmalıdır. Diğer taraftan ABD'nin laik/seküler hareketleri desteklemesi, bu arada Türkiye'deki Amerikan menfaatlerine daha iyi hizmet edecek politikalar geliştirmeye çalışması gerekir. Ayrıca İslami hareketin 'ılımlı' üyeleri ile ihtiyatlı ve gayri resmi temasların kurulması ve Yeni Dünya Düzeni'ne uygun dini yorumların yayılmasının sağlanması gerekir."*

Türkiye, ABD ve NATO için birinci derecede öneme haiz jeopolitik bir konuma sahipti. Dolayısıyla Rand Coorparation'ın raporu, ABD Savunma Bakanlığı (Pentagon) tarafından ciddiye alınıp özenle uygulamaya kondu. ABD belgelerinde 'ılımlı İslamcılar' olarak yer alan Fethullah Gülen Hareketi'ne mensup kişiler, bu rapordan sonra TSK'nın kritik noktalarına yerleştirilmeye başlanacaktı.

Nitekim Fethullah Gülen'in 15 Temmuz darbe girişiminden on gün sonra, yani 25 Temmuz 2016 tarihinde New York Times gazetesinde yayımlanan makalesinde aynen şu ifadeler yer alıyordu: *"Batı demokrasilerinin ılımlı müslüman sesler aradığı bir zamanda, ben ve hizmet hareketindeki arkadaşlarım, El Kaide'nin 11 Eylül Saldırıları'ndan İslam Devleti (IŞİD) vahşi infazlarına, Boko Haram'ın insan kaçırmalarına kadar aşırılıkçı şiddete karşı tavır almıştır."*

Fethullah Gülen Hareketi, aslında Derin NATO'ya yabancı değildi. Zira Gülen, Türkiye'deki Derin NATO'nun uzantısı olan Özel Harp Dairesi ile 1957'den beri irtibatlıydı. Fethullah Gülen'le Özel Harp Dairesi (ÖHD) arasındaki ilişkiyi kuran kişi ise, o dönem Teğmen olan Esat Keşafoğlu'ndan başkası değildi.

Gülen'i keşfeden ve ÖHD ile tanıştıran Teğmen Esat Keşafoğlu, Türkiye'nin NATO'ya girmesinden sonra ABD'ye gidip CIA'dan Özel Harp konusunda eğitim alan ilk subaylardandı. Keşafoğlu'nun Gülen'le olan ilişkisi, tam da Komünizmle Mücadele Dernekleri'ni kurma düşüncesinin olgunlaştığı bir döneme denk gelmişti. Keşafoğlu, Fethullah Gülen henüz 'meşhur' olmadan hemen her toplantısına katılan bir kişiydi.

Ak Parti milletvekili ve 15 Temmuz Darbe Girişimini Araştırma Komisyonu Başkanı Reşat Petek'e göre, Fethullah Gülen'in MİT'le de sıkı ilişkileri vardı.

Aynı zamanda eski bir savcı olan Petek, bunu şöyle ifade ediyor: *"Türkiye'deki derin yapının bilgisi olmadan Fethullah Gülen hareketinin bu kadar büyümesi düşünülemez. Askerliğini yaptığı dönemde, askeri kamuflajı üzerine çekip kürsüye çıkarak vaz etme cesaretini kimden alıyordu? Fethullah Gülen'in Özel Harpçi Esat Keşafoğlu ile irtibatı olduğu gibi, 'Ben MİT Müsteşarlığı değil, CIA'nın Türkiye Şubesi müdürlüğünü yaptım' diyen MİT eski Müsteşarı Fuat Doğu ile de irtibatı vardı. Bunlar devletin kayıtlarında mevcut."*

Reşat Petek, ilginç bir ayrıntı daha veriyor. Mesela 12 Mart 1971 muhtırasından sonra Vehbi Koç'un evinde yapılan ve aralarında İşadamı Aydın Bolak, Gülen'i diyanette koruyan kişi olarak bilinen Diyanet İşleri Başkan Yardımcısı Yaşar Tunagür ve MİT Müsteşarı Fuat Doğu'nun katıldığı gizli bir toplantıda Fethullah Gülen'in de yer aldığınına dikkat çekiyor.

Ancak Reşat Petek'in Fethullah Gülen-ÖHD arasındaki ilişkiye dair en çarpıcı iddiası, Bülent Arınç'a yönelik uydurma suikast girişimi bahanesiyle Seferberlik Tetkik Kurulu'nda yapılan aramalarla ilgiliydi. Petek'e göre, suikast girişimi bahanesiyle Seferberlik Tetkik Kurulu'nun kozmik odasına giren FETÖ'cülerin asıl amacı; Fethullah Gülen'in Özel Harp Dairesi'ndeki isminin ve derin devlet adına yapmış olduğu faaliyetlerinin kayıtlı olduğu belgeleri çalmaktı.

Peki, bu belgeyi bulabildiler mi? diye sorduğumda, *"Orasını bilmiyorum. İlgili kişiler söz konusu kurumdan incelenmek üzere alınan belgelerin geri geldiğini söyledi. Ancak kuvvetle muhtemel bu evraklar FETÖ tarafından kopyalandı. Ayrıca ÖHD'de kayıtlı olan sivil uzantıların isimleri devlet sırrı niteliğinde olduğu için bu konuda bir tasarrufumuz olmadı"* cevabını veriyordu.

Türkiye'nin NATO'ya girmesinden sonra oluşturulan Komünizmle Mücadele Dernekleri'nin ilk kurucuları arasında Fethullah Gülen'in de olması, Reşat Petek'in söylediklerini daha da anlamlı kılıyor. Zira Gülen, 1963 yılında Erzurum'da kurulan Komünizmle Mücadele Şubesi'nin ilk kurucuları arasında yer almıştı. Dahası, o dönemde adı MAH olan Milli İstihbarat Teşkilatı'nın başında ise, Kurmay Albay Rütbesiyle Fuat Doğu bulunuyordu.

Nitekim Rand Corparation raporu doğrultusunda oluşturulan yeni derin devlet konsepti, 1990'lı yıllardan başlanılarak Susurluk ve 28 Şubat süreçleriyle birlikte hayata geçirildi. Türk Silahlı Kuvvetleri (TSK) içerisinde dini vecibelerini açıktan yerine getiren subaylar 'irtica' bahanesiyle ordudan atılırken, kripto Gülenci subaylar NATO koruması altında ordunun önemli mevkilerine yerleştirildiler.

Mesela 28 Şubat sürecinde ordudan yaklaşık 2 bin civarında asker 'irtica' bahanesiyle ihraç edilmesine rağmen, hiçbir şura kararında 'Fethullahçı yapılanma' diye bir cümle yer almıyordu. Ordudan atılan mütedeyyin askerlerin hepsine birden 'irticacı' damgası vuruluyordu. Aynı uygulama, kamusal bürokraside de hayata geçirildi.

Öte yandan NATO'nun yeni konseptine direnen, ancak kendilerine 'irtica' damgası vurulamayan ulusalcı ve anti Amerikancı subaylar ise, çeşitli suikastlarla tasfiye edildiler. 1990'lı yıllardan sonra naylon terör örgütlerince emekli ve muvazzaf paşalara yönelik gerçekleştirilen suikastlar, işte bu yeni konsept değişikliğinden başka bir şey değildi. Bu tasfiyenin devamı ise, FETÖ'nün sözde derin devleti tasfiye etme bahanesiyle başlattığı *"Ergenekon"* soruşturmalarıyla tamamlanacaktı...

Fethullah Gülen Hareketi'ne mensup askerlerin 1990'lı yıllardan sonra TSK'nın kilit noktalarına yerleştirilmesi, NATO'nun FETÖ eliyle yapmış olduğu 15 Temmuz 2016 tarihindeki darbe girişimiyle net şekilde ortaya çıktı. Zira 15 Temmuz darbe girişiminden sonra Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı tarafından yapılan soruşturmalardan anlaşıldı ki, NATO karargahında görevli 462 subaydan 237'si FETÖ'ye mensuptu.[210]

Nitekim haklarında yakalama kararı çıkartılan NATO'da görevli bu subaylardan 200'ü Türkiye'ye dönmedi. Çoğu ABD ve bazı Avrupa ülkesinden sığınma talebinde bulundu.

210 Yeni Şafak Gazetesi, 9 Aralık 2016.

15 Temmuz darbe girişimine katılan subayların NATO ile olan ilişkileri o kadar açıktı ki, ABD Merkez Kuvvetler Komutanı Joseph Votel, darbe girişimi sonrası tutuklanan FETÖ'cü subayları kastederek; *"ABD ordusunun yakın müttefikleri tutuklandı"*[211] diyecekti. Yine ABD Ulusal İstihbarat Direktörü James Clapper da, aynı cümleyi tekrarlamakta hiçbir sakınca görmüyordu...

Derin NATO Harekete Geçiyor

1990'lı yıllar, derin devletin Türkiye'de en faal olduğu yıllardı. Türkiye bu dönemde birbiri ardına işlenen faili meçhul cinayetlerle sarsıldı. Cumhuriyetin kuruluşundan beri 'iç tehdit' bahane edilerek yapılan darbelere alışık olan Türk halkı, 1990 yılında yoğunlaşan faili meçhul cinayetleri ve provakatif kitlesel eylemleri de bunun bir devamı olarak görüyordu. Ancak korkulan olmadı. Beklenen darbe Türkiye'de değil, komşumuz Sovyetler Birliği'nde olmuştu!

Komünist sistem çökmüş, aşırı solun 'kıblesi' yıkılmış, NATO'nun ana düşmanı yenilmişti. Bunun sonucu olarak da, 1990 yılından itibaren başta İtalya olmak üzere, NATO üyesi ülkelerdeki gizli ordular ve kontrgerilla örgütlenmeleri birer birer açığa çıkarılmış, lağvedilmişlerdi.

Sovyetler Birliği'nin dağılması ve komünizmin iflas bayrağını çekmesiyle Soğuk Savaş dönemi bitmişti bitmesine ama Varşova Paktı'na karşı kurulan NATO hala dimdik ayaktaydı. Üstüne üstlük, 'tehlike' ortadan kalkmasına rağmen, NATO'yu daha da güçlendirmenin planları yapılıyordu...

Peki, komünizmin çöküşü ve NATO'nun yeniden yapılandırılmasıyla 1990 yılında Türkiye'de işlenen faili meçhul cinayetlerin ne ilişkisi vardı?

Evet vardı, çünkü soğuk savaş sonrası Türkiye'de uygulanan 'kontrollü gerilim' stratejisiyle yeni bir darbenin zemini hazırlanıyordu. Zira bu tuzak, 1980 öncesi 'devleti kurtarma adına' sağ-sol çatışmasına girenlerin, darbe sonrası aynı koğuşa tıkılmalarıyla fark edilecekti.

Darbenin ardından tam 650 bin kişi gözaltına alındı. Bir milyon 683 bin kişi fişlendi. Açılan 210 bin davada 230 bin kişi yar-

211 Hürriyet Gazetesi, 29 Temmuz 2016.

gılandı. Tam 7 bin kişi için idam cezası istendi. 517 kişiye idam cezası verildi, 50 kişinin cezası infaz edildi. 30 bin kişi sakıncalı olduğu için işten atıldı. 14 bin kişi yurttaşlıktan çıkarıldı, 30 bin kişi siyasi mülteci olarak yurtdışında yaşamak zorunda kaldı.

Tam 171 kişinin gözaltında işkenceden öldüğü belgelendi. 937 film sakıncalı bulunduğu için yasaklandı. 23 bin 677 derneğin faaliyeti durduruldu. 3 bin 854 öğretmen, üniversitede görevli 120 öğretim üyesi ve 47 hâkimin işine son verildi. 31 gazeteci cezaevine girdi, 300 gazeteci saldırıya uğradı. Üç gazeteci silahlı saldırıda öldürüldü. Gazeteler 300 gün yayın yapamadı, 13 büyük gazete için 303 dava açıldı, 39 ton gazete ve dergi imha edildi. Cezaevlerinde toplam 299 kişi yaşamını yitirdi, 14 kişi açlık grevinde öldü...

Darbe öncesinde *"vatanı kurtarmak için"* akıtılan oluk oluk kan, darbe sabahı bıçak gibi kesilmişti! Nitekim bu korkunç tablo karşısında tuzağı gören kitlelerde büyük bir 'İslami duyarlılık' baş gösterdi.

O dönem İslamcı kitlenin siyasi temsilcisi durumunda olan Refah Partisi'nin trendi de her geçen gün yükselmeye başlamıştı. Dolayısıyla ne yapıp edip, yeni bir 'kontrollü gerilim' stratejisiyle Türkiye'yi seküler/laik çizgide tutmak gerekiyordu...

Ne var ki 2000'li yıllara yaklaşılırken, yeni bir askeri darbe hoş karşılanmayabilirdi. Bu nedenle fiili bir darbe yerine, 'kontrollü kaos' tercih edilecekti. Türkiye'yi istikrarsızlaştırma adına 1990'lı yıllarda öylesine stratejik suikast ve toplumsal eylemler gerçekleştirilmişti ki...

Faili meçhul cinayetler zinciriyle başlayan 'kontrollü gerilim' politikası, bir anda Sivas ve Başbağlar katliamları, Gazi olayları, Susurluk kazası ve nihayet 28 Şubat postmodern darbesiyle zirveye çıkacaktı.

Öte yandan, Sovyetler Birliği'nin dağılmasıyla Türkiye'nin küresel kazanımları açısından da tarihi fırsatlar doğmuştu. Yıllarca Sovyet zulmü altında yaşayan Türk cumhuriyetlerinin özgürlüklerine kavuşması demek, Türkiye'nin tarihi Orta Asya coğrafyası ile kültürel ve ticari açıdan birleşmesi demekti.

Türkiye'nin bu coğrafyada 'soydaşlık' temelinde kuracağı siyasi birlikteliğin dışında, yükselen İslam dalgası üzerinden de Ortadoğu'da oluşturacağı 'dinsel' ittifak, Evanjelist ABD/Batı bloku için büyük bir kâbus demekti.

Komünizmin çöküşü, aslında İslam'ın yükselişi anlamına geliyordu. Nitekim gerek Sovyet istilasından kurtulan Türk cumhuriyetlerinde, gerekse dünyanın diğer bölgelerinde yaşayan Müslümanlar arasında büyük bir İslami uyanış başlamıştı. İşte bunu erken fark eden Haçlı ittifakı, artık Soğuk Savaş stratejilerini değiştirmeye başlıyordu.

Bu şu demekti: Bir zamanlar 'Yeşil Kuşak' duvarı oluşturarak İslam ülkelerini 'komünizm tehlikesinin' önüne set çeken ABD/Batı ittifakı, bu tehdidin ortadan kalkmasıyla rotasını İslam'a çeviriyordu. Özellikle İslam dünyasına yeniden önderlik yapabilecek potansiyel ülke durumunda olan Türkiye, mutlaka kontrol altında tutulmalıydı. Zaten Türkiye'deki derin NATO da işte bu yüzden lağvedilmemişti...

Şimdi harekete geçmenin tam zamanıydı! Türkiye'nin hem Orta Asya Cumhuriyetleriyle ilgilenmemesi, hem de olası bir İslam'a yöneliş 'tehlikesine' karşı, Türkiye'nin mutlaka istikrarsızlaştırılması (destebilization) gerekiyordu.

Yeni konseptin uygulanabilmesi için de; özellikle keskin solculukları ve İslami kesime saldırmalarıyla tanınan yazar ve gazetecilere karşı suikastlar düzenlenerek 'irticanın' harekete geçtiğini kanıtlamak ve terörizmle İslam'ı özdeşleştirmek gerekecekti.

İşte 1990 yılından sonra gerçekleştirilen birçok faili meçhul cinayetler ve provokatif kitle eylemleri, yeni NATO konseptinin uygulamaya konmasından başka bir şey değildi...

Kontrollü Kaos

Türkiye'yi istikrarsızlaştırma adına işlenen siyasi cinayetler zinciri Muammer Aksoy'la başlamıştı. Prof. Dr. Muammer Aksoy, yeni kurulan Atatürkçü Düşünce Derneği'nin (ADD) başkanıydı. Dernek adına hazırlanan broşürlerin matbaadan gelen prova baskıları üzerinde düzeltmeler yaptıktan sonra evine doğru yola çıkmıştı...

Ankara Bahçelievler 2. Cadde 55/5 numaradaki bürosundan ayrıldığında, kafası önceki gün büroya gelen meçhul telefonlarla meşguldü. Arayanlar, telefon kendisine bağlandıktan sonra ses vermeden kapatıyorlardı. Belli ki Aksoy, adım adım 'birileri' tarafından takip ediliyordu.

Muammer Aksoy, ADD'den çıkıp evinin önüne geldiğinde Tarihler 31 Ocak 1990'ı, saatler 19.05'i gösteriyordu. 24 numaralı apartmandan içeri girdi. Oturduğu dairenin kapısına ulaşmıştı ki, 3 el silah sesi duyuldu. Muammer Aksoy, sağ şakağı ile sağ göğsünden aldığı iki kurşun yarası ile merdivenin dibine düşerek yaşamını yitirmişti...

Bahçelievler semtinde işlenen bu cinayeti, 10 yaşındaki bir çocuk dışında gören kimse olmadı. 24 numaralı apartmanın karşısında oturanlar sadece silah seslerini duyduklarını, fakat bir şey görmediklerini söylüyorlardı. Zaten polis de, olayla ilgili 7.65 milimetre çapındaki üç adet boş kovan dışında hiç bir ipucu bulamamıştı.

Ancak Muammer Aksoy'un öldürülmesinden iki saat sonra gazeteleri jetonlu telefonla arayan bir kişi, bozuk Türkçesiyle cinayetin nedenini açıklıyordu: *"Tesettür konusunda İslam'a karşı takındığı tavır nedeniyle Müslümanlar tarafından cezalandırılmıştır. Olay, İslami Hareket adına üstleniliyor. 7.65 Baretta ile cezalandırılmıştır."*

Hem cinayetin işlenişinde, hem de cinayetin soruşturmasında bazı gariplikler vardı. Öncelikle cinayetin ardından ciddi bir soruşturma yapılmadı. Öyle ki polis, çevrede parmak izi alma gereği bile duymamıştı. Daha garip olanı ise, maktulün eşi Ülkü Aksoy'un cinayet anında evde olmasına rağmen silah sesi duymamış olmasıydı.

Yani cinayet susturucu ile gerçekleştirilmişti. Bu da şunu gösteriyordu: O günlerde susturucu kolay kolay elde edilemediğine göre, suikast profesyonel kişilerce yapılmıştı.

Cinayeti soruşturan Ankara Devlet Güvenlik Mahkemesi (DGM) Savcısı Nusret Demiral; *"Muammer Hoca yakın dostumdu. Bu soruşturmada ona vicdan borcumu ödeyeceğim"* dedi ama o borcu bir türlü ödeyemedi. Ne cinayetin faili ya da failleri bulunabildi, ne de yeni bir ipucu. Elde kalan sadece üç adet 7.65 milimetrelik üç kurşundu...

Muammer Aksoy cinayeti, Derin NATO'nun 'kontrollü kaos' planını devreye soktuğunun habercisiydi. Zira Korku ve sindirme yoluyla toplumları hizaya getirme politikası, Derin NATO'nun vazgeçilmez yöntemlerinden biriydi. Bu kural, *"NSC 10/2"* kodlu gizli protokolünde açıkça yer alıyordu.

Aksoy suikastının ardından; 7 Mart 1990 tarihinde Çetin Emeç, 4 Eylül 1990 tarihinde Turan Dursun, 6 Ekim 1990 tarihinde Bahriye Üçok ve 24 Ocak 1993 tarihinde Uğur Mumcu ve 21 Ekim 1999'da Ahmet Taner Kışlalı benzer yöntemlerle ortadan kaldırıldılar. Suikasta uğrayanların hepsinin de ortak özelliği, *"laik ve Atatürkçü"* kişilikleriyle biliniyor olmalarıydı.

ABD/Batı ittifakı, yeni NATO konseptini ilk olarak Türkiye üzerinde uyguluyordu. Zira cinayetler zinciri sonrası, o güne kadar ismi hiç duyulmamış ilginç bir örgütün ismi ortaya atıldı: İslami Hareket...

Her suikast sonrası gazete ve televizyonlar aranarak 'İslami Hareket' örgütü adının verilmesi ve cinayetlerin bu örgüt adına üstlenilmesi, adeta rutin bir işlem haline gelmişti. Dahası; cinayetlerin faili bulunamadığı gibi, 'İslami Hareket' adına televizyon ve gazeteleri arayan kişiler de bulunamıyordu!

Türban Ne Zaman Meclise Gelse Bir Cinayet İşleniyordu

Hiç şüphesiz, Türkiye'nin demokratik açılımlar arifesinde olduğu 1990'lı yıllarda laik kimliği ön planda olan gazeteci, yazar ve düşünürlerin ardı ardına suikasta kurban gitmeleri bir tesadüf değildi. Özellikle Uğur Mumcu cinayeti, 'laik-antilaik' çatışmasını 1993'te doruğa çıkaran son derece stratejik bir eylemdi. Hedef, laik-antilaik çatışmasıyla demokratik açılımları bloke etmek, yükselen İslami duyarlılığı bastırmaktı.

Aynı yıllarda emekli ve muvazzaf askerlerin, MİT mensuplarının, polisin ve Kürt kökenli aydınların 'faili meçhul' saldırıların hedefi olması, iç savaş şartlarını oluşturarak yeni bir darbe yapma hamlesiydi. Dolayısıyla istikrarsızlık için daha fazla provokasyona, daha çok kitlesel eyleme ihtiyaç vardı...

Terör örgütü PKK'nın 1993'ün başında sözde ateşkes ilan etmesine rağmen, evlerine dönen 33 silahsız askerin Mayıs 1993'te Bingöl'de katledilmesiyle şiddet yeniden tırmandırıldı. Bu katliamdan sadece iki ay sonra ise, Sivas'ta Madımak Oteli ateşe verilerek 37 kişinin öldüğü olayların fitili ateşlendi.

Mezhep çatışmasını devreye sokmak için organize edilen Madımak provokasyonunu, 5 Temmuz 1993'te yaşanan Başbağlar katliamı ve 12 Mart 1995'te İstanbul Gazi Mahallesi'nde meydana gelen olaylar izledi...

Provokasyonlar öylesine ince düşünülüp ustaca sahneye konuyordu ki... Mesela Sivas Madımak Oteli'nde katledilen 33 Alevi vatandaşa karşılık, Erzincan Başbağlar Köyü'nde de tam 33 Sünni vatandaş katlediliyordu.

12 Mart 1995'te Alevilere ait bir kahvehanenin taranmasıyla başlayan Gazi olayları, yirmi ay önce Sivas'ta yarım kalan projeyi tamamlama hamlesiydi. Bizzat polis muhabiri olarak takip ettiğim Gazi olaylarında, yüzleri kar maskeli kişiler gösteri yapan vatandaşların arasına girerek polise ateş ediyordu. Karşılıklı açılan ateş sonucu, kimin silahından çıktığı belli olmayan kurşunlarla 21 vatandaşımız hayatını kaybetti.

Olayların kısa sürede İstanbul'un çeşitli ilçelerine sıçraması, provokasyonun tüm Türkiye'yi hedef aldığını gösteriyordu. İstanbul ve Ankara'da Kürt kökenli bazı işadamları ve aydınların birer birer ortadan kaldırılması, mezhep çatışması ile eş zamanlı olarak Türk-Kürt çatışmasını da Batı'daki büyük şehirlere kaydırma çabasıydı. Siyasi cinayetlerde olduğu gibi, bu toplumsal provokasyonların failleri de bulunamadı.

1990'lı yıllarda işlenen faili meçhul cinayetler ile TBMM gündemi üzerinde bir araştırma yapan dönemin Eski ANAP Malatya milletvekillerinden Bülent Çaparoğlu, gerçekleştirilen provakasyonlarla ilgili çarpıcı bir tespitte bulunuyor. Çaparoğlu'na göre, türban konusu ne zaman meclis komisyonuna gelse, hemen bir cinayet işleniyordu.

Çaparoğlu devam ediyor: *"Türban konusu mecliste görüşülmeye geçileceği sırada Muammer Aksoy öldürüldü. Hiç unutmam, bir çarşamba günü yeniden türban konusu komisyonda görüşülecekti ki, bu kez Çetin Emeç öldürüldü. Son kez gündeme geldiğinde ise, Turan Dursun vuruldu. En son konuyu mecliste görüşmek üzereydik ki, Bahriye Üçok öldürüldü. Bu cinayetlerden sonra, Kenan Evren önce onayladığı türbana izin veren yasayı, daha sonra iptal için Anayasa Mahkemesi'ne götürdü. Şimdi ben diyorum ki, Evren Paşa'yı iptal başvurusuna kim ikna ettiyse, bu cinayetleri de onlar işledi. Aksoy'u da, Emeç'i de, Dursun'u da, Üçok'u da öldürenler, Evren'i ikna eden güçlerdir"*

Gerçekten de Bahriye Üçok cinayeti, SHP'nin, 'İrtica Raporu'nu tam da TBMM'ye sunmaya hazırlandığı bir dönemde gerçekleşmişti. Ahmet Taner Kışlalı ve Necip Hamblemitoğlu cinayetlerinin de benzer bir süreç içerisinde gerçekleştiğini eklersek; Çaparoğlun'un tespitlerinde haksız olmadığını doğrulamış oluruz.

1990-1999 yılları arasında işlenen siyasi cinayetlerin önemli bir özelliği daha vardı. Bütün cinayetlerin çok profesyonelce işlenmesi ve faillerinin bir türlü yakalanamamış olmaları...

Faili meçhul cinayetleri aydınlatmaya yönelik yapılan çalışmalar, bir takım 'gizli eller' tarafından hep engellendi. Faillerin bulunmaması için oluşturulan set, artık devletin resmi belgelerinde bile açıkça yer alıyordu.

Türkiye Büyük Millet Meclisi, Faili meçhul cinayetleri aydınlatmak için 1993 yılında *"Faili Meçhul Cinayetleri Araştırma Komisyonu"* kurdu. Komisyonun büyük bir titizlikle hazırladığı raporda, cinayetlerin aydınlatılmaması için 'birilerinin' açıkça direndiği[212] vurgulanıyordu.

Daha vahimi, bir dönem CHP'den İçişleri Bakanlığı yapmış olan Hasan Fehmi Güneş'in, gazeteci Çetin Emeç ve Abdi İpekçi'nin katillerinin devlet, hatta kendisi tarafından da bilindiğini açıklamasıydı.[213]

İtirafçılar kervanına emekli bir korgeneral de katılmıştı. Sıkıyönetim eski komutanlarından Korgeneral Nevzat Bölügiray, gazeteci Çetin Emeç'in öldürüleceğinin istihbarat raporlarında yer almasına rağmen, *"önlem alınmadığını"*[214] yıllar sonra itiraf edecekti. Tabi tüm bu faili meçhuller sonrasında eylem yapan sol çevrelerin dilinde de tek bir slogan vardı: "Kahrolsun Şeriat, Türkiye Laiktir Laik Kalacak"...

Ardı ardına yaşanan bu hunharca cinayetlerde 'şeriat parmağı' arayan şartlandırılmış kitleler; 9 Ocak 1991'de Yarbay Ata Burcu, 30 Mart 1991'de emekli Orgeneral Hulusi Sayın, 23 Mayıs 1991'de Orgeneral İsmail Selen, 29 Temmuz 1991'de Emekli Deniz Kuvvetleri Komutanı Oramiral Kemal Kayacan gibi komutanların öldürülmesinde taşeron olarak kullanılan[215] sol ör-

212 TBMM Faili Meçhul Cinayetleri Araştırma Komisyonu Raporu, 1993, 8. Bölüm, S. 9.
213 Milliyet Gazetesi, 22 Temmuz 1990.
214 A.g.e, 30 Ocak 1999.
215 Talat Turhan, Doruk Operasyonu, S. 78-79.

gütlerin kimler tarafından kullanıldığını bir türlü anlamak istemiyordu.

Muammer Aksoy, Bahriye Üçok, Çetin Emeç, Abdi İpekçi, Turan Dursun, Uğur Mumcu, Ahmet Taner Kışlalı ve Necip Hablemitoğlu cinayetleri, hep dindar insanlar üzerinde bir baskı unsuru olarak kullanıldı. Amaç; 'İslami terör'ün varlığını kanıtlayarak 'İrtica' ile daha iyi mücadele etmekti...

En Stratejik Provokasyon

Hiç şüphesiz 1990'lı yılların en stratejik provokasyonu, gazeteci Uğur Mumcu suikastıydı. Tarihler 24 Ocak 1993'ü gösterdiğinde, Ankara yine o soğuk kış günlerinden birini yaşıyordu. Her zamanki gibi siyah kaşkolunu boynuna dolamış, elinde evrak çantası, gazetesine gitmek için Çankaya Gaziosmanpaşa Mahallesi, Karlı Sokak 63 numaralı evinin önündeki 06 YR 245 plakalı Renault marka otomobiline yöneldi...

Lapa lapa kar yağıyordu. Sanki çevreye garip bir sessizlik çökmüştü. Yavaşça otomobilin kapısını açıp şoför koltuğuna oturdu. Sonra anahtarı kontağa sokup vitesi boşa aldığında, o garip sessizliği arabasına konan C-4 tipi bombanın korkunç gürültüsü bozdu.

Gazeteci Uğur Mumcu, arabasına yerleştirilen bombanın patlaması sonucu feci şekilde hayatını kaybetmişti. Yetkililer, 15 dakika gibi kısa bir sürede olay yerine geldiler. Gelmişlerdi gelmesine ama olay yeri inceleme ekiplerinin her kareyi titizlikle incelemeleri ve olay yerine yetkililerden başka kimseyi sokmamaları gerekirken, onlar tam tersini yapmışlardı.

Yetkili yetkisiz herkes olay yeri çevirme bandının içine girerken, delil olabilecek birçok parça da belediyenin temizlik ekipleri tarafından bilinçsizce süpürülüp çöpe atıldı.

Emniyet Genel Müdürlüğü Kriminal Laboratuvar incelemelerine göre, suikastta RDX cinsi patlayıcı madde kullanılmıştı. Söz konusu madde ile yapılan bomba, otomobilin altına bakılsa bile görülmeyecek şekilde vites kolunun altındaki iki şase arasına yerleştirilmişti.[216]

216 Ankara Emniyet Müdürlüğü Kriminal Polis Labratuvarı Daire Başkanlığının Hazırladığı 29 Ocak 1993 Tarihli Gizli Rapor, S. 3.

Yine uzmanların verdiği bilgiye göre, bombanın arabaya yerleştirilmesi sadece 35 ila 38 saniye sürmüştü. Bombanın patlamasını sağlayacak düzenek ise, vites kolu levyesine misina ipiyle bağlandığı için, vites boşa alındığında bomba büyük bir gürültüyle infilak etmişti.

Karanlık eller Ankara'da Uğur Mumcu suikastının planlarını hazırlarken, İstanbul polisi de suikasttan sadece bir gün önce ilginç bir operasyona imza atıyordu. İstanbul Emniyet Müdürlüğü kayıtlarına göre, bir istihbaratı değerlendiren İstanbul Terörle Mücadele Ekipleri ile Kadıköy İlçe Emniyet Müdürlüğü Araştırma Büro Amirliği'ne bağlı ekipler, 23.01.1993 günü Kadıköy ilçesi, Erenköy Mahallesi STFA Blokları Okul Sokak, B-7 Bloka ait otoparka operasyon düzenlemişti.

Otoparkta bulunan 34 BAE 08 plakalı gri renkli Kartal marka otoyu anahtarla açmaya çalışan 'Süleyman Tokmaktepe' sahte isimli ve Batman doğumlu Mehmet Zeki Yıldırım gözaltına alındı. İşte asıl film de bundan sonra başlayacaktı. Zira İstanbul polisine göre Muammer Aksoy cinayetiyle gündeme gelen 'İslami Hareket' isimli gizli bir örgüte ulaşılmıştı.[217]

Mehmet Zeki Yıldırım, İstanbul Terörle Mücadele Şubesi ekiplerince vakit kaybedilmeden sorguya alındı. Kısa sürede örgütün tüm bağlantıları çözülmeye başlamıştı! Zira Mehmet Zeki Yıldırım, Bostancı Tünel Caddesi, Tekper Sitesi B-Blok'ta bulunan 10 numaralı dairenin, 'İslami Hareket'e ait bir örgüt evi olduğunu iddia ediyordu.

Bunun üzerine İstanbul polisi, 26.01.1993 tarih ve saat 9.00 sularında söz konusu daireye baskın düzenledi. Evde bulunan 'İsa' kod adlı Mehmet Ali Şeker, 'Eşref' kod adlı Abdülaziz Ocakoğlu, 'İzzet' Kod adlı Mehmet Şahçınar, 'Rafet' kod adlı Mehmet Candirek ve 'İsmet' kod adlı Yusuf Altun gözaltına alındı. Sanki 'birileri' daha önce isimleri belirlenmiş kişileri tek tek ele veriyordu.

Polis kayıtları, yapılan aramalarda evin tam bir cephanelik olduğunu gösteriyordu. Üstelik tesadüfe bakın ki, ele geçirilen cephanelik arasında Mumcu cinayetinde kullanılan C-4 cinsi patlayıcı maddeler de vardı. Hem de tam 33 kg...

217 Ankara DGM Cumhuriyet Savcılığı'nın Uğur Mumcu Cinayetini Araştırma Komisyonu'na Gönderdiği 04.10.1993 Tarih ve 1993/413 Sayılı Yazısı.

Polis baskınları sadece Bostancı semtiyle sınırlı kalmamıştı. Yine Mehmet Zeki Yıldırım'ın verdiği bilgiler doğrultusunda, Üsküdar'a bağlı Emniyet Mahallesi'nde de bir daireye baskın yapıldıysa da, her hangi bir suç unsuruna rastlanmadı.

Mumcu cinayeti duyulur duyulmaz, ajans, gazete ve televizyonlar aranarak suikastı üstlenme yarışı başlamıştı. Bu menfur saldırıyı İBDA-C örgütünün yanı sıra, kamuoyunda isimleri hiç duyulmamış 'İslami Kurtuluş Örgütü' ve 'İslami İntikam Örgütü' adına üstlenenler oldu. Belli ki kimileri reklam derdinde, kimileri de hedef saptırma peşindeydi.

İşte bu malzeme, konjonktür gereği algı operasyonu için hazır bekleyen yerli ve küresel medya açısından bulunmaz bir nimetti. Başta Türk medyası olmak üzere bütün dünya basını, suikastın bir *"İslami örgüt tarafından yapıldığı"* algısını oluşturabilmek için inanılmaz bir çaba içerisine girmişti.

Cinayeti bir 'İslami örgüte' yıkma çabası içerisine giren yabancı basın organlarının başında, ABD/Batı Evanjelist ittifakının küresel psikolojik harp gazetesi New York Times[218] geliyordu. Onu Fransa'nın en çok okunan gazetesi Le Monde[219] ve İsrail'in en çok okunan gazetesi Haretz[220] izledi.

Konu üzerinde çalışan hemen bütün uzmanların *"çok profesyonelce"* dediği Uğur Mumcu suikastı, tam anlamıyla nokta atışıydı. Zira gerek cinayetin delil bırakmadan işlenmiş olması, gerekse her faili meçhul cinayetten sonra 'İslami Hareket' ve 'Hizbullah' örgütlerinin medya yoluyla ön plana çıkarılması, NATO'nun yeni konseptiyle birebir örtüşüyordu.

Henüz hiçbir ipucu olmamasına rağmen, televizyon haberlerinin altyazılarında bin bir çeşit 'İslami örgüt' ismi akıyordu. Basına göre failler bulunmuştu: Cinayet, *"İran bağlantılı İslami bir örgüt"* tarafından işlenmişti!

Aslında bu yaklaşım, 1990'lı yıllardaki her provokatif eylemden sonra 'birilerinin' medya yoluyla yaptığı tipik bir hedef saptırma ve dezenformasyon hareketiydi. Dolayısıyla gazete ve televizyonlardaki bu mesnetsiz iddialar karşısında, olay farklı bir boyut kazanmıştı.

218 New York Times, 27/28 Ocak 1993.
219 Le Monde 1 Şubat 1993.
220 Haretz, 20.02.1993.

Medyada yer alan asılsız haberler ve siyasilerin yapmış olduğu sorumsuz açıklamalar, Uğur Mumcu'nun cenaze törenini bir anda 'laiklik' gösterilerine dönüştürdü. Sanki gizli bir el hem sokağı kontrol ediyor, hem medyayı hem de siyasileri yönlendiriyordu.

Belli ki provokasyonu planlayanlar gerçek amacına ulaşmıştı. Zira NATO'nun 1990'dan sonra uygulamaya koymuş olduğu yeni konsept tıkır tıkır işliyordu. O günlerde oluşturulan hava şuydu: *"Ülkede büyük bir irtica tehlikesi var ve İslami terör örgütleri laikleri öldürüyor..."*

Oysa binlerce kişi *"Türkiye laiktir laik kalacak"* ve *"kahrolsun şeriat"* sloganları atarken, kim bilir belki de aynı katiller sokağa döktükleri bu kalabalığın arasına karışıp aynı nakaratı tekrarlıyorlardı.

Cinayetin örtbas edilmesi ve hedef saptırılması için çaba sarf eden sadece basın kuruluşları değildi. Soruşturmanın yürütülmesinde de bir takım hukuki gariplikler vardı. Mesela cinayetin Devlet Güvenlik Mahkemesi (DGM) ile hiç bir ilgisi olmadığı halde, DGM Başsavcısı Nusret Demiral'ın ısrarıyla soruşturma DGM'ye verilmişti.

Normalde Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı'nın yürütmesi gereken soruşturmaya DGM resmen el koyarak, Ülkü Coşkun'u soruşturma savcısı olarak atadı. Bu tam bir 'örtme' operasyonuydu.

Nitekim Nusret Demiral, daha henüz soruşturmanın başındayken bunun ilk sinyallerini vermişti. 1984'ten beri 12 yıl DGM Başsavcılığı yapan Demiral, Mumcu cinayeti soruşturmasını devraldıktan hemen sonra; *"İran, Rabıta ve Karases Cemalettin Kaplan bağlantısı üzerinde duracağız"* diyerek cinayete önyargılı yaklaşacağını daha baştan belli etmişti. Ya da davayı DGM'ye havale edenler öyle istiyordu.

Sahi davanın DGM'ye verilmesi için Nusret Demiral acaba neden bu kadar ısrar ediyordu? Mumcu ailesi bu durumdan kuşkulanmıştı. Aile, soruşturmanın Demiral'a verilmesine ısrarla karşı çıktı. Uğur Mumcu'nun kardeşi Ceyhan Mumcu, cinayetten sadece 4 gün sonra, Nusret Demiral için *"Katilleri bulmayacak"* diye feryat etmeye başlamıştı.

Ceyhan Mumcu haksız da sayılmazdı. Demiral'ın o güne kadar bakmış olduğu Muammer Aksoy, Bahriye Üçok, Hulusi Sayın,

İsmail Selen ve Cem Ersever gibi faili meçhul cinayetlerin hiç biri aydınlatılamamıştı. Nitekim Demiral, Mumcu cinayetinden yıllar sonra bir gazetecinin Mumcu suikastını kastederek *"Faillerle ilgili bir gelişme var mı?"* sorusuna, *"Adam geldi, bombayı koydu ve gitti"* diyerek bir hukuk adamına yakışmayacak cevabı verecekti.

Meclise Kafa Tutan Güç

Gazeteci Uğur Mumcu öldürüldüğünde, dönemin Başbakan Yardımcısı Erdal İnönü; *"Failleri bulmak hükümetin namus borcudur"* demişti. Daha sonra bu cümleler sık sık tekrarlandı. Böylece hükümet, cinayeti aydınlatma konusunda kararlı olduğunu göstermek istiyordu.

Bir yandan adli soruşturma devam ederken, bir yandan da Mumcu cinayetini araştırmak için Türkiye Büyük Millet Meclisi çatısı altında bir Meclis Araştırma Komisyonu oluşturuldu. TBMM Genel Kurulu'nun 09.02.1993 tarihli 65. birleşiminde alınan kararla kurulan *"TBMM Ülkemizin Çeşitli Yörelerinde İşlenmiş Faili Meçhul Siyasal Cinayetler Konusunda Meclis Araştırma Komisyonu"* kısa sürede göreve başladı.

Nitekim büyük bir titizlikle çalışan komisyon, tam iki yılda hazırladığı 186 sayfalık raporu 12.10.1995 tarihinde TBMM Başkanlığı'na sundu. Rapor gerçekten ürkütücüydü. Buna göre bazı kamu görevlileri, Uğur Mumcu cinayetinin aydınlatılmaması için adeta ayak diretiyordu. Daha önemlisi, Komisyon üyelerince soruşturma dosyası üzerinde önemli tahrifatların yapıldığı tespit edildi.

Faili Meçhul Cinayetleri Araştırma Komisyonu'nun tespitlerine göre, aslında İstanbul Polisi 'İslami Hareket' isimli örgüte yönelik operasyonlarına 20.01.1993 tarihinde başlamıştı. Yani Mumcu cinayetinden tam dört gün önce. Ancak komisyona verilen belgelerde tahrifat yapılarak, operasyonlar 23.01.1993 tarihinde başlamış gibi gösteriliyordu.[221]

Gariplikler bununla da sınırlı kalmadı. 31.01.1993 tarihinde Ankara Emniyet Müdürlüğü'ne müracaat ederek cinayetin sanıklarını gördüğünü söyleyen 'Ayhan Aydın' isimli kişiyle ilgili de

221 TBMM 10/90 Esas Nolu Faili Mechul cinayetleri Araştırma Komisyonu Raporu. S. 117.

oldukça kafa karıştırıcı bilgiler mevcuttu. Söz konusu şahıs, cinayetten bir hafta sonra ortaya çıkarak Uğur Mumcu'nun arabasına bomba yerleştirenleri gördüğünü iddia ediyordu.

Bu sürpriz tanık, gördüğünü iddia ettiği kişiler için *"Doğu şiveliydiler"* demeyi de ihmal etmemişti. Bunun üzerine, İstanbul'da yakalanan ve 'İslami Hareket' üyesi oldukları iddia edilen *"Doğu Şiveli"* Mehmet Ali Şeker ile Ayhan Usta, Ankara'ya getirilerek tanık Ayhan Aydın'la yüzleştirildi. Ayhan Aydın'a göre, olay günü Mumcu'nun arabasının altına bombayı koyan şahıslar işte tam da bu şahıslardı!

İşler bir hayli karışmıştı. Belli ki asıl faillere ulaşılmaması için, gizli bir el inanılmaz şekilde bilgi kirliliği üretmeye çalışıyordu. Zira İstanbul polisinin kayıtlarına göre; Mehmet Ali Şeker ve Ayhan Usta, 24.01.1993 tarihinde, yani Mumcu'nun öldürüldüğü gün İstanbul'da gözetim altındaydılar.

Bu çelişki, Faili Meçhul Cinayetleri Araştırma Komisyonu üyelerinin dikkatini çekmişti. Dolayısıyla komisyon üyeleri, sürpriz tanık Ayhan Aydın'ın adresinin tespit edilerek komisyona bildirilmesini istiyordu. Komisyon, 15.09.1993 tarih A.01.1.GEÇ.99-198 Sayılı bir yazıyla Ankara Emniyet Müdürlüğü'ne başvurdu. Ancak yazıya yanıt alınamadı.

Belli ki cinayeti soruşturmakla görevli güvenlik güçleri, milli iradenin temsilcilerini ciddiye almıyordu. Dahası, komisyon üyelerine Ayhan Aydın'ın ikamet adresini vermeyen polis, onu alelacele 20.09.1993 tarihinde Reha Muhtar'ın TRT'de sunduğu 'Ateş Hattı' programına çıkarmıştı. Söz konusu sürpriz tanık, meclis komisyonu yerine, Reha Muhtar tarafından bir güzel sorgulanarak *"Yalancı ve güvenilmez"* olduğuna karar verildi.

Programdan bir gün sonra ise garip bir şey daha olmuştu. Tanık Ayhan Aydın, polis tarafından komisyonun kapısına bırakıldı. Oysa komisyon üyeleri tanığın mevcutlu getirilmesini değil, sadece kaldığı adresin kendilerine verilmesini istemişti.

Sanki 'birileri' tanık Ayhan Aydın'ın ikametgâhını gizlemek istiyordu. Elbette bunun sebebi 'tanık koruma' içgüdüsü olamazdı. Zira devlet kendi meclisine güvenmeyecekse kime güvenecekti?

Polisin bu garip tutumu, Uğur Mumcu cinayetini aydınlatmak için 1997 yılında kurulan ikinci Meclis Araştırma Komisyonu zamanında da devam edecekti. Uğur Mumcu Cinayetinin Açıklığa Kavuşturulması Amacıyla Teşekkül Edilen Komisyon, Emniyet

Genel Müdürlüğü'nden tanık Ayhan Aydın'ın komisyona getirilmesini istemişti.

Ancak söz konusu tanık, koca bir Emniyet teşkilatı tarafından bir kez daha bulunamamıştı! Bunun üzerine tanık Ayhan Aydın'ı bulmak komisyon üyelerine düşmüştü. Nitekim komisyonun iki üyesi tarafından bulunarak güvenlik garantisi verilip 28/04/1997 tarihinde komisyonun huzuruna getirildi.

Tanık Ayhan Aydın, gördüklerini, bildiklerini komisyon üyelerine detaylarıyla anlattı. Fakat ifadesi bitip komisyon üyelerinden biri tarafından konutuna bırakıldığında, polis derhal kapısını çalacaktı. Komisyonun resmi yazısına rağmen aylarca Ayhan Aydın'ı bulamayan polis, söz konusu kişi konutuna bırakıldıktan yarım saat sonra, onu alıp hemen DGM savcılığına çıkarmıştı.

Ayhan Aydın, savcılığa saat 07.30'da götürülmesine rağmen, ifadesi ancak 21.30'da alındı. Bu sürede kendisiyle ne pazarlık yapıldı bilinmiyor. Üstelik komisyonda söylediklerinin tamamını da inkâr etmişti. Belli ki, Mumcu cinayetinin asıl failleri, kamuoyunda kafa karışıklığı yaratarak zaman kazanmak istiyordu...

Milletin meclisinden bilgi saklayan ve milli iradeyi hiçe sayan sadece Emniyet Teşkilatı değildi. Ne gariptir ki, Türkiye'yi ayağa kaldıran Mumcu suikastıyla ilgili MİT'in elinde de hiçbir veri yoktu! Zira *"Uğur Mumcu Cinayetinin Açıklığa Kavuşturulması"* amacıyla kurulan meclis komisyonu, MİT Müsteşarlığı'nın elinde konuyla ilgili her hangi bir istihbarat olup olmadığını sorduğunda şok bir cevap alacaktı.

MİT, komisyonun yazısına vermiş olduğu 18/02/1997 tarih ve 4387 Sayılı cevabi yazısında, Mumcu cinayetiyle ilgili ellerinde her hangi bir bilgi ve belgenin bulunmadığını, ayrıca 2937 Sayılı Kanun'un 4. maddesi gereğince de görevleri arasında *"cinayet araştırması olmadığı"* gibi komik bir yanıt vermişti.

Oysa komisyonuna bilgi veren MİT eski Kontrterör Daire Başkanı Mehmet Eymür, 19 Mart 1997 tarihli beyanında Mumcu cinayetinin yabancı devlet destekli bir suikast olabileceğini belirtiyordu. Yine dönemin MİT Müsteşarı Sönmez Köksal ise, 2 Nisan 1997 tarihli konuşmasında; Mumcu cinayetinin çok profesyonelce işlendiğini, yabancı ülke servislerinin parmağı olma ihtimalinin en az yerli terör örgütü şüphesi kadar ciddi olduğunu vurguluyordu.

Peki, yabancı istihbarat servislerinin 'fail' olma ihtimalinin bulunduğu bir suikastla ilgili MİT'in elinde her hangi bir bilgi ve belgenin olmaması büyük bir çelişki değil miydi?

Şimdi TBMM'nin bu resmi verilerini dikkate alarak, daha önce üzerinde durduğumuz Derin NATO ve CIA'ye küresel operasyon yetkisi veren *"NSC 10/2"* kodlu belgeyi tekrar hatırlayalım.

"NSC-10/2" kararnamesinde 'örtülü' operasyonların tanımı şöyleydi: *"ABD'nin dış politikası doğrultusunda hükümetleri, olayları, örgütleri ya da kişileri etkilemek üzere yapılan, ama Birleşik Amerika hükümetinin ilişkisinin belli olmayacağı gizli eylemler..."*

Hırsızlık Çetesi Nasıl 'İslami Hareket' Oldu

Tesadüf müdür bilinmez ama her nasılsa İstanbul polisinin 'İslami Hareket' örgütüne yönelik düzenlediği operasyonlar, tam da Uğur Mumcu cinayetinin olduğu günlere denk gelmişti. Hele yapılan aramalarda sadece askeri envanterde yer alan Amerikan menşeli[222] 'C-4' tipi patlayıcı maddelerin de bulunduğunun açıklanması, operasyonların gerçek amacını gösterir nitelikteydi.

Aslında bu operasyonlar, psikolojik harekat kapsamında medyaya 'malzeme' sağlama ve Uğur Mumcu cinayetine 'İslamcı fail' arama hamleleriydi. Zira gerçekte 'İslami Hareket' diye bir örgüt yoktu. İstanbul Emniyet Müdürlüğü Terörle Mücadele ekiplerinin *"İslami Hareket üyesi"* dedikleri kişiler, sorgularında her ne kadar İran'a gidip geldiklerini itiraf etseler de, aslında düpedüz oto hırsızlarıydılar.

İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nün kayıtlarına göre; 'İslami Hareket' üyesi ve Uğur Mumcu'nun katilleri oldukları iddia edilen Mehmet Zeki Yıldırım ve Ayhan Usta'nın, 24.01.1993 tarihinde Mazda ve Toyota marka otomobilleri çalarak sattıkları polis tutanaklarıyla belgelenmişti.[223]

Yine Mehmet Zeki Yıldırım ve Ayhan Usta'nın Mumcu cinayetinin failleri oldukları gerekçesiyle Ankara Emniyet Müdürlüğü

222 Ankara Emniyet Müdürlüğü Kriminal Polis Labratuvarı Daire Başkanlığ'nın 29 Ocak 1993 tarihli Bomba Ekspertiz Raporu, S. 3-4.

223 TBMM Ülkemizde Çeşitli Yörelerde İşlenmiş Faili Meçhul Siyasal Cinayetlei Konusunda Meclis Araştırma Komisyonu (10/90) Raporu, S. 122.

Terörle Mücadele Şubesi'nde yapılan sorgularında; söz konusu kişilerin kurmuş oldukları sözde 'İslami cemaate' maddi yardım sağlamak amacıyla, İstanbul'un çeşitli semtlerinden çaldıkları 4 otomobili Ankara'ya getirerek sattıkları da ortaya çıkmıştı.[224]

'İslami Hareket' örgütüne üye oldukları iddia edilen sanıkların gerek mahkeme aşamasında, gerekse Meclis Araştırma Komisyonu'nda vermiş oldukları ifadeler, polisin açıkladıklarıyla tamamen çelişiyordu. Sanıklar, operasyonlar sırasında ele geçirilen silahların ticaretini yaptıklarını itiraf ederken, evlerinde bulunan 'C-4' tipi patlayıcıları ısrarla reddediyorlardı.

Nitekim Faili Meçhul Cinayetleri Araştırma Komisyonu üyelerinin yapmış olduğu araştırmalar da, 'C-4' tipi patlayıcılar meselesinin şüpheli olduğunu belirledi. Zira polisin *"bulduk, imha ettik"* dediği patlayıcılara asla ulaşılamadı.

Yakalanan şahısların evlerinde bulunduğu iddia edilen 'C-4' isimli patlayıcı maddeler, her ne hikmetse savcılık kararı olmadan güya polis tarafından imha edilmişti. Üstelik operasyonlarda elde edilen patlayıcı maddelerin imha tutanağı da şüphelerle doluydu. Henüz dava bile açılmadan, patlayıcılar 3 Şubat 1993 tarihi itibariyle imha edilmişti.

Komisyon, *"Askeri imha sahasında imha edilmiştir"* ibaresi yazılarak bomba uzmanı polis memurları Mahmut Ak, Kemal Karasan ve Memduh Etekli tarafından imzalanan tutanak üzerinde inceleme yaptı. Nitekim söz konusu patlayıcılar üzerinde herhangi bir teknik incelemenin dahi yapılmadığı anlaşıldı. Dahası, imha için savcılık bir talimat da vermemişti.

Meclis Araştırma Komisyonu, bu garip durumun hesabını sormaya kararlıydı. Çünkü *"İslami Hareket Örgütü"* üyesi diye yakalanan kişilerin arkasında çok daha profesyonel bir yapının olduğunu düşünüyorlardı. Resmi bir yazıyla İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nden *"İslami Hareket Örgütü"* operasyonlarında elde edilen patlayıcıların hangi mevzuat kapsamında imha edildiği soruldu.

Komisyona gelen İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nün 03/06/1997 tarih ve B.05.1.EGM.4.34.00.14.05-12991 Sayılı cevabi yazısında şöyle deniyordu: *"Söz konusu madde ve malzemelerin Ekspertiz raporunda da belirtildiği gibi muhafazaları sakıncalı olduğundan bomba imha uzmanları tarafından incelen-*

224 A.g.e.S. 127.

dikten sonra, İçişleri Bakanı Teoman Ünüsan imzası ile yayınlanan B.04.1.EGM.034.04.86/1986 sayılı genelgelerin birleştirilmesi konulu genelgenin 23. sayfa depolama başlığında belirtilen usule uygun imha edilmiştir."

Ancak burada da çelişkili ve bir o kadar da komik ifadeler vardı. Zira 03/02/1993 tarihinde imha edilen sözkonusu patlayıcıların, 1996 yılında yayımlanan bir genelgeye göre imha edildiği belirtiliyordu. Ayrıca ilgili genelgeye göre, elde edilen bu patlayıcıların alelacele imha edilmeleri de mümkün değildi. Bu konuda bilhassa patlayıcıların gerçekten ele geçmişse, adli emanete girmeden ve savcı bulunmadan imhası tamamen kanunsuz bir uygulamaydı.

Sonuçta gerek Ankara Emniyet Müdürlüğü, gerekse İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nün yapmış olduğu tüm araştırmalara rağmen, 'İslami Hareket' diye uydurulan örgütün Mumcu cinayetine karıştığı yolunda hiçbir delil bulunamadı.[225]

Olmayan Örgüte Operasyon

Dönemin Emniyet Genel Müdürlüğü İstihbarat Daire Başkanı Emin Aslan ve İstihbarat Daire Başkan Yardımcısı Hanefi Avcı, Uğur Mumcu Cinayetinin Açıklığa Kavuşturulması Amacıyla Kurulan Meclis Araştırma Komisyonu'na önemli itiraflarda bulunmuşlardı. Her iki istihbaratçının da vermiş olduğu bilgiler, 'İslami Hareket' üyesi diye kamuoyuna yutturulan kişilerin, aslında hangi kirli ilişkiler içerisinde olduklarını gözler önüne seriyordu.

Bu iki deneyimli istihbaratçıya göre *"İslami Hareket Örgütü"* olarak nitelendirilen grup, hiçbir şekilde Türkiye'deki klasik örgüt yapısına uymuyordu. 'İslami' bir örgüt olmaktan ziyade, başka ülkelerin gizli servislerinin kontrespiyonaj (istihbarata karşı koyma) faaliyetlerini yürüten bir grup görümündeydiler. Ayrıca Hanefi Avcı, bir başka önemli itirafta daha bulunuyordu. Avcı, o dönem İstanbul'da yapılan operasyonlarda, örgüt elemanlarının diğer örgütlerle bağlarının tespit edilememesi ve örgütün bilinen örgütsel şemalara uymaması nedeniyle, bu hareketi nitelendirmek için *"İslami Hareket Örgütü"* isminin kendilerince uydurulduğunu söylüyordu.[226]

---

225 A.g.e, S. 123.

226 Uğur Mumcu Cinayetinin Açıklığa Kavuşturulması Amacıyla Kurulan Meclis Araştırma Komisyonu Raporu, 1997, S. 139.

Yani gerçekte var olmayan bir *"İslami Hareket Örgütü"* ile sırf 'irtica' yaygarası oluşturulabilmek için millete açıkça operasyon çekilmişti. Nitekim bir itiraf da dönemin Ankara Emniyet Müdürü Mehmet Cansever'den geliyordu. 1997 yılında Edirne Valiliği'ne atanan Cansever, Mumcu cinayeti ile ilgili sessizliğini bozarak aslında 'İslami Hareket' diye bir örgütün olmadığını söyleyecekti.

İçişleri Bakanlığı, önce *"İslami Hareket Örgütü"* operasyonlarıyla *"Mumcu cinayetinin failleri yakalandı"* havası oluşturdu. Ancak bir müddet sonra bu plandan vazgeçilecekti. Çünkü yakalanan şahısların sadece bir 'yem' olduğu anlaşıldı. Öncelikle Ankara DGM, sürpriz tanık Ayhan Aydın hakkında iftira suçundan dava açtı.

Sanki bir üst akıl operasyon sürecini adım adım yönlendiriyordu. Komisyon bunu önlerine gelen belgelerden açıkça fark etmişti. Mesela 20.01.1993 tarihinde gerçekleştirilen 'İslami Hareket' operasyonu, belgelerde tahrifat yapılarak *"Mumcu cinayetinden sonra yapılmış"* gibi gösterilmişti.

Söz konusu bu çarpık ve çelişkili durum, Meclis Araştırma Komisyonu tarafından şüpheli bulunarak *"DGM ve Emniyetin cinayeti karartma ve komisyonu itibarsızlaştırma faaliyetlerinde bulundukları"*[227] gerekçesiyle rapora geçirildi.

Komisyon, 'İslami Hareket Örgütü'nü irdeledikçe şüpheler daha da artıyordu. Örgüt yöneticilerinden olduğu ileri sürülen Şefik Polat ve Necmi Aslan, bir ihbar sonucu 26.01.1993 tarihinde yakalanmış, ancak polis tarafından serbest bırakılmışlardı.

Oysa daha sonra, Şefik Polat'ın Batman'da Sıddık Tan isimli bir kişiyi öldürmekten arandığı ortaya çıkacaktı. Bu garip durumun nedeni 'İslami Hareket' üyelerinin devlet içerisindeki Gladio yapılanması ile çalıştıklarının bir işareti olabilir miydi?

Uğur Mumcu cinayeti sürecinde yaşanan ilginç olaylardan biri de, medya ve polise sık sık 'Hizbullah' ya da 'İslami Hareket' ve diğer 'İslami' kimlikli örgütlere yönelik yapılan asılsız ihbarlardı. Kimliği meçhul şahıslar, bazen sıradan bir ikametgâhı *"İslami örgüt evi"* olarak, bazen de İslami duyarlılığı yüksek olan insanları *"İslamcı örgüt üyesi"* diye ihbar ediyordu.

227 TBMM Ülkemizde Çeşitli Yörelerde İşlenmiş Faili Meçhul Siyasal Cinayetler Konusunda Meclis Araştırma Komisyonu, 1995, S. 129.

Polis, Uğur Mumcu cinayetini 'İslamcı' cepheye yıkmak için öylesine şartlanmıştı ki, bu bazen çok komik vakaların ortaya çıkmasına neden olmuştu. Mesela Necmi Aslan'ın ikametinde yapılan aramalarda elde edilen *"Harameynin geleceği ve İslam'ın Siyasal Gücünün Doğuşu"* isimli makalede geçen ve Mekke ile Medine'nin bulunduğu yer anlamına gelen 'Harameyn' kelimesi, polis kayıtlarına *"Hamaney"* olarak geçirilecekti.[228]

Oysa *"Harameyn"* kelimesi ile İran'ın dini lideri Ali Hameney'in soyismi karıştırılmıştı! Belli ki amaç; 'sehven' yapılan bu küçük kelime oyunu ile sanıkların *"İran ve İslam bağlantısı"* kanıtlanmak isteniyordu. Zira o dönem hedeflerden biri de Türkiye-İran ilişkilerini bozmaktı.

Bunun farkında olan dönemin Cumhurbaşkanı Turgut Özal, açık açık MİT'i suçluyordu. ABD gezisi sırasında yaptğı açıklamada, *"İran'la ilgili iddiaları Türkiye'nin gizli servisi MİT ortaya atıyor"* diyen Özal, bir takım güçlerin Türkiye ile İran'ı karşı karşıya getirmeyi amaçladığını belirtiyordu.

Özal haksız da sayılmazdı. 4 Şubat 1993 tarihinde İstanbul'da bir basın toplantısı düzenleyen dönemin İçişleri Bakanı İsmet Sezgin, başta Çetin Emeç ve Turan Dursun olmak üzere, bir dizi faili meçhul cinayeti aydınlattıklarını açıklarken ilginç cümleler kuruyordu.

Sezgin, Turan Dursun'a ateş edilen otoda ele geçirilen MS tüfeğinin, Almanya tarafından İran'ın *"MOD teşkilatına satıldığının saptandığını"* belirtiyordu. Oysa MOD, yeni bir teşkilat ya da örgüt değildi. Ertesi gün gazetelerin manşetlerini bu yeni 'örgüt' süslerken, gerçek bir gün sonra anlaşılacaktı.

İçişleri Bakanı İsmet Sezgin ve medyanın *"İran'da bir illegal örgüt"* olarak tanımladığı MOD'un, aslında İran Savunma Bakanlığı'nın İngilizce baş harflerinden oluşan *"Ministry of Defence"* olduğu ortaya çıkıyordu.

Uğur Mumcu'yu Öldüren Sır

Uğur Mumcu cinayeti, 1990'lardan sonra NATO'nun yeni konsepti çerçevesinde işlenen zincirleme *"faili meçhul"* suikastların en stratejik olanıydı. Bu yüzden olsa gerek, iki ayrı Meclis Soruşturma Komisyonu kurulmasına rağmen, cinayet aydınlatılamadı.

228 TBMM Ülkemizde Çeşitli Yörelerde İşlenmiş Faili Meçhul Siyasal Cinayetler Konusunda Meclis Araştırma Komisyonu (10/90)Raporu, S. 130.

Mumcu'yu ortadan kaldıran güç, bir taşla üç değil, çok sayıda kuş birden vurmuştu. Öncelikle Uğur Mumcu'nun kirli ilişkileri araştırması, devlet içerisine yuvalanmış Derin NATO çetelerinin hoşuna gitmiyordu. Üstelik İslami uyanışı engellemek için de büyük ses getirecek eylemlere ihtiyaç vardı.

Dolayısıyla NATO'nun İslam'ı 'düşman' ilan ettiği bir dönemde; laik kimliği ile bilinen Uğur Mumcu gibi sivri bir solcu gazeteciyi öldürerek laik kesimi sokağa dökmenin tam zamanıydı!

Uğur Mumcu'nun eşi Güldal Mumcu, dönemin Emniyet Genel Müdürü Mehmet Ağar'dan katillerin bulunmasını isterken, Ağar'ın sarf ettiği *"Eşiniz arı kovanına çomak sokmuştu"* cümlesi, cinayetin nedenini açıklar gibiydi. Peki, neydi Mumcu'nun arı kovanına soktuğu o çomak?

Uğur Mumcu, daha çok terör konusuna ilgi duyan ve bu yönde ciddi araştırmalarıyla tanınan bir gazeteciydi. Özellikle PKK ve Abdullah Öcalan'ın MİT'le olan gizli ilişkileri hakkında deliller topluyordu.

Mumcu'nun cevap aradığı sorular; sınır kapılarında PKK'yı kimler koruyordu? Tırlar dolusu uyuşturucu ve silahlar Türkiye'ye nasıl sokuluyordu? Apo kimdir? Apo'nun öğrencilik yıllarında MİT veya başka bir istihbarat örgütüyle ilişkisi var mıydı? Apo'nun eşi Kesire Öcalan MİT ajanı mıydı? Apo neden Türk vatandaşlığından çıkarılmıyordu? Daha önemlisi, Apo neden öldürülmüyor, neden sığındığı ülkeden istenmiyordu?

Suikasta kurban gidinceye kadar bu soruların cevabını arayan Uğur Mumcu'ya göre, PKK lideri Öcalan'ın MİT'le ilişkisi vardı. Ancak bunu belgelemek gerekiyordu.

Ankara Eski Emniyet Müdürü Muharrem Bartın, Şenkaya Cezaevi Gardiyanı Abdullah Yetki'nin de bulunduğu bir sohbette, Abdullah Öcalan'ın 1970'lerde yakalandığını, ancak hakkında hiç bir işlem yapılmadığını söyleyince, bu bilgi Mumcu'nun kafasını kurcalamıştı. Acaba Öcalan'ı devlet içerisinde koruyan derin yapı kimdi?

Mumcu olayın peşini bırakmıyor, Apo'yu serbest bırakan Sıkıyönetim Savcısı Yüzbaşı Baki Tuğ'un kapısını çalıyordu. Mumcu, 12 Mart 1972'de tutuklanıp serbest bırakılan Apo'nun 'teşkilat mensubu' olduğu gerekçesiyle Baki Tuğ tarafından serbest bırakılıp bırakılmadığını Tuğ'a ısrarla soruyor, varsa Baki Tuğ'dan belgesini istiyordu.

Öcalan Ankara Siyasal Bilgiler Fakültesi'nde okurken 31 Mart günü dağıtılan Şafak Bildirisi nedeniyle, 7 Nisan 1972'de gözaltına alınmıştı. 27 Nisan'da da tutuklandı. Hakkında önce TCK'nın 142, 153, 159, 311 ve 312. maddelerinin uygulanması istenen Öcalan, daha sonra *"Şafak Bildirisi dağıttığı yolunda herhangi bir delil bulunmadığı"* gerekçesiyle, 1402 Sayılı Sıkıyönetim Yasası'nın 16/1 Maddesi uyarınca boykota katılmak eyleminden sadece üç ay hapis cezası aldı ve dosyası da kapatıldı. Öcalan 24 Ekim 1972'de ise tahliye oldu.

Öcalan'ın yargılandığı mahkemeye MİT'ten *"mensubumuzdur"* damgalı gizli bir not gelmişti. İşte Uğur Mumcu'nun peşine düştüğü evrak da buydu. Mumcu, Apo konusunda sona yaklaşmıştı. Tuğ ise, dosyaya bakacağını, eğer böyle bir bilgi notu varsa belgesini kendisine vereceğini söylüyordu. Ancak Baki Tuğ bu yazıyı ararken Uğur Mumcu çoktan öldürülmüştü...

Uğur Mumcu'nun öldürülmesinden üç gün sonra, gazeteci Nezih Tavlaş aynı soruyu tekrar Baki Tuğ'a sordu. Ancak Tuğ bu sefer kaçamak cevaplar verecekti: *"Ben o tür bir olayı hatırlıyorum. Ancak Apo ile mi ilgili, başka mensupla mı ilgili bunu çözemedik. Sayın Mumcu'ya da söylediğim oydu. Bana o zaman öyle bir şey gelmişti. Ancak onla mı ilgili değil mi, bende resmi yazı olacak dedim. Ben o yazıyı ararken o olay (suikast) oldu"*[229]

Baki Tuğ, Mumcu'nun Apo ile ilgili topladığı bilgi ve belgelerin çok önemli olduğunu hatırlatmış, kendisine *"dikkatli ol"* demişti. Mumcu'nun elindeki PKK Terör örgütü lideri Abdullah Öcalan ile ilgili önemli belgelerin olduğunu söyleyen sadece Baki Tuğ değildi. Türk siyasetinin deneyimli isimlerinden İsmet Sezgin de aynı görüşteydi.[230]

Seri Numaraları Silinmiş 100 Bin Silah Kime Gitti?

Uğur Mumcu'nun üzerinde çalıştığı derin dosya sadece Abdullah Öcalan'ın *"Teşkilat mensubu olup olmadığı"* konusuyla sınırlı değildi. Mumcu'nun peşine düştüğü belki de daha en önemli bir başka dosya ise, Makina Kimya Endüstri Kurumu'nun

229 İnci Hekimoğlu, Vatan Yahut Susurluk, Papirüs Yayınları, İstanbul, 1997, S. 118,119.
230 Nokta Dergisi, 31 Ocak 1993.

(MKE) kendilerine gelen bir emirle 100 bin adet silahın seri numaralarını silme olayı ile ilgiliydi.

1990'lı yıllar aynı zamanda PKK terörünün zirveye tırmandığı yıllardı. Mumcu'ya ulaşan bilgiye göre; Ocak 1991 tarihinde MKE yetkililerinin eline geçen mesaj bir hayli ilginçti. 100 bin adet silahın üzerinden seri numaralarının 'çok gizli' yürütülecek bir işlemle silinmesi isteniyordu.

Bu emir sıradan bir talep olmadığından, MKE yetkilileri 'emir tekrarı' istiyorlardı. Gelen ikinci emir üzerine harekete geçen yetkililer, öncelikle fabrikada çalışanlar arasından güvenilir dokuz kişilik bir ekip seçtiler. Kendilerine de ilginç bir yalan söylendi: *"Biz bu silahları bir kuzey ülkesi için fason ürettik. Ama damgalanmaması ve numaralanmaması gerektiğini unuttuk."*

Nitekim dört gece süren yoğun bir çalışma sonunda silahlar hazır hale getirildi. Bütün bu işlemlerden birkaç gün sonra, 11 kamyon eşliğinde MKE'ye gelen üst rütbeli bir subay: *"Ben JİTEM komutanıyım. Silahları ve size gelen yazılı emri almaya geldim"* dedi.

MKE yetkilisi ise silahların hazır olduğunu, ancak yazılı emri vermesinin söz konusu olamayacağını söylüyordu. Bunun üzerine kendisini JİTEM komutanı olarak tanıtan subay, elindeki dosyadan bir başka 'yazılı emir' çıkartıp gösterdi ve daha önce gelen 'yazılı emri' geri aldıktan sonra, silahları 11 kamyona yükleyerek MKE'den ayrıldı...

Tarihler 15 Ocak 1991'i gösteriyordu. JİTEM'in Adana, Urfa ve Gaziantep illeri sorumlusu Albay Dursun Coşkun Kıvrak komutasındaki askeri birlik, yaklaşık 700 kişilik bir PKK'lı grubu Irak sınırında kıstırmıştı. Terör örgütü mensuplarının kaçabileceği en küçük bir delik yoktu.

Albay Kıvrak, son darbeyi vurmak üzere harekete geçecekti ki, Ankara bağlantılı bir telsiz emri, geri çekilmelerini emrediyordu. Albay, bu garip emre bir anlam veremediği gibi, adeta beyninden vurulmuşa dönmüştü. Söz konusu emre her ne kadar itiraz etse de, ısrarla tekrarlanan *"geri çekilin"* emri üzerine daha fazla direnememişti.

Aradan sadece bir gün geçmişti. Tarihler bu kez 16 Ocak 1991'i gösteriyordu. Irak sınırında yine alışılmadık bir hareketlilik vardı. Askeri araçların motor gürültüsünü Türkçe ve Kürtçe konuşmalar perdeliyordu. Belli ki olağanüstü bir durum söz ko-

nusuydu. Yaklaşık üç saatlik bir kargaşanın ardından, nihayet sınırdaki gürültüler kesilmişti. Ancak güneş doğduğunda, akşamki hareketlilikten yalnızca tekerlek izleri ve sigara izmaritlerinden başka hiçbir iz kalmamıştı.

Jandarma Albay Dursun Coşkun Kıvrak, olayı çözmeye çalışırken aklına bir gün önce *"geri çekilin"* emri gelmişti. Gelen gizli emrin nedenini çözmeye başlamıştı. Zira o geceki hareketliliğin nedeni, sınırdan kamyonlarla silah sevkiyatı yapılmış olmasıydı.

Sevkiyatın sağlıklı olarak gerçekleşmesini sağlayan yazılı emirlerin olduğu dosyayı yeniden incelediğinde, her şey ortaya çıkmıştı. Söz konusu dosya, daha önce MKE yetkililerine giden 'yazılı emirler' dosyasıydı. O gece orada olup bitenlerden çok az sayıda askerin haberi vardı. Ancak içlerinden biri, bu dosyanın fotokopisini çekip gazeteci Uğur Mumcu'ya göndermişti...

Dosya artık Uğur Mumcu'nun elindeydi. Deneyimli gazeteci, dosyanın doğru olup olmadığını araştırmak için heyecanla sağı solu aramaya başlamıştı. Bu dosyanın hayatına mal olabileceğini hiç düşünmeden...

Dosyayı kendisine ulaştıran kaynak ise, olayın büyümesinden korkup telaşla Mumcu'yu aramaya başlamıştı. Zira işin ucunun kendisine de dokunacağından korkuyordu. Mumcu'ya sert çıkmıştı: *"Ne yaptın sen, bu işin ucu pis, ölümüne mi susadın"* diyerek ikazda bulundu ve dosyayı unutmasını söyledi.

Ancak Albay Durmuş Coşkun Kıvrak da geç kalmıştı. Çünkü Uğur Mumcu hakkındaki karar çoktan verilmişti. Tarihler 23 Ocak 1993 yılını gösterdiğinde, Albay Dursun Coşkun Kıvrak Mumcu'yu son bir kez daha arayacaktı. Ne var ki bir türlü kendisine ulaşamıyordu. Gazete ve sekreterine notlar bıraktı. *"Hayati bir konu, mutlaka görüşmeliyiz"*[231] diyordu ama bu talep de bir türlü gerçekleşmeyecekti.

Artık tarihler 24 Ocak 1993 yılını gösterdiğinde, her şey çok geçti. Uğur Mumcu öldürülmüştü. Albay Dursun Coşkun Kıvrak tarafından kendisine gönderilen dosyanın fotokopilerinin tek bir sayfası bile bulunamamıştı. Ne olay yerinde, ne evinde, ne de çalıştığı gazetesinde...

Mumcu'nun dosya çalışması yaptığı disketler de, gizli bir el tarafından profesyonelce silinmişti. Bu arada söz konusu 100 bin

231 Ergenekon 2007/1536 Nolu Soruşturma Dosyası, 235 Nolu Delil Klasörü.

adet silahın seri numaralarının silindiği dosyadan haberdar olan önemli bir kişi daha vardı.[232] Jandarma Genel Komutanı Orgeneral Eşref Bitlis...

O günlerde kendisine bu konuda sorular yönetilen Bitlis Paşa: *"Konuşulacak şeyler, zamanı geldiğinde konuşulur"* diyordu. O öyle diyordu da, organizatör onun da konuşmasına fırsat vermeyecekti. Bitlis Paşa, Mumcu'nun ölümünden sadece 24 gün sonra, şüpheli bir helikopter kazasıyla ortadan kaldırılacaktı.

Peki, MKE'nin seri numaralarını silip JİTEM komutanına teslim ettiği silahlar kime gitmişti? Görüştüğüm dönemin asker ve siyasileri, silahların *"PKK ile savaşsın diye"* Celal Talabani'ye gönderilmiş olabileceğini söyledi. Bazıları ise, söz konusu silahların JİTEM emrinde çalışan sivil milislere verildiğini düşünüyordu.

Silahların Celal Talabani'ye gitme olasılığı düşüktü. Zira JİTEM'in en etkili komutanlarından ve Eşref Bitlis Paşa'nın ekibinden olan Ahmet Cem Ersever, çok iyi tanıdığı Celal Talabani için *"siyasi fahişe"* diyordu. Yani JİTEM'e göre Talabani, Türk devleti için güvenilmez biriydi. Kaldı ki Uğur Mumcu da silahların Talabani'ye gittiğine inanmamıştı. Ulaştığı kaynaklar, silahların aslında dolaylı yoldan PKK'ya gittiğini söylüyordu.

Bu yüzden olacak ki, Mumcu 1992'nin son yazısında *"Yakında yayınlanacak bir yayınımda Kürt Milliyetçileri ile İstihbarat ajanları arasındaki ilişkilere ışık tutacak ilginç belgeler açıklayacağım"* diyordu. Mumcu'nun bahsettiği yayın, 'Kürt Dosyası' isimli bir kitap çalışmasıydı. Mumcu bu dosyada, Kürt gruplarını destekleyip yönlendiren asıl gücün, İsrail Gizli Servisi MOSSAD ve ABD Gizli Servisi CIA'nın olduğunu vurguluyordu.

Peki, gerçekten böyle bir silah sevkiyatı yapılmış mıydı, yoksa söylenenler bir efsaneden mi ibaretti?

Öncelikle olayın şahitlerinden Emekli Albay Dursun Coşkun Kıvrak, Ergenekon yargılamaları sırasında bunu inkâr edecekti. Kendisiyle yapılan bir röportajda Ergenekon sanığı Muzaffer Tekin'i suçlayarak, *"Olay Muzaffer Tekin'in uydurmasıdır. Ben bir albay arkadaşıma söz konusu olayla ilgili bir köşe yazısını anlatıyordum. Tekin kulak misafiri olmuş ve sanki ben kendi bilgilerimle anlatıyormuşum gibi algılamış"*[233] diyordu.

232 Milliyet Gazetesi, 28 Ocak 1997.
233 Milliyet, 4 Ağustos 2008.

Emekli Albay Dursun Coşkun Kıvrak'ın doğal olarak bunu inkâr etmesi aslında normaldi. Zira bu doğrulama, onu bir anda Mumcu Cinayeti ve Ergenekon soruşturmalarının tanığı, hatta sanığı bile yapabilirdi. Dolayısıyla Albay Coşkun Kıvrak, başını ağrıtmak istemiyordu. Bu kitap çalışması için defalarca aramalarıma rağmen, Emekli Albay Dursun Coşkun Kıvrak telefonlarıma cevap vermedi.

Söz konusu silah sevkiyatı devletin resmi belgelerine de geçmişti. 1997 yılında Uğur Mumcu Cinayetinin Açıklığa Kavuşturulması Amacıyla Kurulan TBMM Araştırma Komisyonu, 21.03.1997 tarih ve 413 Sayılı bir yazıyla MKE Genel Müdürlüğü'ne *"100 bin adet silahın seri numaralarının silinerek JİTEM komutanına teslim edildiğine dair"* ellerinde bilgi ve belge olup olmadığını sormuştu. Ancak verilen cevap ilginçti. MKE, *"Böyle bir olay yoktur, olmamıştır"* demek yerine; *"elimizde böyle bir belge yoktur"* demeyi tercih edecekti...

Soruşturma Savcısının Sır ölümü!

Uğur Mumcu cinayetini soruşturmakla görevlendirilen ilk savcı, Ankara Devlet Güvenlik Mahkemesi Cumhuriyet Savcılarından Ülkü Coşkun'du. Ancak dosyanın Ülkü Coşkun'a verilmesinin üzerinden yaklaşık bir yıl geçmesine rağmen, cinayetin aydınlatılmasına yönelik hiçbir olumlu gelişme olmamıştı.

Bu nedenle Uğur Mumcu'nun eşi Güldal Mumcu, *"Cinayetin aydınlatılmasında herhangi bir gelişme olmadığı ve soruşturmanın savsaklandığı"* gerekçesiyle, aynı zamanda Kıdemli Binbaşı olan Ülkü Coşkun'u Milli Savunma Bakanlığına şikâyet etti...

Ne var ki bu şikâyetten bir sonuç çıkmayacaktı. Zira Milli Savunma Bakanlığı, soruşturma savcısı Ülkü Coşkun'un kusuru bulunmadığına karar vererek, disiplin cezasına gerek olmadığı sonucuna hükmetti.

Ancak Mumcu ailesi, olayın peşini bırakmadı. Milli Savunma Bakanlığı aleyhine Askeri Yüksek İdare Mahkemesi'ne de dava açtılar. Sonuç yine değişmemişti. Ne var ki 1994 yılının sonlarına gelindiğinde beklenmedik bir şey oldu. Savcı Ülkü Coşkun, DGM yedek hâkimliğine atanarak soruşturmadan el çektirildi.

Şüphesiz Güldal Mumcu'yu *"Soruşturmanın savsaklandığı"* kanısına götüren önemli nedenler vardı. Bunlardan biri; suikasttan tam 20 gün sonra evine gelerek bilgisine başvuran DGM savcısı Ülkü Coşkun'un *"Üstüme gelmeyin Güldal Hanım, bu işi devlet yapmıştır. Siyasi iktidar isterse çözülür"*[234] demesi olmuştu.

Coşkun; *"Bu konuştuklarımız basına yansırsa yalanlarım"* demeyi de ihmal etmemişti. Nitekim Ülkü Coşkun dediğini de yapacaktı. Olaydan tam 19 yıl sonra Hürriyet gazetesine bir açıklama yapan[235] Coşkun, *"Siyasi irade isterse bu olayı çözer"* dediğini kabul etmekle birlikte, *"bu işi devlet yapmıştır"* ifadesini yalanlıyordu. Ancak bir savcının *"devlet isterse bu iş çözülür"* demesi bile, aslında olayda nasıl bir bit yeniğinin olduğunun net bir itirafıydı.

Nitekim yoğun şikâyetler üzerine soruşturma savcısının değişmesi, Mumcu ailesini bir nebze rahatlatmıştı. Ülkü Coşkun'un yerine atanan Savcı Kemal Ayhan, Mumcu ailesiyle kurduğu olumlu iletişimle cinayeti aydınlatmaya oldukça kararlı görünüyordu. Öncelikle suikastın bir *"İslami Örgüt tarafından işlendiği"* gibi peşin bir önyargısı yoktu.

Kendisini 4 Nisan 1995 tarihinde ziyaret eden Güldal Mumcu ve Uğur Mumcu'nun ablası Beyhan Gürson'a, cinayetin arkasında 'İslami' bir örgütten ziyade, *"uluslararası istihbarat örgütleri ve derin güçler"* olduğunu ifade edecekti.

Belli ki, suikast dosyanın içeriğine de kısa sürede hâkim olmuştu. Ancak bu bahar havası fazla uzun sürmedi. Zira Kemal Ayhan, Güldal Mumcu ve Beyhan Gürson ziyaretinden yaklaşık iki ay sonra, yani 26 Haziran 1995 tarihinde yüksek korunaklı lojmandaki evinde ölü bulundu.

Tesadüf müdür bilinmez ama Savcı Kemal Ayhan, eşi ve kızı tatile gittiği sırada ölmüştü. İlk tespitlere göre bu bir kalp kriziydi! Otopsi bile yapılmadan, aynı gün DGM Başsavcısı Nusret Demiral'ın talimatıyla defnedildi. Uğur Mumcu'nun eşi ve aynı zamanda TBMM Başkanvekilliği de yapmış olan Güldal Mumcu, savcının ölümünün 'şüpheli' olduğunu söylüyordu. *"İçimden Geçen Zaman"* isimli kitabında, bu iddiaları gündeme taşıdı.

Güldal Mumcu'ya göre savcının ölümünde ciddi şüpheler vardı. Doğrusu haksız da sayılmazdı. Öncelikle her ne kadar Nusret

234 Hürriyet Gazetesi, 28 Kasım 2012.
235 Hürriyet Gazetesi, 28 Kasım 2012.

Demiral ve Ülkü Coşkun *"Aşırı şişmandı, nefes darlığı çekiyordu"* diyerek ölümün normal olduğunu savunsalar da, bu derece ağır bir hastanın ailesi tarafından evde yalnız bırakılarak tatile gitmesi normal karşılanacak bir durum değildi.

Zaten Savcı Kemal Ayhan'ın ailesi de, bu konuda hiçbir açıklama yapmak istemiyordu. Diğer ilginç bir durum ise, otopsi yapılmamasıydı. Ailesi istememiş olsa bile, Uğur Mumcu cinayeti gibi önemli bir olayı araştıran savcıya otopsi yapılmaması hiçbir şekilde olağan görülemezdi.

Kaldı ki, Mumcu cinayeti ile ilgili şüpheli ölümler sadece Kemal Ayhan ile sınırlı kalmadı. Olayı soruşturan Faili Meçhul Cinayetler Komisyonu'nun raportörü Hâkim Akman Akyürek de gizemli bir trafik kazasında hayatını kaybetti.

Yine Uğur Mumcu'nun faillerini bulmak için görülen Umut Davası'nın tahliye edilen sanıklarından Muzaffer Dağdeviren, tahliye olduktan sonra 22 Eylül 2005'te bir cinayete kurban gitti.

Daha önemlisi; Uğur Mumcu'nun kardeşi Ceyhan Mumcu'ya *"Uğur Mumcu cinayetiyle ilgili önemli bilgilere ulaştım, yakında açıklayacağım"* diyen Diyarbakır Emniyet Müdürü Gaffar Okkan, Uğur Mumcu için düzenlediği anma törenine giderken öldürülecekti...

'Kahrolsun Şeriat' Yaşasın Katiller!

Uğur Mumcu'yu ortadan kaldıran güç, öylesine stratejik bir hamle yapmıştı ki, hem komünizme sempati duyan solu seküler rejim etrafında toplamış, hem de NATO'nun yeni düşmanı 'radikal İslam'ı' hedef tahtasına koymayı başarmıştı. Artık Mumcu'nun her ölüm yıldönümünde sokağa dökülen sol kitle, *"kahrolsun şeriat, Türkiye laiktir laik kalacak, Türkiye İran olmayacak"* gibi sloganları adeta gelenek haline getirmişti...

Peki, Uğur Mumcu'yu kim öldürmüştü? Aktif gazetecilik yaptığım dönemde bu soruyu pek çok kişiye sormuştum. Mesela isabetli analizleriyle tanınan MİT eski ajanı rahmetli Mahir Kaynak; *"Apo'nun MİT'le ilişkisini belgeleyip itibarını düşürmek istediği, ya da Sovyetler Birliği'nin dağılması sonucu ideolojik olarak savrulan kitleyi merkezde toplamak için"* cevabını veriyordu. Peki katiller kim? dediğimde ise; *"Devlet içerisindeki bir klik olabilir"* diyecekti.

Cinayette devlet içerisindeki derin yapıyı işaret eden bir diğer kişi ise, Uğur Mumcu Cinayetini Araştırma Komisyonu Başkanı Ersönmez Yarbay'dı. Yarbay'a göre; cinayette kesinlikle iç ya da dış istihbarat örgütlerinin parmağı vardı. Aksi takdirde faillerinin bulunmaması imkânsızdı. Yine Kontrgerilla konusundaki araştırmalarıyla tanınan Talat Turhan ise, Mumcu'nun Kontrgerilla tarafından öldürüldüğünü yüksek sesle dile getirenlerden biriydi.

Ancak, Mumcu'yu öldürmekle bir taşla üçten fazla kuş vuran organizatör, hedef saptırmak için bütün objektifleri 'İslamcı' örgütlerin üzerine sabitlemişti. Susurluk Komisyonu'na bilgi veren eski milletvekili Eyüp Aşık cinayetle ilgili şöyle diyor: *"Mumcu cinayetini iki kez çözmeye kalktık, ancak her seferinde gizli bir el bizleri engelledi. Hatta Devlet Güvenlik Mahkemesi Başsavcısı bize 'bu işle uğraşmayın' dedi."*

1997 yılında TBMM Uğur Mumcu Cinayetinin Açıklığa Kavuşturulması Amacıyla Kurulan Komisyon, DGM savcıları Nusret Demiral ve Ülkü Coşkun hakkında *"Cinayetin aydınlatılmasını engelledikleri"* gerekçesiyle suç duyurusunda bulundu. Ne var ki her iki savcı hakkında da hiçbir işlem yapılmadı. Bilgi vermek üzere çağrılan asker ve yargı mensupları komisyona gelmedi.[236]Diğer yandan, Mumcu cinayetiyle ilgili en fazla bilgiye sahip olması gereken Milli İstihbarat Teşkilatı (MİT) ise, konuyla ilgili tek bir cümle söylüyordu: *"Bizde cinayetle ilgili bilgi yok"*...

Oysa MİT Kontrterör Daire eski Başkanı Mehmet Eymür, Uğur Mumcu Cinayetini Araştırma Komisyonu'na verdiği beyanında; *"Suikastta kullanılan patlayıcılar bir istihbarat teşkilatının yahut da özel bir organizasyonun yapabileceği şeyler. Mumcu ve Bahriye Üçok cinayetleri hem cinayette kullanılan ileri teknikler, hem de kurbanların kişilikleri bakımından birbirine oldukça benziyor. Bu cinayet teknolojisi ancak devlet destekli grupların işi olabilir"* diyecekti.

Mumcu cinayetinin aydınlatılması için yapılan çalışmalar, 'gizli eller' tarafından soruşturma süresince hep engellendi. Engellenmekle kalınmadı, eldeki deliller de yok edildi. Örneğin cinayetin hemen ardından, Uğur Mumcu'nun son telefon görüşmelerinin kayıtları ortadan kayboldu.[237] MİT, cinayetle ilgili

236 TBMM Uğur Mumcu Cinayetinin Açıklığa Kavuşturulması Amacıyla Kurulan Komisyonu Raporu, S. 68.

237 Yeniyüzyıl Gazetesi, 6 Mart 1997.

yaptığı araştırmayı *"eleman yetersizliği"* gibi garip bir gerekçeyle yarım bıraktı.

Uğur Mumcu'nun eşi Güldal Mumcu'nun ifadesine ise, olaydan tam 28 gün sonra başvuruldu. Mumcu suikastında kullanılan, ancak ithalatı, ihracatı ve imalatı kesinlikle yasak olan *"RDX-C4"* patlayıcılarının sadece askeri depolarda bulunmasına rağmen, konunun bu yönü hiç soruşturulmadı.

Yine Mumcu cinayetinden sonra, Cumhuriyet gazetesi öncülüğünde kurulan *"Uğur Mumcu Suikastının Soruşturmasını İzleme Komitesi"* de garip bir şekilde kurulduktan bir yıl sonra dağıldı.

Bir yandan soruşturmada bir arpa boyu yol alınamazken, bir yandan da soruşturmanın seyrini değiştirmek için ilginç gelişmeler yaşanıyordu. Mesela Devlet Güvenlik Mahkemesi, suikasttan tam altı yıl sonra *"Mumcu'nun öldürülmesine iştirak ettiği ve bu amaçla oluşturulan çetenin üyesi olduğu"* gerekçesiyle Kasım 1998'de yakalanan ve *"çete üyesi"* olduğu iddia edilen Abdullah Ergun Çetin hakkında idam istemiyle dava açtı.

Fakat burada da bir 'gariplik' vardı. Abdullah Ergun Çetin, daha önce bizzat mahkemeye giderek, Uğur Mumcu'yu öldürdüğünü söyleyip kendini ihbar etmişti! DGM, Abdullah Ergun Çetin'in söylediklerini ne kadar ciddiye aldı bilinmez ama Susurluk Komisyonu'na da ifade veren Çetin, yalan söylediği gerekçesiyle komisyondan kovulacaktı.

Çetin'i gözaltına alıp sorgulayan Ankara Emniyet Müdürlüğü de bu kişiyi *"şizofrenik vaka"* olarak niteledi ve *"Emniyet Makamlarını yanılttığı"* kanısına vardı. Emniyet makamlarının *"şizofrenik vaka"* dediği Abdullah Ergun Çetin'i, cinayeti üstlenmesi için acaba kimler ikna etmişti?

Suikastla ilgili bütün yollar NATO destekli 'derin devlete' çıkarken, ölümünün altıncı yılında İstanbul Harbiye'deki anıtı önünde Mumcu'yu anan kalabalık hâlâ *"Kahrolsun Şeriat"* diye bağırıyordu. Mumcu ailesi cinayetin devlet içerisindeki bir yapı tarafından işlendiği yönündeki delilleri ortaya saçarken; 'İslami örgütlere' şartlandırılmış kitleler cinayetindeki 'derin' izleri göremeyecek kadar angaje olmuştu.

Üstelik Mumcu'yu anmak için *"kahrolsun şeriat'"* diye bağıranlar arasında milletvekilleri bile vardı. O dönem muhabir olarak takip ettiğim bu anma gösterileri sırasında CHP milletvekili

Bedri Baykam'a *"Devletin savcısı katillerin devletin içerisinde olduğunu söylüyor. Siz ne düşünüyorsunuz?"* dediğimde, verdiği cevap oldukça ilginçti: *"Ben cinayeti şeriatçıların işlediğine inanıyorum, ben böyle inanmak istiyorum..."*

Bir Garip Provakasyon

Uğur Mumcu suikastıyla istenilen 'irtica' rüzgârını oluşturmayı başaran derin yapı, provokasyonlarına devam ediyordu. Zira Mumcu cinayetinden sadece dört gün sonra, ilginç bir suikast girişimi daha yaşandı. Bu suikast girişimi, Yahudi işadamı ve 500. Yüzyıl Vakfı Başkanı Jak Kamhi'ye yönelikti.

Belli ki NATO uzantısı derin yapı, Türkiye'de sadece 'laik' gazeteci ve düşünürlerin değil, toplumun her kesiminin 'irticai tehdit' altında olduğunu ispatlamaya çalışıyordu. Nitekim dönemin Cumhurbaşkanı Turgut Özal, Mumcu cinayetinin hemen akabinde yapılan Kamhi suikastına dikkat çekerek her iki olayı da 'provokasyon' olarak değerlendiriyordu.

Cumhurbaşkanı Turgut Özal'ın dikkat çektiği Jak Kamhi suikastı, gerçekten de zamanlama açısından dikkat çekiciydi. Söz konusu suikast girişimi, Mumcu cinayeti'nden sadece 4 gün sonra, yani 28 Ocak 1993'te Van'da gerçekleşmişti.

Türkiye'de görünürdeki görevinin dışında ilginç küresel bağlantıları da olan 500. Yüzyıl Vakfı Başkanı Jak Kamhi'ye düzenlenen suikasta, lav silahı ve otomatik silahlar kullanılmıştı. Ancak garip olan, sözde suikastçıların yakın mesafeden otomatik silahlarla ateş etmelerine rağmen, ne Jak Kamhi'ye, ne de korumalarına hiçbir kurşun isabet etmemişti!

Hatta Kamhi ve korumalarının bindiği arabalarda dahi en ufak bir hasar yoktu. Üstelik suikast girişimi, hiç bir profesyonelin kullanmayı göze alamayacağı lav silahıyla gerçekleştirilmişti. Dahası, kullanılan lav silahının olay yerinde bırakılması da işin cabasıydı. Belli ki, bu seferki provokasyon, acemi aktörlere ihale edilmişti.

Suikast girişiminden sonra basına verilecek demeçler de yine her zamanki gibi hazırdı: *"Olayda İran parmağı var"* ve *"Suikastın arkasında Hizbullah, ya da İslami Hareket olabilir"* tarzındaki cümleler...

Gazete ve televizyonlar yeniden 'irtica' haberleriyle çalkalanmaya başlamıştı. Nitekim daha hiç bir balistik inceleme yapılmadan, olayda kullanılan lav silahının 'İran yapımı' olduğu açıklanıyordu. Zira medyaya göre lav silahının üzerinde 'Made in Iran' yazısı vardı. Senaryo yazıldığı gibi işledi. Ta ki balistik inceleme yapılıncaya kadar...

Emniyet ve Jandarma kriminal birimlerinde yapılan balistik inceleme sonunda, lav silahının İran yapımı değil, İsrail yapımı olduğu ortaya çıktı. Ancak gariplikler bununla da sınırlı kalmamıştı. Olaydan sadece bir gün sonra, olağanüstü halin uygulandığı illerden biri olan Van'da; *"suikast girişimini gerçekleştiren"* üç sanık, gece yarısı ellerini kollarını sallayarak dolaşırken yakalandılar!

Failler yakalanmıştı yakalanmasına ama asıl komedi daha yeni başlıyordu. Zira Uğur Mumcu cinayeti için yazılan senaryo yeniden sahneye konulmuştu. Sözde sanıkların 'İslami Hareket' adlı örgüte mensup oldukları, İran'da silahlı eğitim gördükleri, ayrıca Mumcu cinayetiyle de bağlantılı oldukları açıklandı. İşte 'suikastı' planlayanların amacı, bu açıklamalarla kendini ele vermişti.

Amaç; Türkiye'deki karanlık faaliyetleriyle gündemde olan 500. Yıl Vakfı'nı kamufle etmek, Mumcu cinayetiyle bu 'suikast' girişimi arasında bağlantı kurmak ve *"İslami terörün"* arttığını kanıtlamaktı. Organizatörler, her faili meçhul cinayette olduğu gibi, bu senaryo ile de bir taşla çok kuş vurmayı hedeflemişti.

Gerçekte hiç bir zaman var olmayan 'İslami Hareket' adlı hayali örgüt, bu provokasyon sonucunda bir kez daha gündeme geldi. Oysa 'İslami Hareket' örgütüne üye olmakla suçlanan sözde Kamhi suikastçıları, Bursa'daki Çamlık birahanesi ve Hisar Pavyonu'nun daimi müşterileri olduğu anlaşılacaktı.[238]

O dönem konuyla ilgili görüştüğüm sözde suikastçıların Avukatı Kadir Kartal, müvekkillerinin 'İslami Hareket' örgütünün adını dahi duymadığını, düzmece suikasta fail bulmak için birer kurban seçildiklerini söylüyordu.

Ancak en ilginç açıklamayı, Emniyet Genel Müdürlüğü İstihbarat Dairesi eski Başkan Yardımcısı Hanefi Avcı yapacaktı. 'İslami Hareket' örgütüne üye oldukları söylenen pek çok sanığın sorgusuna katılan Avcı, bu sözde örgüt üyelerini şöyle anlatıyordu: *"İslami Hareket üyeleri profesyonel örgüt görevlisinden çok, dev-*

238 Aksiyon, 21/27 Ocak 1995.

letçe eğitilmiş kişiler görünümündeler. Kendilerine 'İslami Hareket' denildiğinde bunu kabul ediyorlar. Ardından 'Siz söylediniz, biz kabul ettik' diyorlar."

Nitekim 'İslami Hareketin' lideri olduğu iddia edilen İrfan Çağrıcı ise, 23 Eylül 1996 tarihinde İstanbul DGM'de verdiği ifadesinde; bu ismin kendilerine işkence yapılarak kabul ettirildiğini söyleyecekti.

TSK'ya Derin Operasyon

Jandarma İstihbarat ve Terörle Mücadele (JİTEM) içerisinde uzun yıllar görev yapmış olan İstihbaratçı Jandarma Astsubay Hüseyin Oğuz, Susurluk Komisyonu'na verdiği bilgilerde çok ciddi iddialarda bulunmuştu. 20 yıl gibi uzun bir süre Jandarma İstihbarat'ta çalışan Hüseyin Oğuz, 1990'lı yıllardan sonra emekli ve muvazzaf askerlere yönelik faili meçhul cinayetlerin devlet içerisindeki bir 'derin yapı' tarafından işlendiğini söylüyordu.

1990'lı yıllardan sonra askerlere yönelik suikast ve sabotaj eylemleri 30 Ocak 1991 yılında Jandarma Korgeneral Hulusi Sayın Paşa ile başlamıştı. Sayın Paşa öldürüldüğünde, dönemin Başbakanı Turgut Özal'ın Güvenlik Başmüşaviriydi.

Güneydoğu'da terörün tırmandığı günlerde Olağanüstü Hal Jandarma Asayiş Kolordu Komutanı olarak görev yapmış, PKK'ya karşı başlatılan operasyonların çoğunu bizzat yönetmişti. Ancak Hulusi Sayın Paşa; her Kürt'ü PKK'lı sanan, bölge halkını potansiyel düşman olarak gören o bildik önyargılı askeri anlayıştan uzaktı.

O, daha çok olaylara farklı yaklaşımı ve entelektüel birikimi ile tanınmıştı. İşte Güney Doğu sorununun ancak devletin bölge halkıyla bütünleşerek çözülmesi gerektiğini söyleyen bu Paşa, Dev-Sol militanlarınca öldürülmüştü.

Hulusi Sayın Paşa'nın infazını Dev-Sol'a ihale edenler, olay yerine öylesine komik bir bildiri bırakmışlardı ki, ister istemez ihalenin sahiplerini ele veriyordu: *"Kürt halkına ve ulusal güçlerine karşı yürütülen Karşı devrimci savaşın kurmaylarından Kürdistan kasabı, Kontrgerilla şefi faşist General Hulusi Sayın'ı cezalandırdık."*

Oysa Jandarma Korgeneral Hulusi Sayın, devletin Kürt politikasını sert bir şekilde eleştiren komutanların başında geliyordu. O, Güneydoğu sorununun PKK ile etkin mücadelenin yanı sıra, bölge halkını kazanarak çözülmesi gerektiğine inananlardandı. Özellikle JİTEM'in bölge halkına karşı uyguladığı 'devlet terörünün' PKK'yı daha da güçlendireceğini söylüyordu.

Hulusi Paşa'nın ardından, yakın silah arkadaşı Emekli Jandarma Korgeneral İsmail Selen de hunharca katledildi. İsmail Selen Paşa, ordu içerisinde *"solcu, sosyalist"* olmasıyla bilinirdi. Aynı zamanda NATO karşıtı bir subaydı.

Doğu ve Güneydoğu Anadolu'yu avucunun içi gibi biliyordu. Mardin ve Van'da görev yaptıktan sonra, Diyarbakır'daki Asayiş Kolordu Komutanlığı'na atandı. Yani faili meçhul cinayetlerin derin örgütü JİTEM'in bağlı olduğu komutanlığa... Üstelik bu görevi de yakın silah arkadaşı Hulusi Sayın Paşa'dan devralmıştı.

Selen Paşa da tıpkı Hulusi Sayın gibi, PKK'yla mücadele konusunda dönemin yöneticileriyle ters düşmüştü. Güneydoğu sorununun sadece askeri tedbirlerle çözülemeyeceğini, bu bölgede görev yapan asker ve sivil kamu görevlilerinin yöre halkıyla bütünleşmesi gerektiğini vurguluyordu.

O, Asayiş Komutanı olduğunda, JİTEM tam bir gizli ordu halini almıştı. Bu gizli örgütün kuruluş amacı PKK'yla hem istihbari hem de operasyonel mücadeleydi. Ancak ne hikmetse JİTEM ekipleri o güne kadar bir kez olsun dağda operasyona katılmamıştı. İsmail Selen, JİTEM'ci subaylara da operasyonlara katılma zorunluluğu getirdi. JİTEM'in başına buyruk işler çevirmesinden rahatsızdı...

Genelkurmay Başkanı Necip Torumtay, işte tam da bu günlerde Asayiş Kolordu Komutanlığı'nı ziyaret etti. Selen Paşa, komutanlığın küçük toplantı salonunda Torumtay ve beraberindeki kuvvet komutanlarına terörle ilgili geniş bir brifing verdi...

Terörün önüne sadece operasyonlarla geçilmesinin mümkün olmadığını anlattı. Terörle mücadelede yapılan hataları tek tek sıraladı. PKK'nın *"bir avuç çapulcu"* olarak görülmesinden vazgeçilip, askeri mücadelenin yanı sıra, sosyal ve siyasi tedbirlerin de alınması gerektiğini vurguladı.

Ancak en büyük eleştirisi JİTEM'le ilgiliydi. *"Halkla teröristi ayıralım. Halka şiddet uygulamak işi körükler"* diyordu. İsmail Selen, yaşananları 'Kürt sorunu' olarak nitelendiren ilk komutandı.

Bütün bu eleştiriler; ne Jandarma Genel Komutanının, ne de Genelkurmay Başkanı'nın hoşuna gitmişti. Nitekim hemen görevden alınarak Jandarma Teftiş Kurulu Başkanlığı'na atandı. İtiraz etti ama sonuç değişmeyecekti. Bu durumda tek bir yol kalmıştı: Neredeyse yarım asırdır üzerinde taşıdığı üniformayı çıkarmak...

Peki, *"solcu ve sosyalist"* Paşa'yı emekli olduktan sonra kim öldürdü dersiniz? Kendisini *"solcu ve sosyalist"* olarak tanıtan THKP-C... Bu örgüt adına gazeteleri arayan kişi, *"İsmail Selen Kürdistan'daki cinayetlerin bedelini ödemiştir"* diyordu...

Oyunu Gören Tasfiye Ediliyor

Terör Örgütü PKK'nın Güneydoğu'da eylemlerini artırmaya başladığı 1990'lı yıllar, aynı zamanda bölgede görev yapmış ve yapmakta olan emekli ve muvazzaf askerlere dönük suikastların da arttığı yıllar olmuştu. Öldürülen subayların ortak özelliği ise, Güneydoğu sorunu konusunda devletten farklı düşünmeleri ve NATO'ya mesafeli duruşuyla bilinen Orgeneral Eşref Bitlis Paşa'nın ekibinden olmalarıydı.

Korgeneraller Hulusi Sayın ve İsmail Selen paşaların ardından büyük bir tasfiye süreci daha yaşandı. Mesela 17 Şubat 1993 yılında bir helikopter kazası(!) Sonucu hayatını kaybeden Orgeneral Eşref Bitlis, 22 Ekim 1993 yılında PKK'nın uzun menzilli suikast silahıyla vurduğu iddia edilen Diyarbakır Jandarma Bölge Komutanı Tuğgeneral Bahtiyar Aydın, 4 Kasım 1993 yılında ekibiyle birlikte ortadan kaldırılan JİTEM Grup Komutanı Binbaşı Ahmet Cem Ersever, 3 Şubat 1994 yılında intihar ettiği söylenen Tunceli Jandarma Alay Komutanı Albay Kazım Çillioğlu ve 15 Eylül 1995'de çatışmada öldüğü söylenen Jandarma Albay Rıdvan Özden gibi komutanların öldürülmesi; aslında TSK'ya yapılan büyük bir operasyonun parçasıydı.

Katledilen bu askerlerin hepsi de, artık bir suikasta kurban gittiği kesinleşen ve ABD'nin Güneydoğu'da çevirdiği dolapları belgeleyen Orgeneral Eşref Bitlis'in yakın çalışma arkadaşlarıydı. Dolayısıyla Türk Silahlı Kuvvetleri'nin en kritik birimlerinde görev yapmış bu üst düzey komutanların kolayca tasfiye edilmesi, sıradan bir taşeron örgütün işi olamazdı.

Nitekim Jandarma İstihbaratı'nın kıdemli elemanlarından Jandarma Astsubay Hüseyin Oğuz'un Susurluk Komisyonu'na vermiş olduğu çarpıcı bilgilerin gereği yapılamadı. Hüseyin Oğuz, 1990'lı yıllardan sonra katledilen komutanların, açık açık *"Devlet içerisindeki güçler"* tarafından öldürüldüğünü haykırıyordu.

Tecrübeli bir istihbaratçının bu son derece ciddi iddiaları hiç bir delile dayandırmadan söyleyebilmesi mümkün müydü? Şayet Hüseyin Oğuz'un söylediklerinin bir dayanağı yok ise, neden ilgili makamlar onun hakkında hiçbir soruşturma açmamış ya da bu iddiaları yalanlama gereği duymamışlardı?

Çünkü Hüseyin Oğuz'un söylediklerinde büyük bir doğruluk payı vardı. Mesela Diyarbakır Jandarma Bölge Komutanı Tuğgeneral Bahtiyar Aydın'ın 22 Ekim 1993'te *"Lice'de tek kurşunla öldürülmesi"* olayı, Oğuz'un iddialarını tek başına doğrulamaya yeterli bir durumdu. Resmi kayıtlara *"PKK ile çatışmada şehit düşen en yüksek rütbeli asker"* olarak geçen bu olay, aslında TSK içerisinde Derin NATO karşıtı bir grubu 'temizleme' operasyonuydu.

Diyarbakır Jandarma Bölge Komutanı Tuğgeneral Bahtiyar Aydın, 22 Ekim 1993 tarihinde yaşanan Lice olaylarını incelemek üzere helikopterle Jandarma Bölük Komutanlığı'nın bahçesine indi. Güvenlik için her türlü önlem alınmıştı. Ancak Bahtiyar Aydın, kendisini karşılayan subaylarla birlikte tam merdivenleri çıkıp kapıya yönelmişti ki, bir anda yere yığıldı...

Evet, bir tuğgeneral kendini en güvenli hissedeceği yerde 'Kanas' marka suikast silahıyla vurulmuştu. Sahi nasıl olmuştu da suikastı gerçekleştirdiği iddia edilen PKK devletin en güvenli yeri olması gereken Jandarma Bölük Komutanlığı'nın yakınında gizlenmeyi ve onlarca subayın arasından Bahtiyar Aydını vurmayı başarmıştı?

Gelin bu sorunun cevabını, Güneydoğu'da 20 yıl görev yapmış ve Tuğgeneral Aydın'ın vurulduğu çatışma anında da orada bulunan Özel Harekatçı H.D'den dinleyelim: *"Biz bölük komutanlığının dışında çevre güvenliğini almıştık. Bize büyük bir PKK saldırısı olacağı söylenmişti. Yanılmıyorsam, bölgeye gelen Bahtiyar Aydın Paşa bölük komutanlığının kapısından girerken silah sesleri duyuldu. Bölük komutanlığına yakın bir cami vardı ve o caminin minaresinden ateş ediliyordu. Bunu net olarak gördük. Oysa böyle bir baskın ihbarı alındığına göre, o minarede mutlaka özel harekat-*

çılar olurdu. Kargaşa içerisinde kimin nereye ateş ettiği belli değildi. Başımızdaki komutana dedim ki, izin verin camiyi kuşatalım. Vermediler. Ateş kesildiğinde, 20 dakika sonra minarenin yanına gittik ama tek kovan yoktu. Olay yerinde de öyle. Çünkü bazı askerler boş kovanların hepsini toplamıştı. Sonra bazı asker ve polis müdürleri 'ne duruyorsunuz, PKK komutanımızı öldürdü. PKK çarşıdaki dükkân ve evlere girdi. Gidin hepsini ateşe verin' verdiler. Çarşıya gittiğimizde, hiçbir PKK'lı göremedik. Ev ve dükkânları ateşe verenlere baktım, bazılarının üzerlerinde asker kıyafeti vardı, bazıları da sivildi. Hiçbirini tanıyamadım."

Hüseyin Oğuz'un Bahtiyar Aydın Paşa'yla ilgili Susurluk Komisyonu'na verdiği *"Paşa'yı bir PKK itirafçısı öldürdü"* ifadesi ile Özel Harekat Polisi'nin bana anlattıkları birebir örtüşüyordu. Mesela öncelikle cinayetin ardından ele geçirilen Kanas suikast silahı ortadan kaybolmuştu. Boş kovan olmadığı için de, balistik inceleme yapılamadı.

O gün aralarında Tuğgeneral Bahtiyar Aydın'ın da bulunduğu ve ikisi asker 16 kişinin yaşamını yitirdiği Lice olaylarına ilişkin soruşturma, ancak 20 yıl sonra yapılabildi. Dönemin Diyarbakır Jandarma Alay Komutanı emekli Albay Eşref Hatipoğlu ve Jandarma İstihbarat Tim Komutanı Üsteğmen Tünay Yanardağ hakkında *"taammüden adam öldürme, halkı isyana ve birbirini öldürmeye teşvik ve cürüm işlemek üzere teşekkül oluşturma"* suçlarından ağırlaştırılmış müebbet ve 24 yıla kadar hapis cezası istemiyle dava açıldı.

Zaman aşımına bir gün kala, 21 Ekim 2013'te Diyarbakır Cumhuriyet Savcısı Osman Coşkun tarafından hazırlanarak Diyarbakır 8. Ağır Ceza Mahkemesi'ne sunulan iddianamede; *"Olay günü PKK terör örgütünün Lice ilçesine saldırdığına ve Tuğgeneral Bahtiyar Aydın'ı öldürdüğüne dair herhangi bir delil elde edilememiştir"* deniliyordu.

Güvenlik gerekçesiyle en son İzmir 1. Ağır Ceza Mahkemesi'nde 10. duruşması yapılan ve bu kitabın baskıya girdiği tarihe kadar sonuçlanmayan davanın iddianamesinde, çok çarpıcı başka bölümler de vardı.

Mesela; *"Gündüz saatlerinde bir ilçenin basılıp yaklaşık 11 saat boyunca çatışmanın devam etmesine rağmen hiç bir teröristin ölü ya da sağ olarak ele geçirilemediği gibi, teröristleri gören kişilerin dahi*

bulunmaması, aradan geçen 20 seneye rağmen bu eyleme katılanların tespit edilememiş olması PKK terör örgütünün bu saldırıyı gerçekleştirmediğini göstermiştir" denilmesi gibi...

Eşref Bitlis Paşa'nın ekibinde yer alan bir başka isim Albay Rıdvan Özden'di. Hani şu Mardin'de JİTEM'in PKK ile koordineli yürüttüğü kaçakçılık ve uyuşturucu ticaretini ortaya çıkaran komutan. Resmi açıklamalara göre, PKK'nın kurduğu pusuda bir korumasıyla birlikte öldürülmüştü. Ancak Rıdvan Özden'in eşi Tomris Özden, eşinin kendisine sürekli *"Eşref Bitlis Paşa'nın ekibinde olduğu için"* öldürüleceğinden bahsettiğini açıklıyordu.

Orgeneral Eşref Bitlis'in ekibinde yer alan ve Bitlis'in kendine yapılan suikast günü *"Sen gelme"* diyerek mutlak bir ölümden kurtardığı yakın arkadaşı Jandarma Albay Kazım Çillioğlu da, şüpheli bir şekilde hayatını kaybedenlerdendi. Tunceli Merkez Alay Komutanı Jandarma Albay Kazım Çillioğlu, oturduğu lojmanda 3 Şubat 1994'te kendi silahıyla intihar (!) etmiş olarak bulundu.

Yakınlarının söylediğine göre, Albay Çillioğlu *"İntihar ettiği"* sırada oruçluydu ve albayın intiharını gerektiren hiç bir geçerli sebep yoktu. Albay Çillioğlu, uzun yıllar görev yaptığı Güneydoğu'da bazı üst düzey yetkililerin PKK'ya müsamaha gösterdiklerinden ve bilgi sızdırdıklarından yakınıyordu. Bunu Genelkurmay Başkanlığı'na da rapor etmişti.[239]

Daha önemlisi; Cudi Dağı'nda güvenlik kuvvetleriyle çatışan PKK militanlarına bir helikopterden yiyecek ve uçaksavar bırakılmıştı. Uçaksavar ve yiyecekleri Cudi Dağı'na bırakan helikopterin kime ait olduğunu Bitlis Paşa ve ekibi görüntüleyerek kayda aldı. İşte bunu bilenlerden biri de Albay Kazım Çillioğlu'ydu.

Nitekim askeri lojmanda ölü bulunan Çillioğlu'na klasik otopsi dahi yapılmadı. Çillioğlu'nun ölümü devlet kayıtlarına *"intihar"* olarak geçti. Ancak Albay Çillioğlu'nun mezarı 17 yıl önce yapılmayan otopsi için 9 Haziran 2011'de açıldı. Görevliler ilk incelemede, Çillioğlu'nun iki kaburgasında kırık, kürek kemiğinde ise delik tespit etti. Bu, Çillioğlu'nun darp edildikten sonra öldürüldüğünün açık kanıtıydı.

Albay Çillioğlu'nun ölüm dosyasındaki evraklar masaya yatırıldı. Tunceli Cumhuriyet Başsavcılığı tarafından hazırlanan 3 Şubat 1994 tarihli *"Ölü Muayene ve Otopsi Tutanağı"* ile 4 Şubat

239 Ferit Ergül, Hükümetin Namusu, AD Yayıncılık, Ocak 1996, S. 147.

1994 tarihli *"Olay Yeri Tespit Tutanağı"*nın yanı sıra; Elazığ 8. Kolordu Komutanlığı Askeri Savcılığı tarafından kaleme alınan 22 Şubat 1994 tarihli *"Kovuşturmaya Gerek Yoktur"* gibi belgeler üzerinde yeniden inceleme yapıldı.

Nitekim belgeleri inceleyen Düzce Adli Tıp Fakültesi Adli Tıp Ana Bilim Dalı, hazırladığı *"Adli Muayene Raporu"*nda skandal boyutlardaki çelişki ve eksiklikleri ortaya çıkardı. Sonuçta da Çillioğlu için *"intihar etti denemeyeceği"* tespitini yaptı...

Ortadoğu'ya Saplanan Haç

ABD/Batı Evangelist ittifakı, İslam dünyasının kalbinin attığı Ortadoğu'yu işgal edebilmek için önce Saddam Hüseyin'e Kuveyt'i işgal ettirdi. İşgalin zamanlaması kusursuzdu. Temmuz 1990'da Londra'da yapılan ve NATO'nun görev alanının genişletilmesinin tartışıldığı NATO zirvesinden sadece bir ay sonrası...

İslam coğrafyasına yeni bir 'Haçlı Seferi' düzenlemenin yolu, kontrollü bir kriz çıkarmaktan geçiyordu. Nitekim Saddam Hüseyin'in çevresine yerleştirilen 'danışman' görünümlü CIA ajanları, Irak liderini Kuveyt'in bir Irak toprağı olduğuna ve ABD'nin bu işgale ses çıkarmayacağına inandırmışlardı.

Ancak Saddam Hüseyin'in Kuveyt'i işgaline göz yumanlar, hatta teşvik edenler, daha sonra bunu bahane ederek Ortadoğu'ya yeni bir 'Haçlı Seferi' başlattılar. Tarihteki ilk Haçlı Seferi'nin 1095'te Ortadoğu'ya yapıldığı gibi, bu tarihten tam 896 yıl sonraki ilk 'Haçlı Seferi' de yine Ortadoğu'ya yapıldı.

ABD/Batı ittifakının Ortadoğu'da başlattığı savaşın *"Müslümanlara karşı olmadığını"* göstermek için de; Türkiye, Suudi Arabistan, Suriye ve Mısır gibi Müslüman devletleri Haçlı koalisyonuna dâhil ettiler. Tıpkı İŞİD bahane edilerek İslam dünyasına karşı oluşturulan Haçlı koalisyonunda olduğu gibi...

Irak'ın Kuveyt'i işgal etmesi bahane edilerek başlatılan 1. Körfez Krizi; ABD, İngiltere ve Fransa'nın öncülüğündeki 28 devletin birleştirilmiş askeri güçlerinin 17 Ocak 1991 tarihinde havadan Irak'a hücum etmesiyle Körfez Savaşı'na dönüştü.

Nitekim CIA tarafından üretilen bu suni savaş, bir ay sürmeden Irak'ın defakto olarak ikiye bölünmesiyle sonuçlandı. 28

Şubat 1991'de Irak'ın yenilip Kuveyt'ten çekilmesinden sonra, 3 Mart 1991 günü Müttefik Kuvvetler ve Irak askeri heyetleri arasında yapılan ateşkesle de, modern Haçlı ordusu Ortadoğu'ya yerleşmiş oldu.

Saddam Hüseyin Kuveyt'ten çekilmişti çekilmesine ama ABD/Batı ittifakının bölgeden ayrılmaya niyeti yoktu. Zaten asıl gaye de buydu. Saddam Hüseyin'in olası saldırılarına karşı, *"Kuzey Irak Kürtleri'ne güvence sağlamak"* amacıyla Temmuz 1991'de Çekiç Güç (Combined Task Force/Poised Hammer) isimli uluslararası bir koalisyon gücü kuruldu.

Bu güç, aslında Hıristiyan dünyasının Kudüs'e düzenlediği 1. Haçlı Seferi'nden önce bölgeye yerleştirilen 'Tapınak Şövalyeleri'nin modern versiyonundan başka bir şey değildi.

Çekiç Güç Ortadoğu'ya yerleşmeden, bunun altyapısı Derin NATO'nun yeraltı örgütlerince çoktan hazırlanmıştı. Saddam Hüseyin'in Kuveyt'i işgal etmesinden kısa bir süre önce, bölgeye 600 kişilik özel eğitilmiş bir Amerikan birliği yerleştirildi. Çekiç Güç'ün *"Provide Comfort 2"* olarak adlandırılması da bu yüzdendi.

ABD'nin bölgeye ilk yerleşmesi, çok gizli bir operasyonla yürütüldü. 1990 Mayıs'ıydı. Yani Irak'ın Kuveyt'i işgal etmesinden iki ay öncesi. Washington'dan Ankara'ya gönderilen nota, varış noktası Kuzey Irak olarak bildirilen ve 600 askerden oluşan bir Özel Tim (Special Forces) grubunun Türkiye'ye getirileceğini bildiriyordu.

Nitekim Türkiye'den geçen ABD Özel Kuvvetleri, sessiz sedasız Kuzey Irak'ta oluşturulan bir tampon bölgeye yerleştirildiler. Bu kuvvetler, bundan önce de Vietnam, Lübnan, Panama gibi çeşitli dönemlerde dünyanın sıcak noktalarında kullanılmıştı.

Amerika'nın en tecrübeli istihbaratçıları ve özel eğitilmiş subaylarından oluşan bu örtülü operasyon grubu, Amerika Ulusal Güvenlik Konseyi'nin Derin NATO'nun yeraltı örgütleri için hazırlamış olduğu *"NSC 10/2"* kodlu belgedeki talimatlar doğrultusunda çalışıyordu.

Bu Özel Kuvvetler'in görevi; işgal edilen topraklarda kendilerine yakın gördükleri siyasi guruplarla ilişki kurma, bölgedeki sivil toplum örgütlerine sızma, mahalli idare ve hükümete karşı koyma, çeşitli sabotaj ve kontrgerilla taktikleri uygulamaktı.

Söz konusu bu özel güçte görev yapan askerler içerisinde Arapça ve Kürtçeyi anadili gibi konuşan, bölgenin gelenek ve göreneklerine hâkim modern Lawrence'lar vardı.

Birlik, Kuzey Irak'ta 6 ay kaldı. Iraklı Kürtler ve Saddam karşıtlarına *"hükümete karşı koyma"* yöntemlerini öğrettiler, Kuzey Irak'ta oluşacak defacto bir Kürt devletine askeri 'know-how' aktardılar. Nitekim bölgeyi kaosa hazırladıktan sonra, yine Türkiye üzerinden sessiz sedasız ABD'deki üslerine geri döndüler.

600 kişiden oluşan ABD Özel Kuvvetleri'nin görevini tamamlamasından sonra, devreye uluslararası koalisyondan oluşan 'Çekiç Güç' girdi. Yeni birlik, Huzur Operasyonu (Provide Comfort 2) adıyla NATO'nun kullandığı Diyarbakır'daki Pirinçlik ve Adana'daki İncirlik üslerine konuşlandırıldı.

Kuzey Irak'taki Zaho'da da bir irtibat merkezi (Military Coordination Center-MCC) bulunan Çekiç Güç, toplam bin 862 personelden oluşuyordu. Koalisyonun kara gücü ise Slopi ve Batman'da konuşlanmıştı.

Çekiç Güç; 52 savaş uçağı, 2 Awacs, 9 helikopter, 14 adet havadan yakıt ikmali yapabilme tankı ve kargo uçağına sahipti.

18 Temmuz 1991'den itibaren Türkiye'de konuşlanan Çekiç Güç'ün kâğıt üzerindeki resmi görevi, Kuzey Irak Kürtlerini Saddam Hüseyin'in saldırılarından korumaktı. Ancak gerçek durum hiç de öyle değildi. Zira Türkiye de dâhil, tüm Ortadoğu'nun parçalanmasını sağlayacak planların altyapısı işte bu birlik eliyle oluşturuluyordu.

"Kuzey Irak Kürt Bölgesi" diye Irak'ı ikiye bölen koalisyon güçlerinin asıl hedefinde Türkiye vardı. Mesela bu yıllarda Güneydoğu'daki terör olayları zirve yaptı. Bölgede faili meçhul cinayetler alabildiğince çoğaldı. PKK kaynaklı toplumsal olaylar bariz şekilde tırmandı. PKK terör örgütüne katılımlar arttı...

Çekiç Güç, Prinçlik ve İncirlik'te konuşlanmasına rağmen, Türkiye'den bilgi saklıyordu. Amerikalı subaylar, Çekiç Güç denetim uçuşları sırasında kimi görüşmeleri özel bir bölmeden yapıyorlar ve her uçuşta bulunması zorunlu Türk subayının bu bölmeyi denetlemesine izin vermiyorlardı.[240]

Çekiç Güç'ün Ortadoğu ve Türkiye'ye yerleşmesinden sonra, Türkiye'ye giriş çıkış yapan 'diplomat' kimlikli ABD ve İngiliz yetkililerin sayılarında da önemli artışlar oldu.

240 Baskın Oran, Kalkık Horoz, Çekiç Güç ve Kürt Devleti, Bilgi Yayınları, Şubat 1996, S. 139.

Dışişleri yetkilileri, bu kapsamda Türkiye'ye gelen diplomatların pasaportlarını inceledikçe şaşkına dönüyorlardı. Zira Türkiye'ye giriş yapmış bu 'diplomat' görünümlü sivil kişilerinin çoğunluğunun ya vizesi yoktu, ya da pasaportlarında giriş damgası bulunmuyordu.

Güneydoğu Bölgesi'nde uzun yıllar görev yapmış emekli MİT mensubu Abidin Sungur'a göre, bu kişilerin hemen hepsi NATO'nun yeraltı örgütlerini koordine eden tecrübeli CIA ajanlarıydı.

Nitekim dışişleri yetkilileri bu kişilere durumu sorduklarında, İncirlik ve Diyarbakır yakınlarındaki Pirinçlik Üssü'nden Türkiye'ye giriş yaptıklarını belirtiyorlardı. Kimileri ise, söz konusu bu damgasız ziyaretler için NATO ülkelerinde askeri yetkililerin serbestçe giriş çıkış yapmasına olanak sağlayan NATO belgelerini gösteriyordu.[241] Türkiye'ye damgasız ve vizesiz giren bu kişilerin seyahat ettikleri yerler ise, her nedense hep Güneydoğu Bölgesi'ydi...

Diyarbakır ve Adana'daki NATO üslerinde konuşlu Çekiç Güç'ün kirli işler çevirdiğini aslında göreve gelen tüm hükümetler biliyordu. Buna rağmen, muhalefet oldukları dönemde Çekiç Güç'ü şiddetle eleştirmiş olan partilerin ve liderlerin hepsi, iktidara geldiklerinde bu işgal gücünün görev süresini uzatmak zorunda kalıyorlardı.

Ancak Refah Partisi ve Doğruyol Partisi'nden oluşan Refahyol Hükümeti işbaşına geldiğinde, Çekiç Güç'ün süresini uzatmak için Amerikalılara 12 şart koşmuştu. Eğer bu şartlar yerine getirilmezse, Çekiç Güç'ün süresi bir daha uzatılmayacaktı.

Ne var ki bu kolay bir iş değildi. Nitekim 28 Şubat süreciyle Refahyol hükümeti NATO destekli askeri bir darbeyle yıkıldı. Çekiç Güç, ancak Ak Parti iktidarının 21 Mart 2003 yılında almış olduğu Bakanlar Kurulu Kararı'yla kaldırılabilecekti.

Derin Sabotaj

Burada Çekiç Güç konusuna değinmemizin nedeni; 1990'lı yıllardan sonra Türkiye'de gerçekleştirilen stratejik faili meçhul suikastların ve PKK terörünün arkasındaki bu derin NATO ya-

241 Turan Yavuz, ABD'nin Kürt Kartı, Milliyet Yayınları, Nisan 1993, S. 200-201.

pılanmasının rolüne dikkat çekmek içindi. Zira bu gerçeği fark eden komutan ve aydınlar tek tek ortadan kaldırıldılar.

Türk Silahlı Kuvvetleri içerisindeki NATO ve Çekiç Güç karşıtı subaylara yönelik gerçekleştirilen en büyük operasyonlardan biri, Jandarma Genel Komutanı Orgeneral Eşref Bitlis Paşa suikastıydı. Eşref Paşa, ABD'nin bugünkü Ortadoğu projesini ilk fark eden komutanlardan biriydi. O, İncirlik Üssü'nden kalkan Çekiç Güç unsurlarının PKK'ya yardım ettiğini söylüyor, bu derin yapının Türkiye'den ayrılması gerektiğini vurguluyordu.

Bu durumu dönemin Cumhurbaşkanı Turgut Özal'a aktarmak için defalarca randevu talebinde bulundu. Ancak Özal'ın çevresini sarmalamış Derin NATO'cular buna bir türlü izin vermiyordu. Paşa da çareyi ölümünden 7 ay önce Özal'a uzunca bir mektup yazmakta buldu. Mektubunda şöyle diyordu: *"Çekiç Güç PKK'ya açıkça yardım ediyor. Telsiz konuşmaları ve görüntüler elimizdedir. Lütfen devreye girin, önü alınamayan risklerle karşı karşıyayız"*[242]

Bitlis Paşa, iki bölümden oluşan mektubun ilk bölümünde, ABD tarafından bölgede konuşlu Çekiç Güç'teki bazı komutanların terör örgütü PKK'ya yardım ettiğini ayrıntılarıyla açıklıyordu. Bu iddiayı güçlendiren görüntü ve telsiz konuşmaları da tek tek mektuba not düşülmüş, ABD'li bazı komutanlarla PKK lider kadrosunun yaptığı üç toplantıya ilişkin ayrıntılara yer verilmişti.

Mektubun ikinci bölümünde ise, *"Kürt sorunu"* ve çözüm önerileri yer alıyordu. Bitlis Paşa, terörle etkin mücadele edilmesinin yanı sıra, devletin bölge halkıyla terörü birbirinden ayırması gerektiğini belirtiyordu. Paşa mektubunda: *"Bölge halkının kazanılması zaruridir. Halk yanlış yönetim ile terör örgütü arasında sıkışmış durumdadır. Bunu suiistimal eden unsurların bertaraf edilmesinin zorunluluğu ortadadır"* diyordu.

Turgut Özal, kendisine ulaşan bu mektuptan sonra Bitlis Paşa ile iki kez görüştü. Komutandan mektuptaki planın nasıl uygulanması gerektiğine ilişkin ayrıntılı bir çalışma yapmasını istiyordu. Cumhurbaşkanı Özal, konuyu dönemin Başbakanı Süleyman Demirel ve Genelkurmay Başkanı Orgeneral Doğan Güreş ile de paylaştı.

Nitekim konu dönüp dolaşıp Milli Güvenlik Kurulu'na gelmişti. 27 Ağustos 1992 tarihinde Diyarbakır'da olağanüstü toplanan MGK sonrası, altı maddelik bir bildiri yayımlandı. Özal'ın

242 Hürriyet Gazetesi, 4 Ekim 2010.

gayretleriyle *"terörle mücadelenin yasalar çerçevesinde yürütüleceği"* ve *"bölge halkının yaşam seviyesinin yükseltilmesi için çalışmalar yapılacağı"* bildiride özenle vurgulandı.

Ancak belli ki birileri Eşref Bitlis Paşa'dan oldukça rahatsız olmuştu. Zira Bitlis Paşa, TSK içerisinde ABD ekolünden olmayan ender yüksek rütbeli komutanlardan biriydi. Dil eğitimini Almanya'da yapmış, 1973'te Alman Harp Akademisi'ni bitirmişti. Kısacası NATO'cu değildi.

Eşref Paşa, Özal'dan aldığı destekle Güneydoğu planlarını yapıp, PKK'ya son darbeyi vurmak üzere Diyarbakır'a gitmek için hazırlıklarını tamamlamıştı. Kendisine Kurmay Binbaşı Tuğrul Sezginler, 1. Pilot Binbaşı Yaşar Erian ve Emir Subayı Piyade Albay Fahir Işık'tan oluşan 'güvenli' bir uçuş ekibi seçti. Nitekim o ekip, hareketten bir gün önce Beechcraft 200 uçak ile 45 dakika da deneme uçuşu yapmışlardı.

Uçuş ekibi bütün hazırlıkları tamamladıktan sonra, Orgeneral Eşref Bitlis'i taşıyan B200 tipi askeri uçak, 17 Şubat 1993'te Ankara'dan Diyarbakır'a gitmek üzere Güvercinlik'ten havalandı. Saatler 12.20'yi gösteriyordu ki, uçak havalandıktan yaklaşık 7 dakika sonra büyük bir gürültüyle yere çakıldı. Uçak, Ankara Yeni Mahalle Posta İşletmelerinin önüne düşmüştü.

Olayla ilgili soruşturma başlatan Askeri Savcılık, uçuştan 3 saat önceki hava raporunu temel alarak 'buzlanma' sonucuna vardı. Ancak İstanbul Teknik Üniversitesi Uçak ve Uzay Bilimleri Fakültesi Öğretim Üyesi Prof. Dr. Ahmet Nuri Yüksel, Prof. Dr. Oğuz Borat ve Doç. Dr. Zahit Mecitoğlu'ndan oluşan bilirkişi heyetinin hazırladığı rapor, kazanın aslında 'sabotaj'[243] olduğunu ortaya koyuyordu.

Büyük bir titizlikle hazırlanan bu sivil heyet raporu, askeri savcılığın iddia ettiğinin aksine, Bitlis'i taşıyan uçakta 'motor arızası' ve 'buzlanma' olmadığını açıkça ortaya koymuştu.

Yine Kara Kuvvetleri Havacılık Okulu Erkan Başkanı Plot Albay Erdal Özden, Beech Uçak A.Ş Uçak Kazası Müfettişi John Ward, Pratt Whitney ve Kanada Hava Güvenlik Teftişçisi Thomas A. Berthe'den oluşan başka bir heyet tarafından hazırlanan 'Güç Kaynağı İnceleme Raporu'nda ise uçağın 'buzlanma' sonucu düşmediği ve sabotaj ihtimalinin yüksek olduğu yer aldı.

243 4 Kasım 1996 gün ve 1996/181 Talimat Numaralı Bilirkişi Raporu.

Diğer taraftan Beechcraft (B200) tipi askeri uçağı üreten Amerikan Dratt And Whitney şirket yetkilileri, söz konusu uçağın kutuplar da bile uçabileceğini belirterek *"buzlanma sonucu düştüğü"* tezini tamamen çürütüyordu.[244] Nitekim enkaz üzerinde yapılan incelemeler sonrasında, uçağın motorlarının önemli parçalarının kaybolduğu[245] da anlaşıldı.

Ne var ki bütün bu bilimsel verilere rağmen, Kara Kuvvetleri Komutanlığı Askeri Savcısı Albay Yüksel Ferah, uçağın *"buzlanma nedeniyle"* düştüğü kanaatine vararak hazırlık soruşturmasını 5 Mayıs 1993 günü sonuçlandırdı. *"Kovuşturmaya yer olmadığı"* gerekçesiyle de dosya kapatıldı. Davaya bakan Ankara 13. Asliye Hukuk Mahkemesi Hâkimi Hüseyin Termeli'nin açıkça *"Üzerimde baskı var"*[246] demesi, cinayetin ne kadar 'derin' olduğunu gösteriyordu.

Eşref Bitlis ile Güneydoğu sorunu konusunda hemen hemen aynı düşünceleri paylaştığı bilinen merhum Cumhurbaşkanı Turgut Özal da, Bitlis Paşa'nın ölümünden sadece iki ay sonra şüpheli bir şekilde vefat etti. Vefatının ardından aile yakınlarının *"Özal öldürüldü"* feryatları duymazlıktan gelindi. Nitekim 2012 yılında mezarı açılarak yeniden otopsi yapılan Özal'ın naaşında, tam dört ayrı zehir bulundu...

Ergenekon soruşturmaları kapsamında, 19 yıl aradan sonra Eşref Bitlis'in şüpheli ölümüne ilişkin soruşturma yeniden açıldı. Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı, 13 Eylül'de TBMM'ye bir yazı gönderdi. TBMM bünyesinde kurulan Faili Meçhul Olayları Araştırma Komisyonu ile Susurluk Olayını Araştırma Komisyonu kapsamında Eşref Bitlis'in uçağının düşmesi ile ilgili bilgi, belge, tanık anlatımı ile komisyon değerlendirme kısmının savcılığa gönderilmesi talep edildi.

Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı, soruşturma kapsamında MİT'e de bir yazı göndererek konuyla ilgili bilgi ve belge olup olmadığı soruldu. MİT'in cevabı olumsuzdu. Oysa eski MİT Müsteşarı Sönmez Köksal, TBMM Susurluk Araştırma Komisyonu'na 9 Ocak 1997 tarihinde verdiği beyanatta, teşkilatın konuyla ilgili bir rapor hazırladığını ve Başbakanlık makamına sunduğunu söylemişti. FETÖ'nün sulandırdığı Ergenekon soruşturmaları akamete uğrayınca, Bitlis Paşa suikastı da yine 'faili meçhul' dosyalar arasında kalacaktı...

244 Aydınlık Gazetesi, 29 Eylül 1993.
245 Adnan Akfırat, Eşref Bitlis Suikasti, Kaynak Yayınları, Ekim 1997, S. 62.
246 Akit Gazetesi, 12 Ocak 1999

Sabotajın Nedeni Gizli Rapor

Peki, Eşref Bitlis Paşa ve ekibi neden tasfiye edilmişti? Ya da tasfiye edilen üst düzey komutanların ortak özelliği neydi? Aslında tasfiye edilen bu ekip, Türk Silahlı Kuvvetleri'nin birçok mensubu gibi canları pahasına yıllarca Güneydoğu'da terörle mücadele etmiş kişilerdi. Devletine, milletine son derece bağlıydılar. Ancak onlar, Çekiç Güç ve NATO'ya karşı olmanın bedelini ödediler.

Tasfiye edilen Eşref Paşa ve ekibinin en büyük özelliği, PKK'ya karşı yürütülen mücadele sırasında yapılan stratejik hataları, 'dost' bildiğimiz bazı ülkelerin Güneydoğu'da çevirdiği oyunları ve karışık ortamdan yararlanarak çıkar sağlayan rant gruplarını erken keşfedip sesli düşünmeleriydi.

Örneğin Eşref Paşa, Çekiç Güç'ün PKK militanlarına helikopterle havadan yaptığı yardımı suçüstü yakalayıp rapor etmişti. Yine PKK militanlarıyla ortaklaşa kaçakçılık faaliyetlerinden milyonlar kazanan askerlerin isimlerini devletin zirvesine sunmuştu.

Bu yüzdendir ki uçuş bilgileri kendilerine haber verildiği halde, Bitlis Paşa'nın uçağı 17 Aralık 1992'de Kuzey Irak'a giderken Çekiç Güce bağlı ABD uçakları tarafından defalarca taciz ateşine uğradı.

Yine sabotaj sonucu düşen uçağın ikinci pilotu Kurmay Binbaşı Tuğrul Sezginler, Genelkurmay'ın Çekiç Güç'teki ilk gözlemci subaylarındandı. Sezginler, özellikle Güneydoğu'da gizli kapaklı işler çeviren Çekiç Güç subaylarına 'zorluk' çıkartıyordu. Dolaysıyla Bitlis Paşa ve ekibinin en büyük özelliği, ABD/Batı ve İsrail ekseninin Güneydoğu ve Kuzey Irak politikalarıyla ters düşmeleriydi.

Eğer Eşref Paşa Kuzey Irak'ta dönen oyunları görmezden gelseydi, elbette bu kazaya (!) Kurban gitmeyecekti. Çünkü Bitlis Paşa, Çekiç-Güç'ün PKK ile İşbirliği yaptığını belgeleyerek rapor halinde dönemin Cumhurbaşkanı Turgut Özal'a sunmuştu.[247]

Bitlis Paşa'ya göre; Çekiç Güç'ün bölgeden uzaklaştırılması halinde, terör büyük ölçüde azalacaktı. Üstelik Çekiç Güç'ün asıl görevi, Kuzey Irak'ta bir 'Kürt Devleti' kurmaktı. ABD/Batı ittifakının bugün Ortadoğu'da uyguladıkları politikalar göz önüne alındığında, Eşref Paşa ve ekibinin neden ortadan kaldırıldığı daha iyi anlaşılıyor.

247 Radikal Gazetesi, 6 Ocak 1997.

Orgeneral Eşref Bitlis, terörün sadece askeri yöntemlerle çözülemeyeceğini söylerken, PKK'ya karşı *"güç kullanılmasın"* demiyordu. Aksine, Diyarbakır'a uçarken çantasında teröre son darbeyi vurmayı amaçlayan Bahar Operasyonu'nun planları vardı. Bu hazırlık şimdiye kadar hiç uygulanmamış bir operasyon planıydı. Nitekim uçak düştükten sonra bu plan kaybolacaktı.[248]

Eşref Bitlis Paşa'nın haberdar olduğu önemli konulardan biri de, tıpkı Uğur Mumcu gibi Makine Kimya Endüstri Kurumu'na gelen esrarengiz bir emirle 100 bin adet silahın seri numaraları silinerek JİTEM'e teslim edilmesi olayı idi.[249]

Eşref Bitlis'in oğlu Tarık Bitlis, babasının da Uğur Mumcu gibi PKK ile bazı karanlık olayları irdelediği ve bazı belgelere ulaştığı için öldürüldüğünü söylüyor. Peki, kim öldürmüş olabilir dediğimde ise; *"Bir kere kaza olmadığı kesin. Bu bir suikast ve her türlü mücadeleyi vermemize rağmen aydınlatmaya gücümüz yetmedi. Ben bu eylemin sadece iç dinamiklerle yapıldığına inanmıyorum. Dış kaynaklı parmak var"* cevabını veriyordu.

1990'lı yıllarda işlenen faili meçhul cinayetlerin Derin NATO tarafından gerçekleştirildiğini sadece Tarık Bitlis dile getirmiyor. Yıllarca kardeşi Uğur Mumcu cinayetini aydınlatmak için uğraşan Avukat Ceyhan Mumcu da 1990'lı yıllarda gerçekleştirilen suikast ve sabotajların arkasında Derin NATO'nun olduğunu düşünenlerden. Ceyhan Mumcu'ya göre bu kadar büyük çaplı suikast ve sabotajlara Türkiye içerisindeki bir gücün karar vermesi asla düşünülemez.

Derin NATO'nun Jandarmadaki Eli

Güneydoğu'da PKK terörünün doruk noktasına ulaştığı yıllar, 1990-1995 yılları arasıydı. Bu dönem, bölge halkıyla terörün aynı kefeye konulduğu, 'terörle mücadele' adı altında menfaat çetelerinin kol gezdiği ve zulüm derecesine varan baskılarla bölge halkının adeta PKK'nın kucağına itildiği bir süreç oldu. İşte tam da bu dönemde isminden sıkça söz ettiren bir Teşkilat ortaya çıkmıştı: Jandarma İstihbarat Terörle Mücadele, nam-ı diğer JİTEM...

248 Ferit Ergül, Hükümetin Namusu, AD Yayıncılık, Ocak 1996, S. 147.
249 Milliyet Gazetesi, 28 Ocak 1997; Cumhuriyet Gazetesi, 28 Mart 1997.

Ne tesadüftür ki, JİTEM'in kuruluşuyla Çekiç Güç'ün Diyarbakır'da konuşlanması aynı tarihlere denk geliyordu. JİTEM, kamuoyu nezdinde daha çok Güneydoğu'da yürüttüğü örtülü operasyonlarla tanınsa da, aslında jandarma komutanlıklarının olduğu her bölgede faaliyet yürüten bir oluşumdu. Üstelik resmi adı *"Jandarma İstihbarat Grup Komutanlığı"* olan JİTEM'in varlığından siyasilerin haberi de yoktu...

Hiç şüphesiz Jandarma İstihbarat Teşkilatı ve Terörle Mücadele Birimi'nin kilit isimlerinden biri, Jandarma Kıdemli Binbaşı Cem Ersever'di. Jandarma Genel Komutanlığı'nın emriyle 1990 yılında JİTEM'le ilgili bir andıç hazırladı. Ersever, hazırlamış olduğu bu gizli ibareli belgede, JİTEM'in yasal olmadığını belirterek, birimin bir an önce yasal statüye kavuşturulması gerektiğini vurguluyordu.

Cem Ersever imzalı 'Andıç' başlıklı rapordan anlaşıldığı üzere, JİTEM'in kuruluş hazırlıkları 1988 yılında başlamıştı. Buna göre Jandarma Genel Komutanlığı'nın 24 Kasım 1988 tarih ve 1160-8-88/PL.Ş.(638) Sayılı teklifi, ayrıca 23 Mart 1989 tarihli onayı ile önce 'deneme' mahiyetinde, daha sonra ise JİTEM adını alarak 29 Mayıs 1990 tarihinde istihbarat faaliyetlerine başladığı anlaşılıyordu.

Raporda belirtildiği üzere JİTEM, doğrudan Jandarma Genel Komutanlığı'nın 29 Mayıs 1990 gün ve HRK.0963-17-90/TSK.S.(189) Sayılı İstihbarat Gruplar Komutanlığı'nın reorganizesi emriyle kurulmuştu. Burada dikkat çeken husus, JİTEM'in, Özel Harp Dairesi'nin yeniden yapılandırılmasıyla eşzamanlı ortaya çıkmasıydı.

Ancak devlet, JİTEM gibi bir örgütün varlığını hiçbir zaman kabul etmedi. Bu konuda yöneltilen tüm sorulara 'yok' cevabı verildi. Tıpkı Gladio konusunda yapılan açıklamalar gibi...

Her ne kadar 1995 yılında açıklanan TBMM Faili Meçhul Cinayetleri Araştırma Komisyonu Raporu ve 1997'de hazırlanan Susurluk Komisyonu raporlarında bu kurumun ismi sık sık yer alsa da, JİTEM'in resmi varlığının kanıtlanması ancak 2011 yılında mümkün olacaktı.

JİTEM'in 1989 yılından itibaren özelikle Güneydoğu'da yapmış olduğu *"örtülü operasyonlar"* resmi raporlarda *"devlet sırrı"* olarak geçti. Mesela, 120 sayfalık Susurluk Komisyonu

Raporu'nun 11 sayfası *"devlet sırrı"* gerekçesiyle açıklanmamıştı. Zira JİTEM'in Güneydoğu'da yapmış olduğu bu operasyonlar, Derin NATO'ya bağlı yeraltı örgütlerinin tabi olduğu *"NSC 10/2"* belgesine göre yapılmış örtülü Gladio faaliyetleriydi.

Mesela, Susurluk Komisyonu Raporu'nun 76. Sayfasında *"devlet sırrı"* diye açıklanmayan JİTEM'le ilgili bölüm, bu örgütün siyasi iradenin dışında kurulmuş bir Derin NATO yapılanması olduğunu açıkça ortaya koyuyordu. Zira söz konusu 76. Sayfa, PKK itirafçısı İbrahim Babat'ın NATO'nun yeraltı örgütlerinin uygulamalarını içeren itiraflarından oluşuyordu.

Raporun yayınlanmasından birkaç ay sonra, gazeteci Necdet Açan, İbrahim Babat'la cezaevinde görüşerek yayımlanmayan metnin tamamını deşifre etti. Buna göre Babat şöyle diyordu: *"Cem Ersever'le örgüt adı uydurup, eylemlerden sonra arkamızda imza bırakırdık. Uydurduğumuz isimlere de daha sonra çok gülerdik. Mesela Bismil Yolunda öldürülen PKK'lıya 'İslami Demiryumruk' notu bırakıldı"*

Oysa madem Bismil yolu üzerinde öldürülen kişi bir PKK'lıydı, devletin zaten bu terör örgütü militanını yasal olarak yakalama, hatta öldürme yetkisi vardı. Ancak bu yasal yöntemle yapılmayarak halkın devlete olan güveni zedelenip kaos ortamı oluşturulmak isteniyordu. Çünkü burada uygulanan taktik de diğer faili meçhul cinayetlerde uygulanan yöntemlerle aynıydı. Öldür ve bir 'İslami örgüt' ismi uydurarak cinayeti bu hayali örgütün üzerine yık! Böylece hem bölge halkı İslam'a düşman ediliyor, hem de devlete duyulan öfke büyütülerek PKK'nın ekmeğine yağ sürülüyordu.

TBMM Faili Meçhul Cinayetleri Araştırma Komisyonu'nun Nisan 1995 yılında JİTEM hakkında hazırladığı raporda, bu konu şu çarpıcı ifadelerle yer alıyordu: *"JİTEM'in faaliyetlerinin ne olduğu anlaşılamamıştır. (...) Devlet organlarının kanunlarla sınırlı görev ve yetkilerini aşıp, yasal boşluklardan yararlanarak yeni kurumlaşmalara gidildiği görülmüştür. (...) JİTEM yetkisiz, görevsiz olduğu polis mıntıkasında polisten habersiz operasyon yapmaktadır. Yasal dayanağı olmayan ve buna rağmen kuruluş amacından saparak bazı yasadışı olaylarla birlikte anılan kuruluşun faaliyetlerine son verilmesi hukukun üstünlüğüne inanan devletimiz lehine bir davranıştır."*

Başbakanlık Teftiş Kurulu Başkanı Kutlu Savaş tarafından hazırlanan ve Ocak 1998 yılında devletin zirvesine sunulan Susurluk Raporu'nda ise, JİTEM'le ilgili çok daha çarpıcı ifadeler yer alıyordu: *"JİTEM'in bünyesinde çok miktarda korucu ve itirafçı bulunması nedeniyle ferdi suç oranı yükselmiştir. Bazı personelin bölgeden, ordudan ayrıldıktan sonra da irtibatlarını sürdürmesi dikkat çekicidir.(...) Devletin infaz grubu kurma yetkisi olacaksa sistem hangi amaçla ve nasıl işleyecektir? OHAL bölgesinde bu karar mercii başçavuşlara, komiser yardımcılarına, çok daha önemlisi dünkü terörist, yarınki potansiyel suçlu itirafçılara kadar indirilmiştir. 1996 yılında Kolordu Komutanının harekete geçmesi, adam öldürmedeki keyfiliği bir noktaya kadar önlemiştir."*

JİTEM, devletin resmi raporlarına girmişti girmesine ama Jandarma Genel Komutanlığı hala böyle bir örgütün var olmadığını savunuyordu. Ta ki 2011 yılına kadar...

Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı, emekli Albay Arif Doğan'ın 2011 yılında kamuoyuna yansıyan açıklamaları nedeniyle JİTEM ile ilgili soruşturma başlattı. Savcılığın *"JİTEM adlı bir oluşumun var olup olmadığı"* konusunda İçişleri Bakanlığı, Genelkurmay Başkanlığı, Jandarma Genel Komutanlığı, MİT Müsteşarlığı ve Emniyet Genel Müdürlüğü'ne yazılar yazdı. Gelen cevaplarda JİTEM'in varlığı kabul edilerek, *"Bu birimin terörle mücadele kapsamında faaliyet yürüten bir oluşum"* olduğu kaydediliyordu.

Böylelikle JİTEM'in varlığı resmi olarak kabul edilmişti ama asıl vahim olan durum bundan sonra ortaya çıkacaktı. Çünkü JİTEM, İçişleri Bakanlığı'nın onayı alınmadan Jandarma Genel Komutanlığı'nın kendi inisiyatifiyle kurulmuş olduğu anlaşıldı.

İçişleri Bakanlığı'ndan gelen yazıda; 1987'de Jandarma bünyesinde kurulan Jandarma İstihbarat Grup Komutanlığı'nın adının, 1988'de Jandarma İstihbarat ve Terörle Mücadele Grup Komutanlığı (JİTEM) olarak değiştirildiği açıklanıyordu. 1990'da ise söz konusu yapılanmanın reorganizasyona tabi tutulduğu ve JİTEM adını bırakarak ilk adıyla çalışmalarına halen devam ettiği belirtiliyordu.

Kod Adı 'ACE'

JİTEM denince akla ilk gelen isim Kıdemli Binbaşı Ahmet Cem Ersever'di. Kerkük Türklerinden olan Ersever, 1950 yılında Erzurum'da doğdu. Ankara'da Basın Yayın Yüksek Okulu'nda bir

yıl okuduktan sonra, 1969 yılında girdiği Harp Okulu'ndan 1972 yılında mezun oldu. 11 Aralık 1979 yılında Jandarma Genel Komutanlığı tarafından İçel, Hatay, Gaziantep, Mardin, Ş.Urfa, Edirne, Kırklareli ve İzmir illerinde kaçakçılık olaylarını soruşturmakla görevlendirildi.

20 Şubat 1980 yılında ise, Trabzon'daki kaçakçılık olaylarını takip etti. Henüz Yüzbaşı rütbesinde iken, 12 Eylül sonrasında Güneydoğu'da yaşanan terör olaylarına karşı mücadele etmek, istihbarat toplamak ve toplanan istihbaratlar doğrultusunda operasyonlar düzenlemek amacıyla Güneydoğu'ya gönderildi.

Binbaşı Ersever, Güneydoğu'da PKK ile yapılan gerilla ve istihbarat çalışmalarının tümünde yer almış, silahlı çatışmalara bizzat katılmış, PKK'ya yardım ve yataklık eden kişi ve gruplarla irtibat kurmuş, bunları tam yetkiyle ve komutanlığa doğrudan bağlı olarak yürütmüştü...

Yaklaşık 14 yıl boyunca Şırnak, Silopi, İdil, Cizre ve Nusaybin gibi Güneydoğu'nun en kritik bölgelerinde görev yapan Ersever, daha sonra fikir babası olduğu JİTEM'in Güneydoğu'daki Grup Komutanlığı'nın başına geçti. Ancak bu görev, ne yazık ki zamanla Ersever'in 'illegalitiye' kaymasını neden olacaktı.

Vatansever bir asker olarak JİTEM çatısı altında 'terörle mücadele' etmeye başlayan Ersever, bir müddet sonra JİTEM'in farklı bir noktaya gittiğini, fikir babası olduğu teşkilatın sandığından çok daha derin bir yapılanma olduğunu fark etti. Ancak artık çok geçti. Jandarma Genel Komutanı Orgeneral Eşref Bitlis suikastından yaklaşık bir ay sonra, yani 17 Mart 1993 tarihinde otuz arkadaşıyla birlikte görevinden istifa etti.

Doğrudan Jandarma Genel Komutanlığı'na bağlı olarak çalışan Cem Ersever, istifa mektubunda şöyle diyordu: *"Güneydoğu'da yetkili organlar içerisinde oluşturulan bir çete, cereyan eden hadiselerin gerçek boyutlarının Türk Milleti tarafından görülmesini engellemektedir"*[250]

İşte Kod adını bir temizlik maddesi olan 'ACE' harflerinden seçen Ahmet Cem Ersever, istifa edip Güneydoğu'da yaşanan 'çarpıklıkları' anlatmaya kalkışınca, Derin NATO'nun uzun kolları tarafından öldürüldü.

250 Çetin Ağaşe, JİTEM Gerçeği, Pencere Yayınları, 1998, S. 99.

Ersever, yıllarca PKK'ya karşı mücadele vermiş ve bu konuda madalyalar almış bir istihbaratçıydı. Peki, ölümünden sonra adının Ankara Yenimahalle'de bir caddeye verilmesine dahi tahammül edilemeyen bu istihbaratçıyı kim neden öldürmüştü?

JİTEM içerisinde PKK itirafçılarından kendine gözü kara bir ekip oluşturan Ersever, Güneydoğu'daki istihbarat çalışmalarının yetersizliğine, Amerikalıların Güneydoğu sorununda mutlak parmağı olduğuna ve daha önemlisi, bazı asker ve polislerin de içerisinde bulunduğu bir *"rant savaşının"*[251] yaşandığını görmüştü.

Güneydoğu ile ilgili hemen tüm istihbari bilgilere sahip olan Cem Ersever, aslında kamuoyu ile paylaştıklarından çok daha fazlasını biliyordu. Zaten ölüm haberi de, basında *"çok bilen binbaşı öldürüldü"* diye verilecekti.

Ahmet Cem Ersever, Güneydoğu'da izlenen terör politikalarını şöyle eleştiriyordu: *"Bize göre 1981 yılına kadar olumlu bir çizgide sürdürülen PKK'ya karşı mücadele, anlaşılmaz bir şekilde çığırından çıkıvermiştir. Anlaşılmaz kelimesinin ardına sığınmamızda birçok neden vardır. 'anlaşılmaz' kelimesini açarsak adliye koridorlarında veya cezaevlerinde sürünmekten korkarız. İnanıyoruz ki Türkiye Cumhuriyeti, Apo denen yaratığın 'TC. şunları yapabilir, bunları yapabilir' şeklindeki yorumlarına birazcık itibar etseydi bu ortama gelinmezdi."*

Evet, Ersever de Uğur Mumcu gibi Abdullah Öcalan'ın 'devletle ilişkisi' olduğuna inanıyordu. Ölümünden kısa bir süre önce kaleme aldığı *"Kürtler, PKK ve A. Öcalan"* isimli kitabında; *"Ruh hastası olduğu tüm davranışlarından açıkça belli olan Öcalan'a rağmen bir türlü bitirilemeyen şu olayın adını koyalım. Evet, Apo'ya rağmen diyorum"*[252] cümlesini kurarak Öcalan'ın 'görevli kişiliğini' kastediyordu.

Ersever, PKK konusunda uzmanlaştıkça Öcalan ile ilgili şüpheleri de artıyordu. Bu şüphelerini şöyle anlatıyordu Ersever: *"1968-70-71 yıllarında Güneydoğu'da Kürtçülük amaçlı kurulan Türkiye Kürdistan Demokrat Partisi (T-KDP), TİİKP, THKO, THKP-C gibi Sol örgütler ile Doğu Devrimcileri Kültür Ocakları (DDKO) vardı. Özellikle DDKO etrafından birleşmeler vardı. Marksizm'i, Leninizm'i 'Kürdistan koşullarında yorumlayan' bu örgütler, 12 Mart 1971 muhtırasından sonra sesleri kısılmışsa da, faaliyetlerine devam etmiştir. 1921'de kurulan, ancak Atatürk tarafından tekrar kapatılan ve daha*

251 Ahmet Cem Ersever, Üçgendeki Tezgah, S.181,84.
252 Ahmet Cem Ersever, Kürtler, PKK ve A. Öcalan, Ankara, 1993, S. 7.

sonra 1970'li yıllarda tekrar ortaya çıkan TKP gibi, PKK'nın da 'birileri' tarafından kurulduğuna inanıyorum."[253]

Cem Ersever şüphelerinde hiç de haksız sayılmazdı. Zira 1970'li yılların sisli havasında Öcalan'ın başında bulunduğu 'Kürtçü' bir grup, sanki gizli bir el tarafından korunmaya başlanmıştı. Öyle ki dönemin aşırı sol grupları, *"devlet tarafından kurulduğu"* gerekçesiyle 'Apocu'ları hep tecrit edecekti.

Bu dönemde daha çok kadro oluşturma faaliyetleri yürüten Abdullah Öcalan, 1976'lı yıllara gelince grubunun adına Kürdistan Devrimcileri (KD) adını verdi. İlginçtir devlet, yine aynı grup hakkında da hiç bir ciddi çalışma yapmadı.

İşte bu yüzden Ersever, *"bir avuç eşkıya"* denilerek 15 kişiyle yola çıkan PKK terör örgütünün neden zamanında başının ezilmediğine isyan ediyordu. O, Apo'nun zamanında devlet tarafından neden sıkı takip edilmediğine, PKK'yı kurduktan sonra Öcalan'ın öldürülmesinin mümkün olduğu halde bunun neden yapılmadığına bir türlü anlam veremiyordu...

Apo'nun Sekreteri

Ahmet Cem Ersever'i Abdullah Öcalan'ın *"devletle ilişkisi olduğu"* kanısına iten en büyük etkenlerden biri, Ersever'in sevgilisi olduğu iddia edilen Neval Bozdu. Neval Boz, bir zamanlar Abdullah Öcalan'ın sekreterliğine kadar yükselmiş, örgütten ayrıldıktan sonra da kamuoyunda 'Yeşil' olarak bilinen Mahmut Yıldırım tarafından Ersever'le tanıştırılmıştı.

Aslen Antakya doğumlu ve Alevi kökenli bir ailenin kızı olan Neval Boz, ilk ve ortaokul eğitimini Antakya'da tamamladı. 1987 yılındaki üniversite sınavlarını kazanamayınca, Şam Üniversitesi Tıp Fakültesi'ne kayıt yaptırdı. Ancak devamsızlık nedeniyle üniversiteden atılınca, bir yolunu bulup PKK'ya katıldı. PKK içerisinde merdivenleri hızla çıkan Boz, Apo'nun sekreterliğine kadar yükseldi.

Ne var ki bir süre sonra, örgütün içinde olup bitenlerden midesi bulanmıştı. 'Özgürlük' adına dağa kaçırılan/kaçan kızlara yapılan tecavüzler, örgüt içi infazlar ve sekreterliğini yaptığı Apo'nun karanlık ilişkileri...

---

253 Ahmet Cem Ersever, Kürtler, PKK ve A. Öcalan, Ankara, 1993, S. 43,46.

Neval Boz, bir yolunu bulup örgütten kaçtı. Daha sonra 1984-85 yılları arasında JİTEM'le ilişki kuran Boz, 'Yeşil' Kod adlı Mahmut Yıldırım sayesinde Cem Ersever'le tanıştırıldı. Nitekim Boz, kısa sürede Ersever'in PKK itirafçısı Mustafa Deniz'le birlikte en çok güvendiği kişilerden biri oldu.

Neval Boz, PKK ile ilgili Ersever'e çok ilginç bilgiler vermeye başlamıştı. Mesela, PKK militanlarının büyük topluluklar halinde Türk askerleri tarafından çembere alındıktan sonra operasyonların aniden durdurulması konusunda...

Bu tür operasyonlarda Abdullah Öcalan hemen uydu telefonuyla 'birilerini' arıyordu. Sonrası ise çoğunlukla operasyonların durdurulmasıyla sonuçlanırdı. Cem Ersever de birkaç kez böyle emirle karşılaşmıştı. İşte Ersever, elindeki istihbari bilgilerle Neval Boz'un vermiş olduğu bilgileri bir araya getirince, Güneydoğu sorununa bakış açısı değişmişti.

Ahmet Cem Ersever, kendi isteği ile Güneydoğu'da 13 yıl görev yapacak kadar aslında vatanperverdi. Güvenilir kişiliği nedeniyle Diyarbakır Jandarma Asayiş Kolordu Komutanlığı'nın kuruluşunu müteakip JİTEM' de görev almış, bilahare 1989'da Diyarbakır JİTEM İstihbarat Grup Komutanlığı'na getirilmişti.

Ancak bütün bunlar Ersever'in Güneydoğu'da bir takım 'illegal' olaylara karışmadığı anlamına gelmiyordu. Bunu zaten o dönem Diyarbakır Emniyet İstihbarat Şubesi'nde görev yapan Hanefi Avcı'ya kendisi de itiraf etmişti.

Bu yüzden Hanefi Avcı, Cem Ersever'le iki saat görüştükten sonra, JİTEM'in Güneydoğu'da karıştığı bazı illegal olayların yanlışlığını anlatarak, Ersever'den bu hukuk dışı olayların durdurulmasını isteyecekti. Ancak Ersever, *"Benim geriye dönüş noktam yok. Ben artık bu noktaya kadar gelmişim, bu belaya da bulaşmışım, geri dönemem artık"* diyordu.

Güneydoğu'da dönen kirli oyunlar, ABD'nin bölgede çevirdiği dolaplar ve Apo'nun devletle olan girift ilişkileri artık Ersever'i iyice bunaltmıştı. Nitekim emekli olmaya karar verdi. Birlikte çalıştığı ve aynı zamanda danışmanı olduğu Jandarma Genel Komutanı Orgeneral Eşref Bitlis, onun emekliliğine karşıydı. Ancak buna rağmen o dediğini yaptı. Çok sevdiği JİTEM'i bıraktı. Tabi bırakmıştı bırakmasına ama bildikleri onun peşini bırakmayacaktı.

Üçgendeki Tezgâh

Ahmet Cem Ersever, 5 Mart 1993 tarihinde emekli olduktan sonra Alparslan Ertuğ isimli işadamıyla bir şirket kurmuştu. Ersever, ortağına *"bana bir şey olursa, Hanefi Avcı'ya gidersin, iyi biridir"* diyerek aslında JİTEM'in peşinde olduğuna işaret ediyordu. Zira JİTEM içerisinde grup olarak Ersever'e karşı tavır alan 'Yeşil' ve ekibi, Ersever emekli olduktan sonra onu adım adım takip etmeye başlamıştı.

Cem Ersever, orduyla ilişkisini keser kesmez, Güneydoğu'da PKK'ya karşı yürütülen mücadeledeki 'gariplikleri' gündeme taşımaya karar vermişti. Ancak 'dost' olarak bilinen ülkelerin, özellikle Çekiç Güç'ün Güneydoğu'da bir 'Kürt Devleti' kurma çalışmalarını 1993 yılında Tempo dergisine anlatınca, Jandarma Genel Komutanlığı jet hızıyla hakkında soruşturma başlattı.

Bu soruşturma, resmi olarak Ersever'e ilk uyarıydı. Ersever'in 8 Ağustos 1993 tarihinden itibaren Tercüman gazetesinde *"İstihbaratçının Not Defteri"* başlığıyla anılarını yayınlamasının ardından, bir soruşturma da Genelkurmay'dan gelmişti. Belli ki derin devlet, PKK konusundaki 'sırların' dışarı sızmasını istemiyordu.

26 Ekim 1993 tarihinde görülecek duruşma için 25 Ekim günü Ankara'ya giden Ersever, sanki ölümü ensesinde hissediyordu. Ortağı Alparslan Ertuğ'a sık sık *"kendisine bir şey olduğu takdir de Hanefi Avcı'ya gitmesini"* ısrarla tembihlemişti. Çünkü Ersever, Yeşil ve ekibinin derin devletten aldığı emirle takip edildiğini ve zamanı gelince öldürüleceğini çok iyi biliyordu.

Ersever, mahkemeye çıkmadan önce, JİTEM adına çalışan Habur Gümrük Müdürü Ali Balkan Metel'in şoförlüğünü yapan ve aynı zamanda 'Çubuklu Kemal' olarak bilinen Astsubay Kemal Uzuner'den daha önce verdiği önemli evrak, malzeme ve elbiselerini alacaktı. Ersever'in yerini öğrenen infaz grubu, tasfiye için hazırlıklarını çoktan tamamlamıştı.

Ersever, mahkemeye gelmeyince kaybolduğu anlaşıldı. Doğal olarak Çubuklu Kemal'den şüphelenen Emniyet, onu sorgulamak istedi. Ancak her ne hikmetse Jandarma buna ısrarla karşı çıkıyordu. Meclis Araştırma Komisyonu'na bilgi veren Hanefi Avcı'ya göre Jandarma; *"Kemal bizim adamımız Kemal'e bir şey soramazsınız, çağıramazsınız"* deyip soruşturmayı engellemişti.

Çubuklu Kemal ise, Ersever'in evine geldiğini, ancak eşyalarını alıp gittiğini savunuyordu. Fakat Kemal Uzuner'in söylediklerinde bariz çelişkiler vardı. Öncelikle Ersever, Kemal Uzuner'den takım elbiselerini alıp giyindikten sonra mahkemeye çıkacaktı. Oysa Ersever'in cesedi bulunduğunda üzerinde kazak ve kadife pantolon vardı. Takım elbiseler de bulunamadı. Bu, Ersever'in eşyalarını alıp bu evden çıkamadığının küçük bir kanıtıydı...

Yine Hanefi Avcıya göre, Ersever'in Kemal Uzuner'e emanet ettiği eşyalar arasında çok sayıda uzaktan kumandalı patlayıcılar da bulunuyordu. Patlayıcıların Uzuner'de olduğunu öğrenen JİTEM, Ersever'den önce gidip patlayıcıları almak istedi. Fakat asıl önemli olan, Ersever'i oraya getirmekti.

Ersever'in kaybolduğunu anlayan Mustafa Deniz ve Neval Boz, Ersever'in peşine düştü. Ersever'in Ankara'da gideceği yerin Kemal Uzuner'in evi olduğunu biliyorlardı. Çünkü Ersever, güvenlik gerekçesiyle gideceği yeri Ankara'ya hareket etmeden her ikisine de söylemişti. Ancak onlar da aynı tuzağa düşünce infaz grubunun işi kolaylaştı. İnfazı gerçekleştirenler, ortada hiç bir iz ve tanık bırakmak istemiyordu.

Önce Neval Boz'un cesedi 31 Ekim 1993'te Ankara'nın İstanbul çıkışında, Mustafa Deniz'in cesedi 1 Kasım 1993'de Ankara Polatlı çıkışı Avcılar Köyü yakınlarında ve Cem Ersever'in cesedi ise, 5 Kasım 1993'te Ankara'nın Elmadağ çıkışında bir kireç ocağı içerisinde bulundu.

Otopsi raporuna göre elleri arkadan bağlı olan Ersever, kafasına tek kurşun sıkılarak öldürülmüştü. Soruşturmayı yürüten Askeri Savcılık, üç ölüm arasında sadece saat farkı olduğunu belirledi. Bu tespit şunu gösteriyordu: Ersever ve arkadaşları sorgulanmış, her üçü de aynı yöntem ve aynı kişilerce öldürülmüştü.

Cesetlerin Ankara'nın üç ayrı çıkışına üçken şeklinde bırakılması ve yok edilmemesinin de farklı anlamları vardı. İnfazcılar, cesetleri üçgen şeklinde Ankara'nın değişik bölgelerine bırakarak Ersever'in PKK ve Öcalan konusundaki kirli ilişkileri anlattığı *"Üçgendeki Tezgâh"* kitabına gönderme yapmıştı. Cesetleri ortadan yok etmeyerek de, *"derin devlete ihanetin sonu böyle olur"* mesajını vermek istemişlerdi.

JİTEM'in Kara Kutusu

MİT, Ahmet Cem Ersever ve arkadaşlarının yakalanarak infaz grubuna teslim edildiğini açıklarken, bu grubun kimler olduğu ve kimden emir aldıkları konusunda sessiz kalmayı tercih etmişti. Ancak MİT'in sakladığı gerçeği, Emniyet İstihbaratı ortaya çıkaracaktı.

Buna göre Ersever'i tuzağa düşürenler, Kemal Uzuner ile 'Yeşil' kod adlı Mahmut Yıldırım'dı. Her ikisi de aynı mobil telefonu kullanıyordu. Nitekim Hanefi Avcı, ortak kullanılan o telefonun numarasını Susurluk Komisyonu'na da verdi.

Jandarma İstihbarat Astsubayı Hüseyin Oğuz'un Susurluk Komisyonu'na vermiş olduğu bilgiler de, Ersever'in 'Çubuklu Kemal'in evinde öldürüldüğünü doğruluyordu. Başbakanlık Teftiş Kurulu Başkanı Kutlu Savaş'ın hazırladığı Susurluk Raporu'nda ise, çok daha korkunç gerçekler yer alacaktı.

Rapora göre Cem Ersever'i 'Yeşil' kod adlı Mahmut Yıldırım, 'General Zinnar' kod adlı Alaaddin Kanat, 'Mete' kod adlı İbrahim Babat ve ismi bilinmeyen 'Hoca' kod adlı kişilerden oluşan bir JİTEM timi öldürmüştü. Yine rapora göre cinayeti işleyen tim elemanları, olayda kullandıkları silahlarını Aydınlıkevler semtindeki Jandarma İstihbaratı'na teslim ettikten sonra, otobüsle gidecekleri yerlere kadar bırakılmışlardı.[254]

Ancak infaz grubunun öldürme emrini kim ya da kimlerden aldığı bu raporda da yer almadı. Cem Ersever vasıtasıyla JİTEM'e giren Mahmut Yıldırım'ın bir süre sonra Alaaddin Kanat, Adil Timurtaş ve İbrahim Babat gibi PKK itirafçılarıyla grup oluşturup Ersever'e karşı cephe aldıkları biliniyordu. Nitekim Ersever, emekli olduktan sonra yakın çevresine ve gazeteci Soner Yalçın'a 'Yeşil'in kendisini öldürmek istediğini defalarca söylemişti.

İtirafçı Adil Timurtaş, Nokta dergisiyle yaptığı röportajda, Ersever'i PKK itirafçısı 'Mete' kod adlı İbrahim Babat'ın öldürdüğünü itiraf etti. Emniyet İstihbarat Dairesi eski Başkan Vekili Hanefi Avcı'ya göre, Cem Ersever ve arkadaşları *"devletin bilgisi dâhilinde"* öldürülmüştü.

Ahmet Cem Ersever, Eşref Bitlis Paşa'nın üst düzey ekibinde yer alan son kişiydi. Türk ordusu içerisine çöreklenmiş De-

254 Cumhuriyet Gazetesi, 3 Şubat 1998.

rin NATO uzantılarına ait çok gizli bilgilere ve Çekiç Güç'ün Güneydoğu'da çevirdiği dolaplara ilişkin çok gizli belgelere sahipti. O da diğerleri gibi ekibiyle ortadan kaldırıldı.

Cinayet, resmi olarak şimdiye kadar aydınlatılamadı. Ancak Ersever'in öldürülmeden önce yakın arkadaşı Albay Kurtuluş Ö. ile yaptığı bir telefon görüşmesi herşeyi ortaya koyuyordu. Ersever, kendisine *"dikkat et, çok tehlikeli bir yola girdin"* diyen yakın arkadaşı Albay Kurtuluş Ö'ye söyledikleri oldukça dikkat çekiciydi: *"Benim korkum CIA Komutanım. Amerika'ya vurdururlar, başka kimseye değil, kendileri beceremezler çünkü."*

Hasan Mezarcı'ya Ne Oldu?

Şimdi Hasan Mezarcı da nereden çıktı diyebilirsiniz. Ancak Mezarcı da tıpkı Ahmet Cem Ersever gibi 'derin devleti' ciddi olarak ifşa etmeye çalışanlardan biriydi. 1990'lı yıllarda faili meçhul cinayetler doruk noktasına ulaşırken, bu cinayetlerin arkasındaki 'derin gücü' ortaya çıkarmak için meclise ilk 'kontgerilla' Araştırma Önergesi'ni veren kişiydi Hasan Mezarcı...

Eski Refah Partisi milletvekili olan Mezarcı, daha milletvekili seçilir seçilmez ısrarla bu konunun üzerine gitmiş, üç aylık bir çalışmadan sonra Türkiye'deki 'derin devlet' meselesini meclise taşımıştı.

O, esasında ilahiyat kökenli bir müftüydü. Ancak özellikle Türkiye'nin yakın tarihi üzerine kafa yormuş ve cumhuriyet sonrası kurulan azınlık egemenliğine dayalı vesayetçi düzeni iyi analiz etmişti. Daha önemlisi, Türkiye'deki Derin NATO yapılanmasının nasıl işlediğini en iyi kavrayanlardandı.

Hasan Mezarcı, çıkmış olduğu televizyon programlarında karşıt görüşlü konukları aciz duruma düşüren bilgi ve hitabet gücüyle farklı bir portre çiziyordu. O, Türkiye ve Avrupa'da vermiş olduğu konferanslarla salonları tıklım tıklım dolduran *"öteki Türkiye'nin"* muhtemel güçlü lider adaylarından biriydi.

Hasan Mezarcı, Tayyip Erdoğan'ın Necmettin Erbakan'a önerisiyle Refah Partisi'nden 1991 yılında milletvekili oldu. Nitekim meclise girer girmez, vermiş olduğu soru ve soruşturma önergeleriyle bütün dikkatleri üzerine çekmeyi başarmıştı. 1990'lı yıl-

lardan sonraki faili meçhul cinayetler karşısında herkes susarken, o, Gladio'nun diğer Avrupa devletlerinde olduğu gibi Türkiye'de de açığa çıkarılması için büyük bir çaba sarf ediyordu.

Mezarcı, Türkiye'deki 'Derin NATO' uzantılarını ortaya çıkarmak için meclise vereceği araştırma önergesi için belge topluyor, uzmanlardan bilgi alıyordu. Ancak daha bu aşamada bile garip şeyler olmaya başlamıştı.

Hasan Mezarcı'nın Meclis'e vereceği 'derin devlet' önergesinden henüz kimsenin haberi yoktu. Ya da o öyle sanıyordu. RP lideri Necmettin Erbakan, bir gün kendisini odasına çağırdı. Meclis'e vereceği Kontrgerilla Araştırma Önergesi'nden vazgeçmesini istiyordu.

Mezarcı çok şaşırmıştı. *"Hocam nereden haberiniz oldu"* dedi. Erbakan, üç yüksek rütbeli askerin gelerek önergenin verilmemesi konusunda 'ricacı' olduklarını söyledi.

Hasan Mezarcı, üzerinde çalıştığı konunun ne kadar 'hassas' olduğunu anlamıştı. Ama o kararlıydı. Nitekim 12 arkadaşı ile birlikte, 1 Aralık 1992 tarihli *"Kontrgerilla ve Özel Harp Dairesi ile ilgili olarak ortaya atılan iddiaları açıklığa kavuşturulması amacıyla meclis araştırması açılmasına"* ilişkin önergeyi TBMM Başkanlığı'na sundu.[255]

Hasan Mezarcı ve arkadaşlarının meclise sundukları Soruşturma Önergesi'nde şöyle deniyordu: *"Son yıllarda NATO'ya bağlı ülkelerde çok gizli olarak örgütlenmiş İsviçre merkezli bir örgütün varlığı ortaya çıkarılmıştır. 'Kontrgerilla' 'Gladio' ve 'Gao' gibi isimlerle anılan bu örgütün, özellikle darbe öncesi ortamların ve darbelerin oluşumunda aktif roller aldığı, terörü ve terör örgütlerini yönlendirdiği, faili meçhul siyasî cinayetlere karıştığı iddialar arasındadır. İsviçre merkezli gizli örgütün, bir NATO üyesi olan Türkiye'de de uzantısının bulunduğu ve 'özel harp dairesi' ismiyle faaliyet gösterdiği iddia ve itirafları, uzun zamandır kamuoyumuzu meşgul etmektedir.*

Türkiye'nin Meclis üstü ve Meclis dışı gizli kurum ve örgütlerle yönetilip, yönlendirildiği iddiaları, Meclisimize de, hükümetlerimize de gölge düşürecek boyutlardadır. Meclisimizin, ordumuzun ve devletimizin, bu zan, töhmet ve şaibelerden kurtarılarak, yıpratılmaması için, çok kapsamlı ve ciddî bir Meclis araştırması ile konu-

255 TBMM Tutanak Dergisi, Cilt 22, 01.12.1992.

nun aydınlatılması gerekmektedir. Ekteki bilgi ve belgeler ve üstte sayılan gerekçeler sebebiyle, Türkiye'de darbeler, darbe öncesi ve sonrası oluşumlar, darbelerin dahilî ve haricî kaynak ve dayanakları, faili meçhul siyasî cinayetler, kontrgerilla ve özel harp daireleri iddiaları ile ilgili olarak Anayasanın 98 inci, İçtüzüğün 102 ve 103 üncü maddeleri uyarınca kapsamlı bir Meclis araştırması açılması için gereğini arz ederiz."

Hasan Mezarcı, sadece 'derin yapıya' karşı savaş açmamıştı. Güneydoğu'da PKK ile mücadele edilirken halka yapılan zulmü her fırsatta dile getiriyor, PKK'nın bu zulümler sayesinde taraftar kazandığını ve derin devletin PKK'nın ekmeğine yağ sürdüğünü vurguluyordu.

Mezarcı ayrıca, Türkiye'nin ilk siyasi suikastı olan Ali Şükrü Bey cinayeti, Lozan Antlaşması, Halifeliğin kaldırılması, Mustafa Kemal'e karşı düzenlenen İzmir Suikastı ve İstiklal Mahkemeleri gibi cumhuriyet rejiminin kritik konuları hakkında da meclise ilginç soruşturma önergeleri veriyordu. Yine Özal öldü(rül)düğünde zehirlenme ihtimalini düşünerek saç tellerini alıp ailesine veren kişi de Hasan Mezarcı'dan başkası değildi...

Tüm bunlar, azınlıkçı vesayet sahipleri için can sıkıcı konulardı. Hasan Mezarcı da tıpkı Uğur Mumcu ve Ahmet Cem Ersever gibi arı kovanına çöp sokmuştu. İşte ne olduysa bundan sonra oldu. Verdiği soru önergeleri meclisi sallarken, bir anda hakkında büyük bir medya kampanyası başladı.

Basının sözbirliği etmişçesine her gün manşetlere taşıdığı Mezarcı haberleri nedeniyle, meclis telefonları adeta kilitlenmişti. Gazetelere gelen ve gerçekte kimin yazdığı belli olmayan küfür dolu *"okur mektupları"* bile sansürsüz yayınlanıyordu.

Linç kampanyasının başında Hürriyet gazetesi vardı. Mesela, 26 Şubat 1994 tarihli Hürriyet gazetesi *"Manyağa bak"* manşetiyle çıkmıştı. Medya baskısı öyle bir hal almıştı ki, Mezarcı'nın ailesi *"Biz Atatürkçüyüz"*[256] demek zorunda bile kalacaktı. Daha vahimi, Türkiye'nin en ciddi gazetelerinden Milliyet, Mezarcı'nın Uğur Mumcu suikastçılarından olduğunu bile yazacaktı.[257]

Nitekim büyük bir medya algı operasyonundan sonra devreye yargı girdi. Mezarcı hakkında ardı arkasına davalar açıldı. Öyle

256 Milliyet Gazetesi, 28 Şubat 1994.
257 Milliyet Gazetesi, 8 Mayıs 2000.

ki iki hafta içerisinde açılan dava sayısı 150'yi bulmuştu. Partisi de artık bu linç kampanyasına daha fazla dayanamayıp, 27 Şubat 1994 tarihinde onu kapının önüne koydu. Partiden uzaklaştırılıp dokunulmazlığı kaldırıldı.

Mezarcı, Nokta Dergisi'ne verdiği röportajda, generallerin kendisini açıkça tehdit ettiğini söylüyordu. Nitekim çok geçmeden tutuklanıp hapse atıldı. Şevki Yılmaz'ın söylediğine göre Mezarcı her duruşmada, *"beni zehirliyorlar"* diye feryat ediyordu.

Bu durum, Darbeleri Araştırma Komisyonu Raporu'nda da *"Mezarcı'nın insanlık dışı muamele ve işkence görmesi nedeniyle tasarruf ehliyetini kaybettiği"* açıkça yer alacaktı. Nitekim 10 ay yatıp 10 Ekim 1997 yılında hapisten çıktığında, artık o eski Mezarcı'dan eser kalmamıştı. *"Allah tarafından peygamber ilan edildiğini"* belirterek kendisini Mesih ilan etti...

Yaşamış olduğu travma ve hapis sonrası gelen yoğun tehditler nedeniyle Almanya'ya gitti. Mezarcı yurtdışında da boş durmadı. Türkiye'ye dönmeden hemen önce, Yalçın Küçük ile yakın tarih ve 'Ergenekon' konusunda bir televizyon programına katıldı. Nitekim Türkiye'ye döndükten hemen sonra yine yakalanıp hapse atılacaktı.

O artık yaşayan bir ölüydü. Zira 28 Şubat'ın post-modern ve psiko-terör yöntemlerine dayanamayıp ruh sağlığını iyice yitirmişti. Ama Türkiye'deki Derin NATO uzantıları için bu bile yeterli olmadı. Bir gece milyonların önünde 'medya savcısı' Reha Muhtar'a linç ettirildi.

Üç yıl aradan sonra, Mezarcı yine televizyonlardaydı ama bu kez çok farklıydı. Kulağında küpeleri, bileklerinde bilezikleri, boynunda kolyesi, sarıya boyattığı uzun saçları, elinde bastonu ve tepeden tırnağa vücudunu kaplayan altın sarısı entarisiyle... Derin devlet, kendisini sorgulamaya kalkan Hasan Mezarcı'dan intikamını böyle almıştı.

Peki, Hasan Mezarcı'dan sonra Meclis'e tam 27 kez verilen 'kontgerilla' araştırma önergelerinin sonucunda ne mi oldu? Tabi ki hiçbir şey... Her seferinde komisyon kurulması reddedildi. En güçlü iktidarlardan Ak Parti bile bu konuda hiçbir adım atamadı...

MİT'in 'İrtica' Raporu

Faili meçhul cinayetler ve 'irtica' yaygaraları devan ederken, 27 Mart 1994 yerel seçimlerinde 'İslamcı' Refah Partisi'nin göstermiş olduğu büyük başarı, Derin NATO ve Türkiye'deki uzantılarını iyice telaşlandırmıştı. Toplumdaki İslami duyarlılığın siyasete yansıması, Sultan Abdülhamid'den sonra azınlığın eline geçen siyasal iktidar üstünlüğünün sonu olabilirdi. Bu nedenle en sert tepki verilmeli, gerekirse 'silah bile' kullanılmalıydı...

Necmettin Erbakan'ın başında olduğu Refah Partisi, Türkiye genelindeki oy oranını bir önceki seçime göre ikiye katlayarak, İl Genel Meclisi oylarının %19'dan fazlasını aldı. İstanbul ve Ankara dâhil olmak üzere, Türkiye genelinde toplam 76 ilden 28 ilin belediye başkanlığını Refah Partisi kazanmıştı. Geriye kalan illerin çoğunda da ikinci parti oldu.

Seçimlerde sol partiler büyük darbe yedi. Türkiye solunun başını çeken Sosyal Demokrat Halkçı Parti'nin (SHP) Türkiye genelinde almış olduğu oy oranı, bir önceki yerel seçimlere göre yüzde 27'den yüzde 13'e düşmüştü. Bütün sol partilerin almış olduğu toplam oy oranı ise, genel olarak daha önceki seçimlerde almış oldukları yüzde 35'ten yüzde 25'e geriledi. Bu tablo, Türkiye'de *"laikliğin güvencesi"* olan solun iflas etmesi anlamına geliyordu.

Söz konusu durum, asırlardır Türkiye'deki iktidar mücadelesini azınlıkçı vesayet üzerinden sürdüren ABD/Batı Evanjelist ittifakı için tehlike çanlarının çalmaya başlaması demekti. Hemen düğmeye basıldı. MİT, genel seçimlerden kısa süre önce detaylı bir 'irtica' raporu hazırladı.

1995'te yapılan Milli Güvenlik Kurulu'na sunulan bu rapor, NATO'nun 1990'dan sonra yürürlüğe koymuş olduğu yeni konseptin Türkiye versiyonuydu. Tüm dikkatler tarikat, cemaat, İslamcı sermaye, İmam Hatip Liseleri, İslami kadrolaşma ve RP üzerine çekiliyordu.

Raporda şöyle deniyordu: *"...Ülkemizde özellikle 1990 yılından itibaren ivme kazanan anti-laik ve Atatürk aleyhtarlığı, yoğun bir faaliyet göstermektedir. Bu anlamda olay daha kapsamlı olup, Türkiye'nin şeriat düzenine göre yönetilmesini isteyen kadroların yönetimi ele geçirme gayretleridir. Bu nedenle, konunun salt laiklik ve*

Atatürk aleyhtarlığı yerine, irticacı faaliyetler olarak ele alınmasında yarar görülmektedir."

Nitekim MİT raporundan sonra, basın tarafından 'irticaya karşı' savaş ilan edildi. Bu adımı, sol partilerin seçim mitinglerini 'laiklik' kampanyalarına dönüştürmeleri izledi. SHP ve DSP'nin düzenlemiş oldukları seçim mitingleri ile diğer organizasyonlarda toplanan kalabalıklar, *"kahrolsun şeriat"* ve *"Türkiye laiktir laik kalacak"* gibi sloganlar atarak rejimin 'tehlikede' olduğu vurgulanıyordu.

Ancak tüm bu psikolojik harekat hamlelerine rağmen halk, siyasi iradesini genel seçimlerde de Refah Partisi'nden yana koymuştu. 24 Aralık 1995 tarihinde yapılan genel seçimlerde, Refah Partisi oyların 21.4'ünü alarak birinci parti oldu. Bu beklenmedik teveccüh, Derin NATO'yu bir kez daha harekete geçirecekti.

Bütün planlar, Refah Partisi'ne hükümet kurdurmama üzerine yapılmıştı. Nitekim RP'nin seçimlerden birinci parti olarak çıkmasına rağmen, Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel, askerlerin baskısı üzerine hükümet kurma görevini seçimlerde ikinci olan Anavatan Partisi'nin Genel Başkanı Mesut Yılmaz'a verdi...

Ne var ki teamüllere aykırı olarak verilen bu karardan sonra, ANAP ve DYP'nin birleşmesiyle kurulan Anayol Hükümeti kısa ömürlü oldu. Zira Anayol Hükümeti güven oylamasında yeterli sayıya ulaşamadığı gerekçesiyle konu Anayasa Mahkemesi'ne gidince, Başbakan Mesut Yılmaz istifasını sunmak zorunda kaldı. Dolayısıyla 'mecburiyetten' Erbakan-Çiller yönetimindeki Refahyol koalisyonu 27 Haziran 1996 yılında resmen kurulmuş oldu.

Refahyol Hükümeti kurulmuştu kurulmasına ama İslam Birliği'nden, İslam Ortak Pazarı'ndan ve İsrail ile yapılan anlaşmaların iptalinden bahseden Necmettin Erbakan, generallerin hedef tahtasına oturmakta gecikmeyecekti. 'Durumdan vazife' çıkaran askerler, Genelkurmay'da sürüp gidecek olan o ünlü 'brifingler' dönemini başlattı. Askerlere göre, 'irtica' memleketin her tarafını sarmış, laiklik tehlikeye düşmüş, şeriat kapıya dayanmıştı!.

İlk brifing, 18 Ocak 1997'de Genelkurmay karargahına 'çağrılan' Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel'e verildi. Ardından 19 Ocak 1997'de gazeteciler ve gazete yayın yönetmenlerine, daha sonra ise yargı mensupları ve sivil toplum kuruluşları temsilcilerine verilen brifingler, ardı arkası kesilmeden sürüp gidecekti...

Her brifing gazetelerin birinci sayfalarında yer alıyor, generallerin sözleri büyük puntolarla manşetlere taşınıyordu. Brifinglerde davetlilere anlatılanlar da, yukarıda bahsi geçen MİT raporundaki konuların birebir kopyasıydı. Yani askerlere göre devletin hücrelerini saran 'irtica' kabusu!.

Dünyanın hiç bir ülkesinde görülmeyecek derecede komik olan 'sermaye ayırımı' da işte bu brifinglerde yapılmıştı. Artık Türkiye'de 'İslami olanla' 'İslami olmayan' iki tür sermaye vardı. Refah Partisi'ni insanları 'laik-antilaik' diye kamplara ayırmakla suçlayan generaller, bırakın insanları, sermayeyi bile kamplara ayırmakta hiç bir sakınca görmüyordu.

Refah Partisi'nin iktidara gelmesiyle birlikte, garip tarikatlar ve sözde şeyhler ortaya çıkmıştı. Mesela o güne kadar varlıklarından kimsenin haberdar olmadığı Aczmendiler, bir anda Türkiye'nin gündemine girdi. Yine Kur'an okumasını dahi bilmeyen Ali Kalkancı Türkiye'nin en meşhur tarikat şeyhi, hiçbir dini eğitimi ve bilgisi olmayan Haldun Çetin ise Türkiye'nin en meşhur 'İslamcı yazarı' olmuştu.

Refahyol'u iktidardan düşürmek için 22 Ocak 1997 tarihinde Gölcük Donanma Komutanlığı'nda toplanan NATO'cu subaylar, 'irticanın' iktidarda olduğunu ilan ediyordu. Nitekim generallerden 'brifing' aldıktan sonra durumdan vazife çıkaran Yargıtay Başsavcısı Vural Savaş ise, *"laik cumhuriyet ilkesine aykırı eylemleri"* gerekçesiyle 21 Mayıs 1997'de RP'nin temelli kapatılması için dava açmakta gecikmeyecekti.

31 Ocak 1997 tarihinde Sincan Belediyesi tarafından düzenlenen ve tamamen Filistinlilerin dıramını konu edinen 'Kudüs Gecesi' isimli tiyatro gösterisi, Derin NATO uzantılarını çileden çıkarmıştı. Belli ki oyuncuların temsili İsrail askerlerini taşlaması, siyonist küresel para oligarklarının zoruna gitmişti. Türkiye aleyhine hiçbir eylem yapılmamasına rağmen, NATO'cu Çevik Bir'in talimatıyla askerler 4 Şubat günü 20 tank ve 15 zırhlı araçla Sincan caddelerinde gövde gösterisi yaptı.

Artık darbe şartlarının oluşturulması için NATO'cu subaylar düğmeye basmıştı. 11 Şubat'ta Ankara'da *"Şeriata Karşı Kadın Yürüyüşü"* düzenlendi. 23 Şubat 1997'de ise, Fatih Camii'nde öğlen namazı kılan bir grup, ellerindeki yeşil bayraklarla *"şeriat isteriz, yaşasın Hizbullah"* gibi sloganlar atarak zamanlaması manidar bir gösteri yaptı.

Devreye dönemin İşçi Partisi Genel Başkanı Doğu Perinçek de girmişti. *"Devrim Kanunları Uygulansın"* kampanyası başlattı. Tabi medya da boş durmuyordu. Bizzat askerler tarafından kendilerine servis edilen 'irtica' haberlerini köpürttükçe, Genelkurmay'ın eli her geçen gün biraz daha güçleniyordu.

Nitekim Deniz Kuvvetleri Komutanı Oramiral Güven Erkaya, *"İrtica, PKK'dan daha tehlikeli"*[258] diyerek cuntanın tavrını ortaya koymuştu. Ordu, polis ve diğer kamu kuruluşlarındaki mütedeyyin kişileri fişleyen 'illegal' istihbarat kuruluşu Batı Çalışma Grubu'nun (BÇG) temelleri de yine bu dönemde atıldı.

Deniz Kuvvetleri'nde gizlice kurulan BÇG, 'İslami kimliği' olan hâkim, savcı, avukat, öğretmen, işyeri, okul, yurt, ne varsa hepsini birer birer fişliyordu...

Tam 'irtica' yaygaralarının ayyuka çıktığı bir dönemde, kirli ilişkilerin ortaya saçıldığı bir de Susurluk olayı çıkıvermişti. Aslında devlet içerisinde yuvalanmış çetelerin ortaya çıkarılması konusunda herkes hemfikirdi. Ancak bu iyimser hava, bir süre sonra hem hükümetin, hem de devletteki 'milliyetçi/muhafazakâr' kadroların aleyhine kullanılmaya başlanacaktı.

Derin NATO'nun basındaki kalemşörleri, Susurluk kazasını adeta 'milliyetçi/muhafazakâr' kitleden bir intikam alma aracı olarak görüyordu. CHP Genel Başkanı Deniz Baykal bile *"Merkez sağın hepsi çete"* diyerek tam bir genelleme yapmıştı. Artık devlet kadrolarındaki 'mütedeyyin' kitlenin tasfiyesi kaçınılmazdı.

ABD/Batı ittifakı, yüzyıllardır elinde tuttuğu Alevi-Sünni 'uyuşmazlık' kartını bir kez daha kullanmaya karar vermişti. Hükümet karşıtı gösterilerde Aleviler yine ön safta yer aldı. Basın, 'Susurluk protestosu' adı altında özellikle İstanbul Gazi Mahallesi, Okmeydanı, Nurtepe, Gülsuyu, Alibeyköy ve Mustafa Kemal mahalleleri gibi Alevi vatandaşların yoğun olarak yaşadığı 'duyarlı' bölgelerde halkın tepkisini hükümet üzerine yönlendirmede bir hayli başarılı oldu.

Bu protestolar, giderek bir anda Refahyol Hükümeti ve mütedeyyin kesim aleyhtarı gösterilere dönüşecekti. Artık Refahyol Hükümeti diken üstündeydi.

Nitekim tarihler 28 Şubat 1997'yi gösterirken, Cumhuriyet tarihinin en ilginç Milli Güvenlik Kurulu toplantısı başlamıştı. Bu

258 Milliyet Gazetesi, 2 Ağustos 1997.

döneme kadar sıradan bir güvenlik zirvesi halinde geçen MGK toplantıları, 28 Şubat'ta 'tarihi' bir havaya bürünmüştü. Askerler, Sincan Belediyesi'nin yılbaşı öncesi 'hindi satışlarını' yasaklamasını bile bu toplantının gündemine taşıdı.

Özellikle Deniz Kuvvetleri Komutanı Oramiral Güven Erkaya bunu ısrarla dile getiriyor, hükümet üyelerine sorular yöneltiyordu. Askerle hükümetin paylaşacağı son kozlar, 28 Şubat'taki MGK toplantısında tek tek masaya yatırıldı. Tam 9,5 saat süren toplantının bitmesi ve alınan kararların basına sızmasından sonra, 'yumuşak' bir darbenin yapıldığı açık seçik ortaya çıkmıştı.

Generaller, hükümete tam 18 maddelik bir 'ültimatom' vermiş, karar metnine de *"bu maddeler uygulanmadığı taktirde bazı yaptırımların devreye gireceği"* notu düşülmüştü. Bu kararlar içerisinde neler yoktu ki...

İmam hatip liselerinin orta kısımları ve Kur'an kurslarının kapatılması, ilköğretimin kesintisiz sekiz yıla çıkartılması, sarık-cübbe yasağı ve Türkiye'nin konseptinin değişmesi...

Fadime Şahin Tezgâhı

Türk Silahlı Kuvvetleri içerisindeki Derin NATO uzantıları, Refahyol Hükümeti'nin post-modern bir darbeyle devrilmesine dayanak oluşturmak için çeşitli tertiplere başvurdular. Zira diğer darbelerde olduğu gibi doğrudan askeri müdahale yerine, 28 Şubat sürecinde Gladio'nun psikolojik harekat taktiklerinin uygulanarak hedefe gidilmesi kararlaştırılmıştı.

Bu planın ilk evresi, 'irtica' algısı oluşturabilmek için MİT'in 1995 yılında hazırlayıp 1996'daki Milli Güvenlik Kurulu'na sunduğu *"İrticai Faaliyetler"* konulu rapordu. Üstelik Başbakanlığa bağlı bir kuruluş tarafından hazırlanan bu rapor, dönemin Başbakanına değil, doğrudan Cumhurbaşkanına sunulmuş, oradan da MGK'ya taşınmıştı.

Refahyol Hükümeti işbaşına gelmeden kısa bir süre önce hazırlanan raporda, tarikatlara özel bir yer ayrılmış, mevcut durumun 'tehlikeli' boyutlara ulaştığı vurgulanmıştı. O rapora bir ilave de başını NATO'cu Çevik Bir'in çektiği cuntacı generaller

yaptı. Yapılan ilave, sosyalist yazar Faik Bulut'un *"Tarikat Sermayesinin Yükselişi"* isimli kitabıydı.

Tamamen algı oluşturmak için hazırlanan bu rapora bakılırsa, 'tarikatlar' hayatın her alanını kuşatmış, mesele dindarlıktan çıkmış, *"özlenen şeriat düzenine doğru"* gitmeye başlamıştı! Oysa 'tehlike' olarak gösterilen o sözde tarikatlar ya dolaylı olarak devletin irtibatlı olduğu gruplar, ya da 'İslami Hareket' gibi zamanı gelince kullanılmak üzere bir kenarda tutulan uydurma örgütlenmelerdi.

Mesela Aczmendi lideri Müslüm Gündüz, Ali Kalkancı ve Haldun Çetin gibi 'tarikat' şeyhleri, 28 Şubat sürecinin algı operasyonunu yürütmek için kullanılan üretilmiş suni figürlerdi. Mütedeyyin kesimin binde birini bile temsil etmeyen bu 'tarikat' görünümlü yapılar bahane edilerek, Türk toplumu hem 'irticanın' varlığına, hem de dinin ne kadar 'yozlaştığına' inandırıldı. Bu filmde başrolü ise, MİT tarafından tarikatlar içerisine sızdırılan Fadime Şahin isimli 'mağdure' oynuyordu.

Tarih 28 Aralık 1996... Saat 16.00...

Televizyon ve gazete haber merkezleri, İstanbul Emniyet Müdürlüğü Terörle Mücadele Şubesi'nden gelen zamansız bir faks 'davetiyle' hareketlenmişti. Zamansızdı, çünkü polis/adliye muhabirliği dönemimde şimdiye kadar 'canlı' bir baskın operasyonuna davet edilmemiştik. Zaten Emniyet Müdürlüğü geleneğinde de böyle bir uygulama yoktu.

Haber merkezlerine ulaşan Faksta, Kadıköy'de bir eve baskın yapılacağı yazıyordu. Emniyetin geleneksel uygulamasına göre, bu ve benzeri operasyonlarda failler yakalanır, daha sonra 'gerçekmiş gibi' basın önünde tatbikat yaptırılırdı. Bu seferki 'davetin' farklılığı her halinden belliydi.

Çalıştığım basın kuruluşu, bu operasyonu takip etme görevini bana vermişti. Bütün polis muhabirleri, İstanbul Kadıköy Rıhtım Caddesi'nde yerimizi almıştık. Faksta verilen adres burasıydı. Her taraf istihbarat ve Terörle Mücadele Şubesi'nden gelen polis ekipleriyle doluydu. Ansızın gelen bir faks sonrasında yaşananlar, üzerinden henüz iki ay geçen Susurluk kazasını bile unutturacağını doğrusu hiç kimse tahmin edememişti.

Müslüm Gündüz'ün kaldığı ev, istihbaratçılar tarafından sarılmıştı. Öyle ki Fadime Şahin, bir ara ağzından kaçırıp Gündüz'e

"Dışarısı sivil polis kaynıyor, korkmuyor musun?" deyince, Gündüz'ün cevabı *"Boş ver!"* olacaktı.

Fadime Şahin'in çantasında bulunan 'böcek' sayesinde, sivil polisler içeride olan biten her şeyden haberdardılar. Ancak operasyon 'kusursuz' olmalıydı. Fadime, baskından sadece 20 dakika önce *"pazara gidiyorum"* diyerek dışarı çıktı.

Bu süre zarfında kiminle konuştu bilinmez ama döndüğünde Müslüm Gündüz'ü 'baştan çıkartmakta' gecikmedi. Dışarı çıktığında almış olduğu prezervatifleri yatağın başucuna görünecek şekilde koymayı da ihmal etmedi.

Tam bir basın ordusuyla Kadıköy Rıhtım Caddesi'ndeki eve baskın yapan Terörle Mücadele Ekipleri, içeride Aczmendi lideri Müslüm Gündüz ve o zamana kadar kimsenin tanımadığı 'Fadime Şahin' isimli genç bir kızı 'suçüstü' yakalamıştı. Çıplak halde yakalanan ve *"tarikat şeyhi"* diye topluma lanse edilen Müslüm Gündüz, *"nikâhlım"* dediği bu genç kızın adını dahi bilmiyordu.

Sivil polislerden biri Gündüz'e *"Kim bu kız?"* diye sorduğunda, titrek sesiyle *"Saniye... İmam nikâhlı eşim"* diyebilmişti. Oysa 'nikâhlım' dediği bayanın adı 'Saniye' değil, 'Fadime'ydi. Bu arada dikkatimi çeken bir diğer husus da, genç bir sivil polisin içeri girer girmez Fadime Şahin'in çantasını kapması olmuştu.

Gazeteci merakım tutmuştu. Acaba o çantanın içerisinde ne vardı? O genç sivil kişi neden içeri girer girmez o çantayı almıştı? Müslüm Gündüz çıplak olduğu halde, Fadime Şahin neden operasyona hazırlıklıymış gibi giyinikti?

Aynı operasyonda görev alan İstanbul Emniyet Müdürlüğü'ndeki bir dostuma bunları defalarca sormuş, cevap alamamıştım. Ancak aynı dosttan Fadime Şahin'in ev telefonunu almayı başarmıştım.

Fadime Şahin, beklendiği üzere sorgusundan sonra serbest bırakıldı. Ama operasyonun yankıları aylarca devam edecekti. Medya ordusu Fadime Şahin'in peşindeydi. Kısa sürede ailenin kaldığı evin Sultanbeyli'de olduğu öğrenildi. Herkes olayın içyüzünü merak ediyordu. Çünkü Türkiye'nin gündemi artık Susurluk değil, Fadime Şahin ve tarikatlar olmuştu...

Ancak önemli bir sorun vardı. Zira Şahin, konuşmaması için sıkıca tembihlenmişti. Çok ünlü gazeteciler bile günlerce Fadime'

Şahin'in kapısında yatar olmuştu. Ben şanslıydım. Aynı günlerde Fadime Şahin'le dakikalarca telefon görüşmesi yapıyordum. Tabi telefonda konuşurken araya giren 'parazitler' izin verdiği ölçüde...

Fadime Şahin, hakkında konuşulanları, gazete haberlerini merak ettikçe beni arıyordu. Çünkü ailesi kapıdan adım atmasını bile yasaklamıştı. Şahin, telefon görüşmelerimizde Gündüz ve Kalkancı'yla arasında yaşanan tüm olayları çok açık şekilde anlatıyordu. Hatta 'şeyh' denilen Ali Kalkancı ve Müslüm Gündüz'ün kendisiyle beraber olurken nasıl *"sapıkça"* bir cinsel tercih yaptıklarını dahi anlatacak kadar bana güvenmişti. Ta ki Zaman muhabiri Halil İbrahim Balta'nın ilginç bir zamanlamayla Fadime Şahin'i hedef alan haberi yapıncaya kadar...

Anadolu Ajansı, Kanal 6 ve HBB'den sonra Cihan Haber Ajansı'na geçmiştim. O dönem 'şakirtler' Maklube'yle meşgul olduklarından, ajansın iki 'acar' muhabirinden biriydim. Dolayısıyla özel haberleri ben yapıyordum.

İşte tam Fadime Şahin'den bir sonraki telefon konuşmamızda MİT bağlantısıyla ilgili açıklama sözü almışken, hemen Zaman muhabiri Halil İbrahim Balta devreye girerek ertesi gün Fadime Şahin hakkında çok olumsuz bir haber yapıvermişti.

Dolayısıyla aynı yayın grubunda olduğumuz için Şahin benimle olan irtibatını kesti. Bir daha ne beni aradı, ne de telefonlarıma çıktı. Halil İbrahim Balta'ya *"Bunu neden yaptın?"* diye sorduğumda; *"Yukarısı söyledi"* cevabını alacaktım.

Türkiye'yi Sarsan Sivilce

Malatyalı Alevi bir aileye mensup olan Fadime Şahin, ortaokul ve liseyi Fatih Kız Lisesi'nde okuduğu için, kendi deyimiyle hep 'dindar' insanlarla tanışmıştı. Okul bittiğinde Fadime'de bir 'sivilce' takıntısı başladı. Yüzünde oluşan sivilceler, iyiden iyiye canını sıkıyordu.

İşte bu sivilcelerin bir gün kendisini tarikatlarla tanıştıracağını ve bir operasyonunda 'malzeme' olarak kullanılacağını belki de aklının ucundan bile geçirmemişti! Doktora gitti, ancak çare bulamadı. Tıptan ümidini kesen Şahin, çareyi nefesi kuvvetli bir 'hocada' bulmakta kararlıydı. Öyle de oldu...

Fadime Şahin, 'Saliha' ablası[259] sayesinde tesadüfen(!) önce Ali Kalkancı'yla tanıştı. Sivilcesini okuyup üflemesi için gittiği Ali Kalkancı dergâhı, Fadime'yi adeta cezbetmişti! Artık o, Kalkancı'nın inançlı müritlerinden biriydi. Tam iki yıl Kalkancı'nın hareminde kaldı...

Fadime Şahin, sivilce derdine çare bulamamıştı ama kendine iyi bir 'kuma' bulmuştu: Emire Kalkancı... Zengin ve elit bir aileden gelen Emire de, tıpkı Fadime gibi tesadüfen(!) tanışmıştı Ali Kalkancıyla...

Ancak bir ipte iki cambaz oynamazdı. Dolayısıyla Fadime Şahin ile Emire Kalkancı arasında büyük bir 'kıskançlık' krizi başlamıştı. İkisinden biri, 'dergâhı' terk etmeliydi. Piyango Fadime'ye vurdu. Kendi deyimiyle Kalkancı *"kötü emeline"* ulaştıktan sonra onu kapının önüne koymuştu.

Ne var ki, Fadime Şahin'in kitabında pes etmek yoktu. Kendisine verilen rolü iyi oynamalıydı. Sivilcelerine çare aramaya devam etti. Siirt'teki Şeyh Bedrettin ve İstanbul Büyükçekmece'deki Bağdatlı Şeyh Muhammed Osman Sıraceddin dergâhlarının kapısını çaldı. Ancak buralar Fadime Şahin'e göre değildi. Zira kendisine baba nasihati verilip, evine geri gönderildi.

Fadime için tek çare kalmıştı. Aczmendi lideri Müslüm Gündüz'ün kapısını çalmak... Rastlantıya bakın ki, Müslüm Gündüz'le tanışması da yine tesadüfen (!) olmuştu. Tanışma yeri ise, Müslüm Gündüz'ün Kartal Yakacık'ta oturan kız kardeşinin eviydi. Fadime Şahin hemen tüm 'tarikatları' birer birer dolaşırken, MİT de onu fiziki takibe almıştı.

MİT, Müslüm Gündüz operasyonundan sonra da hem fiziki takibi, hem de telefonlarını dinlemeyi sürdürdü. Bunu uzun süren telefon görüşmelerimizden birinde anlamıştım. Fadime Şahin'e *"yakalandığında çantanda dinleme cihazı var mıydı?"* diye sormuştum. Cevap; *"Onu şimdi söyleyemem. Telefonum dinleniyor."* olmuştu.

Bu doğruydu. Telefon görüşmelerimize hep üçüncü kişiler, yani 'parazitler' de katılıyordu. Hatta bir telefon görüşmemizde tam Müslüm Gündüz'ün MİT'le olan ilişkisini soracaktım ki, hatta giren bir ses; *"Tamam kısa kes. Eceline mi susadın be adam?"* diye uyarıvermişti.

259 Fadime Şahin, Fadime Şahin'in Anıları, Ad Yayıncılık, Ağustos 1997, S.14.

Fadime Şahin'in ilk avukatlığını yapan Kadir Kartal, adliyedeki önemli kaynaklarımdan biriydi. Zira Fadime Şahin'in bana güvenip konuşmasındaki sebeplerden biri de Avukatı Kadir Kartal'dı.

Fadime Şahin'in MİT'le ilişkisi olup olmadığını Kadir Bey'e de sorduğumda, gülüp dudak bükmüştü. Fadime Şahin'in MİT'le ilişkisi olup olmadığı konusunda net bir cevap vermedi ama Şahin'in MİT tarafından hem operasyon öncesinde, hem de operasyon sonrasında *"fiziki takip"* altında olduğunu doğrulayacaktı.

Ancak Fadime Şahin, gündemden düştükten sonra kaleme aldığı anılarında, MİT'le ilişkisinin olmadığını, polisin ve kendinin *"geri adım atması için"*[260] bu söylentinin uydurulduğunu yazacaktı.

Senaryo da Figüranlar da MİT'in...

Fadime Şahin olayı, MİT'in Emniyet eliyle yürüttüğü planlı bir algı operasyonuydu. Bu algı operasyonunun figüranları ise, Fadime Şahin, Müslüm Gündüz ve Ali Kalkancı'ydı. Dönemin Emniyet İstihbarat Daire Başkanı'nın da FETÖ'ye üye olmaktan tutuklanan Sami Uslu'nun olduğunu vurgulayalım...

Aczmendi grubu, MİT'in 'irtica' raporunda çizdiği 'Müslüman' tipine çok uygundu. Uzun saçları, salaş kıyafetleri ve yüzeysel din bilgileriyle itici bir 'Müslüman' imajı çiziyorlardı. Zaten iddiaya göre Aczmendi tarikatını da MİT kurmuştu. İddianın sahibi ise Büyük Birlik Partisi eski Genel Sekreteri Ökkeş Şendiller'di.

28 Şubattaki olaylar zincirine bakıldığında, bu hiç de yabana atılacak bir durum değildi. Zira Fadime Şahin olayını başından beri kurgulayan MİT'ti. Müslüm Gündüz operasyonunun hem istihbaratını, hem de operasyon emrini İstanbul Emniyet Müdürlüğü'ne bizzat MİT vermişti.

Bu konuyu o dönem İstanbul Emniyet Müdürlüğü Terörle Mücadele Şubesi'nde amir olan ve Mehmet Ağar'ın da korumalığını yapan Özel Harekatçı Komiser Yesukay Aksakal ile konuştum. Aksakal ilginç bilgiler verdi. *"İstihbarat ve operasyon emri doğrudan teşkilattan (MİT'ten) geldi. Ben dâhil bazı arkadaşları-*

260 Fadime Şahin, Fadime Şahin'in Anıları, Ad Yayıncılık, Ağustos 1997, S. 116.

mız bu operasyonda bay-pas edildik" diyerek operasyonun MİT emriyle yapıldığını doğruluyordu.

Yargıtay 8. Dairesi, İstanbul 3 Nolu Devlet Güvenlik Mahkemesi'nin Müslüm Gündüz hakkında *"din istismarı yaparak halkı kin ve düşmanlığa tahrik"* suçundan verdiği iki yıllık hapis cezasını Ekim 1995'te onamıştı. Ancak Müslüm Gündüz'ün aranmasına rağmen, müritleriyle birlikte İstanbul'da gövde gösterisi yapmasına bilerek göz yumuldu. Dahası, gazete ve televizyonlar aracılığıyla 'laik rejimi' açıkça tehdit etmesine bile kimse ses çıkartmadı.

Çünkü Müslüm Gündüz'ü sıradan bir suçlu gibi yakalayıp hapse atmak olmazdı. Zira onun üzerinden planlanacak büyük bir algı operasyonunun günlerce hazırlığı yapılmıştı. Kamuoyu irticanın arttığına inandırılarak öfke hükümete yönlendirilecek, Kalkancı gibi Kur'an okumasını dahi bilmeyenler 'şeyh' diye tanıtılarak tarikatlar gözden düşürülecekti.

Operasyonun diğer amaçlarını ise bizzat Fadime Şahin'den dinleyelim: *"Polisler bu gerçeği vatandaşın beynine çekiçle kazıdılar. Artık hizmet tamamdı. Müslüm Gündüz'ün bir artı talebesi olmayacaktı. Bu talebelerden eksilenler olacaktı. Genç beyinlere Vatan, Atatürk, birlik, bütünlük, rejim düşmanlığı aşılanmayacaktı. Vatandaşımız aşırı sağda kutuplaşmayacaktı"*[261]

28 Şubat operasyonunun algı figüranlarından biri de Ali Kalkancı'ydı. O da her ne hikmetse 1990'lı yıllardan sonra ortaya çıkmıştı. 1992 yılında Fatih İsmailağa Camii'nin yanındaki köhne evde sefil bir hayat süren Ali Kalkancı, her nasılsa 'tekke' kurup bir anda zengin olmuştu.

Öyle ki, kurduğu 'tekkenin' ününü de dört yıl gibi kısa bir sürede tüm İstanbul'a yaymayı başarmıştı! Artık 'dergâhına' siyasetçilerden sanatçılara kadar çeşitli yelpazeden müritler (!) geliyordu. Kalkancı'nın yakın çevresi ise, bu ani yükselişi sadece dudak bükerek izliyordu.

Peki, Kur'an okumasını dahi bilmeyen birisi nasıl olup da 'şeyh' oluvermişti? Esenyurt'ta oturan akrabalarının kapısını çalmıştım. İlk tepkileri *"vallahi bizim Ali Kur'an okumasını dahi bilmez. Alkoliğin tekidir. Boşandığı eşi bize 'kafayı yediğini' söyledi. Bildiğimiz bu"* diyerek hayretlerini ifade ediyorlardı. Bununla bir-

261 Fadime Şahin, Fadime Şahin'in Anıları, Ad Yayıncılık, Ağustos, 1997, S. 126.

likte, Ali Kalkancı'nın ikinci bir sahtekârlığını daha tespit etmiştik. Bir klinikte sahte doktor olarak çalıştığını...

Peki, ya Emire Kalkancı? O da görevini başarıyla tamamlamıştı. Ali Kalkancı'nın kirli çoraplarını koklayacak kadar tarikata bağlı olan Emire, 28 Şubat süreci tamamlanınca türbanını çıkarıp atmıştı. Daha sonra ise dolandırıcı olduğu[262] ortaya çıktı.

Asıl figüran Fadime Şahin'e gelince... Müslüm Gündüz'le basılmasından üç ay sonra yurtdışına uçuruldu. Önce Hollanda da, sonra Almanya' kaldı. Olaylar yatıştığında tekrar Türkiye'ye döndü. Tanık Koruma Programı'na alınarak tüm kimlik bilgileri silindi.

Bu durum Ergenekon yargılamalarında ortaya çıktı. Devlet, 28 Şubat soruşturmaları çerçevesinde ifadesi alınmak istenen Fadime Şahin'i bir türlü bulamadı. Çünkü Şahin'in yaşadığına dair ortada hiçbir belge yoktu. Nüfus kayıtları, SSK kayıtları, TC kimlik numarası... Hepsi değiştirilmişti...

28 Şubat'ın Bilinmeyen Figüranları

28 Şubat sürecinin psikolojik harp yöntemleri sadece Müslüm Gündüz ve Ali Kalkancı üzerinden yürütülmedi. Gazete ve televizyon haberleri bu iki sahte tarikat şeyhi haberleriyle çalkalanırken, aslında çok daha ilginç bir grup dikkat çekmeden faaliyetlerine devam ediyordu.

Tarikatların tam hedef tahtasına oturtulduğu, 'irtica' yaygaralarının ayyuka çıktığı bir dönemde, kendilerini *"Şehir Anneleri"* diye tanıtan çarşaflı bir grup, her Cuma günü Taksim Meydanı'na gelerek düzenli basın açıklaması yapıyordu. Bu durum başlangıçta kimsenin ilgisini çekmemişti. Zira sayıları topu topu üç kişiydi. İsimleri; Hatice, Adeviye ve Ulviye idi.

Liderliklerini Haldun Çetin isimli 'şeyhin' yaptığı bu çarşaflı grubun, gün gelecek tarikatları karalama kampanyasında malzeme olarak kullanılacağını kim bilebilirdi ki? Zira 'Şehir Anneleri'nin ortaya çıkış amacı ile ilgilendikleri alan birbirinden çok farklıydı.

Grubun ortaya çıkış amacı; 'şeyhimiz' dedikleri Haldun Çetin'in Sarıyer sırtlarındaki arsasının sözde arazi mafyası tara-

262 Yeni Şafak Gazetesi, Nazlı Ilıcak, 28. Şubat 2005.

fından gasp edilmesiydi. Dolayısıyla 'hukuk mücadelesi' vermek için Taksim'e gelip düzenli olarak basın açıklaması yapıyorlardı.

Her Cuma Taksim Meydanı'nda üç kişiyle eylem yapan bu gizemli gurup dikkatimi çekmişti. Israrlı taleplerim karşısında röportaj yapmayı kabul ettiler. Randevu tarihimiz 5 Ocak 1997, saat 19.00'du. Görüşme yeri olarak üç kez değişen adres, nihayet Şemsettin Günaltay Caddesi, No 132/1 Erenköy olarak kesinleşti.

Kameraman arkadaşımla birlikte verilen adrese gittik. Ancak bize söylenen numarada böyle birileri yoktu. Telefonumuz çaldı. Arayan grubun sözcüsü Hatice idi. Adres bilinçli olarak yanlış verilmişti. Belli ki, bizi bir yerlerden gözetleyip emin olduktan sonra içeri alacaklardı.

On dakika sonra grubun sözcüsü yanımıza geldi. Aynı caddede lüks bir apartmanın bodrum katına nasıl girdiğimizi hatırlamıyorum. Girdiğimiz apartmanın kapı numarasına bakma fırsatımız bile olmadı. Çünkü çok acele etmemiz isteniyordu. Sonunda grubun 'dergâhında' idik...

İçeride yine Hatice, Adeviye ve Ulviye vardı. Soyadlarını asla söylemiyorlardı. Bu isimler de büyük olasılıkla 'kod' adlarıydı. Sayılarının dokuz kişi olduğunu, ancak diğer arkadaşlarının memleketlerine gittiklerini öğrendik. Hepsinin memleketleri farklıydı.

Şeyhleri Haldun Çetin'le görüşmek için sabırsızlanıyorduk. Ama bayan 'müritler' bize tarikatlar içindeki 'lezbiyenlik' konusunda detaylı bilgiler veriyordu. Söylediklerine göre, İsmailağa Cemaati, Kadiri Tarikatı, Sultanbaba Tarikatı ve Esat Coşan cemaatlerinde bulunmuşlardı. Bu tarikat ve cemaatlerin hepsinde de 'lezbiyenlik' ve 'Atatürk düşmanlığı' vardı!

Şeyhleri Haldun Çetin'i saymaz isek, grup dokuz kişilik bir hücreden oluşuyordu. Söylediklerine göre hiç bir gelirleri de yoktu. Şeyhleri Haldun Çetin dışında hepsi bayan ve 'çarşaflı' olan grup üyeleri, Türkiye'nin değişik illerinden bir araya getirilmişti.

Müritlerin 'çarşaflı' olmaları ve el sıkmamalarına rağmen, tarikat ve yatılı Kur'an kurslarında yapıldığını iddia ettikleri *"her türlü lezbiyenliği"* en mahrem yönleriyle bizimle tartışabiliyorlardı. Üzerinde durdukları asıl mesele buydu.

Tam iki saat boyunca, *"tarikatlarda lezbiyenlik ve sömürü yapıldığını"* anlatıp durdular. Israrla sorduğum; *"Şeyhiniz Haldun*

Çetin'le nasıl tanıştınız? Hiç bir işte çalışmadığınız halde nasıl geçiniyorsunuz? İki dairenin kirasını kimler ödüyor? Birbirinizi nasıl tanıdınız? Neden soyadlarınızı söylemiyorsunuz?" gibi soru yağmuruma hep kaçamak cevaplar vermeyi tercih ediyorlardı.

Artık 'lezbiyen' muhabbetinden sıkılmıştık ki, nihayet şeyhleri Haldun Çetin bizi huzuruna kabul etme lütfunda bulunmuştu. Daire ters dubleksti. Merdivenlerden yukarı çıktık. Haldun Çetin'in bulunmuş olduğu yere gidinceye kadar, karton kutulardan yapılmış yedi barikatı aşmak zorunda kaldık.

Belli ki bunlar güvenlik gerekçesiyle yapılmış, Haldun Çetin'e ulaşmanın zorlaştırılması hedeflenmişti. İçeriye girdiğimizde loş bir ışık, müthiş sigara dumanı ve bu sigaralardan sakal ve parmakları sararmış ilginç bir kişilikle karşılaşmıştık. 'şeyh' karşımızdaydı. Hemen röportaja başladık...

Haldun Bey tarikatınızın ismi nedir?

– Biz tarikat değiliz, bir aileyiz. Biz tarikatlara karşıyız. Oralar lezbiyen yetiştiren fuhuş yuvaları.

Nereden biliyorsunuz?

– Arkadaşlarımız o tarikatların hepsinin içinde bulundular.

Eğitim seviyeniz nedir?

– İlkokul

Namaz kılıyor musunuz?

– Hayır

Kur'an okumasını biliyor musunuz?

– Bilmek zorunda değilim.

Bayan arkadaşlarla nasıl tanıştınız?

– Sizi benimle tanıştırmaya kim getirdiyse, onları da birileri getirmiştir.

Türkiye'deki tarikat ve cemaatler hakkında ne düşünüyorsunuz?

– Türkiye'de gerçek anlamıyla tarikat yoktur. Ortada olanlar, birtakım güç odaklarının menfaati için kurulmuştur. Tarikat, tasavvuf ilminin öğretildiği bir okuldur, dergâhtır, ama bugün için tarikatlar imkânsızdır. Şeyhlerin hiçbiri gerçek şeyh değil. Dış güçler Türkiye üzerinde çelik çomak oynuyor. Tarikatları dış güçler finanse ediyor. Öte

yandan tarikatlar siyasiler tarafından oy potansiyeli için kullanılıyor. İnsanların tarikatlara yönelmesi kimlik arayışından, aidiyet ihtiyacından kaynaklanıyor. Köyden kente gelen insanlar koca kentte kendilerini yalnız, boşlukta hissediyor. İşte tarikatlar bu boşluğu dolduruyor. Tarikatlarda her türlü rezillik var. Ben en büyük eziyeti orada gördüm. Fuhşu gördüm, uyuşturucu olduğunu duydum. Serbest kesimde ne yaşanıyorsa, tarikatlarda o yaşanıyor. Kadın erkek ayrı olduğu için eşcinsel ilişkiler yaygın görülüyor. Son hududa varmasa bile bir şeyler oluyor! Özellikle kız kurslarında kız kıza ilişkiler çok hızlı. Erkek kurslarındaysa büyüklerin küçükleri taciz ettiğini duyuyoruz.

Bağlı olduğunuz her hangi bir kurum ya da kuruluş var mı?

– Ben MOSSAD ve CIA'nın içinde yetiştim. Başka kuruluşlara girmeye ne gerek var?

Artık Haldun Çetin'in 'saçmaladığını' düşünerek, kameramızı kapatmıştık. Apartmandan çıkışımız da, girişimiz kadar hızlı olmuştu. Ertesi gün haberi görüntüleriyle birlikte hazırlayıp istihbarat şefine teslim ettim. Ancak haber servis edilmemişti. Nedenini sorduğumda ise, *"yukarısı onaylamadı"* cevabını aldım.

O günlerin yoğun gündemine dalıp haberi çoktan unutmuştum bile. Ancak röportajdan üç gün sonra ilginç bir gelişme oldu. İzlediğim haber karşısında gözlerime inanamamıştım. Zira bizim 'kör cahil' diye baktığımız grubun lideri Haldun Çetin, Reha Muhtar'lı Show TV ana haber bültenine çıkmış, tarikatlar konusunda görüş belirtiyordu! Hem de isminin altına *"İslamcı Yazar"* notu düşülerek...

Namaz kılmayan, Kur'an okumasını dahi bilmeyen ilkokul mezunu *"İslamcı yazar"* artık kanal kanal dolaşarak tarikatlar konusunda halkı aydınlatıyordu! Ertesi gün Star TV'de ise, Haldun Çetin'in müritlerinden Adeviye vardı. Tarikatlardaki *"Atatürk düşmanlığı"* ve *"lezbiyenlik"* konularında açıklamalar yapıyordu.

Haldun Çetin ve 'mürideleri' sadece televizyon ekranlarına çıkmakla kalmadılar. Tarikatlar konusundaki açıklamalarıyla uzun süre gazete sayfalarını da süslediler. Mesela Milliyet gazetesi, 28 Şubat'taki o meşhur Milli Güvenlik Kurulu'na 20 gün kala önemli bir 'tarikatlar' yazı dizisine[263] başlamıştı.

Beş bölümden oluşan *"Tarikat Kadınları Anlatıyor"* başlıklı bu yazı dizisinin kahramanları ise; Haldun Çetin'in müritleri Hatice,

263 Milliyet Gazetesi, 8 Ocak 1997.

Adeviye ve Ulviye'den başkası değildi. Üstelik dizide de 'müritlerin' yine kod isimleri kullanılmıştı.

O günkü Milliyet gazetesini elime alıp haber müdürünün yanına koştum. Ne pahasına olursa olsun bunlarla ilgili yeniden bir haber yapmayı düşündüğümü söyledim. Hemen daha önce irtibata geçip randevu aldığım grubun sözcüsü Hatice'nin cep telefonunu aradım. Ama nafile. Zira telefon çoktan 'servis dışı' olmuştu. Nitekim bir gün sonra da kaldıkları eve gittim, ev boştu...

FETÖ yapılanması, 28 Şubat sürecinde tam ikiyüzlü bir siyaset izledi. Dışarıya *"28 Şubat karşıtıymış"* gibi görünürken, gazete içerisinde tam tersi bir tavır takınıyorlardı. Buna bizzat şahit oldum. Tiraj korkusu yüzünden 28 Şubat süreci aleyhine bazı haberler yapılsa da, gazetenin haber toplantılarında resmen dönemin Başbakanı Erbakan'a küfrediliyor, bir an önce gitmesi isteniyordu.

Dolayısıyla tarikatlar konusundaki algı operasyonlarına bilinçli olarak sessiz kalındı. 28 Şubatçıların tezgâhlarını ortaya çıkardığımız haberler hep sümenaltı edildi. Nitekim her haber toplantısında buna itiraz ettiğimiz ve sorgulayıcı olduğumuz için bize daha fazla dayanamayıp 2002'de kovacaklardı.

28 Şubat: NATO'nun Algı Darbesi

Refahyol Hükümeti'nin düşürülmesi ve kamuoyunda 'irtica' algısının oluşturulabilmesi için, NATO ve CIA'nın örtülü operasyonlarda uyguladığı *"NSC 10/2"* belgesinde talimatlandırılmış Psikolojik Harekat (PH) yöntemleri kullanıldı. 28 Şubat süreci boyunca bu görev, Genelkurmay Başkanlığı bünyesinde bulunan Psikolojik Harekat Dairesi tarafından yürütüldü.

Psikolojik Harekat Dairesi, Türkiye'nin NATO'ya girmesinden hemen sonra Özel Harp Dairesi içerisinde küçük bir birim olarak kurulmuştu. Bu alanda eğitici ve yönetici personel yetiştirilmesi amacıyla öncelikle hizmet içi eğitim kursları düzenlendi.

Eğitimlerde kullanılan kaynak ise, CIA ve ABD Özel Operasyon Kuvvetleri (Special Operations Force-SOF) tarafından yürütülecek Psikolojik Harp (Psychological Warfare) ve Psikolojik Harekat (Psychological Operations-PSYOP) faaliyetlerinin tanımlandığı *"NSC 10/2"* belgesiydi.

Psikolojik Harekat (PH) faaliyetlerinde görevlendirilecek erinden subayına kadar her bir rütbedeki askere psikolojik harbin tanımı, türleri, ayaklanmaya karşı koyma eğitimi gibi konularda bilgi verildi.[264]

Ancak normalde sıcak savaşın kazanılmasında bir yan unsur olarak kullanılması gereken bu birim, ne yazık ki 1980'den sonra aktif hale getirilerek kendi vatandaşlarına karşı kullanıldı.

Etki ajanlarını ve medyayı kullanarak insan beynine hükmetmeyi amaçlayan bu birim, 2945 Sayılı Kanun ile 11 kasım 1983'te Milli Güvenlik Kurulu Genel Sekreterliği bünyesine dahil edildi. Ayrıca *"Psikolojik Harekat Daire Başkanlığı"* ismi değiştirilerek *"Toplumla İlişkiler Daire Başkanlığı-TİDB"* adı verildi. 2005 yılına gelindiğinde ise, AB normlarına uygun hale getirmek için kurumun adı 'Bilgi Destek Daire Başkanlığı' oldu.

Algı oluşturma ve psikolojik savaş konularında uzman subaylardan müteşekkil bu birim, 1990'larda değişen NATO konseptine paralel olarak faal bir şekilde kullanılmaya başlandı. Ankara Kirazlıdere'deki tesislerinde; Kara, Hava ve Deniz Kuvvetleri ile Jandarma Genel Komutanlığı'na mensup çok sayıda subaya 2-3 aylık kurslar verildi.

Bu kurslardan bazılarına, başta TRT olmak üzere, kamu kurumlarında çalışan ve Psikolojik Harekat (PH) faaliyetlerinde görev alacak üst düzey personel ile bazı basın mensupları da katıldı.

28 Şubat süreci boyunca kamuoyunu 'irticanın' büyüklüğüne inandırmak için yürütülecek kara propaganda faaliyetleri bu birime verildi.[265] Dolayısıyla bu kapsamda çok sayıda Psikolojik Harekat sitesi kuruldu. Amaç, yayımlanacak sahte ve abartılı verilerle 'irtica' algısını güçlendirmekti.

Psikolojik Harp kapsamında 'irticai faaliyetleri' takip etmek üzere bir de Batı Çalışma Grubu (BÇG) oluşturuldu. BÇG eliyle tüm dernekler, cemaatler, vakıflar, meslek kuruluşları, işçi ve işveren sendikaları, konfederasyonlar, yükseköğrenim kurumları, yurtlar, üst düzey yöneticiler, İl Genel Meclisi ve belediye meclis üyeleri, siyasi parti il ve ilçe teşkilatları, yönetim kadroları, yerel TV, radyo, gazete, dergi, devlet görevlileri ve sivil toplum örgütlerinin yöneticileri siyasi görüşlerine göre sınıflandırılarak tek tek Genelkurmay Başkanlığı'nın bilgi formlarına işlendi.

264 TBMM Darbeleri Araştırma Komisyonu Raporu 2012, S. 939.

265 Türkiye Büyük Millet Meclisi Darbe ve Muhtıraları Araştırma Komisyonu Raporu, 2012, S. 927.

Bütün bu algı operasyonlarının başında ise NATO'cu bir subay vardı: Topçu Albay Oğuz Kalelioğlu. Kalelioğlu Psikolojik Harekat uzmanıydı. NATO Karargahı'nda yüzbaşı olarak Daire Başkanlığı yapmıştı. NATO'daki görevi tamamlanınca, Toplumsal İlişkiler Daire Başkanlığı'nın başına getirildi.

Oğuz Kalelioğlu, 28 Şubat süreci başarıya ulaştıktan sonra da ilginç bir göreve atandı. 1997 yılında Genelkurmay Harekat Daire Başkanlığı'ndan emekli olan Kalelioğlu, 2002 yılına kadar görevde kalacağı Diyanet İşleri Başkanlığı Başkan Başdanışmanı oldu. Nitekim 28 Şubat yargılamalarında gözaltına alınarak Batı Çalışma Grubu'nu kuranlar arasında bulunduğu gerekçesiyle tutuklandı.

2012 yılında hazırlanan TBMM Darbe ve Muhtıraları Araştırma Komisyon Raporu'nda, 28 Şubat'ta yapılan Psikolojik Harekat yöntemleri şöyle anlatılıyordu: *"1984-2003 yılları arasında, MGK Genel Sekreterliği bünyesindeki Toplumla İlişkiler Başkanlığınca, Kanun'dan ve Yönetmelikten alınan yetkiye dayanılarak, yurt içi ve yurt dışına yönelik çok sayıda Psikolojik Harekat Planı ve bunlara bağlı Faaliyet Programları hazırlanmış ve uygulanmıştır. Bu Planlar öncelikle ilgili Bakanlık, kurum ve kuruluşlara koordineli olarak hazırlanmış, ardından MGK toplantılarında gündeme getirilerek Başbakanların onayını müteakip; ilgili Bakanlık, kurum ve kuruluşlara çeşitli görevler vermiştir. Bu faaliyetler kapsamında başta TRT olmak üzere, kamuya ait basın-yayın kuruluşlarına pek çok görev verilmiştir. Söz konusu faaliyetler özellikle 28 Şubat döneminde yoğunluk kazanmıştır."*

Hiç şüphesiz 1960, 1971 ve 1980 darbelerinde olduğu gibi; 28 Şubat postmodern darbesini organize edenler de yine NATO'cu subaylardı. 28 Şubat'ın baş aktörlerinden Genelkurmay 2. Başkanı Çevik Bir ve dönemin Deniz Kuvvetleri Komutanı Oramiral Güven Erkaya, Türkiye adına NATO'nun önemli mevkilerinde görev yapmış komutanlardı.

Mesela Çevik Bir... 1973-1976 yılları arasında NATO'nun Shape Karargahı'nda Proje Subayı, sonra Kara Kuvvetleri Komutanlığı'nda NATO Plan Subayı olarak görev yapmıştı.

Bu görevlerden sonra hızla terfi ederek tümgeneralliğe yükselen Bir, 1983 yılında NATO Avrupa Karargahı'nda iki yıl süreyle Daire Başkanlığı görevinde bulundu. 1991 yılında korgeneral, 1995 yılında orgeneral oldu. NATO'nun Çevik Bir'e

verdiği son görev ise, Somali'de Birleşmiş Milletler Barış Gücü Komutanlığı'ydı.

Yine 28 Şubat'ın baş aktörlerinden biri de NATO'cu Oramiral Güven Erkaya idi. Hani şu kurmuş olduğu Batı Çalışma Grubu (BÇG) eliyle 'mütedeyyin' olan her şeyi fişleyen komutan...

O da 1974-1977 yılları arasında NATO Karargahı'ndaki Türk Askeri Temsilciliği'nde Plan Subayı olarak görev yapmıştı. Güven Erkaya, 28 Şubat sürecinde *"irticanın PKK'dan daha tehlikeli olduğunu"* belirterek, Milli Güvenlik Siyaseti Belgesi'nde birinci öncelikli iç tehdit unsuru olarak kabul edilmesini sağlamıştı.

Sonuçta 28 Şubat postmodern darbesine nereden bakılırsa bakılsın, bu süreç, 1990'lardan sonra NATO'nun yükselen İslam'i dalgaya karşı ortaya koyduğu yeni konseptin Türkiye versiyonuydu. Zaten 28 Şubat'ın önemli aktörlerinden biri olan ve o dönem medyayı yönlendirmekle sorumlu olan Tümgeneral Erol Özkasnak da, 2001 yılında verdiği röportajda *"Tek bir mermi atılmadı, tek bir burun kanamadı. Tıpkı NATO'nun Varşova Paktı'nı teslim alması gibi"* diyecekti.

Nitekim hem ABD hem de Avrupa Birliği, gerek 28 Şubat Milli Güvenlik Kurulu'nun almış olduğu anti demokratik kararlara, gerekse bu kararlar sonrası gerçekleşen darbeye ses çıkarmadı. 1998 yılında Avrupa Komisyonu tarafından yayımlanan Türkiye Değerlendirme Raporunda ise 28 Şubat sürecine hiç yer verilmedi.

Dahası, AB 16 Ocak 1998 tarihinde Refah Partisi'nin Anayasa Mahkemesi tarafından *"laiklik karşıtı faaliyetlerin odağı olma"* gerekçesiyle kapatılması konusunda da bir değerlendirmede bulunmadı. Bütün bunlar, NATO'nun Evanjelist sahipleri tarafından onaylandığı anlamına geliyordu.

NATO'cuların İktidar Savaşı

Türk Silahlı Kuvvetleri içerisindeki 28 Şubat'çı cunta, bir yandan halkın seçtiği meşru hükümete karşı Psikolojik Harekat yürütürken, diğer yandan da kendi silah arkadaşlarıyla koltuk savaşına girmişti. Ne var ki cuntanın algı operasyonlarıyla 'kör' olan Türk medyası, 'irtica' haberlerine kilitlendiği için komuta kademesinde yaşanan bu derin hesaplaşmayı ya gözden kaçırıyor, ya da bilerek görmezden geliyordu.

Amerika Birleşik Devletleri, Irak işgalini yıllar öncesinden planlamıştı. Çekiç Güç'ün bölgede konuşlandırılması bu yüzdendi. ABD askerleri Irak'a Türkiye üzerinden girecek, Saddam Hüseyin devrilerek Kuzey Irak'ta bir 'Kürt Devleti' kurulacaktı.

Bu nedenle Irak'ın işgal edilmesinde Türkiye'ye önemli görevler düşüyordu. Dolayısıyla başından beri Çekiç Güç'e ısrarla karşı çıkan Necmettin Erbakan iktidarı devrilmişti. Ancak Genelkurmay Başkanlığı koltuğunda kimin oturacağı da en az Refahyol Hükümeti'nin devrilmesi kadar önemliydi.

Tam da Irak'ın işgal edilmesinin planlandığı tarihlerde, Genelkurmay Başkanlığı'na Kara Kuvvetleri Komutanı Hüseyin Kıvrıkoğlu Paşa gelecekti. Dolayısıyla 2000'li yıllardaki komuta kademesini de büyük ölçüde o belirleyecekti. Kıvrıkoğlu, ordu içerisindeki 'millici' ve 'NATO karşıtı' kanadın temsilcilerindendi.

TSK'daki pek çok komutan gibi, o da ABD'nin Kuzey Irak'ta kuracağı bir 'Kürt Devletine' şiddetle karşı çıkıyor, bunun Türkiye'nin üniter yapısına tehdit oluşturacağını açıkça dile getiriyordu. Bunun farkında olan ABD, Refahyol Hükümeti'nin düşürülmesinde olduğu gibi, Hüseyin Kıvrıkoğlu Paşa'yı tasfiye etmek için de devreye yine NATO'cu komutanları sokacaktı...

Refahyol Hükümeti devrildiği halde, ağır 'irtica' gündemi devam ediyordu. Tam da bu süreçte Anka Haber Ajansı ilginç bir haber servise koymuştu. Büyük gürültü kopartması gereken bu haber, ne yazık ki 28 Şubat'ın ağır 'irtica' gündemi arasında alıştığımız biçimde kaybolup gidecekti.

Anka'nın servis ettiği haber, gazetelerde birkaç satır yer bulabildi. Dahası, bazı gazeteciler bu tür bilgilerin haber yapılmasının *"birlik ve beraberlik açısından doğru olmadığını"* bile söylüyordu. Oysa haber çok çarpıcıydı. Zira Anka'nın haberine göre, Kıbrıs'ta yapılan bir tatbikatta Orgeneral Hüseyin Kıvrıkoğlu'na suikast düzenlenmişti.

1997 yılıydı... Türk Silahlı Kuvvetleri, Ege tatbikatları çerçevesinde Kıbrıs'ta temsili bir çatışma provası yapıyordu. *"Toros-2/97"* isimli bu tatbikatın 5 Kasım 1997 günkü bölümünde ilginç bir kaza (!) yaşanmıştı. Saat 12.00 sularıydı. S-300 imha operasyonun gerçekleştirildiği Güzelyurt Mevlevi Köyü'ndeki tatbikat alanında, herkes gösteri yapan uçak ve timlerin manevralarına kilitlenmişti.

Tatbikat senaryoları gereğince, Tümgeneral Engin Alan'ın başında bulunduğu Özel Kuvvetler Komutanlığı'na bağlı bir tim, temsili S-300 üssüne sızma harekatı gerçekleştiriyordu. Görünürde her türlü güvenlik önlemi alınmıştı. Hatta harekatın gece yapıldığı farz edilerek, silahların üzerine gece görüş teçhizatı bile monte edilmişti.

Modern silahlarıyla üsse sızan timler, üssü koruyan temsili Rum askerleriyle çatışmaya girdi. Füzelerin bulunduğu bölgeye tahrip kalıpları yerleştirmeyi başaran keskin nişancı Türk askerleriyle, temsili Rum askerleri arasındaki ateş teatisi dakikalarca sürdü. Tatbikat oldukça heyecanlı ve bir o kadar da tehlikeliydi. Zira tatbikatta gerçek mermiler kullanılıyordu.

İşte tam da bu esnada seken(!) bir kurşun, temsili üssün yaklaşık bin 500 metre karşısında ve 15 derece doğusunda bulunan protokol çadırında feryatların yükselmesine neden olmuştu. Bir M-16 silahından çıkan 5.56 milimetre çapındaki kurşun, 39. Tümen Harekat Daire Başkanı Piyade Albay Vural Berkay'ın göğsüne saplanmıştı.

Ancak tüm dikkatler çatışma ve F16'ların müthiş gösterisine odaklandığı için, izleyicilerin bundan haberi bile olmadı. Hatta protokol çadırında bulunan Albay Vural Berkay'ın eşi Jale Berkay dahi, eşine isabet eden kurşundan yaklaşık on dakika sonra haberdar olabilmişti.

Bütün dikkatler S-300'ler üzerindeyken, protokol çadırında oturanlar 'ahh' diye bir ses duymuşlardı. Ancak olayın sıcaklığı ve yaşanan kargaşa nedeniyle kimse ne olduğunu anlayamamıştı. Gazeteciler, protokol çadırına yöneldi. Fakat askeri yetkililer, önemli bir şey olmadığını ve *"bir vatandaşın fenalık geçirdiğini"* söyleyerek olayı geçiştirdiler.

Çadırın içinde yaşanan trajik olaydan haberi olmayan binlerce kişi, F-16'lar hedefleri vururken sevinç çığlıkları atıyordu. Oysa bu sırada çadırın arkasında inanılmaz bir hareketlilik vardı. Tatbikatın coşkusunu azaltmamak için acılarını gizleyen askerler, birbirlerine talimat yağdırıyor, hastaneyle bağlantı kurmaya çalışıyorlardı. Akşam saatlerinde albayın şehit olduğu haberi duyulunca, olay bambaşka bir seyre bürünmüştü...

Askeri kaynakların olay anında ısrarla gizlediği hadise şuydu: Özel Kuvvetler Komutanlığı'na bağlı komandoların silahından

seken kurşun, komutan çadırında tatbikatı izleyen Albay Vural Berkay'a isabet ederek şehit etmişti. Albay Berkay'ın hemen önünde ise, dönemin Kara Kuvvetleri Komutanı Orgeneral Hüseyin Kıvrıkoğlu oturuyordu.

Kıvrıkoğlu Paşa, seken kurşundan filmlerde olabilecek bir tesadüf sonucu, yerinde vücudunu oynattığı için son anda kurtulmuştu. Peki, kurşun Hüseyin Kıvrıkoğlu Paşa'ya isabet etseydi ne olacaktı?

Cevap açıktı. Bir kere komuta kademesindeki terfi sıralaması değişecekti. Albay Berkay'ın yerine Kıvrıkoğlu Paşa şehit olsaydı, dönemin güçlü generali Çevik Bir'in önü açılacaktı. Yani normalde ulaşamayacağı Genelkurmay Başkanlığı koltuğuna rahatça oturabilecekti.

Çevik Bir, o dönemde Genelkurmay 2. Başkanı'ydı. Bu makam aslında bir nevi 'sekreterlik' göreviydi. Hem kuvvet komutanlarından, hem de ordu komutanlarından daha alt bir makamdı ve sadece 1 numaranın bürokratik boşluğu için gerekliydi.

Gerçi Bir Paşa zaten dönemin olağanüstü siyasi durumu nedeniyle rütbesinin çok üstünde yetkilere sahipti. Ancak tabi Genelkurmay Başkanlığı koltuğu özel bir ayrıcalıktı.

Özel Kuvvetler Komutanlığı, doğrudan Genelkurmay İkinci Başkanına, yani Çevik Bir Paşa'ya bağlıydı. İşte kaza da tam böyle bir dönemde meydana geldi. Orgeneral Çevik Bir'in Genelkurmay Başkanı olabilmesi için, ya Hüseyin Kıvrıkoğlu'nun ortadan kaldırılması, ya da Kıvrıkoğlu'nun görev süresinin bir yıl uzatılması gerekiyordu.

Kazanın ertesi günü, Hürriyet gazetesi olayı *"tatbikatta acı kaza"* başlığıyla vermişti. Ama doğrusu bu başlığın yerine oturduğu söylenemezdi. Zira haberin yer aldığı gazeteler, kazayı çok sıradan göstermek için sanki büyük bir çaba içerisine girmişti. Zaten o dönemin medyasının haberleri hatırlanacak olursa, başka türlü yazmaları da mümkün değildi.

Oysa gerek tatbikat sırasında, gerekse kaza anında olağan olmayan pek çok durum vardı. Bir kere birkaç yıl öncesine kadar KKTC'de yapılan Toros Tatbikatları'na Türkiye büyük önem veriyordu. Ege tatbikatları, KKTC'de Toros Tatbikatı ile bitiriliyordu ve Türkiye'nin Kıbrıs politikası üzerine diplomatik işaretler içeriyordu.

Dahası, bu tatbikatlar her yıl Cumhurbaşkanı, Başbakan, Genelkurmay Başkanı ve Milli Savunma Bakanı'nın katılımları ile gerçekleşirdi. Ancak çadıra kurşun isabet eden kazanın yaşandığı o tatbikatta ne Cumhurbaşkanı, ne Başbakan ne de Genelkurmay Başkanı vardı. Milli Savunma Bakanı İsmet Sezgin de, tatbikatın ilk gününde tanışma merasimlerinde bulunmuş, ertesi gün açık alandaki silahlı tatbikat günü Ankara'ya dönmüştü.

Devletin zirvesi orada yoktu ama kaza haberinden sonra alelacele mesajlar yayınlamayı da ihmal etmemişlerdi. Avusturya'da bulunan Başbakan Mesut Yılmaz, Albay Vural Berkay'ın şehit olması ile sonuçlanan olayı 'kaza' olarak niteliyordu. Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel de, Albay Vural Berkay'ın şehit olması nedeniyle Genelkurmay Başkanı Orgeneral İsmail Hakkı Karadayı'ya başsağlığı mesajı göndermişti.

Berkay'ın "seken bir kurşunun isabet etmesi sonucu şehit olmasından" büyük üzüntü duyduğunu bildiren Demirel, taziyelerini iletiyordu. İsmet Sezgin ise, şu açıklamayı yapacaktı: *"Yapılan araştırma sonunda, kurşunun sadece Özel Kuvvetler'de bulunan silahlardan atılan ve seken bir kurşun olduğu tespit edilmiştir. Silahlı kuvvetlerimizde, askerle komutanı arasında, sevgiye dayalı, inanca dayanan bir bağlılık, bir saygı vardır. Bunun ötesinde bir davranışı beklemek mümkün değildir."*[266]

Kimse kaza olmadığını dillendirmiyordu ama olayın gerçekleşmesinde inanılmaz gariplikler vardı. Bir kere kaza kurşunu, özel birlikler tarafından kullanılan M-16 silahından çıkmıştı. Uzmanlara göre, M-16 silahlarının etkili mesafesi sadece 550 metreydi. Kurşunun sektiği de düşünülürse, hız kaybetmiş bir mermi nasıl olmuş da bin 500 metreden ölüme sebebiyet verebilmişti?

Tatbikatta imha edilen temsili S-300 füzeleriyle, komutanların olayı izledikleri yer arasında 1.5 kilometrelik bir mesafe vardı. Bu durumda, etkili menzili en fazla 550 metre olan bir silahtan çıkan kurşun, 1.5 kilometre mesafedeki çadıra ulaşarak ölüme sebebiyet verebilir miydi?

Bütün bu soruları dönemin Milli Savunma Bakanı İsmet Sezgin'e sormuştum. Aldığım cevap ilginçti: *"Bu kazanın büyütülecek bir yanı yok. İnceledik, araştırdık. Olay talihsiz bir kaza. Niye bu kadar büyütüyorsunuz?"*

266 Hürriyet Gazetesi, 6 Kasım 1997.

Aynı sorular Şehit Albay'ın eşi Jale Berkay'ın da kafasını kurcalamıştı. Bu endişelerini Star gazetesine şöyle anlatacaktı: *"Eşimin arkadaşları kurşunun çıktığı M-16'nın bir suikast silahı olduğunu söylediler. Eşimin otopsi raporunda merminin ucunun darbeli olduğu söylendi. Başka bir yere çarpan mermi hızını keser. Mermi kalbi darmadağın edip sol kulakçıkta kalmış. 'Eğer kurşun sekmiş olsaydı mutlaka hız kaybeder girdiği yerde kalırdı' dediler. Olay günü tatbikat anının filme çekildiğini biliyorum. Hatta eşimin birliğinden bir astsubayın elinde kamera vardı ve albayımın vurulduğu anı çektim dedi ancak ne derecede gerçektir bilemiyorum. Sonra dediler ki, o astsubay tüm tatbikatı çekmedi. Ama çekilen kaset sonra ortadan yok oldu."*[267]

Evet, askeri savcılık zoraki de olsa kazayla ilgili bir soruşturma başlatmıştı. Ancak Eşref Bitlis Paşa olayında olduğu gibi 'kaza' denilip dosya kapatıldı. Tabi Orgeneral Hüseyin Kıvrıkoğlu hariç... Kıvrıkoğlu Paşa, Genelkurmay Başkanlığı koltuğuna oturduktan sonra olayın üzerine gitti. Kapatılan dosyayı yeniden açtı.

Askeri Savcılık, soruşturma çerçevesinde M16 ile tatbikata katılan birlik personelini sorguya aldı. Ancak sadece Albay Berkay'a isabet eden merminin S-300 füzelerinin imhası operasyonuna katılan Özel Kuvvetler Komutanlığı personelinden birinin silahından çıktığı tespitine varılabildi. Merminin deforme olduğu ve balistik muayene sonucu hangi silahtan çıktığının belirlenemeyeceği söylenip konu bir kez daha kapatıldı.

Dönemin asker ve siyasileri olayı hep 'kaza' olarak nitelemelerine rağmen, Hüseyin Kıvrıkoğlu'nun Genelkurmay Başkanı olduktan sonra Çevik Bir ve yakın arkadaşlarının tasfiye edilircesine emekliye sevk edilmeleri, aslında tatbikatta gerçekte nelerin yaşandığını açıkça gözler önüne seriyordu.

Orgeneral Hüseyin Kıvrıkoğlu, kendine yapılan suikast girişiminin nereden geldiğini çok iyi biliyordu. 1998'de göreve geldikten sonra Amerika Birleşik Devletleri'ne hiç gitmedi. Görevde kaldığı dört yıllık süre boyunca ABD ile ilişkileri adeta askıya aldı.

ABD Savunma Bakan Yardımcısı Paul Wolfowitz 16 Temmuz 2002 tarihinde Ankara'ya geldiğinde kendisine randevu vermemek için uzun süre direndi. Ancak dönemin başbakanı Bülent Ecevit'in ısrarlı ricalarıyla kısa bir görüşme sağlandı.

267 Star Gazetesi, Baki Günay, 7 Ağustos 2005.

Kıvrıkoğlu Paşa sinir küpüydü. Görüşme başlamış ama suratlar asıktı. Birkaç dakika içinde elektriklenme tüm odaya yayıldı. ABD'li konuk Irak işgalini masaya getirmişti. Peş peşe akıl almaz istekler sıraladı.

Ancak Wolfowitz'in müstemleke valisi edasıyla konuşması, Kıvrıkoğlu'nu çileden çıkarmıştı. *"Kerkük'ü de içine alan bir Kürt Devleti kurulması söz konusu olursa, doğrudan ve açıkça oraya, bölgeye gireceğimizi, müdahale edeceğimizi biliniz"*[268] diyerek konuğuna sert bir cevap verdi.

Neo-Con'cu Wolfowitz bu azarı hiç unutmadı. Karşılarında elpençe duran NATO'cu subaylara alışmıştı. Bu aşağılanmanın faturasını ödetmek için fırsat kolluyordu. Nitekim aradığı fırsatı tam bir yıl sonra yakaladı. 4 Temmuz 2003 günü, Kuzey Irak'taki Türk Birliği basıldı. ABD askerleri ve çok sayıda Peşmerge karakolun etrafını sardı. Silahlarını kullanmayan 11 Türk askerinin başına çuval geçirildi. Operasyonun emrini Wolfowitz vermişti...

Biz yine suikast girişimine dönelim. Hüseyin Kıvrıkoğlu'na düzenlenen suikast girişimi, Ergenekon ve 28 Şubat yargılamalarında da gündeme geldi. Ancak Çevik Bir, savcıların bu yöndeki sorularını 'uçuk' bularak iddiaları reddetti.

Ne var ki MİT eski Kontrterör Daire Başkanı Mehmet Eymür, tatbikatta yaşanan olayın Hüseyin Kıvrıkoğlu'na yönelik bir suikast olduğu konusunda ısrarlı. Bu konuda görüşlerine başvurduğum Mehmet Eymür; *"Komuta kademesinin oturduğu çadırı tatbikatta bile koruyamayan bir ordu düşünülebilir mi? Kaldı ki o tatbikata katılan askerler, TSK'nın en gözde birlikleriydi. 1.5 km'den seken kurşunun göğsü parçalaması insan aklıyla alay etmektir. Genelkurmay'a sorun bakalım. O gün suikast olayına karışan Özel Kuvvet Komutanlığı personelinin, 16 Mayıs 2001 günü Malatya'da düşen CASA tipi askeri uçakta mıydı, değil miydi?"*

Evanjelist İttifak'ın 'Çevik' Adamı

28 Şubat süreci, TSK'daki küreselci cunta eliyle yürütülen bir ABD/NATO operasyonuydu. Ancak aslında bütün bu süreç üçüncü bir ülkenin güvenliği için yapılmıştı. Evanjelist ittifakın şımarık çocuğu İsrail için...

268 Takvim Gazetesi, Ergün Diler, 6 Ağustos 2012.

Bu dönemde Türkiye ile İsrail devleti arasında kritik öneme sahip askeri anlaşmalar yapıldı. Anlaşmaların altında ise, 28 Şubat'ın 'kudretli generali' ve 'irtica'ya karşı en sert tavrı takınan Çevik Bir'in imzası vardı.

Henüz 24 Aralık 1995 seçimlerinden Refah Partisi birinci parti olarak çıktığında, Çevik Bir İsrail'i kast ederek *"25 yılda 150 milyar dolarlık silah alımı yapacağız"* diyordu. Bu demeç, bir ölçüde İsrail'i rahatlatma mesajıydı.

Nitekim Çevik Bir dediğini de yapacaktı. 22 Şubat 1996 tarihinde Türkiye ile İsrail arasında yapılan *"Askeri Eğitim İşbirliği Anlaşması'nın"* altında onun imzası yer alıyordu.

Refahyol koalisyon hükümeti iktidara geldikten iki ay sonra, yani 28 Ağustos 1996'da yeni bir *"Savunma Sanayi İşbirliği Anlaşması"* daha imzalandı. Üstelik bu, şimdiye kadar hiçbir Cumhuriyet hükümetinin imzalamaya cesaret edemediği bir hamleydi. Bu nedenle anlaşmaların içeriği de kamuoyundan gizli tutuluyordu.

Söz konusu anlaşma, savunma sanayi ile karşılıklı askeri eğitim ve istihbarat paylaşımı konularını içeriyordu. Bu çerçevede İsrail, *"Güvenilir Denizkızı Tatbikatı"* ile *"Anadolu Kartalı Hava Tatbikatı'na"* düzenli olarak katılıyor; İsrail savaş uçakları, Türkiye hava sahasını rahatça kullanıyordu. Dahası, NATO üyesi olmadığı halde, Konya'daki NATO üssünde gece dâhil eğitim uçuşları yapabiliyordu.

Savunma sanayi alanında da çok sıkı bir işbirliği mevcuttu. Türk ordusundaki ağır silahların modernizasyonu artık İsrail'e havale edilmişti. Kuvvet komutanlıklarının doğrudan alım ihaleleri hariç, savunma sanayi ihaleleri Genelkurmay'dan gelen talimatlar üzerine hep İsrail'e veriliyordu.[269]

Mesela 632 milyon dolar tutarındaki 54 adet F-4 savaş uçağının modernizasyonu ile 687.5 milyon dolarlık M-60 tank modernizasyonu ihaleleri, savunma sanayi uzmanlarının hazırladığı aleyhte raporlara rağmen İsrail'e verildi...

Bütün engellemelere rağmen 'İslamcı' ve 'İsrail karşıtı' Refah Partisi'nin iktidara gelmesi, Evanjelist ittifakı tedirgin etmişti. Dolayısıyla diplomasi baypas edilerek ilişkiler asker üzerinden yürütülmek isteniyordu.

269 Yeni Şafak Gazetesi, Abdulkadir Selvi, 22 Ekim 2013.

ABD/Batı ittifakı, bu diplomasi dışı ilişkileri Orgeneral Çevik Bir üzerinden yürütmeye karar vermişti. Bu nedenle Küresel para oligarklarının uluslararası medyadaki en etkin yayın organı New York Times gazetesi devreye sokuldu. Hani şu NATO'yu Recep Tayyip Erdoğan'a karşı sık sık müdahaleye çağıran gazete...

28 Şubat sürecini çok yakından takip eden bu gazete, Türkiye'ye ünlü muhabiri Stephen Kinzer'i göndermişti. Kinzer, beş kıtaya yayılmış New York Times için, 50'den fazla ülkede görev yapmış kıdemli bir operasyon muhabiriydi. Nerede darbe, devrim ve kargaşa varsa, Stephen Kinzer orada görevlendiriliyordu.

1980'lerde Orta Amerika'daki devrimleri, sosyal ayaklanmaları ve 1990'larda Sovyetler Birliği'nin dağılma sürecini hep o takip etmişti. İlginç olan, New York Times'in Türkiye'deki bürosunu, Refah Partisi'nin iktidara gelmesinden sadece bir yıl önce açmış olmasıydı.

Gazetenin Türkiye muhabiri Stephen Kinzer, 28 Şubat'taki tarihi MGK'nın üzerinden 16 gün geçtikten sonra, yani 16 Mart 1997'de Çevik Bir ile uzun bir röportaj yaptı. Röportaj New York Times'ta *"Genelkurmay Başkanı olma şansı yüksek"* başlığıyla verildi. Zamanlama manidardı. Zira hem Bir'in 28 Şubat'taki çabaları ödüllendiriliyor hem de yaklaşan Askeri Şura öncesinde PR'ı yapılıyordu.

New York Times, bir yandan Çevik Bir'i 'parlatıcı' yayınlar yaparken, diğer yan da hükümeti baskı altına alacak haberlere imza atıyordu. Mesela 10 Haziran 1997 günü yayınladığı haberinde, *"Generaller Erbakan hükümetine 24 saat süre verdi"* başlığını kullanmıştı.

Nitekim Refahyol hükümetinin Başbakanı Necmettin Erbakan, bu haberden sadece 8 gün sonra, yani 18 Haziran 1997'de Cumhurbaşkanı Demirel'e istifasını sunmak zorunda kalacaktı. Evanjelist ittifakın istediği şimdilik olmuştu ama New York Times'ın henüz Türkiye'deki görevi bitmemişti. Zira Çevik Bir'in Genelkurmay Başkanı olabilmesi için önünün açılması gerekiyordu.

1998 Askeri Şurası öncesinde, sahneye yine gazetenin İstanbul muhabiri Stephen Kinzer çıkmıştı. 30 Ağustos 1998 Yüksek Askeri Şurası'ndan iki ay önce yazmış olduğu haber/yorumda, *"Hüseyin Kıvrıkoğlu'nun irtica konusunda diğer generallerden daha ılımlı bir çizgide durduğunu"* ve *"Kıvrıkoğlu'nun irtica ile mücadelede sertlik yanlısı generalleri tasfiye edeceğini"* yazıyordu.

Aslında bu haber/yorum, hem Çevik Bir'in konumunu güçlendirmek, hem de Kıbrıs'taki başarısız suikast girişiminden sonra Hüseyin Kıvrıkoğlu'na çekilen ikinci operasyondu.

Haberde Hüseyin Kıvrıkoğlu'nun *"İrtica konusunda diğer generallerden daha ılımlı bir çizgide durduğunun"* vurgulanması, öncelikle Kıvrıkoğlu'nun emekliye sevk edilmesini, şayet bu olmazsa onu 'pasif' gösterip üzerinde baskı oluşturarak, 28 Şubat sürecinin devam etmesini sağlamaya dönüktü.

Bu haber yorumun ardından, Kinzer, 19 Haziran 1998 tarihinde Çevik Bir'i destekleyen bir makale daha yayımladı. Ancak yine olmamıştı. Zira 30 Ağustos 1998 Askeri Şurası'nda Genelkurmay Başkanlığı'na Hüseyin Kıvrıkoğlu getirilmişti. Hüseyin Kıvrıkoğlu, *"28 Şubat bin yıl sürecek"* diyerek hem ordu içerisindeki şahin kanada, hem de küresel güce açık mesaj vermek zorunda kalacaktı.

Nihayet 30 Ağustos 1998 yılında toplanan Yüksek Askeri Şura'nın (YAŞ) 4 gün süren çalışmaları sonunda, Genelkurmay Başkanı Orgeneral İsmail Hakkı Karadayı emekliye ayrılırken, yerine Kara Kuvvetleri Komutanı Orgeneral Hüseyin Kıvrıkoğlu Genelkurmay Başkanlığı'na getirildi. Genelkurmay 2. Başkanı Çevik Bir ise 1. Ordu Komutanlığı'na atandı.

Evanjelist ittifakın beklediği olmamıştı. Zira plana göre, İsmail Hakkı Karadayı'nın görev süresi uzatılacak, Kara Kuvvetleri Komutanı Hüseyin Kıvrıkoğlu emekliye sevk edilecek, böylelikle Çevik Bir'in Kara Kuvvetleri Komutanlığı'na atanarak Genelkurmay Başkanı olması garantilenecekti.

Hüseyin Kıvrıkoğlu tasfiye edilememişti ama Çevik Bir'in 1. Ordu Komutanlığı'na atanması sağlanmıştı. Teamüllere göre bu, Çevik Bir'in 2002'de Genelkurmay Başkanı olabileceği anlamına geliyordu. Nitekim 1999 Askeri Şura Toplantısı yaklaşınca, New York Times gazetesi yeniden harekete geçecekti.

Gazete, Hüseyin Kıvrıkoğlu'nun Çevik Bir'i emekli edeceği istihbaratını almış olacak ki, hem Çevik Bir'in emekliliğine engel olmak, hem de Hüseyin Kıvrıkoğlu'nu 28 Şubat sürecini devam ettirmeye zorlamak için Yüksek Askeri Şura Toplantısı'na iki ay kala, yeniden Çevik Bir için destek yazılarına başlamıştı.

Ancak Türk Devleti'nin bin yıllık sağduyusu galip gelecek, küresel para oligarklarının oyununa düşmeyecekti. 30 Ağustos 1999 yılında yapılan Yüksek Askeri Şura'da, tüm uluslararası baskılara rağmen, 1. Ordu Komutanı Orgeneral Çevik Bir tasfiye edildi.

İki Yüz Yıllık Oyun!

ABD/Batı Evanjelist ittifakı, tarih boyunca Türk/İslam coğrafyası üzerinde giriştiği hemen tüm örtülü operasyonlarda üç temel unsuru kullandı: Asker, yerli işbirlikçiler ve küresel sivil toplum kuruluşları... Bu iki yüzyıllık strateji, çok küçük nüanslar dışında hiç değişmeden günümüze kadar süregeldi.

Sultan Abdülaziz ve Sultan Abdülhamid'i devirmek için darbe şartlarını oluşturanlarla, 27 Mayıs, 12 Mart, 12 Eylül ve 28 Şubat darbelerinin altyapısını oluşturanlar aynı gücün bileşenleriydi. Zira çoğunluk egemenliğinin hâkim olduğu bir toplumda, azınlık iktidarı oluşturmanın en kestirme yolu askeri darbelerdi.

Darbelerin 'meşru' hale getirilmesi için devreye sokulan sivil unsurlar ise, her darbe öncesinde olduğu gibi, ulusal basın ile Evanjelist ittifakın küresel örgütlenmesi mason localarıydı.

28 Şubat NATO darbesinin arkasında da yine bu değişmez üç unsur vardı. Askerler Erbakan Hükümeti'ne 'balans ayarı' yapmak için uğraşırken, işbirlikçi basın da darbenin Psikolojik Harekat safhasını yürütüyordu. Peki ya masonlar? Onlar da boş durmuyordu...

28 Şubat sürecinde etkin rol oynayan unsurlardan biri de küresel mason localarıydı. Bu gerçek meclis araştırmalarıyla ortaya çıkmıştı. Darbe ve Muhtıraları Araştırma Komisyonu, 28 Şubat'ın 'gizli' aktörlerinden birinin masonlar olduğunu 16 yıl sonra detaylarıyla gözler önüne serdi.

Fransa Yüce Konseyi'nin Türkiye Büyük Mason Locası Üstadı Necip Arıduru'ya gönderdiği mektup, komisyona gelen ilginç belgeler arasındaydı. 9 maddeden oluşan bu talimat mektubu, masonların 28 Şubat'taki rolünü net şekilde ortaya koyuyordu.

Refahyol Hükümeti'nin icraatlarından duyulan rahatsızlığın anlatıldığı 14 Şubat 1997 tarihli mektupta, İsrail Yüce Konseyi'nin 'endişeleri' aktarılıyordu. Dahası, açık açık *"RP, cemiyetimize tavır koydu. Yeni bir hükümet kurulmalı"* deniyordu. Evanjelizmin küresel sivil yapılanması olan masonlar, milli iradenin işbaşına getirdiği meşru hükümeti yıkmak için harekete geçmişti.

Türkiye'deki mason kuruluşlarına verilen muhtıra niteliğindeki mektupta aynen şöyle deniyordu: *"İsrail Yüce Konseyi, RP*

hükümetinin cemiyetimize karşı bir tavır koyduğunu belirtti. Biz de aynı düşünceyi paylaşıyoruz. Hükümet localarımıza baskı uygulayarak, adli tahkikat açarak ve polisi arşivlerimizi aramayla görevlendirerek, düşmanca tavrını belli etmiştir. Bu baskıyı, derhal ortadan kaldırmak kaçınılmaz görülmektedir. Ilımlı bir hükümetin kurulması elzemdir."

Mektubun en dikkat çeken bölümlerinden biri de, yerli basının iki yüzyıldan beri emirleri kimlerden aldıklarını göstermesiydi. Zira mektupta; Refah Partisi'nin itibarsızlaştırılması ve hükümetin dağılması için medyada çalışan *"biraderlerin örgütlenmesi"* talimatı veriliyordu. Emir şöyleydi: *"Refah Partisi'ni iktidarı bırakmaya mecbur etmek için gerekli diğer bütün tedbirleri alınız."*

RP'nin itibarının tamamen yok olması ve seçmenlerinin ümidini kaybetmesi ile neticelenen siyasi bir konjonktür oluşturulması emrinin yanı sıra; masonluk aleyhindeki radyo, gazete, televizyon, kitap, dergi gibi yayınların da izlenip bunlara mani olunması isteniyordu. Emir açıktı: *"RP'ye mensup İslamcı basını ekonomik, siyasi ve adli baskı yoluyla görevini yapamaz hale getirin."*

Emirler harfiyen uygulanmıştı. 28 Şubat medyası, bunları 'emir' kabul edip sanal 'irtica' haberlerini manşetlerine çektiler. Dahası, 312 generalin 28 Şubat'a en sert tepkiyi gösteren Akit gazetesini dava yağmuruna tutması, bu emrin uygulandığının açık göstergesiydi.

Elbette 28 Şubat postmodern darbesinin neden ve kimler için yapıldığını ortaya koyan deliller arasında sadece bu mektup yoktu. TBMM Darbe ve Muhtıraları Araştırma Komisyonu'na gelen 130 bin sayfalık belgeler arasında hükümetin devrilmesi talimatının verildiği bir de ABD 'kriptosu' vardı.

Refahyol Hükümeti'nin devrilmesi talimatını içeren bu kripto, Ekim 1996'da ABD Dışişleri Bakanı Warren Christoper tarafından 'gizli' ve 'acil' koduyla Ankara Büyükelçiliği'ne gönderilmişti. Belgenin Necmettin Erbakan'ın eline nasıl geçtiği konusunda farklı bilgiler olsa da, dönemin Devlet Bakanı Abdullah Gül tarafından Erbakan'a ulaştırıldığı biliniyor.

İsviçre'den imzasız bir mektupla gelen belge, aslında CIA ajanları tarafından bilerek gönderilmişti. Zira Beyaz Saray, Refahyol Hükümeti'ne karşı yapılacak bir askeri darbenin arkasında olacağını dolaylı yoldan Erbakan'a ileterek istifaya zorlamak istiyordu.

Kriptoda şöyle deniyordu: *"Türkiye'nin İran, Irak, Libya, Nijerya ve Sudan ile bağlarını kuvvetlendirmek konusundaki mevcut tutumu, bizim milli menfaatlerimize aykırıdır. Biz inanıyoruz ki Tansu Çiller'in koalisyondan çekilmesi Erbakan'ı düşürür ve ülkeyi yeniden erken seçime götürür. Sonuç kesin olmamakla birlikte, RP büyük bir ihtimalle seçimlerden eskisinden daha güçlü olarak çıkacaktır. Türkiye, Birleşik Devletlerin anahtar stratejik ortağı olarak kalmak mecburiyetindedir ve onun bu pozisyonunu gerçekleştirip sürdürmedeki başarımız milli menfaatlerimizi doğrudan etkileyecektir. Türk askeri, bu sonucu elde etmeye doğru daha büyük çaba sarf etmesi için harekete geçmeye zorlanmalıdır."*

Belgenin aslı Necmettin Erbakan'daydı. Ancak bilgi olarak Atina, Beyrut, Moskova, Sofya elçilikleri ile Geneva, NATO ve BM Amerikan misyonlarına da ulaştırılmıştı. Erbakan, 28 Şubat'ın sisli havası içerisinde bu 'çok gizli' belgeyi kendisine kimin ulaştırdığı konusunda çevresine hiçbir bilgi vermemişti. Sır belge, Erbakan'ın vefatıyla ortadan kayboldu. Ancak belgenin bir kopyası Erbakan'ın yakın çalışma arkadaşlarında mevcuttu.

Nitekim o kopya Recai Kutan tarafından komisyona ulaştırıldı. Ne var ki TBMM Darbe ve Muhtıraları Araştırma Komisyonu, Necmettin Erbakan, Şevket Kazan, Oğuzhan Asiltürk, Şevki Yılmaz ve Abdullah Gül tarafından da doğrulanan kriptonun gerçek olup olmadığını ABD Dışişleri Bakanlığı'ndan resmi olarak sormasına rağmen, hiçbir cevap alınamadı.[270]

Komisyon belgenin aslına ulaşamamıştı ama 28 Şubat postmodern darbesinin mimarlarından dönemin Genelkurmay 2. Başkanı Emekli Orgeneral Çevik Bir'den belge gibi bir itiraf gelmişti. İsrailli Stratejist Martin Sherman ile birlikte *"Middle East Quarterly"* isimli Amerikan dergisine 2002 yılında yazmış olduğu makalede, 28 Şubat Postmodern Darbesi'nin yalnızca 'İslama' karşı değil, aynı zamanda İsrail ile dostluğun sürmesi için yapıldığını açıkça itiraf edecekti.

Çevik Bir o yazısında; *"Ordu, anayasa hükümlerine göre, Kemal Atatürk'ün miras bıraktığı laik (seküler) cumhuriyeti korumakla vazifelidir. Ordu, Türkiye'nin yönünün İslam'a döndürülmesine veya İsrail/Türk askeri ilişkilerinin tehlikeye atılmasına seyirci kalmayacağını Erbakan'a açıkça bildirmiştir."*[271] diyordu.

---

270 Hürriyet Gazetesi, Turan Yılmaz, 20 Kasım 2012.

271 Çevik Bir ve Martin Sherman, *"Formula for Stability: Turkey Plus Israel"* (İstikrar için formül: Türkiye artı İsrail), "Middle East Quarterly" isimli Amerikan (ABD) Dergisi, Güz Sayısı (Fall) : 2002, Cild (Volume) : 9, Numara (Number): 4.

Elbette Çevik Bir'in bütün bu hizmetleri karşılıksız kalmayacaktı. 28 Şubat sürecini en hararetli şekilde destekleyen ABD'deki Yahudi lobilerinin en önemli örgütlerinden biri olan Ulusal Güvenlik İşleri Musevi Enstitüsü (JINSA), Çevik Bir'e "Türk İsrail ilişkilerine yaptığı katkılardan dolayı" ödüllendirildi.

Bir, bu kuruluş tarafından 26 Ekim 1999'da Amerika'ya davet edilerek, daha önce mevcut olmayan *"Ulusal Liderlik Ödülü"* verildi. JİNSA Danışma Kurulu Başkanı, Bir'e ödülünü verirken onu şu ilginç cümlelerle kutluyordu: *"Bugün Türkiye, eğer laik ve istikrarlı bir ülkeyse, bunu Çevik Bir'e ve birkaç kişinin vizyonuna borçludur."* Başkan, sözlerini Türkçe olarak şöyle tamamlamıştı: *"Siz gerçek bir kahraman, dünya çapında bir lidersiniz."*[272]

Çevik Bir'in, Genelkurmay 2. Başkanlığı döneminde JİNSA ile yakın ilişkileri vardı. Çevik Bir, daha Genelkurmay 2. Başkanı olur olmaz, ilk tebrik ziyaretine gelen kuruluşlardan biri JİNSA olmuştu. Mesela 1995'te Genelkurmay Karargahı'na yapmış oldukları ziyarette, yeni görevinden dolayı Çevik Bir'i tebrik etmişlerdi...

Türkiye İle İran'ı Savaştırma Planı

28 Şubat süreci bitmiş, Refah Partisi kapatılmıştı. Ama üniversitelerde uygulanan türban yasağı devam ediyordu. Üniversitelere alınmayan türbanlı öğrencilerin protesto sesleri, kırıp dökmeden demokratik bir ortamda yükselmeye başlamıştı.

Bu zulmü gören Milliyetçi Hareket Partisi (MHP), seçimler öncesinde 'türban sorununu' mecliste çözme sözü verdi. Seçim kampanyalarında sık sık *"bu sorunu mutlaka meclise getirip çözeceğiz"* diyerek kararlılık gösteriyordu.

Konunun Meclise gelmesi halinde; Fazilet Partisi, Anavatan Partisi ve Doğruyol Partisi de öğrencilerin yeniden okullarına türbanla girebilmeleri için çözüme destek vereceklerini beyan ettiler. Tesadüfe bakın ki, Ahmet Taner Kışlalı'nın Cumhuriyet gazetesindeki son yazısı da türban üzerineydi!

Ahmet Taner Kışlalı cinayetinin tam bir gün öncesiydi. Türbanıyla Meclis'e girdiği için adeta aforoz edilen Fazilet Partisi Milletvekili Merve Kavakçı, Devlet Güvenlik Mahkemesi Başsavcısı

272 Sabah Gazetesi, Nazlı Ilıcak, Çevik Bir ve JİNSA, 19 Nisan 2012.

Nuh Mete Yüksel tarafından bir gece yarısı gözaltına alınmak istendi. Ancak bir Başsavcı'nın polislere talimat vererek, yalnız yaşayan bir bayanın evini gece yarısı kuşatma altına almasına 28 Şubat sürecinin baş aktörleri bile tepki göstermişti.

Nitekim bu 'garip' baskından sonra, cumhuriyet tarihinde ilk kez bir DGM Başsavcısı hakkında soruşturma açıldı. Garip olan, bu baskının zamansız, tahrik edici ve Kışlalı cinayetinden bir gün önce yapılmış olmasıydı.

Devletin zirvesinin Kavakçı'ya 'destek' vermesi, Meclis'te yumuşak bir hava estirmişti. Belki de bu uzlaşmayla birlikte türban sorunu Meclis'e gelip çözülecekti. Ancak eski milletvekillerinden Bülent Çaparaoğlu'nun, *"Türban ne zaman Meclis'e gelecek olsa bir cinayet işleniyordu"* tespiti bir kez daha doğrulanacaktı.

1990'lı yıllarda başlayan faili meçhul cinayetler, Uğur Mumcu cinayetinden sonra uzun bir süre duraklama dönemine girmişti. Ta ki 22 Ekim 1999 yılına kadar...

Cumhuriyet gazetesi yazarı Prof. Dr. Ahmet Taner Kışlalı, evinin önünde profesyonelce düzenlenmiş bir suikast sonucu öldürüldü. Cinayetin hem işleniş şekli, hem de zamanlama bakımından diğer faili meçhul cinayetlerle aynı özellikleri taşıyordu.

Öncelikle diğer cinayetlerde olduğu gibi, Kışlalı suikastında da aynı profesyonellik vardı. Failler, suikasttan önce iki kez Kışlalı'nın arabası üzerine Kola şişeleri bırakarak önce tepkisini ölçmüştü.

Ahmet Taner Kışlalı, her seferinde *"çocuk işidir"* diyerek kutuları alıp çöpe atmakta tereddüt etmeyince faillerin işi kolaylaşmıştı. Basit bir poşet içerisinde arabasının üzerine bırakılan 'C-4' tipi bombayı üçüncü kez *"yine bir çocuk işidir"* diyerek atmak için eline aldığında, Kışlalı için artık çok geçti...

Kışlalı hayatını kaybetmişti. Düzenek öylesine profesyonelce hazırlanmıştı ki, Kışlalı'nın kurtulma şansı yoktu. Bomba parça tesirli olduğu için kolu kopmuş, şarapnel parçaları vücudunun çeşitli yerlerine isabet etmişti.

Bu menfur saldırının zamanlaması ve amacının da diğer faili meçhul cinayetlerden hiç bir farkı yoktu. Senarist aynı, senaryo aynı, oyuncular aynıydı.

Kışlalı cinayetiyle *"İslamcı terör"* arasında kurulan kronik bağ gündemdeyken, türbanlı öğrencilerin eylem yeri olan Marma-

ra Üniversitesi Göztepe Yerleşkesi'nde bomba patladı! Hem de Kışlalı cinayetinden sadece yedi gün sonra... Patlama sonrası olay yerine bırakılan İBDA-C yazılı pankart, cinayet sonrasının da planlandığını kanıtlar gibiydi.

Cenaze töreninde yine *"Kahrolsun Şeriat, Türkiye Laiktir laik kalacak, Türkiye İran olmayacak"* gibi bildik sloganlar atıldı. Medyanın manşetlerini ise, cinayette tetikçi olarak 'Selam-Tevhid' isimli bir 'İslami örgütün' kullanıldığı haberleri[273] süslüyordu. Artık yeni gündem, Kışlalı cinayeti ve türbandı.

Genelkurmay Başkanlığı, Cumhuriyet tarihinde bir ilke imza atarak, subayların cenaze törenine 'eksiksiz' katılmaları için tüm birliklere emir gönderdi. 28 Şubat sürecinde 'en laik' kesimin bile alkışladığı Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel ve Başbakan Bülent Ecevit, binlerce subay önünde yuhalandı.

Törene katılan tüm siyasiler en ağır hakaretlerle protesto edilirken, askerler büyük bir coşkuyla alkışlandı. Cinayetten dört gün sonra ise, Cumhuriyet Başsavcısı Vural Savaş, basının önüne çıkarak meclisi hiçe sayan bir 'muhtıra' niteliğinde açıklama yaptı.

Başsavcı, açık açık *"bu işin siyasilerle yürümeyeceğini"* söylüyordu. Savcıya göre meclis irtica ile mücadele edemiyor, irticayı önleyecek hiç bir yasa çıkartamıyordu!

'İslami Hareket' Olmadı, 'Hizbullah' Verelim

Sovyetler Birliği'nin dağılmasıyla birlikte, Türkiye'de adından sıkça söz ettirecek ilginç bir *"radikal İslamcı"* örgüt sahneye çıkmıştı. Örgütün adı 'Hizbullah'tı...

Her ne kadar altyapı çalışmalarının 1970'li yıllara uzandığı söylense de; örgütün ismini duyurması ve silahlı eylemlere başlaması, tam da NATO'nun İslam'ı hedefe koyduğu, faili meçhul cinayetlerin doruk noktasına ulaştığı 1990'lı yıllara denk geliyordu.

Örgütün esas itibariyle faaliyet gösterdiği bölge Güneydoğu'ydu. Ancak İstanbul gibi büyükşehirlerde de basit yaralama ve soygun gibi eylemler yapıyorlardı. Örgütün lideri ise, 'Hüseyin Velioğlu' isimli bir Mülkiyeliydi.

---

273 Hürriyet gazetesi, 23 Ekim 1999.

Hüseyin Velioğlu, 1952 yılında Batman'ın Gerçüş ilçesinde doğu. İlk ismi 'Hüseyin Durmaz' olan Hizbullah lideri, 1978 yılına gelindiğinde nüfus bilgilerini değiştirerek 'Velioğlu' soyadını aldı.

Hüseyin Velioğlu'nun hayat hikâyesi de, en az terör örgütü PKK'nın kurucusu Abdullah Öcalan'ınki kadar ilginçti. O da tıpkı Öcalan gibi Ankara Siyasal Bilgiler Fakültesi (Mülkiye) mezunuydu. Okul yıllarında karıştıkları olaylarda diğer arkadaşları sık sık yargılanıp ceza alırken, onların ikisi de sanki gizli bir el tarafından korunup kollanıyordu.

Ne var ki, Öcalan ile Velioğlu ideolojik olarak zıt kutuplardı. Öcalan bu yıllarda 'Kürtçü' bir örgütlenme içerisine girerken, Velioğlu Türk milliyetçiliğini esas alan Millî Türk Talebe Birliği (MTTB) içerisinde komünizme karşı mücadele veriyordu.

MTTB, 1965 yılından itibaren milliyetçi bir yapıya bürünerek komünizme karşı en sert mücadeleyi yürüten bir örgüttü. O tarihlerde ismi sık sık MİT'le anılıyordu. Komünizmle mücadele alanında çeşitli toplantılar tertip etmiş ve kampanyalar düzenlemişti. İşte daha sonra Hizbullah'ın başına geçecek olan Hüseyin Velioğlu'nun yetiştiği yer burasıydı...

Hüseyin Velioğlu, mülkiyeden mezun olduktan sonra kaymakamlık sınavlarına girdi. Ancak başarılı olamayınca memleketi Batman'a döndü. Velioğlu'nun Batman'a dönmesiyle hayatı da değişecekti. Zira bir grup arkadaşıyla birlikte yeni bir 'İslamcı' örgütün temellerini atıyordu.

Oluşumlarının altyapısını Batman'da hazırlayan bu genç 'İslamcı' grup, belli bir güce ulaştıktan sonra hareketin merkezini Batman'dan Diyarbakır'a taşıdılar.

Çalışmalarını 'İlim Kitabevi' çevresinde gizliden gizliye sürdüren örgüt, 1987'den itibaren bir anda harekete geçmişti. Ancak ilginçtir, Hüseyin Velioğlu Grubu, gerek örgüt kurma aşamasında gerekse 1988-1991 yılları arasında yapmış oldukları silahlı eylemlere rağmen, kendilerini gizleyebilmiş, istihbarat birimlerini atlatmışlardı!

Özellikle örgütün lideri Hüseyin Velioğlu, MİT tarafından bilinen bir kişi olmasına rağmen, rahatça örgütsel faaliyetlerde bulunabiliyordu. Dahası, gizli bir el tarafından da açıkça korunuyordu.

Mesela İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı 1 Nolu Askeri Mahkemesi'nin önüne 27 Aralık 1984 yılında bir dosya gelmişti. 1984/732 Esas ve 1984/479 Karar Sayılı iddianamenin ismi *"Hizbullah Dosyası"* idi. Çetin Emeç'in öldürülmesi ve silahlı soygun eylemleriyle ilgili yürütülen soruşturmada Hüseyin Velioğlu'nun da adı vardı. Ancak her ne hikmetse, 15 sanıklı iddianamede onun ismi yer almadı.

Batman'daki merkezlerini Diyarbakır'a taşıyan Hüseyin Velioğlu ve arkadaşları, burada açtıkları 'İlim Kitabevi' çevresinde faaliyet göstermeye başlamışlardı. Hiçbir şiddete başvurmadan iki yıl 'tebliğ' görevi yürüttüler. Ancak 1990'lara geldiğinde, her ne hikmetse bir anda *"silahlı mücadele"* kararı alındı. 'Tebliğ' metodu gitmiş, silahlı mücadele dönemi başlamıştı.

Hüseyin Velioğlu ve destekçilerinin *"silahlı mücadeleyi"* benimsemesi üzerine, örgüt içerisinde bazı muhalif sesler de yükselmeye başlamıştı. Zira aslında örgüt tabanı genel olarak her ne kadar 'radikal' eğilimlere sahip olsa da aynı zamanda silahlı eylemlere de karşıydılar.

Nitekim bir müddet sonra, örgüt 'İlimciler' ve 'Menzilciler' diye ikiye bölündü. Hüseyin Velioğlu'nun başını çektiği 'İlimciler Grubu' silahlı mücadeleyi savunurken, Fidan Güngör ve Mansur Güzelsoy'un liderliğini yaptığı 'Menzilciler Grubu' tebliğ yolunu seçmişti. Fidan Güngör ve Mansur Güzelsoy da, tıpkı Velioğlu gibi MTTB içerisinde yetişen kişilerdi.

'Hizbullah' isminin asıl kamuoyunda duyulması, 1991 yılı sonlarında PKK ile girdiği silahlı çatışmalarla oldu. Savaşı PKK başlatmıştı. Zira o ana kadar birçok solcu, Kürtçü ve İslamcı grubu Güneydoğu'dan kovmuş ya da etkisizleştirmiş olan PKK'ya göre Hizbullah, devletin bölgedeki son kozlarından biriydi. Dolaysıyla yok edilmesi gerekiyordu...

Doğrusu Hizbullah da, Türkiye'deki sözde *"tağuti rejime"* karşı kurulmuş bir örgüt olmasına rağmen, her ne hikmetse devlete karşı hiçbir eylemde bulunmuyordu. Örgütün şimdilik tek hedefi; PKK militanları, sol hareket mensupları, gazeteciler ve İslam'a uygun yaşamadıklarını düşündükleri veya hırsızlık, zina ve fuhuşla itham ettikleri kişilerdi.

Örgütün silahlı eylemlerde kullandığı yöntem oldukça profesyoneldi. Kurbanlar, enselerine tek kurşun sıkılarak öldürülü-

yordu. Üstelik infaz ve silahlı eylemler için de, her ne hikmetse gündüz saatleri seçiliyordu. Eylemlerde kullanılan silahlar ise, 'Makarov' veya 'Takarov' gibi tek tip marka tabancalardı.

Hüseyin Velioğlu'nun başında bulunduğu İlimciler Grubu sadece PKK ile mücadele etmiyordu. PKK ile çatışmayı ve silahlı mücadeleyi reddeden Menzil Grubu da İlimciler'in hedefindeydi. Nitekim fikri tartışmalar zamanla silahlı çatışmaya dönüştü.

Kavganın dönüm noktası, Menzil kanadının dini lideri Ubeydullah Dalar'ın sopalarla öldürülmesiydi. Fidan Güngör'ün de İstanbul'da kaçırılarak etkisiz hale getirilmesi, artık İlimciler Grubu'nu Hizbullah konusunda tek söz sahibi yapmıştı.

Menzil Grubu, Hüseyin Velioğlu'nun başında bulunduğu İlimciler'in 'derin devlet' tarafından korunduğuna inanıyordu. Menzilciler'e göre silahlı mücadele yürüten İlimciler, PKK'nın toplumsal tabanını kesmek için devlet tarafından kurulmuştu.

Doğrusu bu hiç de yabana atılır bir iddia değildi. Zira devletin Menzilciler'e karşı takındığı sert tavrı, İlimciler'e karşı takınmaması ve bu iki grup arasındaki çatışmalarda adeta taraf tutması bu şüpheleri güçlendiriyordu.

Nitekim dönemin Milli İstihbarat Teşkilatı (MİT) Müsteşarı Tümgeneral Teoman Koman'a Hizbullah'ı soran gazeteciler şu cevabı alacaktı: *"Hangi Hizbullah? Bir İran'daki Hizbullah vardır bir de PKK'nın baskılarına karşı kendini koruyan, dini inançları kuvvetli vatandaşlar."*

Sonuçta Güneydoğu'daki il ve ilçe merkezlerinde korku ve dehşet hâkim oldu. Diyarbakır, Batman ve Mardin il merkezleriyle bölgenin önde gelen birçok ilçesinin merkezinde sokak hâkimiyeti Hizbullah'ın eline geçti. Çok sayıda esnaf, serbest meslek sahibi, öğrenci, öğretmen; PKK ve Hizbullah arasındaki husumet yüzünden bölgeyi terk etti...

1995 yılına kadar polisi ve askeri hedef almayan Hizbullah, bu tarihten sonra devletle ufak tefek çatışmalara girmeye başlamıştı. Üstelik tam da MİT'in 'irtica raporu'nu hazırlamasından kısa bir süre sonra... Çok daha ilginç olanı ise, Refahyol Hükümeti'nin iktidara geldiği 1996 yılından itibaren örgütün eylemlerini artırmasıydı.

Bu tarihlerde Hizbullah eylemlerinin artış göstermesine rağmen, polis ve jandarmanın örgüte dönük etkili operasyonları

olmadı. Öyle ki, Ankara Devlet Güvenlik Mahkemesi'nde görülen bir davada, sanıkların 'Hizbullah' bağlantısı çıkması üzerine, mahkeme MİT'ten detaylı bir rapor istemişti.

Bunun üzerine, Milli İstihbarat Teşkilatı 30 Nisan 1997 yılında bir rapor hazırlayarak DGM'ye gönderdi. Ancak rapor komik denecek kadar gülünçtü. Zira MİT Müsteşar Yardımcısı Miktad Alpay imzasını taşıyan iki sayfalık rapor, Türkiye'deki Hizbullah'tan tek satır bile söz etmiyordu.

Bunun yerine, Lübnan'da İsrail'e karşı mücadele eden Şii Hizbullah'ın kuruluşu ve amaçları anlatılıyordu. Miktad Alpay'ın sunuş yazısındaki cümlesi de oldukça ilginçti: *"Bahse konu örgütün Türkiye'de operasyonel bir altyapısı tespit edilememiştir. Hizbullah'ın bugüne değin Türkiye'de bir hücre faaliyetlerine veya altyapısına rastlanmamıştır"*

Abdullah Öcalan'ın 1999'da yakalanması, Güneydoğu'daki terör olaylarında büyük bir düşüşe neden olmuştu. Buna paralel olarak, Hizbullah'ın silahlı mücadele bölgesi de Güneydoğu'dan Batı'ya kaydı.

'İrtica' yaygaralarının ayyuka çıktığı bir dönemde, Türkiye'nin çeşitli illerinde vahşice cinayetler işlendi. Çoluk çocuk denmeden, insanlar hunharca öldürülerek mezar evlere gömüldüler. Kısacası insanların İslam'dan soğuması için gereken her şey yapıldı...

'Hizbullah' etiketi altında işlenen bu cinayetler, aslında sıradan bir terör eylemi değildi. Derin NATO'nun Türkiye'deki uzantıları, *"NSC 10/2"* belgesindeki talimatlar doğrultusunda naylon terör örgütleri kurma ya da sivil yapılanmalar içerisine sızarak 'legal' yapıları 'illegalleştirme' stratejisini büyük bir profesyonellikle uyguluyordu.

Özellikle komünizmle mücadele ve Türkiye'de demokratik atılımların yapıldığı dönemlerde bu stratejiye sık sık başvuruldu. İşte Türkiye'deki 'Hizbullah' yapılanması da aslında böyle bir projenin ürünüydü. Emniyet İstihbaratı'nın 2000 yılında hazırladığı 21 sayfalık 'Hizbullah' raporuna göre, örgüte son dönemlerde *"psikopat, yankesici, hırsız vb. şahısların"* alındığı vurgulanıyordu. Nitekim Hizbullah'a yönelik yapılan operasyonlar ve yargılamalar sırasında, bu durum açıkça ortaya çıkacaktı...

Nokta Atışı Operasyon!

Uğur Mumcu cinayetini aydınlatmaya dönük soruşturmalar, şimdiye kadar hep sonuçsuz ve sürüncemede kaldı. TBMM çatısı altında kurulan iki Araştırma Komisyonu'nun hazırlamış olduğu raporlarda 'devlet parmağı' açıkça vurgulandığı halde, cinayeti çözmeye kimse cesaret edemedi. Uğur Mumcu'nun eşi Güldal Mumcu bile, CHP'den siyasete atılıp TBMM Başkan Vekili olmasına rağmen, suikastın üstüne gitmekten kaçındı.

Fakat tarihler 17 Ocak 2000'i gösterdiğinde, beklenmedik bir gelişme oldu. 1999 yılında Abdullah Öcalan'ın CIA tarafından paketlenip Türkiye'ye teslim edilmesinden sonra, özellikle Güneydoğu'da faaliyet gösteren Hizbullah'a karşı devletin tavrı da değişmişti.

Her ne olduysa devlet, bir zamanlar Güneydoğu'da yakın temasta olduğu Hizbullah'a yönelik seri operasyonlara başladı. Zira Öcalan Türkiye'ye getirildikten sonra örgüte sınır dışına çekilme talimatı vermesi ve eylemsizlik çağrısında bulunmasının ardından, PKK eylemleri yok denebilecek kadar azalmıştı. Yani artık Hizbullah'a ihtiyaç kalmamıştı.

Üstelik ortada yüzlerce de faili meçhul cinayet vardı. Dolayısıyla devletin elleriyle büyüttüğü *"radikal İslamcı"* canavar öldürülerek hem kahraman olunabilir, hem de faili meçhullere 'fail' bulunabilirdi.

Nitekim 1999 genel seçimlerinin ardından, dini grup ve cemaatleri itibarsızlaştırma ve terörle ilişkilendirme projesi devreye sokuldu. Bu proje kapsamında, uzunca bir *"İrticai terör örgütleri listesi"* hazırlandı.

Belli ki, bir zamanlar devlet tarafından kullanılan bazı örgütlerin son kullanma tarihi gelmişti. Böylelikle NATO uzantısı derin devlet, hem kirli işlerinin üzerini kapatacak, hem de kendi elleriyle büyüttüğü canavarı öldürerek kahraman olacaktı!

Her şey, esrarengiz şekilde ortadan kaybolan işadamlarını bulmak için polisin yürüttüğü rutin bir çalışmayla başlamıştı. İstanbul Emniyet Müdürlüğü'ne bağlı İstihbarat Şubesi ekipleri, kaybolan işadamlarından birine ait kredi kartından para çekilmesiyle harekete geçti.

Kaçırılan işadamlarından Mehmet Şehit Avcı'ya ait kredi kartından, Anadolu Yakası'nda yaklaşık bin 500 liralık bir harcama yapıldığı belirlendi. Cep telefonlarıyla son yapılan görüşmelerinin değerlendirilmesi ve kredi kartının kullanıldığı bölgede yürütülen istihbari çalışmalar sonucunda; Kanlıca Kaptanlar Mahallesi, Mühendis Çıkmazı Sokak üzerindeki bir adrese ulaşıldı.

Örgüt üyelerinin üç hafta önce kiraladıkları belirlenen iki katlı bu villa, hemen izlemeye alındı. İstihbarat şubesine bağlı polislerin elinde 8 üst düzey Hizbullah liderinin resimleri vardı. Polisler tam üç gün boyunca villaya girip çıkanları takip etti.

Takip yöntemi ise oldukça ilginçti. Polisler dikkat çekmemek için Hizbullah liderlerinin kalmış olduğu villaya yakın bir arazide, Harita Kadastro Çalışmaları yapan ekip rolüne girmişti. Arazi ölçüm cihazıyla Hizbullah liderlerinin kalmış olduğu evi tam 3 gün boyunca gözetlediler. Sonunda Hizbullah'ın aranan üç önemli isminin de bu villada kaldığı kesinleştirilince düğmeye basıldı.

Takvimler 17 Ocak 2000 tarihini gösteriyordu. Aktif olarak polis muhabirliği yaptığım bu dönemde, İstanbul Emniyet Müdürlüğü basın odasında kalan polis muhabirleri arasında bir anda hareketlilik başlamıştı. Vatan Caddesi'ndeki Emniyet Müdürlüğü binasından toparlanıp Beykoz'a gitmemiz 45 dakika sürdü.

Gazete ve televizyon muhabirleri, olay yerine geldiklerinde çatışma henüz yeni başlamıştı. Saatler 15.30'u gösterirken, operasyonu yürüten polislerin güvenliğini riske atmasına rağmen, birçok televizyon kanalı çatışmayı canlı yayında vermeye başlamıştı...

Baskın yapılan villa, Hizbullah'ın üst düzey yöneticilerinin kaldığı karargâhtı. Villada örgütün kurucu lideri Hüseyin Velioğlu, koordinatörü Edip Gümüş ve sözde askeri kanat sorumlusu Cemal Tutar kalıyordu. O güne kadar polis ve askerle silahlı çatışmaya girmemeye özen gösteren örgüt; *"Etrafınız sarıldı, teslim olun"* çağrılarına silahla cevap verdi.

Tam 4.5 saat süren çatışma sonucunda, üzerinden 'Şehithan Aksoy' sahte kimlik çıkan örgütün lideri Hüseyin Velioğlu öldürülürken, Edip Gümüş ve Cemal Tutar sağ olarak ele geçirildi. Ancak operasyon sonrasında sadece örgüt lideri Hüseyin Velioğlu'nun öldürülmesi ve evde çıkan yangın sonucu bazı delillerin yok edilmesi, kafalarda hep soru işaretlerinin kalmasına neden oldu.

Evde yapılan aramalarda; 3 Kalaşnikof, çok sayıda mermi, 2 adet 9 milimetre çapında tabanca, 1 MP-5 otomatik tabanca, TNT (dinamit) kalıpları, örgüt yayınları, cep telefonları ve bilgisayarlar bulundu.

Aranan işadamları burada yoktu ama villada bulunan cep telefonlarının kaybolan üç işadamına ait olduğu tespit edildi. Yine operasyon yapılan binanın önündeki 34 L 9065 plakalı Mercedes marka araç da kaçırılan işadamlarından birine aitti.

Büyük Kumpas

Hizbullah lideri Hüseyin Velioğlu öldürülmüştü öldürülmesine ama asıl 'irtica' operasyonları bundan sonra başlayacaktı. Zira Derin NATO'nun Türkiye uzantıları, kurmuş oldukları ya da içerisine sızarak 'teröristleştirdikleri' bütün 'İslami' grupları imhaya karar vermişti. Böylelikle 'irtica' bahane edilerek hem azınlık egemenliğine dayalı askeri vesayet rejiminin devamı sağlanacak, hem de 1990'lı yıllarda işlenen faili meçhullere 'fail' bulunacaktı.

Bu projenin ilk sinyalleri, 5 Mayıs 2000 tarihli Milliyet ve Cumhuriyet gazetelerinde çıkan haberlerle verilmişti. Emniyet Genel Müdürlüğü'ne dayandırılarak verilen *"Türkiye'de 18 irticai terör örgütü var"* başlıklı haberler, yeni bir 'irtica' dalgasının habercisiydi. Nitekim sözde Uğur Mumcu cinayetini çözmek için *"Uğur Mumcu Uzun Takip Operasyonu"* adı verilen büyük bir cadı avı başlıyordu.

Beykoz'daki çatışmada sağ olarak ele geçirilen Cemal Tutar ve Edip Gümüş'ün itirafları doğrultusunda, belirlenen evlere seri operasyonlar yapıldı. Nitekim Üsküdar'da bir adrese yapılan operasyonda, Hizbullah'ın eşi görülmemiş bir toplu mezar vahşetine giriştiği ortaya çıkarıldı.

Evin kazılan her köşesinde toprağa gömülmüş cesetler fışkırıyordu. Vaziyet gerçekten korkunçtu. Elleri ve ayakları bağlı olan ve cenin pozisyonunda gömülen on cesetten bazılarının kafatasına beton çivileri çakılmıştı. Bazılarının ise kol ve bacakları kırılmış, ya da kesilmişti. İşte bütün bunları *"İslami bir devlet"* kurmak amacıyla yola çıkan 'Hizbullah' yapmıştı!

Operasyonlar genişletildi. Birçok farklı adreste yapılan kazı çalışmalarında, Hizbullah'ın gerçekleştirdiği diğer vahşetler de

gün yüzüne çıkarıldı. Polis, adeta kendi elleriyle koymuş gibi cesetlerin gömülü olduğu yerleri nokta atışıyla belirliyordu. Üstelik her kazı tam bir medya ordusuyla yapılıyor, ortaya çıkan vahşet canlı yayınlarla sansürsüz tüm ülkeye gösteriliyordu.

Hizbullah baskınları ve algı operasyonları sürerken, 6 Mayıs 2000 tarihinde yeni bir operasyonun düğmesine basılmıştı. İstanbul Emniyet Müdürlüğü'ne bağlı Terörle Mücadele Şubesi ekipleri, sabaha karşı İstanbul'un çeşitli yerlerinde eşzamanlı baskınlar düzenleyerek yaklaşık 200 kişiyi gözaltına aldı.

Beykoz'daki Hizbullah hücresinde çıkan bilgiler doğrultusunda yapıldığı iddia edilen bu baskınlarda, herhangi bir silah, patlayıcı madde ve suç unsuruna rastlanılmamıştı. Buna rağmen, çok sayıda kişi gözaltına alınmaktan kurtulamadı.

Gözaltına alınan gruplardan biri de ABD ve İsrail karşıtlığıyla bilinen Selam gazetesinin sahibi, yöneticileri ve çalışanlarıydı. İddiaya göre Hizbullah'ın Beykoz'daki bilgisayar kayıtlarında yapılan inceleme sonucu, örgüte özgeçmiş veren bir kişinin Uğur Mumcu cinayetinden bahsettiği tespit edilmişti. Buradan hareketle *"Tevhit-Selam/Kudüs Ordusu"* adlı örgüte ulaşıldı!

İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı'nın yürüttüğü 'Umut Operasyonu' kapsamında; önce Hasan Kılıç, Yusuf Karakuş, Şeref Dursun, Abdulhamit Çelik, Mehmet Dağdeviren, Talip Özçelik, Fatih Aydın ve Mehmet Şahin isimli kişiler yakalanarak gözaltına alındılar...

Polise göre Uğur Mumcu'yu öldüren örgütün çekirdek kadrosuna ulaşılmıştı! Alınan her ifade sonrası yeni gözaltılar yapılıyordu. Bu kapsamda önce 'Tekin' kod adlı Ferhan Özmen yakalandı. Özmen'in ifadelerinden Necdet Yüksel ve Rüştü Aytufan isimleri ortaya çıktı. Nitekim soruşturma sonucunda, Mumcu'nun aracına bombayı koyan kişinin 'Oğuz Demir' olduğu iddia edildi. Ancak ne hikmetse 'Oğuz Demir' hiçbir zaman yakalanamayacaktı...

Operasyon başlar başlamaz, televizyonlar *"Uğur Mumcu'nun katillerinin yakalandığını"* anons etmeye başlamıştı. Henüz gözaltına alınan şüpheliler sorguya bile alınmadan, gazetelerin birinci sayfalarında *"Uğur Mumcu'nun katilleri yakalandı!"* manşetleri atılıyordu. Daha vahimi, Yusuf Karakuş'un polisteki sorgu kaseti, aynı gün Uğur Dündar'ın sunduğu Arena programında yayınlanacaktı.

Nihayet dönemin İçişleri Bakanı Saadettin Tantan ve Başbakan Bülent Ecevit, Uğur Mumcu'nun katillerinin yakalandığını büyük bir gururla tüm Türkiye'ye ilan etti...

Silahlar NATO'dan, Eylem Hizbullah'tan!

Polise göre Hizbullah operasyonları kapsamında gözaltına alınan 'Dede' kod isimli Yusuf Karakuş, Uğur Mumcu suikastında görev aldığını itiraf etmişti. Karakuş'un vermiş olduğu bilgiler doğrultusunda İstanbul'da yakalanan sanıklar, 7 Mayıs 2000 tarihinde Ankara'ya getirilerek sorguya alındılar.

Yusuf Karakuş'un polise verdiği birçok isim arasında, özellikle 'Ferhan Özmen' diye ilginç bir kişi vardı. Polis bu ismi yakın takibe aldı. Ferhan Özmen, görünüşte Ankara'da bir taksi şoförüydü. Ankara Emniyet Müdürlüğü'ne bağlı İstihbarat Şube ekipleri, Ferhan Özmen'in kaldığı evi belirlemek için harekete geçti.

Ferhan Özmen'in Aydınlıkevler'deki ikametgâhını bulmak için iki gün boyunca teknik takip yapıldı. Ev sıradan bir eve benzemiyordu. Evin duvarları, camları ve kapıları kale gibi korunaklı hale getirilmişti. Doğrusu hiç de taksici evine benzer bir tarafı yoktu.

Polis, Ferhan Özmen'e yönelik teknik takibi sürdürürken, Özmen'in telefonda örgüt arkadaşlarıyla yaptığı konuşmadan Sincan'daki bir tarlada gömülü silahlar olduğunu tespit etti. Ankara polisi, hemen silahların gömülü olduğu tarlada kazı çalışmalarına başladı. Ortaya çıkan manzara ürkütücüydü. On kişilik bir time yetecek kadar silah vardı. Kasalar dolusu MP-5, cilası bozulmamış yüzlerce tabanca, binlerce mermi, el bombaları, patlayıcılar...

Silahların ele geçirilmesinden bir gün sonra da, Ferhan Özmen ve 2 arkadaşı yakalandı. Ancak Ferhan Özmen ve arkadaşlarını yakalamak hiç de kolay olmamıştı. Zira dönemin Ankara Emniyet Müdürlüğü Terörle Mücadele Şube Müdür Yardımcısı Recai Birgün'e göre, hepsi de eğitimli ve yakın döğüş uzmanıydı.

Ferhan Özmen ve arkadaşlarını ele geçirmek polisi oldukça zorlamıştı. Hatta içlerinden biri aynı anda 4 polisle mücadele edebilecek kadar iyi eğitimliydi. Recai Birgün'ün deyimiyle üç kişilik örgüt mensubu, 10 kişilik bir polis ekibini neredeyse dövecekti. Ankara polisine göre Ferhan Özmen ve arkadaşları,

yakalandıktan sonra suçlarını itiraf etmişlerdi. Yapılan sorgulamalarda, şüphelilerin sık sık İran'a gidip geldikleri, hatta orada kaldıkları öğrenildi...

Sincan'daki tarla gömülü silahlar, özenle çıkarılıp korumaya alındı. Ancak medyanın Hizbullah cinayetlerini çivi yarasına kadar ayrıntılı şekilde teşhir etmesine ses çıkarmayan polis, her ne hikmetse tarladan çıkarılan silahları medyanın incelemesine izin vermiyordu. Zira o silahlar, aslında NATO'nun Türkiye'deki uzantısı Gladio'ya 'Yeşil Kuşak Projesi' kapsamında vermiş olduğu kayıt dışı silahlardı. Silahların tüm seri numaraları silinmişti. Nitekim o silahlara balistik ve parmak izi incelemesi de yapılmadı.

Eski Başbakanlardan Bülent Ecevit'in Koruma Müdürü Recai Birgün, o dönemde Ankara Emniyet Müdürlüğü Terörle Mücadele Şube Müdür Yardımcısıydı. Ankara'da yürütülen Hizbullah operasyonlarının sonuna kadar içinde yer aldı. Sincan'daki tarlada bulunan ve Hizbullah'a ait olduğu iddia edilen silahların, aslında NATO'ya ait olduğunu itiraf eden[274] de bizzat kendisiydi.

Üstelik Hizbullah, sadece NATO silahlarını kullanmakla kalmamıştı. Recai Birgün'ün itiraflarını teyit edecek başka gelişmeler de oldu. Hizbullah operasyonlarında ele geçirilen el bombalarının, Makina ve Kimya Endüstrisi Kurumu'na (MKEK) ait olduğu da ortaya çıkacaktı.

Bu gerçek, Emniyet Genel Müdürlüğü Kriminal Polis Laboratuvarları Daire Başkanlığı'nın 02.01.2008 tarihinde hazırladığı raporla tespit edildi. Buna göre Hizbullah'ın kullandığı bombalar, Makine Kimya Endüstri Kurumuna ait *"MKE MOD 45 KF MKE-1-25-10-92"* kod numaralı seridendi.

Recai Birgün, Hizbullah operasyonu kapsamında İstanbul'da yakalanarak Ankara'ya getirilen sanıkların, aslında Uğur Mumcu cinayetiyle ilgisinin olmadığını da itiraf ediyordu. Birgün'e göre, bazı sanıkların Hizbullah'a verdikleri özgeçmişlerinde faili henüz belli olmayan Uğur Mumcu cinayetini üstelenerek, örgüt içinde kendilerine bir kariyer yaratmaya çalıştıkları tespit edilmişti.

Recai Birgün, operasyonla ilgili şu değerlendirmede bulunuyordu: *"Ne yazık ki, sorgulama Ferhan Özmen ve arkadaşlarıyla sınırlı kaldı. Sorgulama çok zor oldu. Sonunda 'biz öldürdük' diye itiraf-*

---

274 Sabah Gazetesi, 25 Ocak 2011.

ta bulundular. Mahkemede de suçlarını kabul ettiler. Ama soruşturma daha ileri gidemedi. Yukarıdaki bağlantılarına ulaşılamadı."

11 Temmuz 2000 tarihine gelindiğinde, 15'i tutuklu toplam 17 sanık hakkında Ankara 2 nolu Devlet Güvenlik Mahkemesi'nde (DGM) Uğur Mumcu, Muammer Aksoy ve Bahriye Üçok cinayetlerini de içeren 'Umut Davası' açıldı. Nitekim hemen tüm faili meçhul cinayetler, Hizbullah operasyonunda yakalanan bu sanıklara yıkıldı.

İddianameye göre *"Tevhit-Selam/Kudüs Ordusu"* üyesi olan sanıklar, İran'da askeri ve siyasi eğitim almışlardı. Yine iddianameye göre, Mumcu'nun aracına konan bombayı Ferhan Özmen hazırlamış, Necdet Yüksel gözcülük yapmış ve Oğuz Demir de bombayı araca yerleştirmişti.

Nitekim 2005 yılında sonuçlanan davada, hemen bütün faili meçhuller Ferhan Özmen ve Nejdet Yüksel'in üzerine yıkılarak idam cezasına çarptırıldılar. Uğur Mumcu cinayetiyle hiçbir ilgilerinin olmamasına rağmen, diğer sanıklara da *"Tevhit-Selam/Kudüs Ordusu terör örgütü üyeliğinden"* çeşitli oranlarda cezalar verildi. Uğur Mumcu'nun asıl katili olduğu iddia edilen firari sanık Oğuz Demir'in dosyası ise ayrıldı.

Emniyet Genel Müdürlüğü verilerine göre, Hizbullah operasyonlarında tam 11 bin 233 kişi yakalanmış, bunlardan 5 bin 245'i tutuklanmıştı. Örgütün 696 öldürme, 434 yaralama, 25 bombalama, 49 kundaklama, 45 adam kaçırma, 82 tehdit, 58 molotof kokteyli atma ve gasp gibi olaylara karıştıkları tespit edildi.

Bütün bu operasyonlarda ele geçirilen silah ve cephanelikler ise tam bir orduya yetecek cinstendi. 414 adet uzun namlulu silah, 76 adet tüfek, 872 adet tabanca, 539 adet bomba, 299 adet fünye, 21 adet dinamit lokumu, 3 adet lav silahı, 1 adet havan, 34 adet roket atar, 81 bin mermi ve çeşitli miktarlarda C-4 patlayıcılar...

Kumpası Çökerten Düğün Kaseti

Sözde Uğur Mumcu ve diğer faili meçhul cinayetleri aydınlatmak adına başlatılan Umut Operasyonu, aslında 'irtica algısı' oluşturmak için kurulmuş büyük bir kumpastı. Evet, kazılarda ortaya çıkan cesetler, silahlar vardı ama maktulleri kimin öldür-

düğü, silahlarda kimlerin parmak izleri olduğu hiçbir zaman tam olarak kamuoyuna açıklanmadı.

Daha önemlisi, operasyonlarda kimlerin gözaltına alınacağı da, kurulan büyük bir kumpas sonucunda belirlendiği ortaya çıkacaktı. Bunun en somut örneği, Umut Operasyonu kapsamında *"Uğur Mumcu'nun katilleri olduğu"* gerekçesiyle tutuklanan Yusuf Karakuş ve Abdulhamit Çelik'ti.

Yusuf Karakuş, sabıkalı eski bir Ülkücü'ydü. 1980 öncesinde çeşitli olaylara karışmış, 9 yıl cezaevinde kaldıktan sonra yeniden hayata atılmıştı. Karakuş, elini bütün kirli işlerden çekmiş, pazarlarda sattığı çoraplarla ailesini geçindirmeye çalışıyordu.

Yine İstanbul'da bir pazar yeriydi. Çorap tezgâhını açmış müşteri bekliyordu. Ancak tezgâha ilk gelenler müşteri değil, 6 kar maskeli adamdı. *"Yusuf Karakuş sen misin?"* diyerek bir anda üzerine çullandılar. Her ne kadar pazar esnafı müdahale etmek istese de, sonuç değişmedi. Karakuş'un apar topar bindirildiği siyah camlı minibüs hızla pazar yerinden uzaklaştı...

Yusuf Karakuş, Umut Operasyonu'ndan tam bir ay önce dağa kaldırılmıştı. Zira onun 'anlatacakları' üzerinden büyük bir kumpas kurulacaktı. 34 gün boyunca ağır işkencelere maruz kaldı. Kendisine uzatılan hazır ifade tutanağını imzalamazsa, tüm ailesini öldürmekle tehdit ettiler. Nitekim cinayeti üstlenmesi için dayatılan o ifadeleri kabul etmek zorunda kaldı.

Yusuf Karakuş'u dağa kaldıranlar, işkence ve tehditle onu Uğur Mumcu'nun katili olduğuna ikna etmişlerdi. Ancak bu yeterli değildi. Karakuş'tan 'suç ortaklarının' isimleri de isteniyordu. İşkenceler öylesine ağırdı ki, Karakuş aklına gelen ilk arkadaşlarının isimlerini sıralamaya başlamıştı...

Karakuş'un verdiği isimlerden ilki, en yakın arkadaşı Abdulhamit Çelik'ti. Abdulhamit Çelik, 'radikal' eğilimli biri olmasına rağmen, eline ne silah almışlığı, ne de kimseyi öldürmüşlüğü vardı. Ancak o, şimdi Uğur Mumcu'nun katillerinden biriydi!

Yusuf Kararkuş, Abudlhamit Çelik dışında polise birçok isim daha vermişti. Hasan Kılıç, Mehmet Şahin, Mehmet Ali Tekin, Rüştü Aytufan...

İşte 6 Mayıs 2000 yılındaki Hizbullah ve Selam-Tevhid soruşturmaları böyle başlamıştı. Mumcu suikastı ile ilgili olduğu iddia

edilen toplam 629 kişi gözaltına alındı. Bunlardan 100'ü aşkın kişi, gördükleri işkencelerin ardından *"Uğur Mumcu'yu ben öldürdüm"* demek zorunda kalmıştı.

Yusuf Karakuş'tan zorla alınan ifadeler, Savcı Hamza Keleş tarafından dönemin İçişleri Bakanı Sadettin Tantan'a verildi. Tantan ise bu sahte ifadeleri gerçekmiş gibi kabul edip, derhal dönemin Başbakanı Bülent Ecevit'e ulaştırdı. Başbakan Ecevit'in keyfine diyecek yoktu. İçişleri Bakanı Sadettin Tantan'ı yanına alarak basının karşısına çıktı: *"Uğur Mumcu'nun katilleri elimizde."*

Ertesi günkü gazeteler de aynı heyecanı taşıyordu. Kocaman puntolu manşetlerle çıktılar: *"Uğur Mumcu'nun katilleri yakalandı, İşin içinde İranlı ajanlar var, Bombayı koyan İranlı, Hedef Tantan'dı..."*

Ancak sıra Yusuf Karakuş ve Abdulhamit Çelik'e olay yerinde tatbikat yaptırmaya geldiğinde, kumpas yavaş yavaş çökmeye başlayacaktı. Zira her iki sanığın kameralar önünde söylediklerinin hiçbiri, bir diğerini tutmuyordu. Belli ki sanıklar, kendilerine ezberlettirilenleri 'işkence ve uykusuzluktan' unutmuşlardı. Koca bir basın ordusu önünde büyük bir sıkandal yaşanıyordu.

Milyonlarca izleyicinin gözleri önünde cereyan eden bu 'canlı' tatbikat, sanıkların yakınları ve eşleri tarafından da büyük bir heyecanla izleniyordu. Abdülhamit Çelik'in eşi Tuğba Çelik, eşinin televizyonda yayınlanan bu itirafları karşısında adeta şok olmuş, gözlerine inanamamıştı. Zira eşi, kameralar önünde Uğur Mumcu'yu kendisinin öldürdüğünü itiraf ediyordu.

Oysa tam Uğur Mumcu'nun öldürüldüğü gün, Abdulhamit Çelik ile Tuğba Çelik çiftinin İstanbul'da düğünleri vardı. Tuğba Çelik, soluğu Mazlum-Der'de almıştı. Yaptığı basın açıklamasında, Mumcu'nun öldürüldüğü 24 Ocak 1993 tarihinde evlendiklerini söylüyordu. İşkence ve tehditler öylesine ağırdı ki, Abdulhamit Çelik, Uğur Mumcu'nun öldürüldüğü gün düğününün olduğunu bile unutmuştu.

Soruşturmayı yürüten Savcı Hamza Keleş, beklemediği bu durum karşısında şok olmuştu. Belli ki tezgâhı kuranlar, düğün gününü hesaba katmamıştı. İlk tepkileri, düğün davetiyesinin sahte olarak tanzim edildiğini ileri sürerek, düğün davetiyesini basan matbaacıyı gözaltına almak oldu.

Ancak kumpasın bu ayağı da çökmekten kurtulamayacaktı. Zira düğün tarihini ispatlayan sadece davetiye değildi. Düğün gününün kameraya çekilmiş görüntüleri de vardı. İddia makamı, artık çaresiz kalmıştı. Eski senaryoda ısrar etmenin hiçbir anlamı kalmadığı düşünülerek senaryoda değişikliğe gidildi. Uğur Mumcu'yu öldürmekten müebbet hapis cezası istenen Yusuf Karakuş ve Abdulhamit Çelik, Uğur Mumcu cinayeti sanıkları arasından çıkarıldı.

Ankara Emniyet Müdürlüğü ile soruşturmayı yürüten Cumhuriyet Savcısı Hamza Keleş'in düzenlemiş olduğu tüm tutanaklar, sahte ve gerçek dışıydı. Ancak bu skandaldan sadece bir gün sonra, faili meçhullere yeni 'failler' bulmak amacıyla Türkiye'nin çeşitli yerlerinde yeniden operasyonlar başlayacaktı.

Bu seferki piyango, Ferhan Özmen ve Necdet Yüksel'e vurmuştu. Üstelik sadece Uğur Mumcu cinayeti değil, 1990-1993 yılları arasında işlenmiş ne kadar faili meçhul varsa, hemen hepsi bu iki zanlının üzerine yıkıldı. Özellikle Necdet Yüksel, Uğur Mumcu cinayetinden Muammer Aksoy'a, Bahriye Üçok'tan Turan Dursun cinayetine varıncaya kadar hepsini üstlenmek zorunda kaldı.

Bütün bu cinayetleri tereddütsüz üstlenen Ferhan Özmen, 23 Kasım 2000 tarihinde Ankara 2 Nolu DGM'de yapılan duruşmada şöyle diyordu: *"Derin bir senaryonun kurbanı olduğumuzu haykırmak istiyorum. Bizden önce de Abdülhamit Çelik ve Yusuf Karakuş katil ilan edilmişti. Onları kimler, neden seçti?"*

Tanıklar ve Sanıklar Anlatıyor

Hizbullah ve Tevhid-Selam davalarının iddianameleri ile duruşma tutanaklarının hemen tamamını inceledim. Bunlarla da yetinmeyip olayların taraflarıyla görüştüm. Ancak öncelikle dönemin İçişleri Bakanı Saadettin Tantan ile iki kez görüşme talebinde bulunmama rağmen, *"arşivler orada, gidin inceleyin"* diyerek görüşmeyi reddettiğini baştan belirtmeliyim.

Hizbullah'a yakın kaynaklarla yapmış olduğum görüşmelerde ise ilginç cevaplar aldım. İsimlerinin yazılmaması kaydıyla, verdikleri cevapları aktarabileceğimi söylediler. Hizbullah'ın o dö-

nem İslam adına adam öldürmesini ve işkence yapmasını onaylıyor musunuz? diye sorduğumda, büyük bir tepki gösteriyorlardı.

Mesela K.D. isimli bir Hizbullah sempatizanı, *"Neye dayanarak bunu söylüyorsunuz? Elbette bizim İslam adına adam öldürmek gibi bir yetkimiz olamaz. Hiç kimsenin de olmamalı. Evet, İslam'da cihat vardır. Anacak bizim cihadımız tebliğdir, insanlara Allah'ın dinini anlatmaktır. Biz Allah davasına gönülden inanan insanlar olarak dinimizi bir bütün olarak yaşamak istiyoruz. Hepsi bu. Şiddeti asla tasvip etmiyoruz. Gidin bu soruyu davamız içine sızıp katliam yapan devlet ajanlarına sorun."*

İsminin açıklanmasını istemeyen bir başka Hizbullah'çı S.A. da, örgütün işlediği cinayetlerle ilgili Beykoz'daki villada çıkan kasetlere dikkat çekiyordu. O da K.D. gibi şiddeti reddediyor: *"Evet dinimizin tüm emirlerini yerine getirdiğimiz için bizlere 'radikal' diyebilirsiniz. Ama biz asla adam öldürmek, hele hele işkence yapmak için bu yola çıkmadık. Bu bir kere İslam'a aykırı. Sorduğunuz sorgu kasetleri bir gerçektir. Her ne kadar gizlenmeye ve mahkemeye vermemeye çalışıldıysa da bazı kasetler mahkemeye yansıdı. Mahkemeye yansıyan bu kasetlerden görüldü ki bu kasetler iddia edildiği gibi işkence kasetleri değildir. Devlet tarafından ajanlaştırılmış ve Hizbullah'a karşı kullanılmak istenen bazı muhbirlerin sorgu ve itiraflarını içermekteydi. Mahkeme kanalıyla deşifre olan CD ve kasetlerde rejimin yürüttüğü kirli savaşın, ajanlaştırma, infaz ve cinayetlerin itirafı vardır. Kirli faaliyetlerin ortaya çıkması ve devletin yargısız infazlarının deşifre edilebilmesi için yakalandığı iddia edilen kasetlerin tamamının mahkemelere dolayısıyla kamuoyuna yansıması gerekir."*

Bir başka Hizbullahçı ise; *"Rejim Hizbullah cemaatine karşı kirli bir savaş yürüttü. Bir yerde çatışma çıksın diye işbirlikçi hainlere devlet eliyle eylem yaptırılması kadar çirkef bir durum olamaz. Bireyinin can güvenliğini sağlamakla yükümlü bir rejim, kargaşa ve çatışmadan nemalanmak ve çatışma ortamı oluşturarak kendi zulümlerini perdelemek isterse hiçbir konuda inandırıcılığı olmaz. Bunun için doküman ve sorgu kasetleriyle ilgili yapılan propagandanın hiçbir inandırıcılığı ve anlamı yoktur. Eğer ele geçirilen kasetlerde Hizbullah aleyhinde bir şeyler olsaydı devlet çoktan medyaya servis eder ve aleyhte kullanırdı. Kanaatimce o kasetlerin deşifre edilmesiyle devletin kanlı yüzü ve çeteleri de deşifre olacağından kamuoyu ile paylaşılmadı. İnşallah bir gün o kasetlerin tamamı deşifre olur da Kemalist*

rejimin, Hizbullah cemaati üzerinden İslam ve Müslümanlara yaptığı baskı ve verilen kirli savaşı herkes görür ve anlar" diyordu.

6 Mayıs 2000 tarihli Hizbullah operasyonları kapsamında yapılan 'Umut Operasyonu'nu en iyi bilen isimlerden biri de Avukat Cüneyt Toraman'dı. Zira bu operasyonlarda gözaltına alınan ve Selam-Tevhid Davası'nda yargılanan sanıkların avukatlığını yapan Toraman, operasyonları iki kelimeyle özetliyordu: Kumpas ve Komedi...

Hizbullah operasyonlarının bir NATO konseptinin sonucu olduğunu vurgulayan Toraman, *"Bu operasyonlar 1990'larda işlenen faili meçhullere fail arama operasyonlarıydı. Yargılama sırasında öyle hukuksuzluklar oldu ki, sanıklara isnat edilen suçlar kumpas olduğu anlaşılınca, sırf cezasız kalmasınlar diye 'örgüt üyeliğinden' 5'er yıl ceza verdiler"* diyor.

Avukat Cüneyt Toraman'a göre, 'birileri' Hizbullah'ın içerisine sızarak bu örgütü kendi amaçları doğrultusunda kullanmıştı. Bunun gerekçesi olarak da, şeffaf olmayan yargılama safhasını gösteriyor. Mesela Hizbullah lideri Hüseyin Velioğlu'nun öldürüldüğü Beykoz'daki villadan çıktığı iddia edilen 'deliller' konusunda büyük şüpheleri var.

Toraman bu konuda şöyle diyor: *"Bu disketler, usulüne uygun bir şekilde muhafaza altına alınmamıştır. Hizbullah örgütüne ait disketlerin bir bölümünün ele geçirildiği kabul edilse bile, bu disketlerdeki bilgilere dayanılabilmesi için, her şeyden önce bu disketlerin usulüne uygun bir şekilde, emanete alınması gerekirdi. Suç işlendiğine dair şüphe uyandıran eşya varsa buna el konulur, zabıt defteri tutularak eşya mühürlenir, karışması önlenir. Beykoz'daki operasyon, kamu davasını gerektirir nitelikte olduğuna göre, bu operasyon sırasında ele geçen disket ve bilgilerin, bu dava dosyası içerisinde olması gerekmektedir. Ancak bu CD'leri dava avukatlarına vermedikleri gibi, mahkemeye de sunulmadı."*

Ancak Avukat Cüneyt Toraman'ın asıl ilginç tespitleri ise, Sincan'daki tarladan çıkan ve Hizbullah'a ait olduğu iddia edilen cephanelikle ilgiliydi. Toramana göre bu silahlar, NATO'nun Türkiye'deki derin yapısı olan Özel Harp Dairesi'ne vermiş olduğu suikast silahlarıydı.

Toraman bunun gerekçelerini ise şöyle izah ediyor: *"Öncelikle polis, bu silahların yerini Ferhan Özmen'in telefon konuşmalarından*

tespit ettiğini söylüyor. Şimdi Allah aşkına hangi profesyonel terör örgütü üyesi telefonda böyle bir cephanelikten söz eder? Sonra ele geçirilen silahlar arasında C4 plastik patlayıcılar var. Uzmanlardan görüş aldık. Dediler ki, bu patlayıcıların devlet dışında, piyasadan temin edilmesi mümkün değildir. Dolayısıyla tarlada bulunan bu patlayıcıların, NATO'nun Türkiye'deki derin yapılanmasına ait olduğunu düşünüyorum. Bunlar Susurluk'taki kayıp silahlardı."

Avukat Cüneyt Toraman, ele geçirilen C4'lerin, yedek hâkimliğin ısrarlı muhalefetine rağmen polis tarafından kısa bir süre sonra imha edilmesini de şüpheli buluyor. Toraman bu konudaki sorularını şöyle sıralıyordu: *"Yedek hâkimliğin red kararına rağmen, bu patlayıcılar niçin imha edilmiştir? Bu sorunun cevabı, C4'lerin kaynağında gizlidir. Zira C4'ler imha edilmeseydi, bu patlayıcıların iddia edildiği gibi 20 yıllık bir geçmişinin olmadığı, yeni olduğu ve son yıllardaki bazı faili meçhul olaylarda kullanılan C4'ler ile aynı özellikte olduğu tayin ve tespit edilecekti. Küçücük bir parçası bile, çok büyük tahribata neden olan bu kadar çok C4'ün, nerede ve nasıl imha edildiği konusunda da endişelerim var. İmha edildiği söylenen C4'ler, gerçekten imha edilmiş midir? Yoksa bu C4'ler, ileride, başka operasyonlarda birilerinin evinde veya işyerinde mi ortaya çıkacaktır? Ya da, ülkemiz üzerine kara bulutların çöktüğü bir dönemde, yine ceset parçaları havada mı uçuşacaktır?"*

Son olarak bir görüşme de *"Uğur Mumcu cinayeti sanığı"* olarak gözaltına alınan ancak ilgisi olmadığı halde yaklaşık beş yıl hapis yatan Abdulhamit Çelik'le yaptım. Hırsızın hiç mi suçu yok? İroni içeren sorum karşısında şöyle diyordu: *"Mahkeme kayıtlarını incelediniz. Nerede somut bir delil gördünüz? Çok büyük işkenceler ettiler. Bunların hepsini belgeledik. Anayasa Mahkemesi'ne yaptığımız bireysel başvuruda hak ihlalleri onaylandı. Devleti tazminata mahkûm ettik. O zamanki baskı ve işkence karşısında mecburen öldürdüm dedim. Oysa olayla hiçbir ilgim yoktu. Ankara'ya hiç gitmişliğim bile yoktu. Ağır işkence nedeniyle cinayet günü İstanbul'da düğünümün olduğunu dahi unutmuştum. Gerisini varın siz düşünün"*

IV. BÖLÜM

NATO'NUN TÜRKİYE'Yİ İŞGAL PLANI

Hedefteki Türkiye

NATO'nun 8-17 Kasım 2017 tarihleri arasında Norveç'te yaptığı *"Trident Javelin-2017"* isimli tatbikatta Türkiye'nin *"düşman ülke"* olarak gösterilmesi, dikkatlerin bir kez daha Türkiye-NATO ilişkilerine çevrilmesine neden oldu. Zira Türkiye Cumhuriyeti'nin kurucusu Mustafa Kemal ve mevcut Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan, NATO'nun similasyon planlarında 'düşman' olarak gösterilmişti.

Her ne kadar *"bireysel hata"* denilerek üstü kapatılmaya çalışılsa da, bu skandal aslında Türkiye'ye verilmiş açık bir gözdağıydı. Kurulduğu günden beri ABD egemenliğinde olan NATO, Norveç'teki tatbikatla 'kontrolden çıktığı' düşünülen Erdoğan'a üstü kapalı mesaj gönderiyordu. Tatbikatta Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan *"düşmanla işbirliği yapan lider"*, Mustafa Kemal ise *"ana hedef"* olarak gösterilmişti.

'Sehven' yapıldığı söylenen bu hata, aslında NATO'daki Türkiye düşmanlığının açık izdüşümüydü. Zira NATO'nun tüm tatbikatları en az bir ay öncesinden planlandığına göre, Norveç'te yapılan hata 'sehven' olamazdı. Üstelik 'hatanın' zamanlaması da ilginçti...

Bu çirkin hadise, tam da Türkiye-Rusya ilişkilerinin zirve yaptığı bir döneme denk gelmişti. Dolayısıyla, aslında Türkiye-NATO arasındaki 'sorunun kaynağı' Rusya ile S-400 anlaşması yapan Recep Tayyip Erdoğan'la kodlanırken, Türkiye'nin hedef alınması da ülkenin kurucusu Mustafa Kemal'le kodlanıyordu.

Hemen belirtmeliyiz ki NATO bunu ilk defa yapmamıştı. 2002 yılında Amerika'nın Nevada Çölü'nde gerçekleştirilen *"Milennium Challenge-2002"* tatbikatında da hedef ülke olarak yine Türkiye seçilmişti. 250 milyon dolar harcanarak bilgisayar similasyonu haline getirilen tatbikat, Türkiye ile birlikte tüm Ortadoğu'nun işgalini kapsıyordu.

Peki, NATO veya ABD, Türkiye'nin içişlerine müdahale etme yetkisini nereden alıyordu? Ya da NATO ve ABD'nin Türkiye'ye müdahale etme gibi bir yetkisi var mıydı?

Üzülerek belirtmeliyim ki evet, ikili anlaşmalar gereği NATO ve ABD'nin dolaylı olarak Türkiye'nin içişlerine müdahale etme yetkisi var. Hem de 'yasal' olarak...

1947'li yıllardan itibaren Meclis onayından kaçırılan gizli anlaşmalarla,[275] Türkiye adeta Amerika Birleşik Devletleri'nin 51. Eyaleti haline getirildi. Mesela sadece 1947-1960 yılları arasında ABD ile Türkiye arasında imzalanan anlaşma sayısı tam 34'e ulaşmıştı.[276] Üstelik bu anlaşmaların hemen tamamı da ABD üstünlüğüne dayalı anlaşmalardı.

Yapılan antlaşmalar neticesinde ABD, Türk topraklarında askeri tesisler ve üsler kurarak askeri personel bulundurma hakkı, ortak savunma için yapılacak masraflarda vergi muafiyeti hakkı ve Türkiye'ye yönelik *"doğrudan ya da dolaylı"* saldırı durumunda Türkiye'den gelecek talep doğrultusunda her türlü yardımda ve müdahalede bulunma hakkı elde ediyordu.

Hiç şüphesiz Türkiye ile ABD arasında yapılan söz konusu bu anlaşmaların en önemlisi, 5 Mart 1959 yılında Ankara'da imzalanmış olanıydı. 14 Temmuz 1958 tarihinde Irak'ta yaşanan askeri darbenin yarattığı korku ikliminin ardından yapılan anlaşmayla, *"Türkiye'de meşru hükümete karşı yapılacak bir ihtilal teşebbüsü veya iç karışıklığın, Amerikan Silahlı Kuvvetleri'nin müdahalesi ile bastırılması"* kabul edildi.

Bu durum, ABD'nin dolaylı olarak Türkiye'nin içişlerine karışması demekti. Böylece içeride oluşturulacak 'kontrollü' bir kaos ya da Türk topraklarına yönelik silahlı bir tecavüz bahane edilerek, NATO veya ABD'nin Türkiye'ye müdahale etmesinin yolu açılmış oluyordu.

Türk Hükümeti adına Dışişleri Bakanı Fatin Rüştü Zorlu, ABD Hükümeti adına ise Ankara Büyükelçisi Flatcher Warren'ın imzaladığı 6 maddelik anlaşmanın 6. Maddesi'ne göre, anlaşma imzalandığı tarihten itibaren yürürlüğe girecekti. Bu da Meclis onayının devre dışı kalması demekti. Yine anlaşmanın son maddesine göre, *"iki taraftan birinin yazılı olarak bir yıl önceden bildirimde bulunmaması halinde"* anlaşma yürürlükte kalacaktı. Nitekim söz konusu anlaşma bugüne kadar iptal edilmedi.

---

275 Hüner Tuncer, Menderes'in Dış Politikası: Batı'nın Güdümündeki Türkiye, Kaynak Yayınları, İstanbul, 2013, S. 104.

276 Çağrı Erhan, Türkiye ile ABD Arasındaki İkili Anlaşmalar Kutusu, Baskın Oran (Ed.), Türk Dış Politikası, Kurtuluş Savaşından Bugüne Olgular, Belgeler, Yorumlar, Cilt I, 14. Baskı, İletişim Yayınları, İstanbul, 2009, S. 556.

ABD ile Türkiye arasında 1947 yılından itibaren yapılan ikili anlaşmaların en büyük özelliği, anlaşmaların nasıl uygulanacaklarına dair detayların bir başka anlaşma, deklarasyon ya da Nota'lara bırakılarak kamuoyunun dikkatinden kaçırılmış olmalarıydı. Mesela 1959 tarihli anlaşmanın 3. Maddesi'ne yerleştirilen 'müdahale' yetkisinin açık açık yazılması yerine, dolaylı olarak Londra'da imzalanan uluslararası bir başka antlaşmanın hükümlerine atıf yapılarak gizlenmişti.[277]

ABD'nin Türkiye'ye 'yasal' olarak müdahalesini öngören 5 Mart 1959 tarihli İşbirliği Anlaşması'nın 3. Maddesi, Bağdat Paktı kapsamında yapılan 1958 tarihli Londra Deklarasyonu'na ve ilgili Nota'larına atıf yapılarak TBMM'den geçirildi. Yani Türkiye, ABD'nin askeri yardımını kullanmayı taahhüt ederken, aslında ABD'nin kendi içişlerine müdahale etme yetkisini de kabul etmiş oluyordu. Zira anlaşma; *"Türk topraklarına silahlı bir tecavüz ya da iç karışıklık olması durumunda"* ABD'nin Türkiye'ye asker çıkarma yetkisini kapsıyordu.

ABD, İngiltere, Türkiye, Pakistan ve İran'ın katılımıyla Londra'da yapılan 28 Temmuz 1958 tarihli CENTO Konsey Toplantısı'nda, ilk kez *"dolaylı saldırı"* terimi kullanıldı. Buna göre, üye ülkelerde meşru hükümete karşı yapılacak askeri darbe teşebbüsleri Amerikan Silahlı Kuvvetleri'nin müdahalesiyle bastırılabilecekti. Her ne kadar bu 'müdahale' ilgili ülkenin talebiyle gerçekleşecek olsa da, anlaşmanın bütününde ciddi muğlaklıklar vardı.

Mesela 5 Mart 1959 tarihli anlaşma ile ilgili Meclis'te yapılan tartışmalarda, Dışişleri Bakanlığı yetkilileri *"silahlı tecavüz"* kelimesini 'mahrem madde' gerekçesiyle açıklayamayacaklarını belirtiyordu. Daha önemlisi, Türkiye dışında hiçbir Avrupa ülkesiyle böyle bir anlaşma yapılmamıştı.

Yine anlaşmada yer alan *"meşru hükümete karşı olası bir darbe nedeniyle"* ABD'ye müdahale yetkisi veren madde de çok tehlikeliydi. Zira bundan kasıt, aslında ABD/Batı ittifakının çıkarları doğrultusunda hareket eden hükümetlere karşı yapılan darbeler kastediliyordu. Yoksa ABD'nin darbeleri 'onaylamadığı' anlamına gelmiyor. Çünkü Türkiye'de gerçekleşen tüm darbeler, ABD ve NATO'nun bilgisi dâhilinde yapılmıştı.

277 Hamza Eroğlu, *"Türkiye-ABD İkili İşbirliği Anlaşması"*, Turkish Yearbook of International Relations, Vol. 1 (1960) no:1, S. 23.

Söz konusu anlaşmanın ne kadar tehlikeli ve bir o kadar da muğlak olduğu, 1958 yılında Lübnan'da yaşanan olaylar sırasında gün yüzüne çıktı. ABD, 1958 yılında Lübnan'a asker çıkarmaya karar verdiğinde, Türk Hükümeti'ne danışmadan bin 600 Amerikan askerini Batı Almanya'dan İncirlik üssüne nakletmişti.

Lübnan Müslümanlarının Nasır'ı destekleyen gösterilerde bulunmaları ve yeni kurulmuş olan Suriye-Mısır Birliği'nin Lübnan Müslümanlarına arka çıkması, bölgedeki tansiyonun yükselmesine neden olmuştu. Bunun üzerine Lübnan Başbakanı Camille Chamoun, ABD'den yardım talebinde bulundu.

Chamoun'un ABD'den yardım istemesinin ardında yatan en önemli dayanak, Eisenhower Doktrini'ydi. ABD bu doktrinle Ortadoğu Bölgesi'nde uluslararası komünizmi denetimi altındaki herhangi bir devletten gelecek bir saldırı karşısında kuvvet kullanarak destek vermeye hazır olduğunu ilan etmişti. ABD, Temmuz ayında Irak'ta meydana gelen devrimci darbenin de etkisiyle Chamoun'un çağrısı karşısında deniz kuvvetlerini Beyrut'a çıkartarak Lübnan'daki iç karışıklığa askeri müdahalede bulundu.[278]

Mesela aynı taktik, 15 Temmuz kalkışması sırasında da yaşanabilirdi. Şayet darbe girişimi erken bastırılmasaydı, FETÖ'cü darbeciler halkın direnişi karşısında söz konusu anlaşmaya dayanarak ABD'den müdahale isteyebilirdi. ABD'nin darbe girişimi sonrasındaki tavrına bakıldığında, böyle bir talebe zaten çoktan hazır oldukları ortadaydı.

Türkiye'nin ABD ve NATO ile yaptığı stratejik anlaşmalar, genellikle iki ülke arasındaki *"sözleşme metinlerinde yer almayan, ek madde ve Notalara bırakılan konular"* kapsamına sokuluyordu. Mesela 1 Mart Tezkeresi'nde olduğu gibi 'ordu' boyutunda olmadığı sürece tümen, tugay ve birlik boyutundaki asker çıkarma yetkisi, NATO üyesi ülkelerin hükümet ve Meclis'inin onayından kaçırılıyordu.

Nitekim ABD, NATO adına yapılan bu gizli anlaşma ve Notalar'a göre Türk Hükümeti'nden izin almaksızın Ürdün, Lübnan, Afganistan ve Irak'a Türkiye üzerinden müdahalede bulundu. Yine Küba'da kendini hedef alan Sovyet füzelerinin çekilmesi karşılığında, Türkiye'deki füzelerini Türk Hükümeti'ne danışmadan geri çekti. Aynı şekilde Suriye iç savaşı nedeniyle

278 William Hale, Türk Dış Politikası 1774-2000, Mozaik Yayınları, İstanbul, 2003, S. 130.

Güneydoğu'ya konuşlandırılan NATO kapsamındaki Patriot Füzeleri de Türk yetkililerin itirazına rağmen tek taraflı olarak ülkeden kaldırıldı.

Amerikalılar, anlaşma metinlerine koyulmasını sakıncalı gördükleri hususları, anlaşmanın imza günü verdikleri bir Nota ile kendi arzuladıkları şartları bir oldubittiye getiriyordu. Böylelikle ABD'liler, NATO antlaşmaları veya ikili anlaşmalara göre değil, verdikleri bu Notalar'a göre hareket ediyorlardı.

Mesela, 23 Haziran 1954 tarihli *"Türkiye'de bulunan Amerikan Askeri Yardım Kurulu Personeline NATO Kuvvetler Statüsü Antlaşması'nın Tatbik Edileceğine Dair Anlaşma"*ya eklenen 32 numaralı Nota ile, en önemli madde kamuoyu ve meclisin dikkatinden kaçırıldı. Zira Anlaşma yeni ilaveler ve yorumlarla genişletildiği halde, Nota Meclis onayından geçirilmeyerek resmen gizleniyordu.

Oysa söz konusu 32 numaralı Nota'nın içeriğinde çok kritik cümleler vardı. Nota'nın 1. Maddesi'nde *"diplomatların dışında kalan bütün Amerikan askeri personelinin de bu imtiyaz ve muafiyetlerden faydalanacağı"* belirtilerek anlaşmanın uygulama alanı neredeyse sınırsız hale getiriliyordu.

Nota'nın 2. Maddesi'ne göre ise, Türkiye'ye giren ve çıkan Amerikan askeri personelinin giriş ve çıkışlarını Türk hükümeti kontrol edemeyecekti. Müşterek bölük, tabur, filo, alay birliklerinin Türkiye'ye gelişlerinde Türk Hükümeti'nden izin alınmayacaktı.

Böylece ordu büyüklüğündeki birlikler hariç, Amerikan askeri birliklerinin bir başka ülkede yapacağı operasyonlar için Türkiye'yi geçiş güzergâhı olarak kullanması mümkün hale getirilmişti. Nitekim bu Nota'nın hemen ardından, Türkiye üzerinden Lübnan'a operasyon yapıldı. ABD, bugün de yine bu Nota'ya bağlı olarak Afganistan'dan Suriye'ye kadar pek çok gizli operasyonda Türkiye'yi üs olarak kullanmaya devam ediyor...

Türkiye'den Saklanan Gizli Plan

Türkiye, Batı ittifakı içerisinde yer alması ve NATO'nun ikinci büyük ordusuna sahip olmasına rağmen, ABD/Batı Evanjelist ittifakı hiçbir zaman Türkiye'ye güvenmedi. Mesela, bazen NATO'nun 'özel' toplantılarına, bazen de tatbikatlarına çağrıl-

madı. Daha önemlisi, NATO'nun Türkiye'den sakladığı gizli planları bile vardı...

Kurmay Albay Atıf Erçıkan, 1960'lı yılların başında Washington'daki NATO Askeri Komite Karargahı'nda görevliydi. Erçıkan, aynı zamanda NATO'da görev yapıp da *"milli ve yerli"* kalabilmeyi başaran ender subaylardan biriydi. NATO'da görevliyken, bir gün eline çok önemli bir dosya geçti.

NATO'nun Karargah Kurmay Başkanlığı'nda yapılan görev değişimi, Albay Erçıkan'ın aklından bile geçirmeyeceği bir olayla karşılaşmasına neden olmuştu. NATO'nun yeni Kurmay Başkanı Fransız General, karargahtaki Müttefik Kuvvetleri temsil eden proje subaylarını toplayarak proje dosyalarını dağıtıyordu. Doğal olarak bu kapsamda bir dosya da Albay Erçıkan'a verildi.

Albay Atıf Erçıkan, tam dosyayı açmaya hazırlanıyordu ki biri Amerikalı diğeri İngiliz iki albay, büyük bir telaşla odasına girdi. Neye uğradığını anlamayan Erçıkan şaşkındı. Zira kapısını bile çalmadan odasına giren bu iki NATO subayı, sert bir ifadeyle *"kurmay başkanı bu dosyayı sana yanlışlıkla vermiş, onu hemen geri istiyor."* diyordu.

Türk Albay henüz dosyanın kapağını bile açmamıştı ama duyulan endişeden onun ne kadar önemli bir evrak olduğunun farkındaydı. Dosyayı geri isteyen NATO subaylarına direndi: *"Kurmay Başkanı bu dosyayı yanlışlıkla değil, bilerek verdi. Size veremem."* diyerek talebi reddetti.

Tartışma devam ederken, subaylardan biri masanın üzerinde duran dosyayı el çabukluğuyla almak istedi. Albay Erçıkan; bir elini belindeki silahının, diğer elini de dosyanın üzerine koyarak onu kaptığı gibi çekmeceye kilitledi. Ortam iyice gerilmişti. Amerikan ve İngiliz Albay, daha da sertleşerek bir müttefike yakışmayan sözler sarf etti. Türk Albay açık açık ölümle tehdit ediliyordu.

Nitekim İngiliz Albay, *"bu dosyanın gizlilik derecesini biliyor musun?"* diyerek Erçıkı'nın üzerine yürüdü. Ama o istifini bile bozmadan; *"Biliyorum. NATO'daki en yüksek gizlilik derecesi olan Cosmic Top Tecret."* diye karşılık verdi. İşte bu cümle, aynı zamanda NATO'nun Türkiye'den sakladığı büyük bir sırrın da ifşa olmasını sağlayacaktı.

İki NATO subayının vermiş olduğu cevap, Albay Erçıkan'ı şok etmişti. Zira Türk subay, NATO'nun gizlilik derecelerini belirt-

mek için kullandığı 'Top Secret' ve 'Cosmic Top Tecret' kodlarının dışında, yıllarca Türkiye'den saklanan üçüncü bir gizlilik derecesinin daha olduğunu öğreniyordu.

Türkiye'den saklanan bu üçüncü gizlilik derecesi 'Vagram'dı. İki NATO subayı, bu sırrı ağızlarından kaçırdıktan sonra tehditlerini sürdürmeye devam ettiler: *"Bu dosyadan değil bir bilgi dışarı sızdırmak, bir kelimeyi dahi sızdırırsan bil ki ölürsün."*

Erçıkan'ın dosya hakkındaki şüpheleri iyice artmıştı. Öyle ya, diğer NATO müttefiklerine verilen dosya neden Türkiye'den gizlenmek isteniyordu? Nitekim dosyayı kesinlikle geri vermeyeceğini ifade ederek, içeriğinden sadece Türk Genelkurmay Başkanı'na söz edeceğini söyledi.

Amerikan ve İngiliz subay, tüm tehditlere rağmen Erçıkan'dan dosyayı alamayacaklarını anlayınca odayı terk ettiler. Onlar kapıdan çıkar çıkmaz, Erçıkan da hemen dosyayı açıp okumaya başlamıştı. İşte ikinci bir şoku da dosyayı okumaya başladığında yaşayacaktı.

Albay Atıf Erçıkan'ı şok eden ikinci detay; *"Sovyetler Birliği'ne Karşı Uygulanacak Psikolojik Harp Harekatı"* başlıklı bölümdü. Ancak konu başlığı böyle olmasına rağmen, dosyadaki bu çok gizli plan aslında doğrudan Türkiye'yi ilgilendiriyordu.

Sovyet Rejimi'nin merkezi otoritesini çökertmeyi hedefleyen proje, çeşitli psikolojik harp stratejilerini içeriyordu. Ancak psikolojik savaşın hedef kitleleri Ruslar değil, komünist rejim altında yaşayan Türkler'di. Zira dosyanın son bölümde merkezi otorite çöktüğü zaman ortaya çıkacak manzara tasvir ediliyordu...

Dosyadaki plan, bu çöküş sonrasında oluşacak yeni konjonktürel durum için gerekli tedbirleri sıralıyordu. Evet, NATO tam 30 yıl sonrasını planlamıştı. Sovyetlerin yıkılışından sonra meydana gelecek yeni devletlerden en az 5-6'sının Türk devleti olacağı belirtilerek şöyle deniyordu: *"Bunların işgal ettikleri coğrafya stratejik yönden çok değerli ve tabii kaynakları bakımından da çok zengindir. Bu devletler, Batı'daki Türkiye Cumhuriyeti ile birleşirse o zaman Hitler Almanya'sından veya Stalin Rusya'sından daha tehlikeli bir kuvvet Batılıların karşısına çıkar."*

Peki, Türkiye'nin Balkanlar ve Orta Asya'ya yayılmaması için NATO'nun 1960'lı yıllarda hazırlamış olduğu bu çok gizli plan ne oldu dersiniz? Elbette sonraki yıllarda adım adım hayata ge-

çirildi. Sovyetler Birliği'nin çöküşüyle birlikte, önce PKK terör örgütü azdırıldı, ardından faili meçhul cinayetlerle Türkiye istikrarsızlaştırıldı. Bu hamleler, Türkiye'nin tam 10 yıl süreyle içine kapanmasını sağladı.

Daha 1960'larda 'Vagram' damgalı stratejiyle komünizm sonrasını planlayan ABD/Batı ittifakı, Sovyetler Birliği'nin dağılmasıyla da, o planı hayata geçirdi. Bir yandan Türk Cumhuriyetleri'ni FETÖ'nün eğitim ağıyla kontrol altına almaya çalışan Haçlı ittifakı, diğer yandan da NATO eliyle Azerbaycan, Kırgızistan, Özbekistan, Estonya, Letonya, Romanya, Litvanya, Slovenya, Slovakya, Gürcistan, Bulgaristan, Arnavutluk ve Kosova gibi ülkelerde çeşitli ABD/NATO üsleri kurarak Türkiye'yi askeri çembere alıyordu. Böylelikle Türkiye'nin Orta Asya Türk cumhuriyetleriyle kuracağı olası bir birlikteliğin önü kesilmiş oldu.

ABD'nin Türkiye'yi İşgal Provası

2018 yılı itibariyle NATO'ya üye ülke sayısı 28 olmasına rağmen, bu küresel ordunun siyasetini ve askeri stratejisini tamamen Amerika Birleşik Devletleri belirliyor. NATO, küresel ölçekli istihbarat ihtiyacını CIA eliyle sağlarken, ABD'nin en seçkin birlikleri de NATO'nun üst düzey vurucu gücünü oluşturuyor. Buna bir de ABD'nin NATO'ya sağladığı %75 finansman desteği eklenince, haliyle Amerika'nın hedef ve çıkarları doğrultusunda geliştirilen stratejiler, aynı zamanda NATO'nun da stratejik hedefleri anlamına geliyor.

Buna en güzel örnek, ABD ordusunun *"NSC 10/2"* kodlu Ulusal Güvenlik Belgesi kapsamında 24 Temmuz-15 Ağustos 2002 tarihleri arasında gerçekleştirdiği *"Milennium Challenge-2002"* tatbikatıydı. Ancak her ne hikmetse bu dev tatbikat, icra edildiği dönemde Türk medyasında hiç yer almadı.

Oysa ABD'nin en gizemli bölgelerinden Nevada Çölü'nde gerçekleşen söz konusu tatbikat, aslında doğrudan Türkiye'yi hedef alıyordu. Üstelik tesadüf müdür bilinmez ama tam da Türkiye'nin tapu senedi kabul edilen ve ABD'nin imza koymadığı Lozan Antlaşması'nın yıl dönümüne denk geliyordu.

Tatbikatın adı da tarihi kadar ilginçti. *"Bin yılın meydan okuması"* anlamına gelen *"Milennium Challenge-2002"*... Tabi ilginç

olan bir başka durum daha vardı. Tatbikat tarihinden sadece 2 ay önce ise, NATO çatısı altında *"The NATO Response Force-NRF"* yani *"NATO Mukabele Gücü"* kurulmuştu.

Bu güç, daha önceki satırlarda sözünü ettiğimiz antlaşmalarla oluşturulmuş NATO'nun müdahale gücüydü. The NATO Response Force (NFR), NATO'nun 'kriz bölgelerine' hızlı bir şekilde konuşlanıp müdahale etmesini amaçlayan kara, hava, deniz ve Özel Operasyon Kuvvetleri'nin (Special Operations Forces-SOF) bileşiminden oluşan ve teknolojik açıdan oldukça gelişmiş çokuluslu bir kuvvetti. İşte ABD ordusunun tüm unsurlarının katıldığı bu tatbikatla, böyle bir gücün eşgüdümünü sağlayarak hedef ülke üzerinde test edilmesini amaçlıyordu.

Peki, tam 250 milyon dolar harcanan, 13 bin 500 personelin katıldığı ve üç hafta süren bu tatbikatla kime meydan okuyordu acaba? Tatbikatın senaryosuna bakılırsa, hedef Ortadoğu'daki bütün İslam coğrafyası olmakla birlikte, asıl tarif edilen ülke Türkiye idi.

Nitekim Amerikan haber ajansı Associated Press, tatbikatın Türkiye'yi işgal senaryosu üzerine kurulu olduğunu yazmakta[279] bir sakınca görmeyecekti. Tatbikata İngiltere, Fransa Almanya ve Avusturya gibi NATO'nun güçlü ülkeleri gözlemci olarak davet edilmesine rağmen, her ne hikmetse NATO'nun ikinci büyük ordusuna sahip olan Türkiye çağrılmamıştı.

Belki hedef ülkenin adı açık açık 'Türkiye' olarak yazmıyordu ama senaryodaki 'düşman' tarifi tam da Türkiye'yi işaret ediyordu. Buna göre hedef ülke, iki kıtada toprağı olan (Asya-Avrupa) bir ülkeydi. Bu anlamda önemli denizyollarını (Boğazlar) kontrol ediyordu. Akdeniz'de bir ada ülkesiyle (Kıbrıs Rum Kesimi) sorunları vardı. Ayrıca söz konusu hedef ülkede etnik ve azınlık unsurlar (Kürtler, Aleviler, Ermeniler, Yahudiler) yaşıyordu.

Söz konusu senaryoya göre, 'hedef' ülkede büyük bir deprem olmuştu. Depremle eş zamanlı olarak da uluslararası mahkeme, 'hedef' ülkenin sınırlarıyla ilgili ve çıkarlarına ters düşen bir karar almıştı. Dahası, ülke yıkıcı depremle uğraşırken uluslararası güçler de, 'hedef' ülkeye problemli olduğu ada ülkesiyle olan sorunlarını çözmesi için baskı yapıyorlardı. Yani 'hedef' ülkede tam bir 'kaos' hali vardı. Bu durum ise, NATO antlaşmaları çerçevesinde o ülkeye müdahale edilmesi demekti.

279 Associated Press (AP), 18 Temmuz 2002.

Zor durumda olan 'hedef' ülkenin siyasileri, dış güçlerin taleplerini kabul etmek zorunda kalıyordu. Bunun üzerine, askerler yönetime el koyup ülkede 'otoriter' bir yönetim kurmuştu. Sonrasında ise ABD askerleri, 96 saat içerisinde söz konusu ülkeye müdahale ediyordu...

NATO'nun hangi koşullarda üye ya da üye olmayan ülkelere müdahale edeceği konusundaki antlaşmalara bakıldığında, söz konusu tatbikatın birebir bu antlaşmaların içeriğine uygun olarak yapıldığı görülüyordu.

Nitekim bu tatbikattan sadece bir yıl sonra Irak işgal edildi. Yetmedi, 2010 yılında *"Arap Baharı"* adı altında başlatılan isyanlarla tüm Ortadoğu kaos merkezi haline getirildi. Sonuçta uluslararası hukuktan kaynaklanan hiçbir gerekçe olmamasına rağmen, NATO uçakları Libya'yı bombaladı. Yemen, Libya, Irak ve Suriye fiilen parçalanırken, Mısır'da darbe yaptırıldı.

2013 yılına gelindiğinde ise, sırada asıl hedef olan Türkiye vardı. Gezi İsyanı'yla ülkeyi bölmek istediyseler de, başaramadılar. Daha sonraki yıllarda İŞİD terörü bahane edilerek, NATO'nun tüm Ortadoğu'ya müdahale etmesinin yolu açıldı. Daha önemlisi, Türkiye 15 Temmuz 2016 yılında NATO'nun işgal girişiminden son anda kurtuldu...

15 Temmuz Öncesi NATO'ya Verilen İşgal Yetkisi

Demokrat Parti döneminde yapılan 5 Mart 1959 tarihli anlaşmayla ABD'ye verilen Türkiye'yi işgal yetkisi, FETÖ'nün sinsi bir tuzağıyl'a 2016 yılında daha da genişletilerek bu sefer NATO'ya verildi. Hem de 15 Temmuz'dan sadece bir buçuk ay önce...

24 Mayıs 2016 tarihinde Başbakan olarak göreve başlayan Binali Yıldırım, bir gün sonra Cumhurbaşkanlığı Külliyesi'nde ilk kez Bakanlar Kurulu'na, bir sonraki gün ise MGK'ya katıldı.

Dışişleri Bakanlığı, her ne hikmetse alelacele Bakanlar Kurulu'na 'tavsiye' edilmek üzere MGK toplantısına bir NATO teklifi sundu. Nitekim 30 Mayıs'ta Bakanlar Kurulu tarafından karara bağlanan zamanlaması çok ilginç bu teklif, Cumhurbaşka-

nı Recep Tayyip Erdoğan'ın onaylamasıyla 1 Haziran 2016 tarihinde Resmi Gazete'de yayımlanarak yürürlüğe girdi.

Beş bölüm halinde 24 maddeden oluşan söz konusu karar ile Türk askerlerinin yurt dışında, NATO askerlerinin ise Türkiye'de TBMM kararı olmadan konuşlandırılması öngörülüyordu. NATO'ya adeta elini kolunu sallaya sallaya ülkemize girme hakkı veren bu karar, daha önce kısaca bahsettiğimiz NATO'nun 2014 yılındaki Galler Zirvesi'nde kabul ettiği bir eylem planına dayanıyordu. Söz konusu eylem planına göre, çatışma çıkan bölgelere NATO'nun 48 saat içerisinde müdahale etme yetkisi vardı.

Daha önce *"NATO Mukabele Gücü"* (The NATO Response Force-NRF) olarak varlığını sürdüren bu kuvvetin altyapısı, aslında 1960'lı yıllarda hazırlanmıştı. Üstelik bu gücün ilk konuşlanması gereken beş bölgeden biri de, Türkiye'nin Güneydoğu Bölgesi'ydi. Önceleri Amerikan ve İngilizlerin seçkin operasyon kuvvetlerinden meydana gelen bu acil müdahale ekibi, 2002 yılındaki Prag Zirvesi'nde NATO'nun ana kuvveti haline getirildi.

NATO Mukabele Gücü (NRF), NATO'nun en üst siyasi karar alma organı olan Kuzey Atlantik Konseyi (North Atlantic Council) kararıyla kuruldu. Dolayısıyla tüm üye devletleri bağlayıcı niteliği vardı. Bu gücün genel komutası ise, Avrupa Müttefik Kuvvetleri Yüksek Karargahı'na (Supreme Allied Commander Europe-SACEUR) verilmişti.

2014 yılına gelindiğinde, kriz bölgelerine müdahale etmesi için oluşturulan bu Mukabele Gücü'nün adı, *"Çok Yüksek Hazırlık Seviyeli Müşterek Görev Kuvveti"* (Very High Readiness Joint Task Force- VJTF) olarak değiştirildi. NRF'nin Operasyonel Komuta Karargahı da, Hollanda'nın Brunssum ve İtalya'nın Napoli kentlerinde konuşlandırıldı. Birliklerin komutası ise *"Müttefik Ortak Kuvvetler Komutanlığı"*na verildi.

Tesadüf müdür bilinmez ama Çok Yüksek Hazırlık Seviyeli Müşterek Görev Kuvveti'nin ilk uygulama tatbikatı da 7 Haziran 2016 yılında Polonya'da yapıldı. Yani 15 Temmuz darbe girişiminden sadece bir ay önce...

24 ülkenin davet edildiği *"Anakonda-2016"* tatbikatı, 31 binden fazla askerin katılımıyla gerçekleştirildi. Tatbikat, Soğuk Savaş'ın bittiği 1989'dan sonra NATO'nun en büyük gövde gösterisiydi.

Biz şimdi bu kısa hatırlatmaları yaptıktan sonra, yeniden Bakanlar Kurulu'nun NATO'ya işgal yetkisi veren kararına dönelim...

Çok Yüksek Hazırlık Seviyeli Müşterek Görev Kuvveti'nin kuruluş kararı, 28 NATO üyesi ülkenin oybirliği ile alınmıştı. Dolaysıyla Bakanlar Kurulu, NATO'nun Galler Zirvesi'nde kabul ettiği bu eylem planı teklifini kabul etmek zorundaydı. Zira yeni eylem planı, Rusya'nın sözde Doğu Avrupa ülkeleri üzerindeki yayılmacı politikalarına karşı hazırlanmıştı.

Ancak burada ilginç olan durum, teklifin iki yıl bekletildikten sonra 15 Temmuz'dan sadece bir buçuk ay önce yürürlüğe sokulmasıydı. Belli ki söz konusu yasaya dayanarak NATO'nun 15 Temmuz'da Türkiye'ye müdahale etmesi planlanmıştı. Zira FETÖ'cü kalemler, gerek karar öncesinde olsun gerekse karar sonrasında olsun, ilginç bir şekilde NATO'nun Türkiye'ye müdahale edebileceğinden bahseden yazılar kaleme almaya başlamışlardı.

Mesela Zaman gazetesi yazarlarından Lale Kemal, yasa yürürlüğe girmeden bir yıl önce çok ilginç bir yazı kaleme aldı. Kemal, sözü hiç eveleyip gevelemeden NATO'yu doğrudan göreve çağırıyordu: *"Türkiye'deki tehlikeli gidişata artık dışarıdan müdahale ile 'dur' denilebilir. Bu 'dur' deme hali ise bizim kara gözümüz karakaşımız için değil, Türkiye'nin Allah vergisi coğrafi konumu ve NATO üyesi olması sebebiyle, 'otoriterleşmesine' izin verilmeyecek olmasından kaynaklanabilir."*[280]

Bir başka Zaman yazarı Ali Bulaç da Lale Kemal'den geri kalmıyordu. O günlerde tırmanışa geçen terör saldırılarını gündemine taşıyan Bulaç, *"NATO, Güneydoğu'ya müdahale eder mi?"*[281] başlıklı yazısında şöyle diyordu: *"Türkiye'yi pek yakından tanıyan dostumuz 'uzak olmayan bir gelecekte NATO Türkiye'yi işgal edebilir' dedi. Hayretle 'hangi gerekçe ile?' diye sordum. Şunları söyledi: 'Kürt sorunu giderek ağırlaşacak. Çatışmalar yayılıp da, sorun siyasi ve toplumsal krize dönüşürse NATO istikrarı sağlamak gerekçesiyle Güneydoğu'ya müdahale edecek' diyordu."*

Her ne hikmetse aynı konu, bir başka FETÖ'cü kalem Mehmet Altan tarafından üç ay sonra yeniden gündeme getirildi. Altan, *"Güneydoğu'ya BM müdahale eder mi?"*[282] başlıklı yazısında,

280 Zaman Gazetesi, 2 Eylül 2015.
281 Zaman Gazetesi, Ali Bulaç, 14 Eylül 2015.
282 http://t24.com.tr/haber/mehmet-altan-guneydoguya-bm-mudahale-eder-mi,321142 (21 Aralık 2015)

Ak Parti Hükümeti'ni DEAŞ ile irtibatlandırdıktan sonra konuyu NATO müdahalesine getiriyordu.

Mehmet Altan, PKK'nın hendek eylemlerine müdahale sırasında evine top mermisi isabet etmiş Kürt kökenli bir vatandaşın sözlerini şöyle aktarıyordu: *"Dünyanın en güçlü ordusu bugün vatandaşları olan sivillerle savaşmaya gelmiş. PKK ve devlet arasında bir savaş olabilir ama sivil halkın ne suçu vardı, sivilleri korumak devletin yükümlülüğü değil mi? Madem devlet sivilleri koruyamıyor, NATO, BM duysun sesimizi, böyle devam ederse birçok sivil ölecek"*

Bu konunun gündemde tutulması, Bakanlar Kurulu'nun *"Çok Yüksek Hazırlık Seviyeli Müşterek Görev Kuvveti'nin Faaliyetine İlişkin Esaslar"* kararının Resmi Gazete'de yayımlanarak yürürlüğe girmesinden sonra da sürdürüldü.

Zaman Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Ekrem Dumanlı, bu güvenceye istinaden olsa gerek, Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan'ı açık açık tehdit ediyordu: *"Ya adam gibi gider ya da gitmek zorunda kalır."*

İşin bir başka tuhaf yanı da, NATO'nun Türkiye'ye müdahale edebileceğini ısrarla dile getiren Gülen'ci kalemler, NATO'nun Türkiye'ye müdahalesini yasal hale getiren yasanın yürürlüğe girmesini hiç eleştirmediler. Tabi aynı durum muhalefet partileri ve sivil toplum kuruluşları için de geçerliydi.

Peki, neydi Bakanlar Kurulu'nun NATO'ya yasal işgal yetkisi veren bu karar? Kararın özeti şuydu: Ülkede olası bir kaos çıkması durumunda, *"çatışma ve kargaşayı önlemek"* için NATO'nun Çok Yüksek Hazırlık Seviyeli Müşterek Görev Kuvveti'nin (Very High Readiness Joint Task Force -VJTF) hiçbir izne ihtiyaç duymadan 48/72 saat içinde bölgeye gönderilmesiydi. Üstelik, sürecin 'tehlikeli' şekilde uzaması ihtimaline binaen Meclis de devre dışı bırakılıyordu.

NATO, söz konusu bu yasa ile kara, deniz ve hava personelinden müteşekkil 5 bin kişilik tugayı 48 saat içerisinde istediği yere indirme hakkı elde ediyordu. Akabinde 5 ile 7 gün içinde 10 bin kişilik iki tugay daha gönderebilme hakkına sahipti.

Mesela NATO, Türkiye'de her hangi bir büyük terör saldırısını, halk ayaklanmasını veya askeri bir darbeyi bahane ederek *"kaosu önlemek için"* 5 gün içerisinde 15 bin kişilik *"Çok Yüksek Hazırlık Seviyeli Müşterek Görev Kuvveti"* ile Türkiye'ye doğrudan müdahale edebilecekti. Bu da düpedüz 'işgal' demekti.

Nitekim bu planın 15 Temmuz'da uygulanması için her şey hazırlanmıştı. İngiltere, Güney Kıbrıs'taki iki üssünde 5 bin kişilik bir özel kuvvet konuşlandırmıştı. Şayet Türkiye gerekli önlemleri almayıp darbeciler 2-3 gün daha direnseydi, söz konusu bu karar kapsamında ABD ve İngiliz kuvvetleri ellerini kollarını sallayarak Türkiye'ye girecekti...

Kaldı ki FETÖ elebaşısı Fethullah Gülen, darbe girişimi sonrasında bile NATO'yu Türkiye'ye müdahale etmesi konusundaki ısrarını sürdürdü. Bu konuda Washington Post gazetesine bir makale yazan Gülen, Türkiye'nin demokrasisinin tehlikede olduğunu öne sürerek, Batı'ya ve NATO'ya 'acil müdahale' çağrısı yaptı. Gülen, *"Önümüzdeki NATO zirvesi bunun için bir fırsat. Batı ve NATO, Türkiye'nin demokrasiye dönmesi için yardım etmeli."*[283] diyordu.

15 Temmuz Şifreleri

ABD/Batı ittifakı, kendi çıkarlarına hizmet eden ve NATO 'standartlarına' uymayı taahhüt eden tüm Türk hükümetlerini açıkça destekledi. Tanzimat Fermanı'ndan beri azınlık iradesine dayalı vesayetçi sistemi silahlı güç (ordu) ile korumaya alan Evanjelist ittifak, Türkiye'yi bu kalıptan çıkarmak isteyen her lideri 'doğal düşman' olarak kabul etti.

Mesela Sultan Abdülaziz, Sultan Abdülhamid, Adnan Menderes, Necmettin Erbakan ve Recep Tayyip Erdoğan, Evanjelist ittifakın 'doğal düşmanları' arasındaydılar. Çünkü bu liderler, hem çoğunluk iradesini siyasete egemen kılmak, hem de kendi milli politikalarını uygulamak istiyorlardı. Nitekim Erdoğan hariç, diğer liderlerin hepsi de askeri bir darbeyle tasfiye edildiler.

Tayyip Erdoğan, Ak Parti'nin kuruluşundan 2009 yılına kadar ABD/Batı ittifakıyla uyum içinde çalıştı. Çünkü aksi takdirde iktidarda kalamayacağının farkındaydı. Ta ki devleti yakından tanıyıp güçlü halk iradesini arkasında hissedinceye kadar...

Erdoğan'ın küresel raydan çıkması, 2009 yılındaki *"One Minute"* olayı ile başladı. Bu tarihten sonra her ne kadar uluslararası hava Tayyip Erdoğan'ın aleyhine dönse de, İsrail'in Mavi Marmara saldırısı ve ekonomideki büyük başarı, Ak Parti'nin 2011 seçimlerinden çok daha güçlü çıkmasını sağladı.

283 The Washington Post, 15 Mayıs 2017.

Recep Tayyip Erdoğan yönetimindeki Ak Parti, 12 Haziran 2011 tarihinde yapılan seçimlerde % 50 oranında oy alarak 326 milletvekili çıkarmıştı. Böylelikle Ak Parti, Türkiye tarihinde, girdiği üç seçimde de oyunu yükselterek iktidarda kalmayı başaran ilk parti oldu.

Bu durum hem Fethullah Gülen'i, hem de onu kontrol eden Evanjelist ittifakı bir hayli rahatsız ediyordu. Zira halkın verdiği büyük desteği arkasında hisseden Erdoğan, artık küresel sermaye oligarklarına karşı çok daha rahat hareket etmeye başlamıştı. Nitekim Türkiye'nin bağımsız bir ülke olması yolunda önemli adımlar atıldı.

Öncelikle savunma sanayiinin güçlendirilmesine ve uzun vadeli ekonomik dengelerin sağlanmasına büyük önem verildi. 1960 darbesinden sonra Türkiye'nin ilk borcunu aldığı ve bu durumu bahane ederek her fırsatta ülkenin içişlerine karışan IMF ile tüm ilişkiler kesildi. Geçmişte yapılan 23.5 milyar dolarlık borç ödenerek, IMF ülkeden gönderildi.

IMF demek, ABD/Batı emperyalizminin küresel sömürü düzeni demekti. Dolayısıyla bu hamle, Evanjelizm'in ekonomik sömürü çarkına vurulmuş en büyük darbelerden biriydi. Nitekim 2012 yılına gelindiğinde, %6,16'ya kadar düşen enflasyon oranı, 1968 yılından beri tarihin en düşük seviyesine ulaştı.

Yine 2001 yılında yüzde 9,5 küçülen Türkiye, Erdoğan iktidarında yıllık ortalama yüzde 6,7 oranında büyümüştü. Kişi başı GSYH miktarı 2002 yılında 3 bin 492 dolar iken, bu miktar 2011 yılında 10 bin 469 dolar seviyesine çıktı. Dahası, 2002 yılında 28 milyar dolar olan Türkiye Cumhuriyet Merkez Bankası altın ve döviz rezervleri, 2012 yılında tam 122.1 milyar dolara yükseldi.

Güçlü ekonomiye paralel olarak, geleceğin güçlü Türkiye'sini inşa etmek için birçok büyük projeye de imza atıldı. Asya ve Avrupa kıtalarını deniz altından birbirine bağlayan ve Sultan Abdülhamid'in 130 yıllık rüyası olan Marmaray Projesi hayata geçirildi. Marmaray'a kardeş olacak ve Boğaz'ın altından araçların geçişine imkân verecek çift katlı Avrasya Tüneli'nin de yapımına başlandı.

Dünyanın en büyük yolcu taşıma kapasitesine sahip olan üçüncü havalimanı, Avrupa'nın en uzun, en geniş asma köprüsü olan Yavuz Sultan Selim Köprüsü ile dünyanın en uzun ikinci asma köprüsü olan Gebze-İzmir Otoyolu projeleri hayata geçirildi.

Yine Cumhuriyet tarihi boyunca sadece 6 bin km olarak yapılabilen bölünmüş yol uzunluğu, Erdoğan iktidarı döneminde 22,6 bin km'ye çıkarıldı. Bu hamleler, Türkiye'yi tarihi ticaret yolları üzerinde stratejik bir zorunlu güzergâh yapıyordu.

Aynı dönemde çok önemli enerji projeleri de birer birer hayata geçirildi. Türkiye'nin enerji üretimindeki kurulu gücü 2003'te 35 bin 600 megavat iken, bu rakam 2013'te 64 bin megavata çıktı. 2002 yılında sadece 9 kente doğalgaz verilirken, 2013 sonuna gelindiğinde 72 il doğalgaza kavuşmuş oldu.

Petrol arama ve üretimi için yapılan yatırım miktarı da, söz konusu dönemde 147 milyon dolardan 871 milyon dolara ulaştı. 2003'te 0,84 milyar dolar olan Türkiye'nin maden ihracatı, 2013'te 5,04 milyar dolara yükseldi. Çok daha önemlisi; enerjide arz güvenliğini sağlamak amacıyla nükleer enerji yatırımları için somut adımlar atıldı.

Yıllardır küresel hegemonyanın sivil toplum örgütleri aracılığıyla engellenen nükleer enerji çalışmalarına hız verildi. Nitekim Akkuyu ve Sinop'a nükleer güç santralleri yapımına yönelik antlaşmalara imza atıldı. Türkiye'nin en büyük cari açığını kapatmaya dönük atılan bu stratejik adımlar, ABD/Batı ittifakını rahatsız eden en büyük hamlelerden biri oldu.

Aynı stratejik hamleler savunma sanayii alanında da devam etti. Savunma ve havacılık sanayi ihracatı 2003'te 331 milyon dolar olan Türkiye, bu rakamı 2013 sonunda 1 milyar 391 milyon dolara yükseltmeyi başardı.

Aynı dönemde, savunma sanayiinin millileştirilmesi yönünde önemli adımlar atılırken, bu kapsamda Milli Savaş Gemisi (MİLGEM), ATAK taarruz helikopteri, Temel Eğitim Uçağı (HÜRKUŞ), milli piyade tüfeği, milli tank Altay, insansız ve silahlı hava araçları, uzun ve orta menzilli tanksavar füze sistemleri, yerli yapım Hava Radar Sistemi ve ilk istihbarat uydusu gibi projeler hayata geçirildi. Böylece Türk Silahlı Kuvvetleri'nin ihtiyaçlarının yerli imkanlarla karşılanma oranı, büyük bir artış kaydederek yüzde 25'ten yüzde 70'in üzerine çıktı.

ABD/Batı ittifakı cephesinden bakıldığında, bütün bu stratejik hamleler Erdoğan'ın 'kontrolden çıktığının' göstergesiydi. Ekonomik olarak kendi ayakları üzerinde duran, dış politikada bağımsız kararlar alabilen, kendi silahını üreten ve PKK sorunu-

nu temelden çözmek isteyen bir Türkiye, küresel hegemonya için problem olabilirdi.

İşte bu yüzden, 2011 yılından sonra ulusal ve uluslararası medyada büyük bir Tayyip Erdoğan karşıtlığı yükselmeye başlamıştı. Dönemin Başbakanı Erdoğan, tek bir noktadan düğmeye basılmışçasına tıpkı Sultan Abdülhamid, Adnan Menderes ve Turgut Özal gibi bir anda 'diktatör' ilan edildi.

Üstelik 'diktatör' benzetmesi sadece medya tarafından da yapılmıyordu. İsrail Dışişleri Bakanı Lieberman, Erdoğan'ın Kaddafi ve Chavez gibi bir lidere dönüştüğü iddiasıyla *"Bizim sorunumuz Türkiye değil, Erdoğan"* diyerek kurnazca Erdoğan'ın yalnızlaştırılması hedefleniyordu. İlginçtir, Fethullah Gülen Hareketi de, Tayyip Erdoğan'a savaş açtığında aynı cümleyi kullanacaktı...

Yahudi lobilerinden aldığı ödüller nedeniyle iç muhalefet tarafından *"Amerika ve Yahudi lobilerinin adamı"* diye eleştirilen Erdoğan, uluslararası alanda ise *"Yahudi düşmanlığıyla"* itham ediliyordu. Mesela İsrail Dışişleri Bakanlığı'nca hazırlanan ve Türkiye-İsrail ilişkilerini konu alan resmi bir raporda, Erdoğan açık açık 'Yahudi karşıtlığıyla'[284] suçlanıyordu. Dahası, *"topraklarında Hamas teröristlerinin faaliyetlerine izin verdiği"* gerekçesiyle, İsrail yönetimi Erdoğan'a karşı NATO'yu göreve çağırıyordu.[285]

İktidara gelişi sırasında küresel gücün desteğini kazanan Erdoğan, devlete hâkim olduktan sonra ABD/Batı ittifakının dayattığı politikalara karşı çıkınca, bir anda Evanjelist/Siyonist lobilerinin hedefi haline gelmişti.

Mesela, en büyük küresel Yahudi lobilerinden biri olan ve bütün dünyada 'antisemitizm' hareketlerini izlemekle görevli Simon Wiesenthal Center (SWC), *"2013 yılının İsrail karşıtı isimleri"* listesini yayınlarken, İran'ın dini lideri Ayetullah Ali Hamaney'den sonra listenin ikinci sırasına Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ı koymuştu.

Birleşmiş Milletler (BM), UNESCO, Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Teşkilatı (GİT), Amerikan Devletleri Örgütü (OAS) ve Avrupa Konseyi gibi uluslararası kuruluşlarda temsil edilen bu örgüt, Erdoğan'ın *"Tarihsel olarak Ankara'nın stratejik dos-*

---

284 Haretz Gazetesi, 27 Ocak 2010.
285 Oda Tv, 28 Kasım 2014.

tu ve ticaret ortağı İsrail'e karşı aşırı düşmanca tavırlar içerisinde olduğunu"[286] iddia ederek, ABD'deki tüm Yahudi lobilerine Erdoğan'ı kınama çağrısında bulunuyordu.

Simon Wiesenthal Center'ın bu çıkışından sonra, uluslararası medya da harekete geçmişti. Tayyip Erdoğan'ın İsrail'e yönelttiği eleştirileri bir türlü içine sindiremeyen Evanjelist ittifakın küresel gazetesi New York Times, 23 Mayıs 2015 tarihli sayısında ABD ve NATO'yu Recep Tayyip Erdoğan'ı 'durdurmaya' çağırıyordu.

İşin ilginç tarafı, küresel basında Recep Tayyip Erdoğan yerden yere vurulurken, aynı odaklar Fethullah Gülen Hareketi'ni de göklere çıkarıyordu. Evanjelist ittifakın bir başka küresel yayın organı The Economist dergisinde yayınlanan bir makalede; açık açık *"İslam'ı içeriden yok etme"* planında Fethullah Gülen'in ana aktör olarak kullanılması gerektiği vurgulanarak cemaatin desteklenmesi isteniyordu.[287]

"İslam bombalanarak yeniden yapılandırılamaz, ama içeriden değiştirilebilir" denilen makalede; İslamiyet'in içeriden değiştirilmesi için Martin Luther King örnek gösterilerek Türkiye'de Fethullah Gülen, Mısır'da ise darbeci Sisi öneriliyordu...

NATO'nun İşgal Denemesi

ABD/Batı Evanjelist ittifakının Recep Tayyip Erdoğan'ı tasfiye planı, aslında 2009 yılındaki *"One Minute"* çıkışından sonra başlamıştı. Erdoğan'ın özellikle dış politika alanında bağımsız kararlar vermeye başlaması ve savunma sanayiinin millileştirilmesi konusunda atmış olduğu adımlar, NATO için can sıkıcı noktaya ulaşmıştı.

Dış politikada başlayan 'eksen kayması' tartışmaları, Erdoğan'ın AB'ye alternatif arayışlarıyla devam etti. Avrupa Birliği'nin (AB) yıllardır Türkiye'yi oyaladığını gören Erdoğan, 2012 yılından itibaren Avrupa Birliği yerine, Şanghay İşbirliği Örgütü'ne (ŞİÖ) girmeyi gündeme getirmeye başladı. Dahası, Türkiye savunma sanayii alanındaki yerli atılımlarını da yeni küresel güç Çin ile gerçekleştirmek istiyordu.

286 http://www.dunyabulteni.net/haber/284875/erdogan-israil-dusmanlari-listesinde-2-sirada.

287 Türkiye Gazetesi, 2 Ağustos 2016.

İşte bu hamleler, ABD/Batı ittifakı tarafından Türkiye'nin *"Batı ittifakına aykırı faaliyetleri"* olarak görülmüştü. Zira Türkiye, 2012 yılından itibaren ŞİÖ kozunu gündeme getirmekle kalmıyor, NATO karşıtı olan ve aralarında Rusya, Çin, Kazakistan, Kırgızistan, Tacikistan ve Özbekistan gibi ülkelerin bulunduğu Şangay İşbirliği Örgütü ile kurumsal işbirliğini sağlayacak 'Diyalog Ortaklığı' anlaşmasına da imza atıyordu.

Erdoğan'ın yerli savunma sanayiini millileştirmek için Çin ve Rus silah teknoloji firmalarıyla flört etmesi demek, ABD ve NATO'nun en üst düzey kurallarından birinin ihlali demekti. Üstelik Uzun Menzilli Füze Savunma Sistemleri İhalesi'ni kazanan Çin, anlaşma gereği Türkiye ile ortak üretim yapacaktı. Yani söz konusu ihaleyle, Türkiye Çin'den sadece silah ithalatı yapmakla kalmayacak, aynı teknolojiyi kendisi de üretecekti.

Bu durum, Evanjelist ittifak için tam bir eksen kaymasıydı ve NATO ile ABD silah sanayiini çileden çıkarmıştı. Zira Türkiye, 'üretici' ülke değil, 'alıcı' ülke pozisyonunda kalmalıydı. Gidişata bakılırsa, Erdoğan da tıpkı Sultan Abdülaziz, Sultan Abdülhamid ve Adnan Menderes gibi 'müttefik' değişikliğine gidiyordu.

Evanjelist ittifakın 1839 Tanzimat Fermanı'yla kurmuş olduğu bu 'bağımlı' düzeni kolay kolay yıktırmaya niyeti yoktu. Zira Tanzimat'tan beri Batı için 'edilgen' bir ülke konumunda olan Türkiye, sistemin küresel sahiplerine karşı açık bir isyana kalkışıyordu. Dolayısıyla Tayyip Erdoğan bir an önce tasfiye edilmeliydi.

"One Minute" krizinden sonra küresel basın yoluyla Erdoğan'a karşı başlayan saldırılar, Evanjelist ittifakın 'İslami' ayağı olan Fethullah Gülen Hareketi devreye sokularak dershane ve MİT Kriziyle devam ettirildi. Hükümetin dershaneleri kapatmak istemesiyle başlayan Erdoğan-cemaat gerginliği, Selam/Tevhid soruşturması bahane edilerek, CIA ile 'eşit statüde' bilgi akışını başlatan MİT Müsteşarı Hakan Fidan'ın tutuklattırılmak istenmesine kadar gitti.

Ancak bu hamle başarılı olamayınca, Gezi olayları sahneye konuldu. 'Ağaç duyarlılığıyla' başladığı iddia edilen olaylar, aslında Tayyip Erdoğan'ı devirme planının büyük parçasıydı. Ne var ki bu senaryo da tutmamıştı. Bu sefer, 2014 yılında 'Kobani eylemleri' ya da yaygın adıyla '6-8 Ekim Olayları' organize edildi. İŞİD'in sözde Kobani kuşatmasını bahane eden ve Türkiye'nin

IŞİD'e yardım ettiğini iddia eden HDP Merkez Yürütme Kurulu, 6 Ekim'de aldığı kararla Kürtleri sokağa döktü.

İşin ilginç yanı, 52 kişinin hayatını kaybettiği 6-8 Ekim olayları, HDP Eşbaşkanı Selahattin Demirtaş'ın tam da ABD'den döndüğü günlere denk geliyordu. 22 Eylül'de ABD'ye giden Demirtaş, başta ABD Dışişleri Bakanlığı olmak üzere hükümet temsilcileriyle bir araya gelmişti.

ABD dönüşünden iki hafta sonra ise, o korkunç manzaralar yaşandı. HDP tarafından organize edilen protesto eylemlerinin amacı, bir 'Kürt ayaklanması' başlatmaktı. Bu hamle, Suriye ve Irak'ta yaşanan iç savaşı Türkiye'ye taşıyarak NATO'nun müdahalesine açık hale getirme stratejisiydi.

Güneydoğu Bölgesi'nde görev yapan FETÖ'ye mensup polisler de, ayaklanmanın yayılması için ellerinden gelen çabayı esirgemiyordu. Olayları bastırmakla görevli bazı polisler, kullanmış olduğu tomalarla yanan araçları söndürmek yerine, diğer araçları da ateşe sürükleyerek olayların büyümesine destek oldular.

Bu ihanet, MOBESE kameralarıyla belgelendi. Ancak bu kalkışmada da başarılı olamayan Evanjelist ittifak, bu günler için hazırladığı FETÖ yargısını devreye soktu. Zira bu kez de 17/25 Aralık yargı darbesini deneyeceklerdi...

Ne var ki Recep Tayyip Erdoğan, her ne kadar siyasi çevresi tarafından FETÖ ile mücadele konusunda yalnız bırakılmış olsa da, halkın vermiş olduğu destekle FETÖ ve Evanjelist ittifakın tüm tuzaklarını boşa çıkardı.

17/25 Aralık darbe girişiminden sonra başlayan FETÖ'nün devlet kurumlarından tasfiye süreci, nihayet ordudaki yapılanmasına gelmişti. Ancak bu o kadar da kolay olmayacaktı. Zira FETÖ'cü askerlerin ordudan tasfiyesi demek, aynı zamanda 1990'lardan sonra NATO'nun FETÖ'cülerden oluşturduğu Derin NATO'nun da tasfiyesi demekti.

Bu nedenle Erdoğan'ı devirmek için artık tek yol kalmıştı. Bu kez Evanjelist ittifakın küresel politikalarını yürütmekle görevli Neo-conlar devreye girdi. Başından beri Fethullah Gülen Hareketi'nin Amerika ve Avrupa'da pazarlanmasında başrol oynayan küresel para oligarklarının bu savaş stratejistleri, açıkça Erdoğan'a savaş ilan ettiler.

Mesela küresel para baronlarının beynelmilel gazetesi olan New York Times, Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın yükselişini durdurmak için açıkça ABD ve NATO'yu göreve çağırıyordu. Bu, esasında NATO destekli bir darbe demekti. Gazetenin Yazı İşleri Kurulu, Türkiye'de yaşanan seçim süreciyle ilgili *"Türkiye üzerindeki kara bulutlar"* başlıklı bir yazı kaleme aldı. Dünyada bir ilk olma özelliği taşıyan ve FETÖ çevreleri referans gösterilerek kaleme alınan yazıda, açık açık dış kaynaklı bir darbe çağrısında bulunuluyordu.

NATO'yu Türkiye'ye müdahale etmeye çağıran o yazıda şöyle deniyordu: *"Sayın Erdoğan'ın karşı çıktığı bir başlıktan ötürü Hürriyet gazetesine yönelik yapılan suç duyurusuyla yeni bir alarm çaldı. Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı, ABD'de gönüllü sürgünde bulunan İslamcı vaiz Fethullah Gülen'le bağlantılı çok sayıda medya organının yasaklanmasını istedi. Bu seferki tehlikeli atmosfer alışılmadık biçimde karanlık ve korku verici. Sayın Erdoğan doğruyu söyleyenlere karşı giderek hasmane bir tavır takınıyor gibi. ABD ve Türkiye'nin diğer NATO müttefikleri, onu bu yıkıcı yoldan geri döndürmeye çalışmalı."*[288]

Elbette Recep Tayyip Erdoğan'ın NATO eliyle devrilmesini savunan sadece New York Times gazetesi değildi. Neo-conların güdümündeki düşünce kuruluşları da aynı tezgâhın içindeydi. Mesela Amerikan Enterprise Institute'nün kıdemli stratejisti Michael Rubin, gerek 15 Temmuz öncesi, gerekse 15 Temmuz sonrasındaki kışkırtıcı yazılarıyla Erdoğan'ın mutlaka devrilmesi gerektiğini savunanların başında geliyordu.

Michael Rubin, Neo-conlar adına Fethullah Gülen'le ilişkileri yürüten önemli bir kişiydi. İkili arasında Pensilvanya'da defalarca görüşmeler oldu. Nitekim bu görüşmeler, Fethullah Gülen'e en yakın isimlerden biri olan FETÖ itirafçısı gazeteci Ali Ünal tarafından da doğrulanacaktı.[289]

Hem Neo-conlara, hem de FETÖ'ye yakınlığıyla bilinen Amerika'nın Türkiye eski Büyükelçileri Morton Abramowitz ve Eric Edelman da, Michael Rubin'den aşağı kalmadılar. 'Otoriterlikle' suçladıkları Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan'ın ya politikalarını değiştirmesini, ya da 'istifa' etmesi gerektiğini yazıyorlardı.

15 Temmuz darbe girişiminden dört ay önce, FETÖ'nün içli-dışlı olduğu Moon Tarikatı'nın yayın organı Washington Post'ta Erdoğan'ı istifaya davet eden küstahça bir yazı kaleme aldılar.

288 New York Times, 24 Mayıs 2015.
289 Yeni Şafak Gazetesi, 22 Ocak 2017.

Üstelik yazı sadece Erdoğan'ı istifaya davet etmekle kalmıyordu. Türkiye'de hem bir iç savaş senaryosu, hem de FETÖ'nün Erdoğan'a yönelttiği *"İŞİD'e yardım ettiği"* algısı da, yazının içerisine özenle yerleştirilmişti.

Ancak Erdoğan'ın askeri bir darbeyle devrilmesi gerektiğine dair en ilginç yazıyı, Amerikan'ın eski Başkan Yardımcısı Dick Cheney'in ulusal güvenlik danışmanı John Hannah kaleme almıştı. Amerikan dış politikası ve NATO politikalarına yön veren Council on Foreign Relations'ın (CFR) yayın organı Foreign Policy'de çıkan yazı, Erdoğan'ı *"tehlikeli şahıs"*[290] olarak gösteriyordu. Dahası, Türk ordusu açıkça darbe yapmaya çağrılıyordu.

Nitekim bütün bu çağrılar FETÖ tarafından karşılıksız bırakılmadı. Söz konusu yazıdan sadece bir ay sonra, Türkiye o korkunç 15 Temmuz gecesini yaşayacaktı. Üstelik Neo-conların en kıdemli üyeleri de, 15 Temmuzdan bir gün önce Türkiye'ye gelerek, Büyükada'da darbe sonrasının planlarını yaptılar. 17 kişilik ekibin başında bulunan kişi ise, FETÖ'nün uluslararası alanda en büyük pazarlamacılarından biri olan ve darbe gecesi CIA'a bilgi aktaran Henri Barkey'di.

Darbe girişimi sonrası Amerika'dan yapılan açıklamalara bakılırsa, NATO o gece darbenin tam da göbeğindeydi. Zira ABD Merkez Kuvvetler (CENTCOM) Komutanı Josept Votel, tutuklanan darbeciler için *"yakın müttefiklerimiz"*[291] ifadelerini kullanarak, bu ilişkiyi adeta deşifre ediyordu. ABD Ulusal Drektörü James Clapper ise, 'muhataplarının' tutuklanmasından duyduğu üzüntüyü belirterek, bu durumun ABD'nin Ortadoğu'daki stratejisini güçleştireceğini vurguluyordu.

Nitekim darbe girişimi sonrasında NATO'da görev yapan 467 subaydan 237'sinin FETÖ'cü olduğu anlaşıldı. 200'e yakın NATO'cu subay, yurda dönmeyerek ABD ve Avrupa'nın çeşitli ülkelerinden sığınma talebinde bulundu.

İşgali Önleyen Hamle

Daha önceki darbelerde olduğu gibi, 15 Temmuz darbe girişiminin arkasında da hiç şüphesiz yine ABD ve NATO vardı. Bunu kanıtlayacak elimizde yeterli sayıda belge ve bilgi bulunuyor.

290 Foreign Policy, 16 Haziran 2016.
291 Hürriyet Gazetesi, 29 Temmuz 2016.

Öncelikle 15 Temmuz darbe girişiminin Polonya'nın başkenti Varşova'da yapılan NATO zirvesinden sadece bir hafta sonra gerçekleşmesi oldukça dikkat çekiciydi. Yine bir başka ilginç nokta, Türk yetkililer tarafından resmen talep edilmesine rağmen, ABD'nin 15 Temmuz gecesi seçilmiş hükümete desteğini bir türlü açıklamamış olmasıydı.

Elbette ABD ve NATO'nun 15 Temmuz darbe girişiminin içerisinde olduğunu gösteren emareler bunlarla sınırlı değil. ABD ve NATO'ya ait İncirlik üssü, darbe girişiminde en aktif rolü oynayan yerlerden biriydi. Zira bu üs, hem darbenin NATO bağlantısının sağlandığı, hem de darbeye hava desteğinin verileceği karargâh olarak belirlenmişti.

Nitekim darbe girişiminin ilk saatlerinde İncirlik'ten kalkan üç tanker uçak, gece boyunca Ankara'yı bombalayan F-16'lara tam 20 kez havada yakıt ikmali yaptı. Ankara ve Adana Cumhuriyet Başsavcılıklarınca yürütülen soruşturmalarda, İncirlik'teki 10'uncu Tanker Üs Komutanlığı'ndan kalkan tanker uçaklarının radar kayıtları tek tek ortaya çıkarıldı.

Bu kalkışlar ABD ve NATO'nun bilgisi dâhilindeydi. Zira darbe gecesi İncirlik'ten F-16'ları kaldıran Hava Pilot Kurmay Yarbay Halil İbrahim Özdemir, Akıncı Üssü İddianamesi'ndeki ifadesinde, 10. Tanker Üs Komutanı Bekir Ercan Van ile ABD Hava Kuvvetleri'ne bağlı 39. Hava Üs Komutanı Albay John Walker'in o gece birlikte olduğunu itiraf ediyordu.

Söz konusu tanker uçaklar, NATO şemsiyesi altındaki koalisyonda görevliydi. Dolayısıyla bir NATO üssünden ABD'lilere bilgi vermeden üç tanker uçağın kaldırılması mümkün değildi. Nitekim darbe bastırılınca 10. Tanker Üs Komutanı Tuğgeneral Bekir Ercan Van'ın ABD'lilere sığınma talebinde bulunması da,[292] bu sıkı işbirliğinin açık göstergesiydi.

Ancak Bekir Ercan Van, her ne kadar söz konusu bu sığınma talebini reddetse de, Albay Walker ile görüştüğünü kabul ederek ifadesinde şöyle diyordu: *"Amerikalı Albay John Walker ile ikili toplantım vardı ve üste icra edilen koalisyon harekatı kapsamında yaşanan problemleri ve çözüm metotlarını konuşuyorduk. Nizamiyeye Albay Walker ile görüşmem biter bitmez, Ümit Albay'ı davet edeceğimi söyledim. Görüşmenin hemen ardından Ümit Albay makamıma gelerek tebligatı yapmıştır."*

292 New York Times, 17 Temmuz 2016.

Hiç şüphesiz ABD ve NATO'nun 15 Temmuz darbe girişimine müdahil olduğunu gösteren çok daha somut delliller de mevcut. Mesela, İncirlik Üssü'ndeki o geceye ait görüntülerin silinmesi gibi...

Adana Cumhuriyet Savcılığı tarafından 15 Temmuz darbe girişimine yönelik yürütülen soruşturma kapsamında, ABD'den o gece İncirlik Üssü'nde yaşanan olaylarla ilgili görüntüler istendi. Fakat görüntüler ortada yoktu. ABD'li yetkililer, kayıtların *"geriye döndürülemez şekilde"*[293] silindiğini söylüyordu. ABD'nin İncirlik'teki 39. Hava Üssü Kanadı Komutanı Albay John J. Walker, bu skandalla ilgili olarak sadece bir 'özür' dilemekle yetindi.

ABD/Batı ittifakı, o gece darbeye destek vermekle kalmayıp, Türkiye'yi 'işgal' etmek için de çeşitli hazırlıklar yapmışlardı. Daha önce bahsettiğimiz ikili anlaşmalara dayanarak yapılmak istenen bu işgal girişimi, Başbakan Binali Yıldırım'ın kritik talimatıyla son anda önlendi.

15 Temmuz'un sadece bir buçuk ay öncesinde Bakanlar Kurulu'nca onaylanan ve NATO'ya müdahale hakkı veren yasayı hatırlayan Başbakan Yıldırım, Eskişehir Hava Üssü Komutanlığı'na Türk hava trafiğinin derhal NATO'ya kapatılması talimatını verdi.

Hava Kuvvetleri Komutanlığı'nın Harekat Özel Defteri (HÖD) kayıtlarına göre,[294] bu emir 16 Temmuz gecesi saat 02.19'da yerine getirildi. Böylece NATO'ya Türk hava sahasını izleme imkânı veren sistem kapatılarak, FETÖ'nün 'iç savaş' üzerinden ülkeyi NATO müdahalesine açık hale getirme planı bertaraf edilmiş oluyordu.

Eskişehir'deki üsse gelen emirle, önce FETÖ'cü pilotların kullandığı uçaklar 'düşman unsur' olarak işaretlendi. Daha sonra, NATO'nun Türk hava sahasındaki dost olmayan hava trafiğine müdahalesini engellemek için, NATO merkezine rutin olarak iletilen hava trafik resimlerinin gönderildiği sistem kapatıldı.

Hava Kuvvetleri Komutanlığı'nın Harekat Özel Defteri'nde bu durum şöyle ifade ediliyordu: *"Darbecilerin uçaklarının hava resminde etkinlikle takip edilebilmesi için dost olmayan trafik teşhisi verilmiş, bu durumun ve ülke içindeki karışıklığın NATO ülkeleri*

293 Konuya ilişkin belgeler, kitabın KAYNAKÇA bölümünde mevcuttur.

294 Söz konusu belgeyi kitabın KAYNAKÇA bölümünde bulabilirsiniz.

tarafından takibinin engellenmesi amacıyla NATO'ya hava resmi gönderimi durdurulmuştur"

Türk hava sahası trafiğinin NATO'nun izlemesine kapatılması boşuna değildi. Zira NATO, 1990'lardan itibaren Türk Silahlı Kuvvetleri içerisine yerleştirdiği yeni nesil NATO'cuların başarılı olması için, aslında tüm tedbirleri almıştı.

15 Temmuz'dan bir gün önce, Kilis üzerinden sınırı aşarak ABD'nin Kuzey Suriye'de kontrol ettiği bölgeye giden Türk subaylar tespit edildi. Bunlar, sınırda bekleyen YPG/PKK militanları ile ABD Özel Kuvvetleri'ni yurda sokmak için gönderilen rehber ekiplerdi.

Yine 15 Temmuz'dan kısa bir süre önce, Kıbrıs'a kısa aralıklarla 5 bin İngiliz askeri konuşlandırıldı. Bu askerler, Kıbrıs'taki Dikelya ve Ağrotur (Akrotiri) üslerine yerleştirildi. Amaç; *"kaosun sürmesi halinde"* NATO anlaşmasını ileri sürerek Türkiye'ye müdahale etmekti. Ancak hükümetin ve halkın kararlı tutumuyla darbe girişimi bir günde bastırılınca, Evanjelist ittifakın bu planı da suya düşmüş oldu.

NATO karargahlarında görevli subaylara bakıldığında, FETÖ-NATO işbirliğinin stratejik bir plan doğrultusunda yürüdüğü açıkça ortaya çıkıyordu. Zira Anayasal Düzene Karşı Suçları Soruşturma Bürosu tarafından NATO'cu subaylara ilişkin yürütülen soruşturmada, NATO karargahlarında görev yapan 462 Türk subayından 237'si hakkında FETÖ'cü olmaktan işlem yapıldığı anlaşıldı.

Mesela, NATO'nun ana karargâhının bulunduğu Brüksel'de görevli 50 komutandan 41'inin görevinden alınması, durumun vahametini gösteriyordu. Nitekim NATO'da görevli FETÖ'cü subaylardan 200'ü, çeşitli NATO üyesi ülkelerden sığınma talebinde bulunarak Türkiye'ye dönmedi.

NATO Kuşatmasındaki Türkiye

ABD Başkanı Donald Trump yönetiminin hazırladığı 2017 yılı *"Ulusal Güvenlik Strateji Belgesi"* dikkatlice incelendiğinde, ilginç bir tablo ortaya çıkıyor. Zira Rusya ve Çin'in *"ABD değerlerine meydan okuyan rakipler"* olarak gösterildiği belgede, Türkiye'ye ne 'müttefik' olarak ne de 'rakip' olarak yer verildi.

NATO üyesi olmayan Suudi Arabistan ve Mısır'ın dahi *"dost/müttefik"* olarak kodlandığı belgede Türkiye'nin bulunmayışı, aslında ABD/Batı ittifakının Türkiye'yi 'yeni hedef' ülkelerden biri olarak gördüğünün işaretiydi.

Nitekim Ankara ile müttefiklik bağının resmen olmasa bile ima yoluyla koptuğunu ilan eden Washington, söz konusu belgede terör örgütü PKK/PYD ile ittifakın devam edeceğini açıklarken; aynı anda Türkiye'nin çevresini de sessiz sedasız kuşatıyordu. Mesela Ortadoğu'daki asker sayısını 40 bin olarak deklare eden Pentagon, bu rakamı 2017 yılı itibariyle 65 bine çıkardı.

Üstelik ABD, söz konusu askeri yığınağının büyük çoğunluğunu da, ya doğrudan Türkiye'ye ya da Türk askerinin bulunduğu bölgelere yaptı. Türkiye toprakları içerisinde bulunan Amerikan askeri sayısı, 2017 yılının son üç ayında 2 kat arttırılarak 4 bine yükseltildi.

Yine Türk askeri üssünün bulunduğu Katar'da ise, ABD asker sayısı 3 binden 7 bine çıkarıldı. Türkiye ve Katar dışında; Bahreyn, Kuveyt ve Suriye'de de asker sayısını artıran Pentagon, böylece Türkiye'nin Ortadoğu'ya genişlemesini engellemeyi hedefliyordu.

Büyük plan; Türkiye'nin Suriye ile olan 911 km'lik sınırı, YPG/PKK koridoruyla kapatılarak Türkiye'nin Ortadoğu'daki enerji kaynaklarına ulaşmasını engellenmek. Üstelik ABD/Batı ittifakı, kendi ürettikleri İŞİD terörü bahanesiyle NATO'yu da bu stratejinin bir parçası haline getirdi. Zira NATO'ya tarihinde ilk kez *"terörle mücadele"* görevi verildi.

ABD/Batı ittifakı, NATO maskesi altında Türkiye'yi Batı'dan da kuşatma altına aldı. 2017 yılı başında Polonya'ya giren 3 bin 500 ABD askeri, ağır teçhizat ve tanklarla burada konuşlandırıldı. Polonya'daki birliklerin diğer NATO ortakları olan Estonya, Letonya, Litvanya, Romanya, Bulgaristan ve Macaristan'da dönüşümlü olarak görevlendirileceği bildirilirken, kısa bir süre sonra da ABD tank taburundan 600 asker, eski Sovyet cumhuriyetleri olan Baltık ülkelerine (Litvanya, Estonya, Letonya) kaydırıldı.

ABD, bu süreçte Baltık ülkelerine kaydırılan askeri gücünden ayrı olarak, 750 askeri de Romanya, Bulgaristan ve Macaristan'a gönderdi. Bulgaristan'da Türkiye sınırlarına yakın 4 noktada üs kuran ABD, Sofya ile hava üsleri anlaşmasını da 10 yıl uzattı. Bu

stratejik hamlenin hedefi ise, aslında Türkiye'nin Balkanlar'a açılmasını önlemekti.

Pentagon merkezli bu stratejiler, Türkiye'yi çepeçevre kuşatan bir haritayı ortaya koyuyordu. Macaristan, Bosna Hersek, Libya, Mısır, Suudi Arabistan üzerinden Basra Körfezi'ne kadar olan hat boyunca bir yay çizen ABD/Batı ittifakı, her ne kadar bu tedbirlerin Rusya'ya karşı olduğunu iddia etse de, aslında hedef Türkiye'nin proaktif politikalarını engellemeye yönelikti.

NATO'ya henüz 2004 yılında üye olan Bulgaristan ile ABD arasında 2006 yılında imzalanan savunma anlaşmaları, bunun en somut göstergesiydi. Zira ABD, küresel çaptaki en büyük üslerinden birini Bulgaristan'da kurdu. Öyle ki Bulgar-Amerikan ortak askeri üssüne dönüştürülen Bezmer, Amerikan Foreign Policy dergisi tarafından[295] dünyanın en önemli 6 ABD üssü arasında gösteriliyordu...

---

295 Foreign Policy, Mayıs 2006.

Son Söz

NATO, her ne kadar 1949 yılında kurulmuş olsa da tarihi kökleri itibariyle hep bir Haçlı ordusu olma kimliğini korudu. İlk Haçlı Seferi'nin başladığı 1095'ten sonra Tapınak Şövalyeleri, Tanzimat döneminde Düvel-i Muazzama, Birinci Dünya Savaşı'nda İtilaf Devletleri ve İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra ise 'NATO' olarak karşımıza çıktı...

NATO'daki tek Müslüman ülke olan Türkiye, büyük bedeller ödedikten sonra bu örgüte üye olabilmiştir. Türkiye, hiçbir ulusal çıkarının olmadığı Kore Savaşı'nda binden fazla kayıp verdi. Oysa Kore Savaşı'ndan önce NATO'ya iki kez üyelik başvurusunda bulunmasına rağmen, Türkiye'nin bu talebi kabul edilmemişti. Kore Savaşı'nda Türk askerinin göstermiş olduğu büyük kahramanlık ve ABD'den sonra en fazla kayıp veren ülke olması nedeniyle, ABD/Batı ittifakı Türkiye'yi NATO'ya almak zorunda kaldı.

Türkiye, 1952'de NATO'ya üye olmakla sadece askeri bağımsızlığını kaybetmekle kalmadı, Batı'nın seküler normlarını ve Batı medeniyetinin 'evrenselliğini' de kabullenmiş oldu. NATO üyeliğinin elde edilmesinin gururuyla Meclis'te bir konuşma yapan Demokrat Parti'nin Dışişleri Bakanı Fuat Köprülü; *"Atlantik Antlaşması yalnız bir askeri müdafaa vasıtası değil, çok geniş manada, maddi ve manevi yükselişi hedef tutan bir dayanışma ve işbirliği antlaşmasıdır"* diyordu.

Bu durum, aslında Osmanlı sonrası kurulan laik/seküler rejimin doğrudan NATO güvencesi altına alınması demekti. Zira NATO'nun tüm konsept değişikliklerinde vurgulandığı gibi, NATO sadece bir askeri savunma paktı değil, *"ortak değerlere bağlı ortak savunma"* ittifakıydı. Bu yüzdendir ki, 1980'lerde NATO'nun Güney Avrupa Müttefik Kuvvetleri Başkomutanı olan William Crowe, *"Türkiye, NATO'nun ileri nöbetçisidir"* diyecekti.

Yine NATO Genel Sekreteri Jens Stoltenberg, 2016 yılındaki Gürcistan konferansında öğrencilere NATO'yu anlatırken şöyle diyordu: *"Demokrasi, konuşma özgürlüğü, medyanın özgürlüğü, yargının bağımsızlığı ve azınlıkların korunması... Bunlar bizi birleştiren değerler, NATO'nun 1949'daki kuruluşundan bu yana savunduğu değerlerdir."*

Osmanlı'yı savaş yoluyla bertaraf edemeyen ABD Batı ittifakı, Evanjelist misyonerler eliyle önce imparatorluğun kurum ve aydınlarını seküler/laik hale getirerek kendilerine benzettiler. Zira Osman-

lı'daki şeriat rejimi, ordu ve Müslüman tebaanın Sultan/Halife'ye mutlak itaat etmesi esasına dayanıyordu. Dolayısıyla 'ümmet' anlayışı yozlaştırılarak Batı medeniyetine karşı olan direnç kırılmış oldu.

Osmanlı'nın yıkılmasıyla kurulan yeni rejimin seküler kalması, ABD/Batı ittifakı için oldukça önemliydi. Evanjelist ittifak, güçlü bir Türkiye'nin yeniden Viyana kapılarına dayanabileceğinden hareketle, İslam dünyasıyla olan bağlarının kesilmesi ve milli politikaların uygulanmaması kaydıyla, Türkiye'nin NATO şemsiyesi altına alınmasını aslında bir zorunluluk olarak görüyordu. İngilizlerin ünlü Başbakanı Winston Churchill'in değimiyle Türkiye uzarsa budanmalı, kısalırsa sulanmalıydı.

Nitekim Türk Silahlı Kuvvetleri, NATO üyeliğinden sonra ABD/Batı ittifakının askeri standart ve stratejilerinin birer parçası haline getirildi. NATO, Türkiye'nin üyelik başvurusunu incelemek için, Türk ordusunun tüm savaş kabiliyetlerini, eldeki mevcut silahlarını büyük ölçüde kayıt altına aldı.

TSK'nın geleneksel milli sistemi değiştirilerek, yeniden yapılandırılıp NATO askeri standartlarına uyumlu hale getirildi. Yani Adnan Menderes döneminin Dışişleri Bakanlarından Fatin Rüştü Zorlu'nun NATO Daimi Temsilciliği yaptığı dönemde söylediği gibi, Türk ordusunun yüzde 95'i NATO'ya bağlandı.[296]

Küresel düzenin teorisyenlerinden 'Karanlıklar Prensi' lakaplı Richard Perle, *"bir tek Amerikan askerini Türkiye'de tutmak bize 90 bin dolara mal oluyor. Oysa bir tek Türk askerinin Türk Hükümeti'ne maliyeti yılda 6 bin dolardır"*[297] diyerek Türk ordusuna hangi gözle baktığını açıkça ortaya koyuyordu.

Türkiye, NATO üyelik süreciyle birlikte adeta ABD'nin askeri işgaline uğradı. *"Askeri yardım"* adı altında yerli üretimin önü kesilerek, Türk ordusu ABD/Batı ittifakının modası geçmiş silah deposuna çevrildi. Dahası, NATO savunma konsepti çerçevesinde Türkiye'nin bütün stratejik bölgeleri 'NATO üssü' bahanesiyle ABD'nin kullanımına verildi. Üstelik, yapılan anlaşmalarla ülkenin Cumhurbaşkanı, Başbakanı ve Genelkurmay Başkanı dahi bu üslere giremeyecek hale getirildi.

Hiç şüphesiz Türkiye'nin NATO'ya kabul edilmesinin en önemli nedenlerinden biri de, küresel stratejik konumu ve laik re-

---

296 Sabah Gazetesi, Çetin Altan, *"Bir NATO Ordusu Kendiliğinden 3 Darbe Yapabilir mi?"* 15 Eylül 2000.
297 Semih Hiçyılmaz, Halklara Karşı Bir Örgütlenme: NATO, Sosyal Araştırmalar Vakfı, Ağustos, 2004, S. 63

jimiydi. Kapitalizmin sözde düşmanı Sovyetler Birliği'ni ve enerjinin merkezi Ortadoğu'yu kontrol etmenin yolu Türkiye'den geçiyordu. Nitekim soğuk savaş döneminde komünizme karşı en iyi mücadeleyi veren ülkelerin başında Türkiye gelecekti.

Ancak Türkiye, ABD'den sonra NATO'nun en büyük ordusuna sahip olmasına rağmen, Evanjelist ittifak Türkiye'ye hiçbir zaman güvenmedi. Mesela İstanbul'un üçte biri kadar nüfusu olan Danimarka'dan bile NATO Genel Sekreteri seçilirken, 66 yıllık üyelik sürecinde Türkiye'ye Genel Sekreterlik görevi verilmedi. Bu, Müslüman bir ülkeye duyulan güvensizliğin göstergesiydi. Zira NATO'nun gizlilik derecesi ifade eden belge kodları da Türkiye'den saklanıyordu.

NATO, bugüne kadar hiç Türkiye'nin yanında olmadı. Rumlar Kıbrıs'ta Türklere acımazsızca soykırım uygularken, NATO ve Amerika, Yunanistan ve Rum çetelerini destekledi. Türkiye, 1964 yılında Kıbrıs Türklerini Rumların katliamından kurtarmak için faaliyete başladığında ise, ABD Türkiye'yi Johnson mektubuyla resmen tehdit etti. Açık açık; *"Bu askeri harekatı düzenlerseniz, NATO sizi korumayacaktır. Ayrıca, bizim onayımız olmadan ve denetimimiz dışında bu operasyonu başlatamazsınız."* diyordu.

Bugün güya NATO'da her üye eşittir ama Türkiye eksikli üvey evlattır. Zira Türkiye temsilcisini her toplantıya almazlar. Mesela lojistikle ilgili toplantılara, psikolojik harekat toplantılarına Türkiye temsilcisi alınmaz. Çünkü bu toplantılarda; PKK'ya lojistik yardım gibi Türkiye aleyhine kararlar alınır, Türkiye'yi parçalama ve paylaşma planları yapılır.

Türkiye'nin NATO üyeliği, aynı zamanda İslam ülkelerinin Türkiye'ye düşman olmalarını sağlamıştır. Zira İncirlik Üssü, 1967'deki Arap-İsrail Savaşları'nda İsrail uçaklarının acil iniş ve ikmal yapmak için kullandığı bir yer olmuştu. İsrail'in NATO üyesi olmamasına rağmen, yine 1973 Arap-İsrail Savaşı'nda da İncirlik Üssü Siyonizm'in hizmetine açılmıştır.

1979 yılındaki İran Devrimi sırasında da yine İncirlik kullanıldı. ABD ajanları İncirlik üzerinden ülkelerine kaçırıldı. Bitti mi? Elbette hayır. Birinci Körfez Savaşı'nda İncirlik, emperyalist koalisyonun en önemli merkezlerinden biri oldu. İncirlik Üssü Irak'ın parçalanmasında ve Barzani'ye devlet kurmada da kullanıldı. Daha önemlisi; 15 Temmuz darbe girişimi İncirlik Üssü'nde tezgâhlandı...

BELGELER

TASNİF DIŞI

T.C.
HAVA KUVVETLERİ KOMUTANLIĞI
10'UNCU TANKER ÜS KOMUTANLIĞI
İNCİRLİK/ADANA

HRK. : 25184514-9100-23570-16/ Hrk.ve Uçuş Eğt.Ks. 05 Ekim 2016

KONU : Görüşme Kayıtları

ADANA CUMHURİYET BAŞSAVCILIĞINA

İLGİ: (a) Adana Cumhuriyet Başsavcılığının 22 Eylül 2016 tarihli, 2016/46625 sayılı ve "Görüşme Kayıtları" Konulu yazısı.

(b) 15-16 Temmuz ATC Kayıtları Talebi

(c) ACT Kayıtları Tutanağı

1. Adana Cumhuriyet Başsavcılığı tarafından yürütülen 15-16 Temmuz 2016 tarihlerinde gerçekleşen "Silahlı Kalkışma" soruşturması kapsamında 15-16 Temmuz 2016 tarihlerini kapsayan 10'uncu Tanker Üs Komutanlığı RAPCON kayıtları ilgi (a) ile talep edilmiştir.

2. 10'uncu Tanker Üs K.lığında bahse konu kayıtların oluşturulması ve tutulmasından sorumlu Amerika Birleşik Devletlerine ait 39 ABW/CC tarafından kayıtları alan sistemin teknik özelliklerinden dolayı kayıtların ancak 45 gün saklanabildiği bu nedenle 21 Ağustos 2016 tarihinden önceki kayıtların üzerine sistem tarafından tekrar kayıt yapıldığı tıpkıçekimi EK-A'da sunulan ilgi (b) yazı ile bildirilmiştir.

3. Bu kapsamda 15-16 Temmuz 2016 tarihlerini kapsayan 48 saatlik radar kayıtlarının 45 gün sonunda silindiği için tekrar alınamayacağını, sadece tıpkı çekimi EK-B'de sunulan ilgi (c) tutanakta daha önce teslim edilen kayıtların mevcut olduğunu arz ve rica ederim.

İsmail GÜNAYDIN
Hava Pilot Tuğgeneral
10'uncu Tanker Üs Komutanı

EKLER :
EK-A (15-16 Temmuz ATC Kayıtları Talebi)
EK-B (Tutanak)

ASLI GİBİDİR
14 Ekim 2016
ZABIT KATİBİ
181289

TASNİF DIŞI

TASNİF DIŞI

10. Tanker Üs Komutanlığı'nın Adana Cumhuriyet Başsavcılığı'na gönderdiği ve 15 Temmuz gecesine ait görüntü ve ses kayıtlarının ABD'nin İncirlik Üssü'nde silindiğine dair Belge.

TASNİF DIŞI

DEPARTMENT OF THE AIR FORCE
39TH AIR BASE WING (USAFE)

5 Oct 16
K061ΦΦ5

MEMORANDUM FOR 10TH TANKER BASE COMMAND

FROM: 39 ABW/CC

SUBJECT: Request for ATC Recordings from July 15th-16th

1. During the weeks following 15 July 2016, Turkish authorities requested air traffic control recordings from the 39 ABW for a 15-hour period spanning the 15th and 16th of July, 2016. The 39 OSS facilitated this request and provided the recordings to the 10th TBC.

2. We have received your request for the air traffic control recordings that include the entire 48 hours of 15th and 16th of July. Unfortunately the system that records voice transmission and radar screens is limited to 45 days of data storage, and on the 45th day, old information is overwritten with new information. Because of this system limitation, any information before the 21st of August, 2016 has already been overwritten and is no longer recoverable.

3. We apologizes for any inconvenience caused by this system limitation. For further questions or clarification, my POC for this matter is Lt Col Robert Grant who can be reached at DSN 676-6327.

Kindly Submitted,

JOHN C. WALKER, Colonel USAF
Commander

ASLI GİBİDİR
14 Ekim 2016
ZABIT KATİBİ
181289

ABD'nin İncirlik Üssü'nde 15 Temmuz 2016 gecesine ait ses ve görüntülerin silindiğini ve ABD'li üs komutanının Türk yetkililerden 'özür' dilediği belge.

SECRET HS/CSG-761

NSEC 18/C/1

261.

2 February 1962

MEMORANDUM FOR: CA/C/PMG

SUBJECT: Background of Counter-Guerrilla Warfare Task Force Report

1. For your background information, the following is a brief run-down on the background and genesis of the Counter-Guerrilla Warfare Task Force's Report, "Elements of U. S. Strategy to Deal with 'Wars of National Liberation'."

2. Mr. Robert Komer of Mr. McGeorge Bundy's staff at the White House told me that the idea for a task force on the problems of countering Communist insurgency was discussed by Mr. Rostow with Mr. Bundy early in February 1961, that it was included in a "list of planning actions" prepared by Mr. Bundy, and that it was approved by the President in mid-February, 1961. Mr. Komer believes that this was done orally, without formal record, and that Mr. Bundy notified Mr. Bissell by phone.

3. Mr. Alfred T. Cox told me he believed that Mr. Bissell's Counter-Guerrilla Warfare Task Force was constituted at the initiative of the informal "luncheon group" comprising Messrs. Bissell, McGhee, Rostow and Nitze. He believed that this was done to forestall Defense Department action on the 1 February 1961 Presidential NSC directive which required "that the Secretary of Defense, in consultation with other interested agencies, should examine means for placing more emphasis on the development of counter-guerrilla forces." This directive was communicated to

HISTORICAL DOCUMENT
Destroy only with consent of the Historical Staff
Name:
Date: 30 Nov 66

HS/CSG-761

SECRET

ST/DM/17

"DECLASSIFIED FOR PUBLICATION IN FOREIGN RELATIONS OF THE UNITED STATES"

CIA ve NATO'ya bağlı Kontrgerilla örgütlerinin ulusal ve uluslararası alanda yapmış oldukları 'örtülü operasyonların' talimatlandırıldığı belgeler. (Sayfa 335-336-337)

NSEC 18/C/2

the Secretary of Defense by Mr. McGeorge Bundy on February 3, 1961 as NSAM no. 2.

4. The Counter-Guerrilla Warfare Task Force was established under the chairmanship of Mr. Bissell, with General Lansdale (Defense), Mr. Rostow (White House), and Mr. Ramsey (State) as the other members. Mr. Cox was designated as secretary. The members participated as individuals and did not bind their organizations.

5. According to Mr. Cox, the Defense Department deferred action on NSAM no. 2 pending a report by Mr. Bissell's task force. The Defense Department had, however, in the meantime been acting in this general field in response to NSAM no. 56 (June 28, 1961) on inventorying paramilitary assets; NSAM no. 57 (June 28, 1961) on the division of responsibility for paramilitary operations; NSAM no. 88 (September 5, 1961) on Latin American counter-guerrilla training; NSAM no. 110 (October 25, 1961) on FY 1963 paramilitary budgetary requirements; and NSAM no. 114 (November 22, 1961) on counter-subversion training for friendly police and armed forces.

6. There had been other, previous initiatives in the counter-guerrilla field, notably an August 1960 report by a State - JCS Counter-Guerrilla Study Group, but there were no definitive organizational or doctrinal recommendations or decisions.

7. The Counter-Guerrilla Warfare Task Force initially solicited and received written contributions from Defense, State, and CIA, which, at Mr. Foster Collins' request, I attempted to integrate into a single document around March 1961. Mr. James Cross was subsequently taken on as a consultant to redraft the document. Mr. Rostow redrafted Mr. Cross' paper. I redrafted Mr. Rostow's redraft, reorganizing it, strengthening its provisions on covert activities, counter-guerrilla paramilitary tactics, and civic action, and inserting Mr. Bissell's paper on offensive counter-measures. My revision reflected my understanding of the views of Brigadier General Lansdale on his Philippine experience and Civic Action, the views of Mr. Frank A. Lindsay on guerrilla and counter-guerrilla tactics, and the thoughts of Mr. Paul Sakwa on the importance of vitalizing a country's political processes and opening political

2

243

"DECLASSIFIED FOR PUBLICATION IN FOREIGN RELATIONS OF THE UNITED STATES"

SECRET

NSEC II/C/2

communication channels for the airing and redress of popular grievances as prerequisites to other reforms. I also incorporated Mr. Henry Ramsey's thoughts on the importance of an effective OISP civil police program to supplement the military counter-guerrilla measures. The sections on Covert Programs were essentially my own. In my rewrite, I preserved as much of Mr. Rostow's language as possible and attempted to conform my various insertions to his rather informal and colorful style. The resulting draft was circulated on 20 November 1961 and was the basis for the final 5 December 1961 version, which added conclusions and recommendations and made some very minor changes in the basic text.

[redacted]
CA/PRG

CA/PRG/[redacted]
2 February 1962

Distribution:
Orig. & 1 - Addressee
1 - DC/CA
1 - Mr. Bross
1 - CA/C/PRG
2 - CA/PRG chrono
[redacted] file

3 of 3

SECRET

"DECLASSIFIED FOR PUBLICATION IN FOREIGN RELATIONS OF THE UNITED STATES"

Türkiye Cumhuriyeti Hükümeti ile Amerika Birleşik Devletleri Hükümeti arasında İş Birliği Anlaşmasının tasdikine dair Kanun

(Resmî Gazete ile ilânı : 16 . V . 1960 - Sayı : 10506)

No. 7430 **Kabul tarihi 9 . V . 1960**

MADDE 1. — 5 Mart 1959 tarihinde Ankara'da imzalanan Türkiye Cumhuriyeti Hükümeti ile Amerika Birleşik Devletleri Hükümeti arasında İş Birliği Anlaşması kabul ve tasdik edilmiştir.

MADDE 2. — Bu kanun neşri tarihinde meriyete girer.

MADDE 3. — Bu kanun hükümlerini icraya İcra Vekilleri Heyeti memurdur.

11 Mayıs 1960

TÜRKİYE CUMHURİYETİ HÜKÜMETİ İLE AMERİKA BİRLEŞİK DEVLETLERİ HÜKÜMETİ ARASINDA İŞ BİRLİĞİ ANLAŞMASI

Türkiye Hükümeti ve Amerika Birleşik Devletleri Hükümeti,

Londra'da 28 Temmuz 1958 tarihinde kendilerinin de katıldıkları Beyannameyi tatbik mevkiine koymayı arzu ederek;

24 Şubat 1955 tarihinde Bağdad'da imzalanan Karşılıklı İş Birliği Paktının 1 nci maddesi gereğince bu Anlaşmayı imzalıyan Tarafların emniyet ve müdafaaları için iş birliği yapmayı kararlaştırdıklarını ve yine aynı şekilde yukarda zikri geçen Beyannamede ifade olunduğu üzere Amerika Birleşik Devletleri Hükümetinin dünya sulhu nef'ine, emniyet ve müdafaaları için işbu Beyannameye katılan hükümetlerle iş birliğinde bulunmayı kabul ettiğini nazarı itibara alarak;

Karşılıklı İş Birliği Paktı âzalarının yukarda zikri geçen Beyannamede müşterek emniyetlerini korumak ve doğrudan doğruya veya bilvasıta tecavüze mukavemet etmek hususundaki azimlerini beyan etmiş olduklarını nazarı itibara alarak;

Amerika Birleşik Devletleri Hükümetinin 24 Şubat 1955 tarihinde Bağdad'da imzalanmış olan Karşılıklı İş Birliği Paktının başlıca komitelerinin çalışmasına iştirak ettiğini de kaydederek;

Birleşmiş Milletler Anayasası prensipleri gereğince sulhün takviyesini arzu ederek;

Birleşmiş Milletler Anayasasının 51 nci maddesi gereğince emniyet ve müdafaaları için iş birliği yapma haklarını teyidederek;

Amerika Birleşik Devletleri Hükümetinin, Türkiye'nin istiklâl ve tamamiyetini kendi millî menfaati ve dünya sulhu için hayatî telâkki ettiğini nazarı itibara alarak;

1954 tarihli Muaddel Karşılıklı Emniyet Kanunu ve Orta - Doğu'da Sulh ve İstikrarın İdamesine Mütedair Müşterek Karar Suretine tevfikan Amerika Birleşik Devletleri Kongresi tarafından Amerika Birleşik Devletleri Cumhurbaşkanına verilen gerekli yardımda bulunma salâhiyetini göz önünde tutarak; ve

İran ve Pakistan Hükümetleri ile Amerika Birleşik Devletleri Hükümeti arasında karşılıklı olarak aynı mahiyette anlaşmalara girişildiğini nazarı itibara alarak aşağıdaki hususlarda Anlaşmaya varmışlardır :

MADDE 1. — Türkiye Hükümeti tecavüze mukavemet etmeye azimlidir. Türkiye'ye karşı tecavüz vukuunda, Amerika Birleşik Devletleri Hükümeti, talebi üzerine Türkiye Hükümetine yardım etmek için, karşılıklı olarak üzerinde anlaşmaya varılabilecek şekilde ve Orta - Doğu'da Sulh ve İstikrarı İdameyi İstihdaf Eden Müşterek Karar Suretinde derpiş edildiği veçhile, silâhlı kuvvetlerin kullanılması da dâhil olmak üzere Amerika Birleşik Devletlerinin Anayasasına uygun gerekli her türlü harekete girişecektir.

MADDE 2. — Amerika Birleşik Devletleri Hükümeti 1954 tarihli Muaddel Karşılıklı Emniyet Kanunu, Amerika Birleşik Devletlerinin alâkalı kanunları ve Türkiye Hükümeti ile Amerika Birleşik Devletleri Hükümeti arasında bugüne kadar yapılmış ve bundan böyle yapılacak bu hususta kabili tatbik anlaşmalar gereğince, millî istiklâl ve tamamiyetinin muhafazasında ve iktisadi gelişmesinin müessir şekilde idamesinde Türkiye Hükümetine yardım etmek maksadiyle Türkiye Hükümeti ile Amerika Birleşik Devletleri Hükümeti arasında karşılıklı olarak üzerinde anlaşmaya varılabilecek askerî ve iktisadi yardımda bulunmaya devam edeceğini teyideyler.

MADDE 3. — Türkiye Hükümeti, Amerika Birleşik Devletleri Hükümeti tarafından temin edilecek askerî ve iktisadi yardımı, 28 Temmuz 1958 tarihinde Londra'da imza edilen Beyannameye katılan hükümetler tarafından tesbit edilen gaye ve maksatlara uygun bir şekilde ve Türkiye'nin iktisadi kalkınmasını müessir tarzda teşvik ve millî istiklâl ve tamamiyetini muhafaza maksadı için kullanmayı taahhüdeder.

MADDE 4. — Türkiye Hükümeti ve Amerika Birleşik Devletleri Hükümeti, bu Anlaşmanın kabili tatbik diğer ahkâmına tâbi olmak üzere mütekabilen şayanı kabul olduğu hususunda anlaşmaya varılabilecek tedafüi tertipleri hazırlamak ve bunlara iştirak etmek maksadiyle 28 Temmuz 1958 tarihinde Londra'da imzalanmış olan Beyannameye katılan diğer hükümetlerle iş birliği yapacaklardır.

MADDE 5. — İşbu Anlaşmanın hiçbir hükmü diğer milletlerarası Anlaşma ve tertiplerde derpiş edilmiş olan iki Hükümet arasındaki iş birliğine tesir etmez.

MADDE 6. — Bu Anlaşma imza tarihinden itibaren meriyete girecek ve iki Hükümetten birinin diğerine, Anlaşmaya son vermek hususundaki niyetini bildiren yazılı ihbarın alınmasından itibaren bir yıl daha meriyette kalacaktır.

Ankara'da 1959 Mart ayının beşinci günü iki nüsha olarak yapılmıştır.

Türkiye Cumhuriyeti Hükümeti adına *Fatin Rüştü Zorlu*	Amerika Birleşik Devletleri Hükümeti adına *Fletcher Warren*

Riyaseti Cumhura yazılan tezkerenin tarih ve numarası	:	*10 . V . 1960 ve 1/880*
Bu kanunun ilânının Başvekâlete bildirildiğine dair Riyaseti Cumhurdan gelen tezkerenin tarih ve numarası	:	*11 . V . 1960 ve 4/193*
Bu kanunun müzakerelerini gösteren zabıtların cilt ve sayfa numaraları	:	*Cilt 9 — Sayfa 570* *Cilt 13 — Sayfa 316,428,433,433,434,456:459*

[İnikat : 60 — 126 sıra sayılı matbua 66 ncı İnikat Zabıt Ceridesine bağlıdır.]

Bu Kanunu müzakere eden encümenler : Hariciye.

Karar Sayısı : 2016/8858

Ekli "Çok Yüksek Hazırlık Seviyeli Müşterek Görev Kuvvetinin Faaliyetine İlişkin Esaslar"ın yürürlüğe konulması; Dışişleri Bakanlığının 26/5/2016 tarihli ve 10988308 sayılı yazısı üzerine, Bakanlar Kurulu'nca 30/5/2016 tarihinde kararlaştırılmıştır.

Recep Tayyip ERDOĞAN
CUMHURBAŞKANI

Binali YILDIRIM
Başbakan

N. CANİKLİ Başbakan Yardımcısı	M. ŞİMŞEK Başbakan Yardımcısı	N. KURTULMUŞ Başbakan Yardımcısı	Y. T. TÜRKEŞ Başbakan Yardımcısı
V. KAYNAK Başbakan Yardımcısı	B. BOZDAĞ Adalet Bakanı	F. B. SAYAN KAYA Aile ve Sosyal Politikalar Bakanı	Ö. ÇELİK Avrupa Birliği Bakanı
F. ÖZLÜ Bilim, Sanayi ve Teknoloji Bakanı	S. SOYLU Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı	M. ÖZHASEKİ Çevre ve Şehircilik Bakanı	L. ELVAN Dışişleri Bakanı V.
N. ZEYBEKCİ Ekonomi Bakanı	B. ALBAYRAK Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı	A. Ç. KILIÇ Gençlik ve Spor Bakanı	F. ÇELİK Gıda, Tarım ve Hayvancılık Bakanı
B. TÜFENKCİ Gümrük ve Ticaret Bakanı	E. ALA İçişleri Bakanı	L. ELVAN Kalkınma Bakanı	N. AVCI Kültür ve Turizm Bakanı
N. AĞBAL Maliye Bakanı	İ. YILMAZ Milli Eğitim Bakanı	F. IŞIK Milli Savunma Bakanı	
V. EROĞLU Orman ve Su İşleri Bakanı	R. AKDAĞ Sağlık Bakanı	A. ARSLAN Ulaştırma, Denizcilik ve Haberleşme Bakanı	

ÇOK YÜKSEK HAZIRLIK SEVİYELİ MÜŞTEREK GÖREV KUVVETİNİN FAALİYETİNE İLİŞKİN ESASLAR

BİRİNCİ BÖLÜM
Amaç, Kapsam ve Tanımlar

Amaç

MADDE 1- (1) Bu Esasların amacı; barış, kriz veya çatışma zamanı Kuzey Atlantik Antlaşması gereğince yapılacak eğitim, tatbikat ve harekâtlar kapsamında, ülkemizde görevlendirilebilecek veya ülkemiz üzerinden üçüncü bir ülkeye intikal edebilecek Çok Yüksek Hazırlık Seviyeli Müşterek Görev Kuvvetinin sınır geçişleri, intikali ve konuşlanması ile gerekli ev sahibi ülke desteğinin sağlanmasına ve Türk Silahlı Kuvvetlerinin Çok Yüksek Hazırlık Seviyeli Müşterek Görev Kuvvetinin eğitim, tatbikat ve harekâtlarına katılmak üzere yabancı ülkelere gönderilmesine yönelik görev ve faaliyetlerin süratle ve etkin şekilde icrasına ilişkin hususların düzenlenmesidir.

Kapsam

MADDE 2- (1) Bu Esaslar; barış, kriz veya çatışma zamanı Kuzey Atlantik Antlaşması gereğince yapılacak eğitim, tatbikat ve harekâtlar kapsamında, ülkemizde görevlendirilebilecek veya ülkemiz üzerinden üçüncü bir ülkeye intikal edebilecek Çok Yüksek Hazırlık Seviyeli Müşterek Görev Kuvvetinin sınır geçişleri, intikali ve konuşlanması ile gerekli ev sahibi ülke desteğinin sağlanmasına ve Türk Silahlı Kuvvetlerinin Çok Yüksek Hazırlık Seviyeli Müşterek Görev Kuvvetinin eğitim, tatbikat ve harekâtlarına katılmak üzere yabancı ülkelere gönderilmesine yönelik görev ve faaliyetlerin süratle ve etkin şekilde icrasında Türk Silahlı Kuvvetleri ile diğer kamu kurum ve kuruluşlarının görev, yetki ve sorumluluklarını kapsar.

Tanımlar

MADDE 3- (1) Bu Esasların uygulanmasında;

a) Askeri taşıma: Türk Silahlı Kuvvetleri veya Türk Silahlı Kuvvetlerinin bilgisi dâhilinde yabancı ülke askeri taşıtları ile yapılan her türlü taşıma işlemini,

b) Çok Yüksek Hazırlık Seviyeli Müşterek Görev Kuvveti: Çok uluslu bir tugaydan müteşekkil kara gücü, güçlendirilmiş Daimi Deniz Kuvvetlerinden müteşekkil bir deniz gücü, kapsamlı hava harekâtları icra ve koordine yeteneğine sahip Müşterek Kuvvet Hava Unsuru ile özel kuvvetler ve lojistik destek birliklerinden müteşekkil, öncü unsurlarıyla 48 ila 72 saat içerisinde, ana unsurlarıyla 5 ila 7 gün içerisinde harekete hazır daimi müşterek kuvveti,

c) Ev sahibi ülke: Konuşlanma amaçları doğrultusunda kuvvet konuşlandırılan veya topraklarından geçiş yapılan ülkeyi,

ç) Ev sahibi ülke desteği: Kuvvet konuşlandırılan ülkede faaliyet gösteren veya ülkesi üzerinden intikal eden Çok Yüksek Hazırlık Seviyeli Müşterek Görev Kuvveti unsurlarına eğitim, tatbikat veya harekâtlar kapsamında sağlanacak her türlü sivil ve askeri destek ve yardımı,

d) Gönderen ülke: Harekâtı desteklemek maksadıyla ev sahibi ülke topraklarında birlik konuşlandıran NATO ülkelerini,

e) Güçlendirilmiş NATO Mukabele Kuvveti: NATO Kriz Yönetim Süreci kapsamında NATO Konseyi kararları doğrultusunda, ortaya çıkan bir krize yönelik ani askeri mukabele imkânı sağlayan Çok Yüksek Hazırlık Seviyeli Müşterek Görev Kuvveti, Başlangıç Müteakip Kuvvetler Grubu ve Müteakip Kuvvetler Grubu olmak üzere üç kademe halinde teşkil edilmiş yüksek hazırlık seviyeli, çok uluslu ve müşterek kuvveti,

f) Kuvvet: Kuzey Atlantik Andlaşmasına Taraf Devletler Arasında Kuvvetlerinin Statüsüne Dair Sözleşmenin 1 inci maddesinin (a) paragrafında tanımlanan kuvveti,

g) Kuvvet koruma: Çok Yüksek Hazırlık Seviyeli Müşterek Görev Kuvvetinin hareket kabiliyetini ve harekât etkinliğini korumak maksadıyla personel, tesis, teçhizat ve harekâtın herhangi bir tehdide karşı hassasiyetini en aza indirmek için alınan tüm önlemleri ve kullanılan tüm araçları,

ğ) Lojistik: Çok Yüksek Hazırlık Seviyeli Müşterek Görev Kuvvetinin idame ve intikallerinin planlama ve icrası kapsamında, teçhizat, malzeme, mühimmat ve hizmetlerin tasarımı, geliştirilmesi, tedariki, depolanması, intikali, dağıtımı, bakımı, tahliyesi ve imhası; personelin taşınması; tesislerin edinilmesi veya inşası, bakımı, işletimi ve elden çıkarılması ile tıbbi destek ve sağlık hizmetini,

h) NATO Komutanı: Avrupa Müttefik Yüksek Komutanını veya Avrupa Müttefik Yüksek Komutanının harekât kontrolü görevini vereceği ast NATO Komutanını,

ı) Sivil unsur: Kuzey Atlantik Andlaşmasına Taraf Devletler Arasında Kuvvetlerinin Statüsüne Dair Sözleşmenin 1 inci maddesinin (b) paragrafında tanımlanan unsuru,

i) Yakın: Kuzey Atlantik Andlaşmasına Taraf Devletler Arasında Kuvvetlerinin Statüsüne Dair Sözleşmenin 1 inci maddesinin (c) paragrafında tanımlanan unsuru,

ifade eder.

İKİNCİ BÖLÜM
Görev, Yetki ve Sorumluluklar

Dışişleri Bakanlığının görev, yetki ve sorumlulukları

MADDE 4- (1) Kuzey Atlantik Antlaşması gereği yapılacak eğitim, tatbikat ve harekâtlar kapsamında;

a) Ülkemizde görevlendirilebilecek Çok Yüksek Hazırlık Seviyeli Müşterek Görev Kuvvetinin sınır geçişlerinin, intikalinin ve konuşlanmasının,

b) Ülkemizde görevlendirilebilecek Çok Yüksek Hazırlık Seviyeli Müşterek Görev Kuvvetine ev sahibi ülke desteğinin sağlanmasının,

c) Türk Silahlı Kuvvetlerinin Çok Yüksek Hazırlık Seviyeli Müşterek Görev Kuvvetinin eğitim, tatbikat ve harekâtlarına katılmak üzere yabancı ülkelerdeki sınır geçişleri, intikal ve konuşlanma faaliyetinin,

eşgüdümü, Ulusal Temas Noktası ve Ev Sahibi Ülke Desteği Koordinatörü olarak Dışişleri Bakanlığının uhdesinde gerçekleştirilir.

(2) Dışişleri Bakanlığı, Ulusal Temas Noktası ve Ev Sahibi Ülke Desteği Koordinatörü olarak görevlerini ilgili kurum ve kuruluşların işbirliğiyle yerine getirir.

(3) Çok Yüksek Hazırlık Seviyeli Müşterek Görev Kuvvetinin faaliyetinin etkin şekilde icrasını teminen gerekli acil ihtiyaçların karşılanması için, Dışişleri Bakanlığının yönlendirmesine binaen, ilgili kurum ve kuruluşlarca süratle gereğine tevessül edilir.

Genelkurmay Başkanlığının görev, yetki ve sorumlulukları

MADDE 5- (1) Genelkurmay Başkanlığı;

a) Çok Yüksek Hazırlık Seviyeli Müşterek Görev Kuvvetinin faaliyetine katılmak üzere yabancı ülkelere gönderilmesine karar verilen birliklerin personel ve malzeme listesi ile intikal programını Dışişleri Bakanlığına gönderir.

b) Çok Yüksek Hazırlık Seviyeli Müşterek Görev Kuvvetinin ülkemizde konuş yerlerini belirler.

c) Çok Yüksek Hazırlık Seviyeli Müşterek Görev Kuvvetinin konuş yerlerine intikalini sağlayacak konakçı heyetleri teşkil eder.

ç) Çok Yüksek Hazırlık Seviyeli Müşterek Görev Kuvvetinin eğitim ve tatbikat icra edeceği sahaları belirler.

d) Dışişleri Bakanlığının eşgüdümünde, ev sahibi ülke desteğiyle ilgili askeri nitelikteki faaliyetlerin icrasından sorumludur.

Milli Savunma Bakanlığının görev, yetki ve sorumlulukları

MADDE 6- (1) Millî Savunma Bakanlığı;

a) Çok Yüksek Hazırlık Seviyeli Müşterek Görev Kuvvetinin yurtiçindeki ihtiyaçlarının karşılanmasında, Türk Silahlı Kuvvetleri imkânlarının yetersiz kaldığı durumlarda her çeşit lojistik ihtiyaç maddelerinin ve hizmetlerinin tedarikini yapar.

b) Çok Yüksek Hazırlık Seviyeli Müşterek Görev Kuvvetinin konuşlanması için gerekli görülen taşınmazların kamulaştırılmasını sağlar.

c) Türk Silahlı Kuvvetlerinin, Çok Yüksek Hazırlık Seviyeli Müşterek Görev Kuvveti faaliyetine katılmak üzere yurtdışında görevlendirilmesi durumunda gerekli lojistik ihtiyaçlarının karşılanmasını sağlar.

Ulaştırma, Denizcilik ve Haberleşme Bakanlığının görev, yetki ve sorumlulukları

MADDE 7- (1) Askeri taşımalar hariç, Çok Yüksek Hazırlık Seviyeli Müşterek Görev Kuvvetince Türkiye'ye getirilecek veya transit geçecek araçların giriş ve çıkış işlemleri, Ulaştırma, Denizcilik ve Haberleşme Bakanlığı tarafından Gümrük ve Ticaret Bakanlığı ile koordineli olarak tespit edilecek deniz, hava, kara ve demiryolu sınır kapılarından yapılır. Bu amaçla belirlenecek deniz limanları, sivil havalimanları ve demiryolu istasyonları hizmete hazır bulundurulur ve ihtiyacı karşılamak üzere gerekli tedbirler alınır.

(2) Ulaştırma, Denizcilik ve Haberleşme Bakanlığı;

a) Havalimanı ve deniz limanlarında yükleme ve boşaltma hizmetlerinin sağlanmasına yönelik gerekli tedbirlerin alınmasını sağlar.

b) Çok Yüksek Hazırlık Seviyeli Müşterek Görev Kuvvetinin Türkiye üzerinden geçişi ve Türkiye'ye intikalinde kullanılacak Devlet ve il yolları ağı içindeki yolların kapasiteleri dâhilinde kullanılan araçların güzergâhlarını belirler.

c) İhtiyaç duyulan vasıta ve tesisler ile güzergâhlarda olası tehditlere karşı İçişleri Bakanlığı ile eşgüdüm içinde gerekli tedbirlerin alınmasını sağlar.

ç) Ulaştırma aracı talep edilmesi halinde, taşımanın özelliğine göre kara, hava, deniz ve demiryolu araç ihtiyacının karşılanmasına yönelik koordinasyonu sağlar.

d) Tehlikeli madde ve ağır tonajlı malzemenin taşınması için gerekli tedbirleri alır.

e) Haberleşme ihtiyaçları için gerekli frekans tahsislerini sağlar.

f) Havalimanları ve özelleştirilmiş deniz limanlarının Çok Yüksek Hazırlık Seviyeli Müşterek Görev Kuvveti unsurları tarafından kullanımına ilişkin usul ve esasları belirler ve bunların ilgili protokollere dâhil edilmesini sağlar.

g) Türk Silahlı Kuvvetleri unsurlarının yurtiçi ve yurtdışı intikallerinde havayolu, denizyolu, iç suyolu, karayolu ve demiryolu ulaştırma ve liman hizmetlerinin sağlanması için gerekli tedbirleri alır.

Gümrük ve Ticaret Bakanlığının görev, yetki ve sorumlulukları

MADDE 8- (1) Gümrük ve Ticaret Bakanlığı;

a) Çok Yüksek Hazırlık Seviyeli Müşterek Görev Kuvvetine ait harp silah, araç, gereçleri de dâhil olmak üzere, askeri malzeme ve teçhizatın, sivil unsur ve yakınlara ait diğer eşyanın Türkiye gümrük bölgesine girişi, Türkiye üzerinden geçişi ve Türkiye gümrük bölgesinden çıkışına ilişkin işlemlerin, 13 üncü maddenin ikinci fıkrasında belirtilen sürelere uygun olarak, Kuzey Atlantik Andlaşmasına Taraf Devletler Arasında Kuvvetlerinin Statüsüne

Dair Sözleşmenin 11 inci ve 12 nci maddeleri çerçevesinde gerçekleştirilmesi için gerekli tedbirleri alır.

b) Çok Yüksek Hazırlık Seviyeli Müşterek Görev Kuvvetinin faaliyetine katılmak üzere, yurtdışında görevlendirilecek Türk Silahlı Kuvvetleri unsurlarına ait gümrük işlemlerinin, 13 üncü maddenin ikinci fıkrasında belirtilen sürelere uygun olarak gerçekleştirilmesi için gerekli tedbirleri alır.

İçişleri Bakanlığının görev, yetki ve sorumlulukları

MADDE 9- (1) İçişleri Bakanlığı, Çok Yüksek Hazırlık Seviyeli Müşterek Görev Kuvvetinin güvenliği için bu Esaslar kapsamında öngörülen tedbirleri alır.

Milli Güvenlik Kurulu Genel Sekreterliğinin görev, yetki ve sorumlulukları

MADDE 10- (1) Milli Güvenlik Kurulu Genel Sekreterliği, Çok Yüksek Hazırlık Seviyeli Müşterek Görev Kuvveti faaliyetiyle ilgili olarak;

a) Sorumluluğunda bulunan seferberlik ve savaş hallerine ilişkin mevzuatta ihtiyaç duyulan düzenlemeleri yapar.

b) İlgili mevzuatında, NATO Kriz Mukabele Sistemi ve Tedbirleri ile uyumlu olarak gerekli düzenlemeleri yapar ve güncel halde bulundurur.

c) NATO Kriz Mukabele Sistemi ve Tedbirlerinin güncelleştirilmesine ilişkin faaliyetlere iştirak eder.

ç) Bu Esaslarda belirtilen görev ve sorumluluklar kapsamında yapılan düzenlemelerin ulusal düzeyde ve NATO seviyesinde planlanan tatbikatlarda, NATO Sivil Olağanüstü Hal Planlaması çerçevesinde sorumluluğuna giren alanlarda denenmesini sağlar.

Sağlık Bakanlığının görev, yetki ve sorumlulukları

MADDE 11- (1) Sağlık Bakanlığı, Çok Yüksek Hazırlık Seviyeli Müşterek Görev Kuvveti mensuplarına, gerektiği hallerde, Rol-2 ve üzeri sağlık hizmeti sağlar.

Uygulama ve Eşgüdüm Kurulu

MADDE 12- (1) Çok Yüksek Hazırlık Seviyeli Müşterek Görev Kuvvetinin faaliyetiyle ilgili konuları ele almak üzere, Dışişleri Bakanlığı temsilcisi başkanlığında, Genelkurmay Başkanlığı, Gümrük ve Ticaret Bakanlığı, İçişleri Bakanlığı, Milli Savunma Bakanlığı, Ulaştırma, Denizcilik ve Haberleşme Bakanlığı ve Milli Güvenlik Kurulu Genel Sekreterliği temsilcilerinin katılımıyla Uygulama ve Eşgüdüm Kurulu oluşturulur.

(2) Gerek görülmesi halinde, Uygulama ve Eşgüdüm Kurulunun toplantılarına diğer kurumlardan temsilciler de davet edilebilir.

(3) Uygulama ve Eşgüdüm Kurulu, gerek görmesi halinde, ev sahibi ülke desteği de dâhil olmak üzere, Çok Yüksek Hazırlık Seviyeli Müşterek Görev Kuvvetinin faaliyetleriyle ilgili konuları takip etmek üzere, Uygulama ve Eşgüdüm Merkezi kurulmasına karar verebilir.

(4) Uygulama ve Eşgüdüm Kurulu ile Uygulama ve Eşgüdüm Merkezinin çalışma usul ve esasları, Uygulama ve Eşgüdüm Kurulu tarafından belirlenir.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
Sınır Geçişleri, İntikal ve Konuşlanma

Sınır geçişleri, intikal ve konuşlanma

MADDE 13- (1) Çok Yüksek Hazırlık Seviyeli Müşterek Görev Kuvvetinin ülkemizde görevlendirilmesi veya Türkiye üzerinden üçüncü bir ülkeye intikali halinde sınır geçişleri, Türkiye üzerinden geçiş güzergâhları, intikal ve konuşlandırmada kullanılacak deniz limanları,

deniz üsleri, hava üsleri, hava limanları ve kara sınır kapıları, eğitim, tatbikat ve harekâtın ihtiyaçları dikkate alınarak, Uygulama ve Eşgüdüm Kurulu kararıyla tespit olunur.

(2) Türkiye Cumhuriyeti deniz ve hava limanlarını, deniz ve hava üslerini, kara sınır kapılarını, hava sahası ve karasularını kullanacak Çok Yüksek Hazırlık Seviyeli Müşterek Görev Kuvveti unsurlarına ait kara, deniz ve hava araçları ile diğer askeri ve sivil vasıtaların sayısı ve özellikleri, birlik ve gemi komutanlarının isimleri, mürettebat adedi, kargo, askeri malzeme ve teçhizat ile faaliyetin süre ve gayesinin, diplomatik ve ilgili askeri kanallardan bildirilmesinin ardından, gerekli izin işlemleri ilgili makamlarca, Dışişleri Bakanlığının olumlu görüşü ve yönlendirmesiyle, Çok Yüksek Hazırlık Seviyeli Müşterek Görev Kuvvetinin öncü unsurları için azami 2 gün, ana unsurları için azami 5 gün içinde tamamlanır.

(3) Çok Yüksek Hazırlık Seviyeli Müşterek Görev Kuvvetinin ülkemiz üzerinden geçişinde gerekli tedbirler, geçiş düzenlemelerinde öngörülen süreler dikkate alınarak süratle tamamlanır.

(4) Çok Yüksek Hazırlık Seviyeli Müşterek Görev Kuvvetinin ülkemizde konuş yerine intikalinde ulaştırma araçları kullanılması durumunda, sigorta şartları ilgili mevzuat hükümleri çerçevesinde uygulanır.

(5) Tehlikeli maddelerin girişi, çıkışı ve nakliyesine ilişkin işlemler ilgili mevzuat hükümleri ve Türkiye'nin taraf olduğu uluslararası anlaşmalar çerçevesinde ilgili kurumlarca süratle gerçekleştirilir.

Personel geçişleri

MADDE 14- (1) Çok Yüksek Hazırlık Seviyeli Müşterek Görev Kuvveti personelinin Türkiye'ye giriş ve çıkışlarında, Kuzey Atlantik Andlaşmasına Taraf Devletler Arasında Kuvvetlerinin Statüsüne Dair Sözleşmenin 3 üncü maddesi uygulanır.

(2) NATO Seyahat Emri; NATO Askeri Kimlik Kartları, Askeri Kimlik Kartları veya ulusal pasaportlarla birlikte girişlerde veya sınır geçişlerinde geçerli belge kabul edilir.

Gümrük düzenlemeleri

MADDE 15- (1) Çok Yüksek Hazırlık Seviyeli Müşterek Görev Kuvvetine ait askeri malzeme ve teçhizatın, sivil unsur ve yakınlara ait diğer eşyanın Türkiye gümrük bölgesine girişi, Türkiye üzerinden geçişi ve Türkiye gümrük bölgesinden çıkışına ilişkin işlemler, Kuzey Atlantik Andlaşmasına Taraf Devletler Arasında Kuvvetlerinin Statüsüne Dair Sözleşmenin 11 inci ve 12 nci maddeleri çerçevesinde gerçekleştirilir.

(2) Gümrük, ulaştırma ve diğer sınır kontrol işlemlerinde Türkiye Cumhuriyetinin taraf olduğu uluslararası anlaşma hükümleri uygulanır.

(3) Çok Yüksek Hazırlık Seviyeli Müşterek Görev Kuvveti unsurlarının görev ve faaliyetlerine ilişkin malzeme ve teçhizatın giriş ve çıkışları, Form 302 kullanılarak, gümrük vergilerinden muaf olarak yapılır.

(4) Türkiye gümrük bölgesine girişi, Türkiye üzerinden geçişi ve Türkiye gümrük bölgesinden çıkışı yapılacak tüm eşyanın tanımlanmasını sağlayacak şekilde bilgileri içeren taşıma belgeleri ve detaylı bir liste Form 302'ye eklenerek ilgili gümrük idaresine ibraz edilir. Sevkiyatlara ilişkin gümrük işlemleri süratle sonuçlandırılır. Ayrıca söz konusu eşyanın depolanması ve Türkiye üzerinden geçişi konusunda ilgili gümrük idarelerince gerekli kolaylık sağlanır.

Türk Boğazlarından geçişler

MADDE 16- (1) 1936 tarihli Montreux Boğazlar Sözleşmesi ve Türkiye Cumhuriyetinin taraf olduğu milletlerarası anlaşmaların hükümleri saklıdır.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
Ev Sahibi Ülke Desteği, Kuvvet Koruma ve Kuvvetlerin Statüsü

Ev sahibi ülke desteği

MADDE 17- (1) Çok Yüksek Hazırlık Seviyeli Müşterek Görev Kuvvetinin faaliyeti kapsamında Türkiye'ye getirilecek silah sistemleri ve teçhizatın her türlü yağ, yakıt, gaz, yedek parça, bakım, onarım ve benzeri ihtiyaçları, yer destek teçhizatı ve yer hizmetleri, kara, deniz ve hava araçlarının konma ve konaklama faaliyetleri, personelin iaşe ve ibatesi ile tüm bu ihtiyaçlara ilişkin ödeme usulleri, Kuzey Atlantik Andlaşmasına Taraf Devletler Arasında Kuvvetlerinin Statüsüne Dair Sözleşme, Kuzey Atlantik Antlaşmasına Taraf Devletler ve Barış İçin Ortaklık Programına Katılan Diğer Devletler Arasında Kuvvetlerin Statüsüne İlişkin Anlaşma ve ilgili Standardizasyon Anlaşmaları kapsamında sağlanır.

(2) Çok Yüksek Hazırlık Seviyeli Müşterek Görev Kuvveti unsurlarına tahsis edilen bina ve tesislerde, ihtiyaç duyulan tadilatlara veya yeni bina veya tesis inşaatına izin verilebilir. Taraflar arasında masraf paylaşımı ilgili uluslararası anlaşmalara uygun olarak yapılır.

(3) Ev sahibi ülke desteğine ilişkin ihtiyaçlar ve uygulama esasları, ilave Teknik Düzenlemeler veya Müşterek Uygulama Düzenlemeleri ile belirlenir.

Kuvvet koruma

MADDE 18- (1) Çok Yüksek Hazırlık Seviyeli Müşterek Görev Kuvveti konvoyları ve konvoy destek merkezi ile sivil limanlardaki kabul, toplanma ve ileri intikal faaliyetlerinin güvenliği kolluk gücüyle sağlanır.

(2) Türk karasularında ve iç sularda bulunan Çok Yüksek Hazırlık Seviyeli Müşterek Görev Kuvvetine bağlı deniz unsurlarının güvenliğinin sağlanmasına ilişkin gerekli tedbirler Sahil Güvenlik Komutanlığınca alınır.

(3) Çok Yüksek Hazırlık Seviyeli Müşterek Görev Kuvvetinin sınır geçişleri, intikal ve konuşlanma esnasında yol güzergâhlarında gerekli yol emniyet tedbirleri Jandarma Genel Komutanlığı ve Emniyet Genel Müdürlüğü tarafından alınır. Sınır kapılarında gerekli tedbirler mülki idare amirlerince alınır.

(4) İllerde yol güzergâhlarında gerekli emniyet tedbirleri mülki idare amirleri tarafından alınır.

Kuvvetlerin statüsü

MADDE 19- (1) Çok Yüksek Hazırlık Seviyeli Müşterek Görev Kuvvetinin askeri ve sivil unsurları, Türkiye'de kaldıkları süre boyunca, Kuzey Atlantik Andlaşmasına Taraf Devletler Arasında Kuvvetlerinin Statüsüne Dair Sözleşme hükümlerine tabidir.

(2) Kuzey Atlantik Antlaşmasına Taraf Devletler ve Barış İçin Ortaklık Programına Katılan Diğer Devletler Arasında Kuvvetlerin Statüsüne İlişkin Anlaşma ve ilgili Standardizasyon Anlaşmaları kapsamına giren konularda, bu anlaşmaların hükümleri uygulanır.

BEŞİNCİ BÖLÜM
Çeşitli ve Son Hükümler

Mali hususlar

MADDE 20- (1) NATO ortak fonları ve gönderen ülkelerin ödemekle yükümlü olduğu hususlar dışında kalan tüm masraflar ilgili kurumun bütçesinden karşılanır. Ek ödenek ihtiyaçları Maliye Bakanlığından talep edilir.

İlave düzenlemeler

MADDE 21- (1) Genelkurmay Başkanlığı, bu Esaslar kapsamına giren konularda NATO ile ilave Teknik Düzenleme ve Müşterek Uygulama Düzenlemesi akdetmeye yetkilidir.

Diğer hususlar

MADDE 22- (1) Bu Esaslar, Güçlendirilmiş NATO Mukabele Kuvveti kapsamına giren tüm kuvvetlere uygulanır.

Yürürlük

MADDE 23- (1) Bu Esaslar yayımı tarihinde yürürlüğe girer.

Yürütme

MADDE 24- (1) Bu Esasları Bakanlar Kurulu yürütür.

GİZLİ

Kayıt No	[illegible]	[illegible]	Açıklama
30	1602 15 TEMMUZ 2016	ALB. [illegible] TALİMATI: [illegible]-KÜTAHYA VE AHLATLIBEL RADARLAR CAOC-1 [illegible] GÖNDERMEYECEK TALİMAT VERİLDİ.	DARBECİLERİN UÇAKLARININ HAVA RESMİNDE [illegible] TAKİP [illegible] DOST OLMAYAN TRAFİK TEŞHİSİ VERİLMİŞ, BU DURUMUN VE ÜLKE İÇİNDEKİ KARIŞIKLIĞIN NATO ÜLKELERİ TARAFINDAN TAKİBİNİN ENGELLENMESİ AMACIYLA NATO'YA HAVA RESMİ GÖNDERİMİ DURDURULMUŞTUR.

Olası bir NATO müdahalesine karşı 15 Temmuz 2016 gecesi Türk Hava Sahası'nın NATO'ya kapatılması kararı.

REPUBLIQUE DU NIGER

MINISTERE DES AFFAIRES ETRANGERES DE LA COOPERATION ET DE L'INTEGRATION AFRICAINE

DIRECTION DES NIGERIENS A L'EXTERIEUR

N° 6093 /MAE/C/IA/DNE

Niamey, le 28 AOUT 2001

LE MINISTRE

A

Monsieur l'Ambassadeur du Niger

ROME

Nous avons le plaisir de vous informer que la délivrance de la marchandise chimique – U 92 (238.028 9) a été définitivement passée aujourd'hui 28 Août 2001.

Tous les documents y relatifs à cette opération ont été remis à la société NITRA Transit qui assure le transport de Niamey à Cotonou via Lomé.

Meilleurs salutations

Pour le Ministre et P.O.
La Secrétaire Générale

[illegible] DJIBRILLA AMINATA

B.P. 396 – Téléphone : 72 21 12 / 72 24 03 · Fax : 73 52 31 · Telex : 5200 NI NIAMEY – NIGER

ABD'nin Irak'ı işgal edebilmek adına Saddam Hüseyin'in Nijer'den Uranyum aldığını ispatlamak için üretilmiş sahte belge. Irak'ın 2003 yılında işgal edilmesi, işte bu sahte belgeye dayandırıldı.

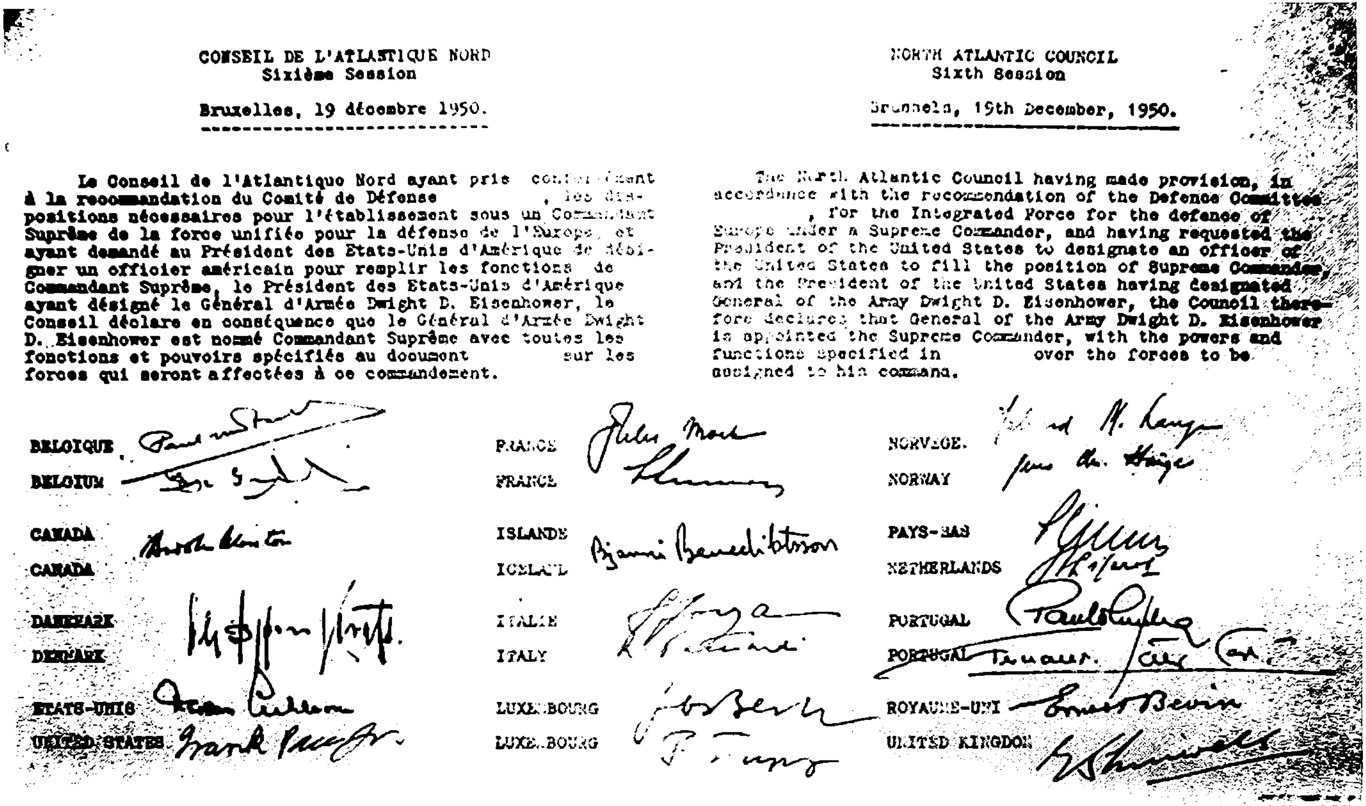

CONSEIL DE L'ATLANTIQUE NORD
Sixième Session

Bruxelles, 19 décembre 1950.

Le Conseil de l'Atlantique Nord ayant pris conformément à la recommandation du Comité de Défense , les dispositions nécessaires pour l'établissement sous un Commandant Suprême de la force unifiée pour la défense de l'Europe, et ayant demandé au Président des Etats-Unis d'Amérique de désigner un officier américain pour remplir les fonctions de Commandant Suprême, le Président des Etats-Unis d'Amérique ayant désigné le Général d'Armée Dwight D. Eisenhower, le Conseil déclare en conséquence que le Général d'Armée Dwight D. Eisenhower est nommé Commandant Suprême avec toutes les fonctions et pouvoirs spécifiés au document sur les forces qui seront affectées à ce commandement.

NORTH ATLANTIC COUNCIL
Sixth Session

Brussels, 19th December, 1950.

The North Atlantic Council having made provision, in accordance with the recommendation of the Defence Committee , for the Integrated Force for the defence of Europe under a Supreme Commander, and having requested the President of the United States to designate an officer of the United States to fill the position of Supreme Commander, and the President of the United States having designated General of the Army Dwight D. Eisenhower, the Council therefore declares that General of the Army Dwight D. Eisenhower is appointed the Supreme Commander, with the powers and functions specified in over the forces to be assigned to his command.

BELGIQUE
BELGIUM

CANADA
CANADA

DANEMARK
DENMARK

ETATS-UNIS
UNITED STATES

FRANCE
FRANCE

ISLANDE
ICELAND

ITALIE
ITALY

LUXEMBOURG
LUXEMBOURG

NORVEGE
NORWAY

PAYS-BAS
NETHERLANDS

PORTUGAL
PORTUGAL

ROYAUME-UNI
UNITED KINGDOM

NATO'yu kuran 12 Hıristiyan ülke.

SECRET

CENTRAL INTELLIGENCE AGENCY
WASHINGTON 25, D. C.

OFFICE OF THE DIRECTOR

MEMORANDUM FOR: Under Secretary of State
Deputy Secretary of Defense

SUBJECT: Revision of NSC 10/2 and 10/5

1. The basic directives covering CIA's covert operations, NSC 10/2 and 10/5 need revision in the light of present conditions. They reflect the fact that our concern with the Communist menace was primarily in terms of Europe at the time 10/2 was written. They contain references to a governmental structure which, pursuant to recommendations in the [redacted] Committee report, has been changed (e.g., the OCB, the change in the Consultants' Group, the PSB). The basic charter of CIA's covert operations is now to be found in several documents with difficult cross references.

2. There is attached a draft of a revised directive which purports to define CIA's charter in a single document, consistent with today's conditions.

ALLEN W. DULLES
Director

Enclosure

SP.Asst/DCI/[redacted]/mb
25 Nov. 1953
Distribution:
Orig. & 1 - Addressees
2 - DCI
1 - DD/P
1 - SA/DCI
1 - [redacted]

Note: This memo was handed to the addressees at the OCB meeting on 25 Nov 53 (undated). DCI's copy of the encl. is being retained in his office.

ILLEGIB

ILLEGIB
270055

CIA ve NATO'ya bağlı Kontrgerilla birliklerinin örtülü operasyonları yaparken tabi oldukları "NSC 10/2" kodlu belgede yapılan revizyon.

KAYNAKÇA

3 Numaralı Askeri Sıkıyönetim Mahkemesi'nin Abdullah Öcalan ve arkadaşları hakkında verdiği 1973/13 Esas no ve 1973/8 Karar no'lu 07 Mart 1973 tarihli gerekçeli karar.

A. Nimet Kurat, Türk-Amerikan Münasebetlerine Kısa Bir Bakış (1800-1959), Doğuş Matbaası, Ankara, 1959.

A. Öner Pehlivanoğlu, Küba Krizi ve Nükleer Savaş Eşiğinde Türkiye, Kostas Yayınları, İstanbul, 2003.

Abdi İpekçi-Ömer Sami Coşar, İhtilalin İç Yüzü, 2. Baskı, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, İstanbul, 2012.

Abdullah Özkan, Sam Amcanın Çocukları, Emre Yayınları, İstanbul, 1992.

Aclan Sayılgan, Yeni Sol, Otağ Yayınları, İstanbul, 1977.

Aclan Sayılgan, Yeni Sol, Otağ Yayınları, İstanbul, 1977.

Adnan Akfırat, Eşref Bitlis Suikastı, Kaynak Yayınları, Ekim, 1997.

Adnan Akfırat, Özel Savaş, Kaynak Yayınları, 1997.

Ahmet Cem Ersever, Kürtler, PKK ve A. Öcalan, Ankara, 1993.

Ahmet Kabaklı, Temellerin Duruşması, Türk Edebiyatı Vakfı Yayınları, Kasım, 1989.

Ahmet Kekeç, CIA ve 12 Eylül, Emre Yayınları, İstanbul, 1993.

Alan Neely, Mills, Samuel John, Jr, in Biographical Dictionary of Christian Missions, ed. Gerald H. Anderson Macmillan Reference USA, New York, 1998.

Ali Halil, NATO ve Türkiye, Gerçek Yayınevi, İstanbul, 1968.

Ali Yıldırım, FKF, Dev- Genç Tarihi, Doruk Yayınları, İstanbul, 2008.

Alpay Kabacalı, Yakın Tarihimizden Büyük Dönemeçler, Çağdaş Yayınları, İstanbul, 1995.

American Board of Commissionars for Foreign Missions-ABCFM Project, The Near East ABC:16.5.1- Reel:502; Mission to the Armenians-Miscellaneous- ABC:16.7.2, Reel: 534.

American Foreingn Policy: Current Documents, 1957, US Department of State, 1961.

American Foreingn Policy: Current Documents, 1957; 1961; 1964; 1965.

Anayasa Mahkemesi'nin Yusuf Karakuş ve arkadaşlarının 2014/12002 nolu "Haksız tutuklama ve haksız gözaltı" başvurusuna vermiş olduğu 08.12.2016 tarihli karar.

Andrew Tully, CIA: The Inside Story, USA, William Morow and Company, 1962.

Antonia Juhasz, Bush'un Ajandsı, Çev: Selim Yeniçeri, Koridor Yayınları, İstanbul, 2006.

Armağan Kuloğlu-Sercan Doğan, Afganistan ve Pakistan'da Yaşanan Gelişmeler ve Uluslararası Güvenliğe Etkileri, Rapor No: 31, Ortadoğu Stratejik Araştırmalar Merkezi, Mart, 2011.

Barış Doster, Türkiye'de NATO Karşıtlığının Tarihsel ve Siyasal Kökenleri, Ortadoğu Analiz, Cilt 4, no.40, 2012.

Barkey Karen-George Gavrilis, The Ottoman Millet System: Non-Territorial Autonomy and its Contemporary Legacy, Ethnopolitics, Vol. 15, No. 1, 2016.

Barton, J. Lewy, Turkey Report of the Ecumenical Conference on Foreign Missions, Held in Carnegie Hall And Neighboring Churches April 21 to May 1, New York, 1901.

Baskın Oran, 1980-1990: Batı Bloku Ekseninde Türkiye-2, Türk Dış Politikası, Kurtuluş Savaşı'ndan Bugüne Olgular, Belgeler, Yorumlar, Cilt II, 6. Baskı, İletişim Yayınları, İstanbul, 2002.

Başbakanlık Milli İstihbarat Teşkilatı Müsteşarlığı'nın 19.10.1995 Tarih ve 20.00.002 Sayılı Tahsisat Yazısı.

Başbakanlık Teftiş Kurulu Başkanı Kutlu Savaş'ın hazırladığı 13.08.1997 Tarih ve TEFTİŞ.M:139 Sayılı Susurluk Raporu.

Bülent Orakoğlu, Ankara'da Gölge Oyunları, Timaş Yayınları İstanbul, 2007.

Bülent Orakoğlu, Darbeyi Rapor Ettim: Deşifre, Timaş Yayınları, 2003.

Cevdet San (Çevirmen), Dünyada Komünist Darbeleri, Ekonomik ve Sosyal Yayınları Kasım 1976.

Charles I. Foster, An Errand of Mercy: The Evangelical United Front, (1790-1837) Chapel Hill: Univ, of North Carolina Press, 1960.

CIA Documents on the Cuban Missile Crisis, 1962.

Courtney Anderson, To the Golden Shore: The Life of Adoniram Judson Boston: Little, Brown, 1956.

Cüneyt Akalın, Uluslararası İlişkiler Ortamında 27 Mayıs Müdahalesi, Galatasaray Üniversitesi Yayınları, İstanbul, 1999.

Cüneyt Arcayürek, Darbeler Ve Gizli Servisler, Bilgi Yayınevi, Mart, 1995.

Cyrus Hamlin, America's Duty to Americans in Turkey. An Open Letter to the Hon. John Sherman, United States Senator from Ohio, The North American Review, Vol 163, 1896.

Cyrus Hamlin, My Life and Times, U.S.A, Pilgrim Press, 1893.

Çetin Ağaşe, Cem Ersever ve JİTEM Gerçeği, Truva Yayınları, Ocak, 2007.

Çetin Yetkin, Türkiye'de Askeri Darbeler ve Amerika, 5. Basım, Kilit Yayınları, Ankara, 2011.

Çetin Yetkin, Vatan Sağolsun, Toplumsal Dönüşüm Yayınları, 1997.

D. Mehmet Doğan, Türkiye'de Darbeler Müdahaleler ve Siyasi Sistem, Rehber Yayınları, Nisan, 1991.

Dev-Genç Dosyası, Devlet Töre Yayınları, Ankara, 1973.

Doğan Avcıoğlu, Atatürkçülük, Milliyetçilik, Sosyalizm, İleri Yayınları, İstanbul, 2006.

Doğan Yurdakul, ABİ/Pozitif Yayınları, Mart, 2007.

Doğan Yurdakul-Cengiz Erdinç, Çetele, Ümit Yayıncılık, Kasım, 1998.

E. Philippe Engelhardt, Tanzimat ve Türkiye, Çev. Ali Reşad, Kaknüs Yayınları, İstanbul, 1999.

Early Lee Fox, The American Colonization Society, 1817–1840, Lancaster, Johns Hopkins Univ. Press, 1919.

Ecevit Kılıç, Özel Harp Dairesi, Güncel Yayıncılık, 2. Baskı, Ekim, 2007.

Edward Judson, The life of Adoniram Judson, Philadelphia: American Baptist Pub, Society, 1883.

Emily C. Judson, Memoir of Sarah B. Judson: Member of the American Mission to Burmah, L. Colby, New York, 1848.

Emin Demirel, Teşkilat-ı Mahsusa'dan Günümüze Gizli Servisler, Kültür Sanat Yayınları, İstanbul, 2000.

Emniyet Genel Müdürlüğü Hizbullah Raporu, 2008.

Emniyet Genel Müdürlüğü'nün 2008 tarihli Hizbullah Raporu.

Emniyet Genel Müdürü Alaaddin Yüksel'in Susurluk Komisyonu'na verdiği ifade Tutanakları.

Enis Berberoğlu, Susurluk 20 Yıllık Domino Oyunu, İletişim Yayınları, 2007.

Erdal İnce, Özal Suikastı, Zaman Kitap Nisan, 2003.

Erhan Çağrı, Ottoman Official Attitudes Towards American Missionaries, Yale Center for International and Area Studies, Vol 3, 2015.

Eric Laurent, Çöl Fırtınası, Beyaz Saray'ın Savaş Sırları, E Yayınları, Kasım, 1991.

Erol Güngör, Türkiye'de Misyoner Faaliyetleri, Ötüken Yayınları, İstanbul, 1999.

Esra Danacıoğlu, Amerikan Dokunuşu Mucizeler Yaratacaktır. Oryantalizm ve Osmanlı'da Amerikan Misyonerleri, Toplumsal Tarih, Sayı 119, 2005.

Fadime Şahin, Fadime Şahin'in Anıları, Ad Yayıncılık, Ağustos, 1997.

Fahir Armaoğlu, "Amerikan Belgelerinde 27 Mayıs Olayı", Belleten, C. XL (1996) no: 227.

Faruk Bildirici, Gizli Kulaklar Ülkesi, İletişim Yayınları, İstanbul, 1998.

Faruk Sönmezoğlu, ABD'nin Türkiye Politikası (1964–1980), Der Yayınları, İstanbul, 1995.

Ferhat Ünlü, Eymür'ün Aynası, Metis Yayınları, Aralık, 2000.

Ferit Ergül, Hükümetin Namusu, AD Yayıncılık, Ocak, 1996.

Feroz Ahmad, Demokrasi Sürecinde Türkiye, 1945–1980, Hil Yayın, İstanbul, 2007.

Fikri Sağlar-Emin Özgönül, Kod Adı Susurluk, Boyut Kitapları, Şubat, 1999.

Florance Fensham, A. Mary Lyman, H. B. Humphrey, A Modern Crusade in the Turkish Empire, Published by Woman's Board of Missions of the Interior, Chicago, 1908.

Gardiner Spring, Memoirs of the Rev, Samuel J. Mills, New York: Evangelical Missionary Society, J. Seymour Printer, 1820.

George Edward White, Adventuring With Anatolia College, Herald Register Publishing Company, Grinnell-Iowa, 1940.

George McGhee, The US-Turkish-NATO-Middle East Connection, MacMillan, Londra, 1990.

George S. Harris, Troubled Alliance: Turkish American Problems in Hisorical Perspective 1945- 1971, American Enterprise Institute, Washington, 1972.

George Sherwood, Pathfinders of the World Missionary Crusade, Abingdon-Cokesbury Press, New York, 1945.

George Washburn, Missionaries and Government, Report of the Ecumenical Conference on Foreign Missions, Held in Carnegie Hall And Neighboring Churches April 21 to May 1, New York, 1900.

Gheciu Alexandra, Security İnstitutions as Agent of Socialization? NATO And The New Europe, International Organization, Vol 59, 2005.

Gökhan Atılgan, Yön-Devrim Hareketi, Yordam Kitap, İstanbul, 2008.

Guenter Lewy, The Armenian Massacres in Ottoman Turkey: A Disputed Genocide Salt Lake City, 2005.

Gültekin Sümer, Amerikan Dış Politikasının Kilit İsmi: Kissinger, Artus Yayınları, İstanbul, 2007.

Halil İnalcık-Mehmet Seyitdanlıoğlu, Tanzimat, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, 1. Baskı, Ankara, 2006.

Hans M. Kristensen, US. Nuclear Weapons in Europe: A Review of Post-Cold War Policy, Force Levels and War Planning, Natural Resources Defense Council, February, 2005.

Hasan Cemal, Kimse Kızmasın Kendimi Yazdım, Doğan Kitapçılık, İstanbul, 1998.

Haydar Çakmak, Türk Dış Politikası 1919-2012, Barış Kitap, Ankara, 2012.

Haydar Tunçkanat, İkili Anlaşmaların İçyüzü, Kaynak Yayınları, 3. Baskı, İstanbul, 2001. Patrich Radden Keefe, Echelon, Dünyayı Dinleyen İstihbarat Örgütleri, Defne Yayınları, Mayıs, 2006.

Hidayet Vahapoğlu, Osmanlı'dan Günümüze Azınlık ve Yabancı Okullar (Yönetimleri Açısından), Türk Kültürünü Araştırma Enstitüsü Yayınları, Ankara, 1990.

Hikmet Özdemir, Yön Hareketi, Bilgi Yayınevi, Ankara, 1986.

Hüner Tuncer, Menderes'in Dış Politikası: Batı'nın Güdümündeki Türkiye, Kaynak Yayınları, İstanbul, 2013.

Hüsamettin Ertürk, İki Devrin Perde Arkası, İstanbul, 1957.

Hüseyin Bağcı, Türk Dış Politikasında 1950'li Yıllar, ODTÜ Yayınları, 2. Baskı, Ankara, 2001.

İbrahim Kaypakkaya, İki Lider İki Örnek, CE Yayınları, İstanbul, 1979.

İhsan Sabri Çağlayangil, Anılarım, 2. Baskı, Yılmaz Yayınları, İstanbul, 1990.

İlber Ortaylı, Balkanlar'da Milliyetçilik, Tanzimat'tan Cumhuriyet'e Türkiye Ansiklopedisi (C. 4), Ed. Vedat Çakmak v.d. İletişim Yayınları, İstanbul, 1985.

İlhan Selçuk, Ziverbey Köşkü, Çağdaş Yayınları, Ekim, 1987.

İlhan Tekeli-Selim İlkin, Osmanlı İmparatorluğu'nda Eğitim ve Bilgi Üretim Sisteminin Oluşumu ve Dönüşümü, T.T.K. Yayınları, VII. Dizi, Ankara, 1993.

İsmail Soysal, Türkiye'nin Uluslararası Siyasal Bağıtları, Cilt II, Türk Tarih Kurumu, Ankara, 2000.

J. Releigh Mott, Strategic Points in the World's Conquest: The Universities and Colleges as Related to the Progress of Christianity, U.S.A, The Caxton Press, 1897.

Jens Mecklenburg, NATO'nun Gizli Terör Örgütü: Gladio, Sorun Yayınları, 5. Baskı, Aralık, 2000.

Joan Jacobs Brumberg, Mission for Life: The Judson Family and American Evangelical Culture, New York University Press, New York, 1984.

John Chipman, NATO's Southern Allies: Internal and External Challenges, Routledge, London, 1988.

Joseph Nye, The Paradox of American Power, Oxford University Press, Londra, 2002.

Justin McCarthy-Carolyn McCarthy, Turks and Armenians, Washington, 1989.

Kazım Kararbekir, İstiklal Harbimiz, Yayına Hazırlayan Ziver Öktem, Yapı Kredi Yayınları, 3. Baskı, Cilt I-II, İstanbul, 2010.

Korkut Boratav, Türkiye İktisat Tarihi 1908-2007, 14. Baskı, İmge, Ankara, 2010.

Latif Erdoğan, Şeytanın Gülen Yüzü, Turkuvaz Yayınları, İstanbul, 2016.

Leonard Woods, Memoirs of American Missionaries, Formerly Connected with the Society of Inquiry Respecting Missions, in the Andover Theological Seminary: Embracing a History of the Society, Etc, Pierce & Parker, Boston, 1833.

Levon Panos Dabağyan, Sultan II. Abdülhamid ve Ermeni Meselesi, Kum Saati Yayınları, İstanbul, 2001.

Louis Marschalko, Yahudi, Sebil Yayınları, İstanbul, 1993.

M. Ali Doğan, Misyonerlerin Osmanlı Bulgarları Hakkındaki Yazılarından Örnekler, Türk-Bulgar İlişkileri Üzerine Makaleler, Doğu Kitabevi, İstanbul, 2013.

M. Emin Değer, Oltadaki Balık Türkiye, Çınar Yayınları, İstanbul, 1993.

M. Kemal Pakdemir, Abdulhamit, Neden Kitap, Ocak 2008.

M. Numan Malkoç, Türkiye'de Protestan Misyonerliği, Türkiye'de Misyonerlik Faaliyetleri Tartışmalı İlmi Toplantı - 17-18 Nisan, İstanbul, 2014.

Macit Fahri, Amerikan Harp Doktrinleri, Yöntem Yayınları, İstanbul, 1966.

Mahir Kaynak, Nokta Atışları, Profil Yayıncılık, Eylül, 2007.

Mahir Kaynak, Yeni Dünya Düzeni/ Timaş Yayınları, Şubat, 2007.

Mahir Kaynak-Ömer Lütfi Mete, Derin PKK, Timaş Yayınları, Aralık, 2007.

Marcia & Stevens Malcolm, Against The Devil's Current, The Life and Times of Cyrus Hamlin, Boğaziçi Üniversitesi Yayınevi, İstanbul, 2012.

Mehmet Eymür, "MİT Raporu" şeklinde adlandırılan Etüd'ün hazırlanması, sızması ve içerdiği bilgiler, 08.03.1998.

Mehmet Eymür, "MİT Raporu" şeklinde adlandırılan Etüd'ün hazırlanması, sızması ve içerdiği bilgiler, 08.03.1998.

Mehmet Eymür, Analiz, Milliyet Yayınları, İstanbul, 1991.

Mehmet Eymür'ün 12.10.1998 tarihinde İstanbul 6 Nolu DGM'ne verdiği ifadenin 1998/180 Esas Nolu Duruşma Tutanakları.

Mehmet Eymür'ün İstanbul 6 Nolu DGM'ne verdiği ifadenin 1998/180 Esas Nolu Duruşma Tutanakları.

Metin Hülagu, Osmanlı'dan Cumhuriyet'e Misyoner, Ermeni, Terör ve Amerika Dörtgeninde Türkiye, Journal of Islamic Research, Vol. 20, No. 4, 2007.

Mihri Belli, İnsanlar Tanıdım-1, Doğan Kitap, Mayıs, 1999.

Miles Copeland, Bir CIA Ajanının Anıları, Nehir Yayınları, İstanbul, 1988.

Mim Kemal Öke, Unutulan Savaşın Kronolojisi Kore, 1950- 1953, Boğaziçi Yayınları, İstanbul, 1990.

MİT'in 17 Aralık 1996'da Hazırlayıp 22 Aralık 1996 tarihinde Çankaya Köşkü'nde yapılan Liderler Zirvesine Sunduğu 11.0111.01.156/24746 Sayılı Rapor.

MİT'in 17 Aralık 1996'da Hazırlayıp 22 Aralık 1996 tarihinde Çankaya Köşkünde yapılan Liderler Zirvesi'ne sunduğu 11.0111.01.156/24746 Sayılı Rapor.

Mustafa Everdi, Derin Demokrasi Milletin Kırmızı Kitabı, 21. Yüzyıl Yayınları, 2003.

Nahit Dinçer, Bulgar İhtilalinin Hazırlanmasında Dış Güçlerin Yardımı ve Kültürel Faaliyetler, Sosyoloji Konferansları, Cilt 3, Sayı 21, 1986.

Nahit Dinçer, Yabancı Özel Okullar, Er-Tu Matbaası, İstanbul, 1978.

Nasuh Uslu, The Cooperation Amid Problems: Turkish-American Relations in the 1980, The Turkish Yearbook of International Relations, Vol. XXVI, 1997.

Nasuh Uslu, Türk-Amerikan İlişkileri, 21. Yüzyıl Yayınları, Ankara, 2000.

NATO, El Kitabı, Brüksel, NATO Basın Yayın Bürosu, 2001.

Nejla Günay, Amerikan Misyonerlerine Anadolu Halkının Tepkisi ve Bunun Osmanlı-Amerikan İlişkilerine Etkileri, Gazi Üniversitesi Akademik Bakış Dergisi Cilt 1, Sayı 2, 2008.

Nevzat Bölügiray, Doruktaki İrtica, Tekin Yayınevi, 1994.

Nevzat Bölügiray, Sokaktaki Askerin Dönüşü, Milliyet Yayınları, 1989.

Nihat Behram, Yılmaz Güneyle Yasaklı Günler, Everest Yayınları, Temmuz, 2001.

Niyazi Berkes, Türkiye'de Çağdaşlaşma, Yayına Hazırlayan Ahmet Kuyaş, Yapı Kredi Yayınları, 16. Baskı, İstanbul, 2011.

Nizamettin Nazif Tepedelenlioğlu, Sultan II. Abdülhamid ve Osmanlı İmparatorluğu'nda Komitacılar, Divan Yayınları, 3. Baskı, İstanbul, 1978.

NSC 100 "Recommended Policies and Actions in the Light of the Grave World Situation" FRUS, January 11, 1951.

Oral Sander, Siyasi Tarih 1918-1994, 16. Baskı, İmge Yayınları, Ankara, 2007.

Oral Sander, Türk-Amerikan İlişkileri 1947-1964, Ankara, AÜ SBF Yayınları, 1979.

Orlin Sabev, 1910'larda Savaş ve Eğitim: Savaş Koşullarında İstanbul Robert Koleji ve Amerikan Kız Koleji, Balkan Savaşlarının 100. Yılı, Uluslararası Balkan Sempozyumu - 11-13 Mayıs İstanbul, 2012.

Osman Ergin, Türkiye Maarif Tarihi (Cilt 1-2), Eser Matbaası, İstanbul, 1977.

Ömer E. Kürkçüoğlu, Türkiye'nin Arap Orta Doğusu'na Karşı Politikası (1945-1970), AÜ Siyasal Bilgiler Fakültesi Yayınları, Ankara, 1972.

Ömer Karasapan, Turkey and US Strategy in the Age of Glasnot, Middle East Report, September October, 1989.

Özgehan Şenyuva-Çiğdem Üstün, NATO-Türkiye İlişkileri, Türkiye Kamuoyu ve Elit Algıları, İstanbul Bilgi Üniversitesi Yayınları, İstanbul, 2013.

Patrick Radden Kefe (Çeviri: Sinem Gül), Echelon, Defne Yayınevi 2006.

Philip H. Stoddard, The Ottoman Government and the Arabs, 1911 to 1918: A Study of the Teskilat-i Mahsusa, Princeton University, 1963 (yayınlanmamış doktora tezi), 1993.

Prof. Dr. Fahir Armaoğlu, Belgelerle Türk-Amerikan Münasebetleri, Türk Tarih Kurumu Yayınları, Ankara, 1991.

Prof. Dr. Fahir Armaoğlu, Filistin Meselesi ve Arap İsrail Savaşları (1948-1988), Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, 2. Baskı, Ankara, 1991.

Prof. Dr. Gültekin Ural, Abdullah Çatlı ve Susurluk Dosyası, Kamer Yayınları, İstanbul, 1997.

Prof. Dr. Mahir Kaynak, Komplo Yok, Timaş Yayınları, İstanbul, 1999.

Prof. Dr. Mim Kemal Öke, Kutsal Topraklarda Siyonistler ve Masonlar, Çağ Yayınları, 3. Baskı, İstanbul, 1991.

Reşat Petek, İhanet ve Direniş, Hayat Yayınları, İstanbul, 2017.

Richards, Samuel J. Mills, 187–225; Gardiner Spring, Memoir of Rev, Samuel John Mills, Perkins & Marvin, Boston,1820.

Rifat N. Bali, American Diplomats in Turkey: Oral History Transcripts (1928-1997), Cilt I, Libra Yayıncılık, İstanbul, 2011.

Robert Cassaboom-Gary Leiser, Adana Station 1943–45: Prelude to the Post-war American Military Presence in Turkey, Middle Eastern Studies, Cilt 34, No.1, 1998.

Robert H. Williams, Bir CIA Ajanının Kaleminden Yahudi Ütopyası, Sonuncu Dünya Düzeni, Karakutu Yayınları, Nisan, 2006.

Robert W. Cox, Beyond Empire and Terror: Critical Reflections on the Political Economy of World Order, New Political Economy, Vol. 9, No. 3, September, 2004.

Sait Yılmaz, Türkiye'deki Amerika: İlişkiler ve ABD'nin Örtülü Operasyonları, Kaynak Yayınları, İstanbul, 2014.

Salih Şarman, Rutin Dışı, Pozitif Yayınları, İstanbul, 2007.

Sami Demirkıran, İhanetler Çemberinde Kurtuluş, Kamer Yayınları, İstanbul, 1998.

Saygı Öztürk, Devletin Derinlerinde, Ümit Yayınevi, 2005.

Sebahattin Samur, XIX. ve XX Yüzyıllarda Suriye'de Açılan Protestan Okulları Üzerine Bir İnceleme, Erciyes Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Dergisi, Kayseri, 1990.

Selin M. Bölme, İncirlik Üssü: ABD'nin Üs Politikası ve Türkiye, İletişim Yayınları, İstanbul, 2012.

Selin M. Bölme, Soğuk Savaşta NATO-ABD-Türkiye Üçgeninde Askeri Üstler, Süreklilik ve Değişim, Uluslararası İlişkiler, Dış Politika Araştırmaları, Siyaset, Ekonomi ve Toplum Araştırmaları Vakfı (SETA) Cilt 9, No. 34, Ankara, 2012.

Semih Hiçyılmaz, Halklara Karşı Bir Örgütlenme: NATO, Kuruluşundan İstanbul Zirvesi'ne, Sosyal Araştırmalar Vakfı Yayınları, Ağustos, 2004.

Sezai Orkunt, Türkiye-ABD Askeri İlişkileri, Milliyet Yayınları, İstanbul, 1978.

Soner Yalçın, Binbaşı Ersever'in Anıları, Kaynak Yayınları, Ekim, 1994.

Soner Yalçın, Binbaşı Ersever'in İtirafları, Kaynak Yayınları, Ekim, 1994.

Soner Yalçın, Hangi Erbakan, Başak Yayınları, Ankara, 1994.

Soner Yalçın-Doğan Yurdakul, Bay Pipo, Doğan Kitap, 1999.

Stanford Shaw, Osmanlı İmparatorluğu'nda Azınlıklar Sorunu, Tanzimat'tan Cumhuriyet'e Türkiye Ansiklopedisi, (C. 4), Ed. Vedat Çakmak v.d. İletişim Yayınları, İstanbul, 1985.

Suat Parlar, Kirli İşler İmparatorluğu, Bibliotek Yayınları, Ağustos, 1988.

Suat Parlar, Kontrgerilla Kıskacında Türkiye, Mephisto, 2006.

Süleyman Kocabaş, Türkiye'de Gizli Tarih III, Misyonerlik ve Misyonerler, Vatan Yayınları, Kayseri, 2002.

Şaban Ulusoy, Robert Koleji ve Yabancı Okullara Yönelik Atatürk Döneminde Yapılan Düzenlemeler (Yayınlanmamış yüksek lisans tezi), Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi SBE), 2015.

Şamil Mutlu, Osmanlı Devleti'nde Misyoner Okulları, Gökkubbe Yayınları, İstanbul, 2005.

T. C. Dışişleri Bakanlığı Belleteni, 1964-1967.

T.B.M.M Faili Meçhulleri Araştırma Komisyonu Raporu.

T.B.M.M. Susurluk Raporu.

T.B.M.M'nin 23 Ekim 1990 Tarihli Genel Kurul Toplantı Tutanakları.

Tahir Yörükoğlu, MİT, Kum Saati Yayınları, İstanbul, 2012.

Talat Turhan, Donık Operasyonu, Sorun Yayınları 1989.

Talat Turhan, Kontgerilla Cumhuriyeti, Tümzamanlar Yayıncılık, Mart, 1993.

Tanıl Bora, Türk Sağının Üç Hilali, Birikim Yayınları, 1999.

Tanıl Bora-Kemal Can, Devlet Ocak Dergah, İletişim Yayınları, 1999.

TBMM Faili Meçhulleri Araştırma Komisyonu Raporu.

TBMM Susurluk Komisyonu Raporu.

TBMM Tutanak Dergisi, D. 17, 1. Y.Y., Cilt No:3, B. 55, 19.4.1984.

TBMM Tutanak Dergisi, D. 17, 1. Y.Y., Cilt No:3, B. 55, 19.4.1984.

TBMM. 12 Nisan 1987 Tarihli İçişleri Bütçesi Konuşma Tutanakları.

TBMM'nin 23 Ekim 1990 Tarihli Genel Kurul Toplantı Tutanakları.

Tevfik Çavdar, Türkiye'nin Demokrasi Tarihi 1950- 1995, İmge Yayınları, Ankara, 1996.

Tözün Bahçeli, Greek Turkish Relations Since 1955, Westview Press, 1990.

Tufan Ş. Buzpınar, Suriye ve Filistin'de Avrupa Nüfuz Mücadelesinde Yeni Bir Unsur: İngiliz Misyonerleri, İslam Araştırmaları Dergisi, Sayı 110, 2003.

Tuncay Özkan, Bir Gizli Servisin Tarihi, Milli İstihbarat Teşkilatı, Milliyet Yayınları, İstanbul, 1999.

Tuncay Özkan, Operasyon, Doğan Kitap, Şubat, 2000.

Turgut Özal'a yönelik suikast girişiminin 30 Eylül 1988 tarihli 44 sayfalık iddianamesi.

Türkiye'ye Amerikan İktisadi Yardımları: 1949-1968, Maliye Bakanlığı, Ankara, Maliye Bakanlığı Hazine Genel Müdürlüğü, 1968.

Türkkaya Ataöv, Amerika, NATO ve Türkiye, İleri Yayınları, İstanbul, 2006.

Türkkaya Ataöv, Amerika, NATO ve Türkiye, İleri Yayınları, İstanbul, 2006.

U. S. Military Assistance and Foreign Military Sales Facts, March 1971.

U. S. Policy in the Middle East: September 1957-June 1957.

United Nations Treaty Series, Vol. 405; Vol. 411; Vol. 435.

US Department of State Bulletin, 1957; 1958; 1959; 1960; 1962; 1964.

Uygur Kocabaşoğlu, Anadolu'daki Amerika, İmge Yayınları, Ankara, 2000.

Wilfrid L. Kohl, "Nuclear Sharing in NATO and Multileteral Force", Political Science Quarterly, C. 80 (1965), no: 1.

William B. Sprague, Annals of the American Pulpit: Trinitarian Congregational, Robert Carter & Brothers, New York, 1857.

Zeıne N. Zeıne, The Emergence of Arab Nationalism, Beirut, 1966.